

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Warhammer-King_William-6-Zabije
ec_upiru.PDB

PDB Name: Warhammer-King_William-6-Zabije
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.6.2006
Modification Date: 24.6.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

William King

Zabíječ upírů

KNIHA PRVNÍ

PRAAG

"Za té strašlivé zimy jsem si myslel, že jsem dobře obeznámen s hrůzou a bolestí. Při obléhání Praag jsem prožil ztrátu mnoha věrných přátel ve spárech vyznavačů Chaosu. Ale veškerá trápení, již jsem zakusil dřív, se zdála bezvýznamná ve srovnání s tím, co mělo přijít. Protože díky jakémusi osudovému zvratu či žertu Temných bohů jsme se já i trolobijce měli střetnout s pradávným, strašlivým zlem, abychom ztratili další z našich nejbližších tím nejzvláštnějším a nejstrašlivějším způsobem. Nejtemnější z našich dnů měly teprve přijít."

SYLVÁNIE

"Zima není v Kislevu dobou na cestování. Sníh, vlci, nekonečná nuda cestování na saních učinila z téhle cesty ještě nesnesitelnější putování, než jsem obvykle zažíval při cestách s trolobijcem. Nijak tomu nepomáhal návrat nemoci, jež mě sužovala, ani všeobecná skleslost mých společníků.

Nicméně po tom, co jsme zažili, když jsme dorazili k cíli, bych raději stokrát cestoval ledovými pustinami Kislevu, než podnikl jedinou cestu bezútěšnými borovými lesy Sylvánie."

(Altdorf Press, 2505)

Zjistila, že její zajetí má ještě temnější stránku. V upírově žhoucím objetí zažila extázi, jakou nikdy dřív nepoznala, rozkoš silnější, než co kdy zažila. Slyšela, že někteří oddaní vyznavači démonického boha Slaaneshe si navykli na určitou drogu a nakonec na ní byli naprosto závislí. Začínala tušit, že ví, jak se takoví lidé cítí. Občas zjišťovala, že se těší na příchod noci, touží po ní a občas byla zklamána, když si Krieger nepřál napít se její krve. Občas pocítila žárlivost, když ho viděla vycházet z kočáru jednoho ze svých nohledů s ospale uspokojeným výrazem ve tváři.

A co hůř, měla podezření, že on to ví. Jeho pobavené pohledy naznačovaly určité tolik, co mluva. Vypadalo to, že si tím je jistý; velmi jistý, pokud to udělal už stokrát předtím a sledoval stovky žen, jak se stávají jeho tupými otrokyněmi.

Ta myšlenka jí v mozku probouzela jiskřičku odporu. Nehodlala se stát nemyslitelnou služkou. Nehodlala být ničí ochotnou obětí. Jestli počítal s tím, že bude, čeká ho překvapení. Nějak, nějakým způsobem najde cestu ven z téhle pasti a pak...

A pak co? Musela zvážít i jiné věci. Byla daleko od domova, bez peněz, výstroje nebo přátel. Byla si jistá, že jsou už ve strašné Sylvánii, zemi temných legend - což není místo, kde by bylo zdrávo uvážnout uprostřed zimy. Výtvrvala za nimi běželi vlci. Bez Kriegerovy ochrany by ji nejspíš roztrhali na kusy. Vyhlédla do šera a uviděla Kriegera, jak kráčí mezi nimi, dravec mezi dravci.

Při pohledu na něj zaplavila její mysl temnota a s ní i touha. Odnedávna k ní hovořil tišeji, nabízel jí různé věci. Ne úplatky, ne zlato nebo šperky, ale moc a nesmrtelnost. Dělal to škádlivým, uštěpačným tónem, proto si nikdy nemohla být jistá, jestli to myslí vážně, nebo ji jen chce trápit, dříve než ji zabije.

Takové nabídky mě nezajímají, říkala si. Nechtěla se stát nesmrtelnou za cenu své duše. Nechtěla si nepřírozně prodloužit život za cenu krve jiných. Netoužila poznat temná tajemství magie. Ne. Nic z toho nechtěla. Nesvádělo ji to. Ale občas se přistihla, že o tom přemýšlí. Kdyby se stala nesmrtelnou, jednoho dne by se mu mohla vyrovnat, naučila by se jeho tajemství a mohla by utéct nebo se pomstít. Ne-mrtvost by jí tu moc mohla dát, tím si byla jista. To bylo jediné skutečné pokušení, nebo se o tom alespoň snažila přesvědčit sama sebe. Naneštěstí si nebyla jistá, jestli to je

pravda.

Občas když mluvil, zdálo se, že ji nechává nahlédnout do většího, temnějšího světa, který měl prastarou a strašlivou krásu. Vládla tu aristokracie noci, jejíž dvůr byl v zšeřelých palácích a sloužily ji legie více než poslušných sluhů. Mluvil o vzdálených místech, kde byl, a o věcech, které tam viděl, o více místech, než může smrtelník za svůj život navštívit, tím si byla jista.

Viděl Zemi mrtvých a Velkou černou Nagašovu pyramidu o půlnoci. Slyšel šeptání mrtvých, kteří se proháněli uvnitř měst-hrobek. Navštívil okraj říše Chaosu a zdálo se, že ho neděsila. Navštívil Bretonnii, Estalii, Tileu a každou známou říši lidí. Mluvil se známými malíři, básníky, stejně jako s králi, královnami a menšími vládci. Diskutoval o filozofii s Neumannem, o psaní her a poezie s von Diehlem, Sierckem a Tarradaschem.

Mohl se chlubit znalostmi a zážitky, díky nimž vedle něho vypadal každý muž, s nímž se kdy Ulrika setkala, plytce a úplatně. Dokonce ani Max nedosahoval jeho hloubky vědomostí. Na druhé straně, pomyslela si, Max neukradl staletí života nevinným, aby získal učenost.

Krieger došel k boku kočáru a otevřel dveře. Spolu s ním pronikl dovnitř noční chlad. Natáhl se a dotkl se ledovou rukou její tváře. Odtáhla se, ale ne tak rychle, jak by chtěla.

"Přemýšlela jsi o tom, nač jsem se tě ptal?"

"Nejsi učitel a já nejsem tvůj žák," řekla. "Nemusím odpovídat na žádnou z tvých otázek."

Usmál se a ukázal zuby, jaké má každý obyčejný smrtelník.

Vražedné tesáky měl dosud zatažené. "Nežádal jsem tě, abys odpověděla. Ptal jsem se, jestli jsi na to myslela," řekl tiše.

"Ale já vím, že jsi na to myslela. Jakkak by ne?"

Zase ta samolibost, zase ta jistota, že může udělat jen to, co chce on. Rozčilující na tom bylo, že měl pravdu. Uměl jí předkládat různé věci tak, že s ohledem na situaci samotnou bylo nemožné nemyslet na to, co po ní chtěl. Opět se cítila jako moucha chycená v hodně silné a spleťtité pavučině. Nevšímala si ho, věděla, že kdyby řekla cokoli, opět by zvítězil. Pokrčil rameny a vyhlédl z okna do měsíčního světla.

Navzdory všemu úsilí ji otázky, které ji kladl, vířily stále hlavou. Jako by je jeho přítomnost nějakým tajemným způsobem přenášela přímo do její mysli. Ptal se jí, jaký je rozdíl mezi ním a jí. Udržuje se naživu tím, že bere život smrtelníkům. Ona se udržovala naživu tím, že brala život dobytku, ptákům a jiným živým tvorům.

Nejdříve se odpověď zdála tak jednoduchá. Zabíjel lidi, cítící tvory s láskami a nenávisťmi a vášněmi. Zeptal se jí, jak si může být tak jistá, že zvířata necítí totéž. Koneckonců, kdysi řekla, že ji její starý pes také rozuměl.

"Jsi připravena zabíjet, abys ochránila sebe nebo svou rodinu? Nemusíš odpovídat. Víš, co řekneš."

Promluvila jen proto, aby odporovala. "Jistěže ano."

"Jaký je rozdíl mezi tím a zabíjením pro to, aby sis prodloužila život?"

"Rozdíl je ten, že bych nebyla útočníkem. Bránila bych se."

"A co ochrana tvé země?"

"Bojovala bych, abych ji ochránila."

"Takže tvrdíš, že si ceníš víc země než něčího života."

"Kdyby se mi snažili vzít mou zemi, pak ano."

Zavrtěl hlavou a posměšně se na ni usmál. "A když tě tví spojenci povolají do boje, budeš zabíjet, abys ochránila jejich zemi?"

"Vázala by mne k tomu má čest."

"Takže teď si ceníš víc cti než něčího života. Myslím, že jsem čestnější než ty. Mohu pravdivě říct, že si cením víc své existence než existence ostatních."

"To je tvé právo," řekla. "Co se stane, až narazíš na někoho, kdo bude vůči tobě cítit totéž?"

"Odpověď už znáš."

Ulrika zmlkla. Věděla, že jeho otázky jsou další z her, vytvořených tak, aby se cítila podřadná a slabá, aby zničil její odpor. Nechápal, proč to dělá, jedině snad proto, že z toho má zvrácené sadistické potěšení.

Nemyslela si o sobě, že myslí zrovna filozoficky. Taková věc byla stěží nezbytná pro dceru pohraničního šlechtice z Kislevu. Potřebovala jen umět řídit statek a vládnout zbraní, ne být schopna odpovědět na složité etické hádanky. V těchto hloubkách se cítila cize, když byla konfrontována s rébusy, jež přesahovaly její předchozí zkušenosti.

Byla ochotna si připustit, že věčný život a věčné mládí pro ni nejsou bez přitažlivosti. Ale žádaná cena byla příliš vysoká.

Adolphus Krieger se vedle ní usmíval, jako by přesně věděl, na co myslí.

Opravdu si v té chvíli přála vrazit mu dýku do srdce, ale měla podezření, že kdyby mohla, nebyl by v tom rozdíl. Zdál se být tak nezranitelný.

Max sledoval, jak slunce stoupá ze zdi Waldenschlosse. Nerozveselilo ho to. Maso, které včera večer snědl, mu leželo v žaludku jako olovo. Slabost, již cítil od uzdravení po studiu Oka Khemri, mu zůstala. Vyvolal střípek moci a zahalil se do něj, aby zahnal chlad a zahřál se. Jeho staří mistři by se otřásli, kdyby viděli, jak svou moc využívá, ale v tomto okamžiku na to nedbal.

Po kůži se mu šířilo teplo a nahnalo mu trochu barvy do tváří, ale nedotklo se jeho srdce. Nebylo divu; výhled z hradu by zmrazil krev v žilách kterémukoliv člověku. Pevnost stála na vysokém skalnatém útesu. Když se stíny noci vytratily, uviděl dole mršinu města. To bylo nejvýstižnější pojmenování, jak rozpadlé domy a napolo opuštěné ulice popsat.

Waldenhof nevypadal jako obydlené město, spíše jako vězení nebo tábor, kde se shromáždili uprchlíci před nějakou strašlivou katastrofou, aby tam vyčkali, až je dožene jejich hrozný osud.

V dále pod zřícenými hradbami ležel zřejmě nekonečný tmavý les. V jeho vzhledu bylo něco dramatického, jako by se

tam dosud plížily prastaré zlé bytosti a čekaly, až budou moci udeřit. Říkalo se, že lesy Sylvánie jsou už od Sigmarových časů útočištěm tvorů temnoty. Max tomu lehce uvěřil. Ani chocholy kouře zvedající se ze zasněžených chatrčí dole ho příliš neuklidnily. Za denního světla město budilo ještě menší důvěru než v noci.

Max si myslel, že minulou noc spal dobře. Koneckonců, po dlouhé době měl skutečnou postel a skutečný pokoj vyhrátý skutečným krbem. Ale přesto byl jeho spánek neklidný a plný nočních můr. Tělo si tak zvyklo na tvrdou zem, že se na matraci musel stále převalovat a marně toužil po odpočinku. Pokoj mu připadal přečpaný a těžko se mu dýchalo. Pomyslel si, že za to možná může jeho nemoc, ale když už takřka mechanicky zkontroloval svůj zdravotní stav, nezjistil žádné známky choroby. Zdálo se, že ochranná kouzla účinkovala. Pochyboval, že má chřipku nebo se nakazil morem. Muselo to být prostě vyčerpáním a starostmi.

Vyvolal pátrací kouzlo, aby vyhledal Oko Khemri. Nyní se nepohybovalo, jak bylo v této denní době obvyklé. No, alespoň tohle se tedy vysvětlilo. Jestliže byl Krieger upír, bylo jasné, proč cestoval hlavně v noci. Max se modlil, aby upír nakonec doputoval k svému cíli a oni ho konečně dohnali. Zdálo se být logické, že se to stane; Sylvánie byla pravděpodobně jeho domovem. Otázkou bylo, jakou hrůzu má v plánu, až dorazí ke svému cíli? Určitě zamýšlel použít Oko Khemri k nějakému příšernému účelu.

Max viděl, že Felix vyšel na hradby. Vypadal mnohem zchátraleji. Byl bledý a navzdory chladu se potil. Vlasy měl zčuchané a vousy neudržované. Rozedraný červený plášť si přitáhl kolem ramen. Chrčivě zakašlal, až se mu tělo roztřásl. Šoural se podél hradeb k Maxovi jako stařec, pohyboval se velice opatrně. Čaroděje to nepřekvapovalo. Kámen byl kluzký a k tvrdé dlažbě na nádvoří to bylo daleko.

"Dobré ráno, Maxi, jsi vzhůru brzy," řekl. Hlas měl chraptivý a Max si byl jistý, že slyší, jak se mu z hrudníku ozývá hvízdavý zvuk.

"Nespál jsem dobře."

Felix se usmál. "Vypadáš tak, jak se já cítím."

"Totéž bych mohl říct o tobě," řekl Max.

"Tohle je depresivní místo."

"To ti klidně podepíšu."

"A depresivní doba. Zima je tuhá. Hordy Chaosu jsou na pochodu. Vojska nemrtvých se shromažďují a my jsme přímo uprostřed toho všeho. Je to legrační - když jsem byl dítě, vždycky jsem chtěl zažít taková dobrodružství, o jakých jsem četl v knihách. Nyní dobrodružství prožívám a nic bych si nepřál víc než být zase dítětem v otcově domě."

"Jsou to temné časy," řekl Max. K jeho překvapení se Felix rozesmál a smál se, dokud jeho veselí neskončilo v záchvatu kašle. "Co to mělo znamenat?" zeptal se Max.

"Občas mluvíš tak, jak by měl mluvit čaroděj, Maxi. Nechtěl bys pronést nějaká zlověstná proroctví?"

"Nemyslím, že na to jsi v tom správném duševním stavu. Možná počkám, dokud nebude tma a venku nebudou výt vlci. Možná se pak při mých věštбách náležitě roztřeš."

"Myslím, že už se třesu dost."

Max se otočil a podíval se k horizontu. V dálce uviděl stoupat kouř. "Co je to?" zeptal se. Pak si na svou otázku sám odpověděl. "Pravděpodobně oheň v chýši nějakého měšťana."

Felix zavrtěl hlavou. "Ne. Příliš se vlní a je příliš tmavý. To není obyčejný oheň. Pokud někdo nezapálil celou ulici ve snaze se zahřát. Ne že bych se divil, kdyby to udělal."

Z nedaleké strážní věže se ozvalo troubení rohu. Volání zaznělo nádvořím a ostatní věže na ně odpověděly.

"Vypadá to, že nejsme jediní, kdo si toho všiml," řekl Felix.

Během chvilky se na nádvoří shromáždila skupina ozbrojenců. "Myslím, že bychom raději měli jít a pomoci jim to prozkoumat," prohodil Felix bez nadšení. Znovu se rozkašlal, déle a namáhavěji než předtím.

Max se díval, jak se před hradem vytváří dav. Lidé se vynořili z pobořených ulic rozkládajícího se města. Vypadali, jako by běželi o život. Byli to muži oblečení v cárech, ženy tisknouce k hrudi kojence i malé děti. Několik mužů mělo vidle a jiné zbraně. Někteří měli přes rameno žalostně malý vak, v němž, jak se Max domyslel, nesli svůj skromný majetek.

Všichni vypadali vyčerpání. Vesničané z chýši dole se vynořili ze svých domovů, aby se s nimi setkali. Po několika minutách hovoru začali křičet, aby jejich páni otevřeli bránu.

"Vypadá to, že v noci došlo k dalšímu nájezdu," řekla hraběnka. Podívala se na Maxe a Felixe. Max její pohled opětoval. Byla to bledá a velmi krásná unylá aristokratka, ale bylo na ní něco, co ho odpuzovalo. "Rudgar a jeho muži vyjedou ven a prozkoumají to, i když pochybuji, že něco najdou. Útočníci se už dávno ztratili v lesích. Vždycky je to tak. Jsou v tom velice dobří."

Ještě když hovořila, Rudgar, Rodrik a několik dalších rytířů se prohnali kolem a zamířili sněhem k lesu. Tvářili se, jako by šli na lov. Někteří z nich divoce výskali vzrušením a troubili na rohy, jako by je čekala obyčejná štvanice na jelena. Max nebyl jejich pojetím taktiky příliš nadšen. Proč varovat nepřátele, že přicházejí? Nikdy si nemyslel, že hrabě a jeho syn jsou kdovíjak bystří, a teď na to měl důkaz. Gotrek a Snorri Nosohryz sbíhali dolů po schodech, mávali zbraněmi a vypadali vesele jako lidé jdoucí na ples hraběnky kurfírkky.

"Raději si pospěšte," zavolal na ně ironicky. "Jinak zmeškáte bitvu."

Ti dva se usmáli, jako by to myslel naprosto vážně, a rozběhli se k místu, odkud stoupal kouř. Felix zakašlal do ruky a vydal se za nimi. Max předpokládal, že musí splnit podmínky své přísahy.

"Počkejte," řekla hraběnka. "Vyveďte koně ze stáje. Dostaneme se tam rychleji." Max si všiml, že do toho byl zřejmě začleněn. Najednou zjistil, že jde téměř automaticky ke stáji. V hraběččině vystupování bylo něco lstivě rozkazovačného.

* * *

Stálo je to dvacet minut jízdy na koni po zasněžených ulicích, než se dostali tam, kde se okraj města stýkal s lesem. Všude kolem se nejasně rýsovaly rozpadající se budovy, vyděšení lidé vyhlíželi z temných dveří. Maxův dech se srážel ve vzduchu. Kůň pod ním hladce cválal, jeho velké svaly se napínaly a smršťovaly. Jízda byla tak vzpružující, že byl skoro schopen pochopit chování mladých šlechticů.

"Váš obličej je velice zachmuřený, Herr Schreiber," oslovila ho hraběnka Gabriella. "Máte pro to nějaký důvod nebo tak vypadá vždycky?"

Max se přinutil k úsměvu a trochu se uvolnil. Hraběnka se mu nemusela líbit, ale nebylo třeba být k ní nezdvořilý. To by ničemu neposloužilo. A když na to přijde, kdo je on, aby ji soudil? Koneckonců, tu ženu stěžl znal.

"Mám starosti. Kvůli Ulrice a tomu Adolphu Kriegerovi."

"Ne bezdůvodně. Je to velice zlomyslný muž."

Max na ni pohlédl. V chladném, jasném ranním světle viděl, že není tak mladá, jak si myslel. Přes závoj prosvítaly drobné vrásky v koutcích jejích očí. Dovedně nanesená líčidla je téměř skryla, ale byly tam. A její černé vlasy se leskly způsobem, jenž dával tušit, že jsou obarvené. Je starší než já alespoň o deset let, pomyslel si.

"Mluvíte z vlastní zkušenosti?" Max si nebyl jistý, proč to řekl, ta slova mu prostě vyklouzla. Viděl, jak na něho Felix varovně pohlédl. Možná byl tón mých slov trochu necitlivý, pomyslel si, ale nedokážu si pomoci. Ta žena v něm z nějakého důvodu probouzela to nejhorší.

"Dalo by se to tak říct," přisvědčila. "Je to starý nepřítel rodiny mého manžela. Nebo spíš oni jsou jeho staří nepřátelé."

"Proč?"

"Císař nám daroval hrad, který Krieger obýval před válkou upířích hrabat, ještě než se všichni dozvěděli, kdo je.

Samozřejmě se mu to nelíbilo a přísahal, že jej dostane zpátky a pomstí se celému rodu mého manžela."

"Ten určitě ví, jak si pěstovat zášť," řekl Felix. V jeho hlase zaznívala jemná ironie.

"Vy to nechápete, Herr Jaeger. Nevíte, jak uvažují nemrtví."

Vypadají jako smrtelníci, ale jsou jiní. Nejsou přičetní podle běžných měřítek přičetnosti. To, čím jsou, jim pokrývalo mysl. Pro většinu lidí nejsou jejich pohnutky pochopitelnější než pohnutky pavouka."

"To není příjemné pomyšlení," řekl Felix. Ironie se z jeho hlasu ztratila.

"Nemrtví jsou strašní. Jsou to dravci a smrtelníci jsou jejich kořistí. Ženou je touhy, které jsou pro živé zcela nepochopitelné."

Max potlačil zachvění. Ulrika byla v rukou takové stvůry a to bylo ještě to nejlepší, v co mohl doufat; také bylo možné, že ji ta obluda prostě zabila a vypila její krev, aby si udržela svou nepřírozenou existenci. V jeho nitru se začala vzdouvat zuřivost. Pokud se tak stalo, Adolphus Krieger za to zaplatí; i kdyby to mělo trvat třeba věčnost, Max ho dožene a skoncuje s ním. Nezáleží na tom, jak mocný si myslí, že je. Brzy zjistí, že na světě jsou i jiné síly.

Max sáhl a opět se dotkl tkaniva pátracího kouzla. Dosud bylo tam. Dosud jej cítil. Najednou chtěl být odsud pryč, pokračovat v pronásledování. Mařili tady čas. Každý úder srdce mohl být důležitý. Násilím ty myšlenky zapudil. Ta žena by mu mohla říct leccos užitečného. Vždycky je dobré znát nepřítele, zejména je-li tak mocný a nebezpečný jako Adolphus Krieger. Když se tady zdrží ještě několik hodin, určitě v tom nebude takový rozdíl. Další odpočinek jim umožní, aby v následujících dnech jeli rychleji. To určitě stojí za zdržení.

Snažil se o tom přesvědčit sám sebe, ale provinilý pocit ho neopouštěl. "Řekněte mi víc o Adolphu Kriegerovi," vybídl hraběnku.

"Víš se toho o něm dost málo. Byl jedním z von Carsteinových nejvěrnějších poddaných. Vedl do boje jeho armády za Zimní války. Říká se, že se ho sám von Carstein bál. Zmizel po Hel Fennu. Mnozí si myslí, že zahynul s ostatními nemrtvými. Rodina mého manžela ne."

"Proč?"

"Věci se mění. Mí příbuzní zemřeli za záhadných okolností a vždycky kolovaly řeči, že se u toho objevil někdo podobný Kriegerovi. Někteří si myslí, že se vrátil jeho duch, aby strašil rodinu. Jiní jsou přesvědčeni, že je dosud naživu a vysmívá se jim. Nemrtví si mohou dovolit věnovat pomstě hodně času a rádi všechno prodlužují. Ve srovnání s nimi je kočka pohrávající si s myši milosrdná."

Mluvila dál, vyprávěla Maxovi o Kriegerových zločinech a krvavé příběhy z historie její rodiny. Jak jí Max naslouchal, pomalu si začínal vytvářet o Kriegerovi obrázek, z něhož mu tuhla krev. A tohle byl muž, který má Nagašův amulet! I kdyby nešlo o záchranu Ulriky, Maxovi připadalo nepřípustné nechat Oko Khemri ve spárech té stvůry.

Felix tiše naslouchal, jak si Max při jízdě povídá s Gabriellou. Jeho kašel se zhoršil. Měl pocit, že má ucpané plíce, ale dokázal sedět na koni zpřímá. Aby nějak zaměstnal i oči, rozhlížel se po okolí. Pokud se vyskytovaly v okolí bestie, chtěl je vidět dřív, než ony uvidí jeho. Tyto napůl opuštěné ulice by byly ideálním úkrytem. Napadlo ho, kde teď asi jsou trolobjici. Na cestě je nepřehonili, ale nic by za to nedal, že to Gotrek se Snorrim vzali zkratkou.

Zavětril. Odněkud shora cítil spáleninu. Zdálo se, že jsou blíž, než si myslel. Škoda. Měl několik otázek, které by rád hraběnce Gabrielle položil. Vypadalo to, že je nejlépe informovaná ze všech sylvánských šlechticů, i když na jeho otázky mohl pravděpodobně odpovědět kdokoliv z nich. Chtěl se toho hodně dozvědět o nemrtvých a Carsteinově pokrevní linii, zejména když se zdálo jisté, že už brzy bude honit Kriegera nebo někoho jemu podobného. Takové epizody se v jeho kariéře trolobjicova společníka vyskytovaly až příliš často.

Chtěl vědět, kolik je toho z příběhů o upírech pravda a co jsou jen babské povídačky. Zdálo se mu, že Sylvanci by mu na to mohli odpovědět nejlépe. Lepší příležitost než teď se hned tak nenaskytne, pomyslel si.

"Hraběnko, je to pravda, že nemrtví jsou mnohem silnější než obyčejní lidé? Že jsou dost silní, aby dokázali vytrhnout člověku srdce holýma rukama?"

Pokud Maxovi jeho vyrušení nějak vadilo, nedal to najevo. Tázavě se zahleděl na hraběnku. Ta chvíli uvažovala.

"Někteří určitě ano. I Krieger... pokud se dá věřit starým příběhům."

Skvělé, pomyslel si Felix. Byl jsem v místnosti s člověkem, který by mi mohl trhat maso holýma rukama, a chystal jsem se s ním bojovat. A možná k tomu brzy dojde zase.

"Proč říkáte 'někteří'?" zeptal se Max. To je dobrá otázka, pomyslel si Felix a přál si, aby na ni přišel sám.

"Nemrtví se od sebe liší daleko víc než lidé. Slyšeli jste o nich mnoho příběhů a je jisté, že všechny se nějak zakládají na pravdě. Jenže ne každý příběh říká pravdu o každém upírovi."

"Můžete uvést příklad?"

"Nedokážou prý vzdorovat znamení kladiva nebo projít oknem zataraseným démonickým kořenem. V některých případech to je pravda. Jsou doloženy zprávy o nemrtvých, kteří prchli před Sigmarovými kněžími, jež se prokázali svatými symboly. Ale jsou tu i zprávy o upírech, kteří roztrhali kněží na kusy, když se jim postavili, dupali po svatých symbolech a smáli se."

"Překvapilo by mne, kdyby ty příběhy byly o týchž upírech," prohodil Max. Hraběnka na něho pohlédla s jistým respektem. Felix uvažoval, o čem to čaroděj mluví. Přál si, aby mu tolik nebušilo srdce. Přál si, aby se mu z pohybu koně tak nezvedal žaludek.

"Většinou byste měl pravdu, Herr Schreiber. A kde se příběhy překrývají, tam je vždycky prostor pro nejasnosti."

"Existují jistá možná vysvětlení," řekl Max. "Takové věci by mohly záviset na tom, v co který jedinec věří. U čarodějů je to stejné. Někteří mohou sesílat kouzla, jen když u sebe mají svou hůl. Někteří nezvratně věří, že jejich kouzla za jistých okolností nebudou působit, například na kněze nebo lidi se znaméním kladiva, a zvláštní je, že doopravdy nepůsobí. Jiní čarodějové provádějí tyto věci naprosto bez zábran. Čarování je v mnoha ohledech věcí sebedůvěry a síly mysli, stejně jako napojení se na proudy magie, a nemrtví musejí být magií prosáklí ještě víc než čarodějové."

"Teď mluvíte o teorii Karla Lazla o systémech víry," řekla hraběnka. Max se usmál.

"Řekl bych, že jsem na sto mil široko daleko jediná osoba, která tuto knihu zná, natož aby ji četla."

"V Sylvánii přikládáme důležitost mnoha podivným vědomostem a nelitujeme námahy, abychom si je osvojili."

Felixovi se točila hlava, ale stále ho napadaly otázky, na které by rád slyšel odpověď. Nehodlal nechat ty dva zabřednout do nějaké spletné diskuse o tom, co si myslel nějaký po staletí mrtvý filozof, bez ohledu na to, jak zajímavé by to za normálních okolností mohlo být.

"Je pravda, že zemřou, pokud jsou vystaveni slunečnímu světlu?" zeptal se, aby nasměroval konverzaci jiným směrem.

"I v tomhle jsou mezi nimi rozdíly," odpověděla hraběnka. "Některé denní světlo ošklivě popálí, někteří zemřou, někteří ho zřejmě dokážou snést bez větších škod. Nicméně všichni potvrzují, že pokud vypijí hodně krve nebo se posílí magicky, jsou za denního světla mnohem méně zranitelní. Nikdo neví proč."

"Četl jsem, že někteří jsou schopni vycházet ven i za denního světla, ale musí si chránit kůži před přímým ozářením," řekl Max. Hraběnka si urovnala závoj a podívala se na něho.

"To je dost pravděpodobné."

Felix uvažoval, kolik z toho, co o těch stvůrách věděl, je pravda obecně, a kolik jen zčásti, kolik platí pouze pro některé případy a co z toho jsou pouhé babské povídačky. Rozhodl se pokračovat ve vyptávání.

"Mohou létat nebo se měnit v netopýry, vlky nebo jiná zvířata? Četl jsem, že mohou."

Max i hraběnka se na něho dlouho mlčky dívali. Nedokázal si srovnat v hlavě, jestli o jeho otázce vážně uvažují nebo si myslí, že je idiot, ale klidně jim pohlédl do očí. Jestliže na odpovědi mohl záviset jeho život, nebyla žádná otázka hloupá. Nakonec hraběnka řekla: "Povídá se, že někteří z Carsteinovy krevní linie se v noci dokázali měnit ve zvířata."

Max chvíli uvažoval. "Nevím, proč by to nemělo být možné. Někteří mágové totéž dokážou pomocí transformačních kouzel. Nikdy jsem to neviděl, ale nemám důvod o tom pochybovat. Pokud správně použijete potřebnou sílu, dá se provést mnoho podivných věcí."

Čím dál hůř, pomyslel si Felix. Je možné, že Krieger má všechny schopnosti připisované upírům v legendách, a přitom proti němu nebude účinkovat žádná z legendárních ochran. Snažil se sám sebe přesvědčit, že se dívá na věc z nejčernější stránky, ale v minulosti se mu už často přihodilo to nejhorší, co se stát mohlo, takže to nebyla žádná útěcha. 'Kde je Gotrek.' uvažoval Felix. Síla prastaré sekery by ho poněkud uklidnila, kdyby ji měl nablízku.

Když k budově přijížděli, dosud hořela. Z rašelinových stěn nejbližších chatrčí se zvedala oblaka hustého mastného dýmu. Felix slyšel, že životní podmínky vesničanů v Sylvánii jsou bídnější než kdekoli jinde, a tady měl důkaz přímo před očima. Sedláci kolem Altdorfu chovali prasata v chlévcích, které vypadaly obyvatelněji než tyto chatrče.

Z toho, co Felix slyšel, vyplývalo, že místní vesničané nemají stylem života daleko do zvířat. Jak se na to tak díval, nebylo těžké tomu věřit. Nikdy neviděl tak malé a zchátralé chatrče. Muži a ženy, kteří teď ustupovali před jezdci, byli menší, hubenější a zbídačenější než jacíkoliv lidští tvorové, které Felix kdy viděl. Mnozí měli jizvy po neštovicích, šilhali nebo byli duševně zaostalí. Je snad ve zdejší půdě něco, co deformuje lidské životy? uvažoval.

Neuvědomoval si, že promluvil nahlas, dokud si nevšiml Maxova pohledu. "V Sylvánii je náklaza temnou magií velice silná," řekl čaroděj. "Půda tu byla značně znečištěná chaotickým spadem, který předcházel Velkému moru roku 1111.

Možná to zasáhlo i tyto lidi - tohle ale není ten správný čas ani místo, kde by se o tom mělo hovořit."

Felix souhlasil. Navštívil pustiny Chaosu a byl přesvědčen, že horší místo na světě neexistuje, ale teď o tom začínal pochybovat. V pustinách byla znamení Temnoty mnohem zřetelnější, ale domáckost Sylvánie to jaksi ještě zhoršovala. Tohle přece byla část Císařství. Tito lidé byli občany jeho rodné země, a přesto jim ničívá magie v mnoha ohledech a na mnoha úrovních poskvnila životy. Napadlo ho, jestli by jeho život byl stejný, kdyby se narodil tady.

Vzpomněl si na poněkud excentrické chování a vzhled šlechticů, s nimiž se zde setkal, a pomyslel si, nakolik se vlastně liší od svého lidu. Možná byli změněni uvnitř stejně, jako byli tito lidé změněni zvenějšku. Kdo ví, třeba byla pravda, co se povídalo - že v této prokleté provincii se daří šílenství. Potřásl hlavou. Vyvozoval příliš mnoho závěrů z nedostatečných faktů. Začínal se poddávat depresivní atmosféře tohoto rozkládajícího se místa.

Dorazili k místu, kde nějací vesničané šťouchali do mrtvoly. Alespoň na první pohled to jako mrtvola vypadalo. Felix se na to podíval znovu, pak sesedl z koně a protlačil se malým houfem lidí kolem těla. Možná to kdysi býval člověk, ale musel to být velice štíhlý a znetvořený muž. Šťouchl do něho botou a mužova hlava se převrátila na stranu. Jeho obličej byl šokující, protože hodně připomínal člověka, a zároveň ho nepřipomínal vůbec. Kůži měl šedivou a šupinatou jako nějaký plaz, i když Felix nebyl schopen určit, co to způsobilo.

Jeho nažloutlé oči byly mnohem větší než obvykle a vylézaly z očních důlků, jako by se nemohly vejít pod víčka.

Obličej měl nestvůrně prodloužený a velmi štíhlý, čelist nepřirozeně úzkou. Jeho ústa zkřivená ve smrtelné křeči byla plná bezbarvých, příliš ostrých zubů. Nehty na rukou měl dlouhé a připomínaly drápy.

"Co je to?" zeptal se tiše.

"To je ghúl, človíčku," řekl Gotrek a dav se kolem něj rozestoupil. "Požírá lidské maso."

Felixovi se udělalo špatně. Stejně jako všichni obyvatelé Císařství slyšel o odporných kanibalech, kteří se živi masem mrtvol, ale nikdy neočekával, že se s nějakým setká.

"Zabil ho Goetz, Vaše Výsosti - těmadle vidlema," ozval se jeden z vesničanů. "Eště předtím, než ho dva jeho kámoši chytli a odvěkli pryč. Hádám, že jednoho dne najdem jeho kosti rozštípaný kvůli morku."

Nyní se Felixovi udělalo opravdu zle. Bylo dost zlé vidět kosti těch, co zabily a sežraly bestie, ale pokud se legendy nemýlily, tohle bývali lidé, než se u nich vyvinula chuť na zapovězené maso.

"Tendle trochu vypadá jako Wilhelm," ozval se jeden z vesničanů s jistou zasmušilou zvědavostí. "Sem si dycky říkal, co se s ním asi stalo."

"Chcete říct, že jste ho znali?" zeptal se Felix nevěřicně.

"Asi jo. Nebyl by první, co okoštoval sladký vepřový, jestli víte, co tím chci říct. Zima je dlouhá a jídla je někdy málo. Kdo si může dovolit nakupovat u řezníka?"

Felix nevěděl, co ho vyděsilo víc, jestli to, co mu muž říkal, nebo jak nedbale to říkal. Když muž spatřil výraz ve Felixově obličej, ošil se a dodal: "Ne že bych to někdy okoštoval sám, to si nemyslete."

Dunění kopyt ohlásilo Rudgarův příjezd. "Ty stvůry musí být hodně zoufalé nebo hodně sebejisté, když si dovolí zaútočit na samotné město."

Hlas hraběnky Gabrielly zněl mrazivě. "Obávám se, že jsou čím dál sebejistější," přisvědčila.

V tom okamžiku se ghúlovy oči otevřely a vyrazil ze sebe zlověstný smích. "Čas krve je tady," zblekotal a vrhl se na Felixe. Než ten stačil uskočit, Gotrekova sekera hladce odsekla stvůře hlavu. Výspěchlo jen překvapivě málo krve.

Vesničané se se zděšeným křikem rozprchli. Felix viděl, že dělají znamení kladiva a jiná ochranná znamení, která neznal.

"Ta bestie byla mrtvá, vím, že byla," blekotal vesničan, který předtím mluvil o sladkém vepřovém.

"Teď už je určitě," opáčil Gotrek a plivl na bezhlavou mrtvolu.

"Určitě to vypadalo mrtvé, když jsem do toho šťouchal botou," říkal Felix, když projížděli ruinami na okraji města. Tady měly zdi výšku téměř čtyř mužů a místy byly zakončené hroty. Samozřejmě, na jiných místech byly mohutné díry, kde se kameny zřítily a nebyly znovu postaveny. Nebylo těžké zjistit, jak se stvůry dostaly dovnitř.

"Každý může udělat chybu, človíčku," namítl Gotrek.

"Mohlo to být mrtvé," řekl Max. "Možná v tom byla nějaká reziduální temná magie, která tomu dovolila ještě jednou nabýt jakési podoby života."

"Možná," odtušil trolobijce. "Nebo to možná bylo zraněné a v bezvědomí."

"Nejspíš máš pravdu," souhlasil Max, i když to pořád znělo trochu pochybovačně. Felix by rád věděl, jestli atmosféra tohoto místa nezačíná působit i na čaroděje. Max Schreiber byl za normálních okolností docela skeptický.

"Upíři, ghúlové, bestie; co ještě?" zamumlal Felix.

"Někteří z těch vesničanů vypadají, že by si dali trochu sladkého vepřového," řekl trolobijce nechutně.

"Vypadají, že by jim trocha dobrého jídla přišla k duhu," namítl Felix.

"Není třeba se zabývat tou lůzou," zahřimal Rodrik, který přijížděl po rozblácené ulici. Zřejmě to zaslechl. "Seberou se. Jejich druh to vždycky zvládne. Nejspíš mají pod hromadou hnoje schovaný pytel tuřínů, který měli odvést jako daň."

"Celý pytel? Tuřínů?" zeptal se Felix tiše. Zkoušet sarkasmus na mladého rytíře bylo očividné plýtvání, protože ten jen horlivě přikyvoval.

"Ti lotři jsou obyčejná lůza, nic jiného. Nestydatě okrádají své lenní pány, oloupí pocestného o boty a uvaří si z nich polévku. Pokud na ně nevezmete bič, vrátí se ke starým způsobům. Byli příliš dlouho pod vládou upířích hrabat." Příliš dlouho pod vládou takových, jako jsi ty, pomyslel si Felix. Potvrdily se mu všechny důvody, proč neměl rád aristokracii své rodné země. Zahleděl se na mladého rytíře s neskrývanou nechutí. Pokud si toho Rodrik všiml, nedal to najevo.

"Nic víc tady dělat nemůžeme. Radši bychom se měli vrátit na hrad," řekl.

Felix přikývl. Mají důležitější věci na práci než tady trčet a pomáhat vyššímu stavu nestydatě vykořisťovat poddané. Přesto musel připustit, že si ho někteří vesničané prohlížejí značně hladově.

* * *

Max byl šťastný, že je opět na cestě, i když méně ho potěšilo, že se je rozhodla doprovázet hraběnka Gabriella s Rodrikem a jeho druhy jako družinou. Vypadalo to, že mají mnoho mil společnou cestu. Pokud byla pravda to, co hraběnka prohlašovala o Kriegerovi - tedy že si dělá nárok na pozemky jejího manžela - pak by z nich možná mohli být spojenci.

Setkání šlechticů skončilo bez jakéhokoli závěru. Souhlasili, že si navzájem poskytnou pomoc v případě útoku, ale

zdálo se, že jejich plánem je hlavně zůstat uvnitř svých hradů, dokud neskončí zima, pak povolat své vazaly a vyslat jejich armády prozkoumat zemi. Po pravdě řečeno, o mnoho víc toho udělat nemohli. Armády nemohou pochodovat za tuhé zimy a živit jakékoli větší vojsko by nyní bylo téměř nemožné. Venku teď byli jen zoufalci nebo pronásledovaní. Max se chmurně usmál. Jinak řečeno, lidé jako my. A ti, co jsou ve službě Temných sil, dodal po krátké úvaze. Rád by věděl, jakou šanci sylvánští šlechtici doopravdy mají proti armádě, jakou by Krieger mohl povolat. Max pochyboval, že valnou. Tohle byla chudá, neúrodná země a nedokázala uživit mnoho lidí. Šlechtici měli mnohem menší armády, než jaké se dají shromáždit kdekoli v Císařství. Pochyboval, že by všichni vládci, kteří se sešli na Waldenschlosse, dokázali shromáždit tolik vojáků, kolik jich je v Praag v městské gardě. To mu také nedodávalo odvahy.

Mluvil se také o najímání žoldáků, ale Max pochyboval, že z toho něco bude. Žádný žoldák se zdravým rozumem nebude chtít jít do Sylvánie za sumu, jakou mohou nabídnout zdejší zchudlí šlechtici, když má možnost nechat se zaměstnat Císařem v tažení proti Chaosu.

Max tyhle myšlenky potlačil a začal si všimát okolí. Sníh křupal pod kopyty poníků. Kislevští jezdci jeli v zástupu, mlčky si prohlíželi kraj ostržitým zrakem. Max jim jejich mizernou náladu nezazlíval. Ještě nikdy neviděl tak zlověstně vyhlížející les. Stromy byly nemocné a tam, kde nebyly pokryté sněhem, byly porostlé jakousi parazitickou plísní, která ve stínu svétlkovala. Vládla tu skličující atmosféra a mrtvé ticho rušené jen zvuky, jež vydávala jejich malá skupina. Zachvěl se. Tohle byla cesta na Drakenhof, místo s tak strašnou pověstí, jako žádné jiné na světě. Na Drakenhofu poprvé povstala metla upířích hrabat. Na Drakenhofu první z neblaze proslulých von Carsteinů pozvedl praporec a prohlásil se vládcem Sylvánie. Samotný hrad byl prý zbudován na velice nešťastném místě, na uzlu strašlivých temných magických energií, tak obetkaném zlými ochrannými kouzly, že by kterýkoli smrtelník, který tam strávil nějakou dobu, zešílel. Říká se, že odborníci na obléhání, kteří od císaře Joachima dostali úkol Drakenhof dobýt, zešíleli a snědli jeden druhého. Když to všechno vzal v úvahu, nebylo to místo, které by toužil navštívit. Naneštěstí bylo silně pravděpodobné, že je to konečný cíl Adolpha Kriegera. To Felixovi na dobré náladě rozhodně nepřídalo.

Ať byli obyvatelé Waldenschlosse, jací chtěli, co do zásob byli velice štedří. Poskytli jim dostatek zrní a jiných potravin ze svých chudých skladišť. Max předpokládal, že to od nich nebylo tak docela nezištné. Pokud tahle výprava měla být jen slaboučkou šancí zbavit je Adolpha Kriegera, určitě jim stálo za to ji podporovat. Ovšem soudě podle toho, jak se na ně dívali, když vyjížděli, málokdo si myslel že mají šanci.

Max měl i jiné důvody k vděčnosti. Když byli v pevnosti, využil místní knihovnu a získal mnoho podivuhodných znalostí týkajících se Sylvánie a upířích hrabat. Rodinné kroniky zdejší šlechty byly většinou stejně suchopárné a mdlé jako kroniky aristokratických rodin kdekoli jinde, ale objevil tady i překvapující střípky informací.

Mannfred von Carstein přikázal lemovat celou cestu k Drakenhofu ukřižovanými nepřáteli. Jednoho tmavého podzimního večera je nechal všechny zapálit, aby osvětlil svůj triumfální příjezd do města. Mnoho obětí bylo dosud naživu, když přiložili pochodně k jejich olejem politým tělům. Jaký maniak mohl udělat něco takového? uvažoval Max. Naneštěstí, když šlo o členy von Carsteinovy pokrevní linie, byla odpověď až příliš nasnadě. V tom rodě muselo být něco zkaženého, jako by všechny potomky nevyhnutelně postihovala prastará kletba šílenství. Ne že by kdokoli z nemrtvých byl úplně přičetný. Z další četby se Max dozvěděl, že téměř všechny pokrevní linie trpěly něčím podobným. Napadlo ho, jestli to tak vidí i upíři.

Jak je mohl soudit? Jejich životy byly tak dlouhé a perspektivy tak zúžené tím, čím byli, že jim možná jejich chování připadalo normální. Ale Max o tom nebyl přesvědčený. Považoval za mnohem pravděpodobnější, že nestvůry byly tak prosáklé temnou magií, že tím byly jejich mysl a duše - pokud nějakou měli - pokřiveny. Byl to dobře zdokumentovaný proces a stávalo se to i temným mágům a těm, kteří se zapletli se Zhoubnými silami. Nebyl důvod domnívat se, že by proti tomu upíři byli imunní; spíš naopak.

Max nevěděl, k čemu mu všechny ty znalosti budou, ale znal několik uvolňujících a rušících zaklínadel proti černé magii, která by mohla být účinná proti stvůře vděčící za svou existenci částečně právě této zhoubné energii. Svým způsobem to byl i taktický problém. Pokud je Krieger jedním z těch, na něž působí sluneční světlo, znal Max i několik kouzel, které dokážou vytvořit repliku účinku slunečního záře. To by se mohlo hodit. Byl to zkrátka problém, který bylo třeba důkladně zvážit ze všech stran. V sázce bylo příliš mnoho, než aby si mohl dovolit jakékoli chyby v úsudku. Nezávisel na tom jen život Ulriky a všech jeho společníků.

"Takže vy jste psal poezii?" zeptala se hraběnka Gabriella. Felix přikývl. Uvažoval, proč ho požádala, aby se k ní připojil. Určitě ne proto, aby spolu diskutovali o poezii. Vyhlédl do houstnoucího šera. Rodrik jel vedle kočáru. Všiml si, že se na něj Felix dívá, a věnoval mu pohled, který by se dal popsat jedinečně jako žárlivý. Felix se odvrátil. To poslední, co teď potřeboval, byly potíže s horkokrevným mladým šlechticem.

Cítil se značně ospalý. Pohyb kočáru na sanicích ho ukoľoval do dřimoty. V hraběničině kočáru bylo teplo a čalouněná kožená sedadla byla mnohem pohodlnější než tvrdá lavice na zásobovacích saních. Hraběnka sama byla mnohem příjemnější společností než trolobjice, i když to mnoho neznamenalo; většinou se choval jako starý jezevec. Aby byl k té ženě spravedlivý, byla i mnohem lepší společností než většina lidí, které znal - byla vtipná, vzdělaná a okouzlující. "A kde vyšla?" Pohlédl na ni. I v šeru se zdálo, že se jí oči za závojem třpytí. Její jemný, kořeněný parfém zaplnil vnitřek kočáru.

"V Altdorfu, u Altdorf Pressu. Většinou v antologiích nové císařské poezie."

"Takže vy píšete v císařském jazyce, ne v klasickém."

"To je moderní způsob," bránil se Felix. Stejně jako většina vzdělaných lidí uměl docela slušně psát i číst ve starém jazyce, pokud musel, ale idea psát v něm poezii jej příliš neoslovila. Příliš mnoho velkých mistrů tento jazyk používalo a nabízela se tak nežádoucí srovnání. "Většina vydavatelů se zaměřila na místní publikum. Je větší."

"To ano," řekla hraběnka trochu ostře. "Ale klasický jazyk je mnohem elegantnější, nemyslíte?" V jejím hlase bylo něco vyzývavého. Felix měl pocit, jako by se ho vyptávali profesori na univerzitě.

"Nemohu s vámi souhlasit," řekl. "Myslím, že elegance záleží spíše na výběru slov. Nejde ani tak o jazyk, v němž je poezie napsána. Určitě si dokážu vzpomenout na stejný počet mizerných básní v klasickém jazyce jako v císařském. Vlastně víc, protože to byl jazyk učenců a básníků po mnohem delší dobu."

"Zajímavý názor," řekla. "Jste velice výjimečný mladík, Herr Jaeger, s originálním způsobem myšlení."

Felix se na ni podíval, jestli to nemyslí ironicky. Právě jí řekl to, co by jí řekla většina profesorů a intelektuálů. V minulých dvaceti pěti letech to byl ortodoxní názor. Ale v jejím hlase ani chování nebylo nic posměšného. Nejspíš to skutečně myslela vážně. Sylvánie byla koneckonců zapadák, daleko od hlavního proudu intelektuálního života. Většina knih na Waldenschlosse byla ještě rukopisná, opisovaná písaři a ne vysázena ruční sazbu. S přihlédnutím k vydavatelské explozi, k níž došlo po zavedení tiskařských strojů Johannesem z Marienburgu, to bylo přinejmenším neobvyklé. Felix slyšel kohosi říkat, že dnes se za rok vytiskne víc knih, než kolik jich bylo napsáno za celou historii císařství před zavedením knihtisku. Za rok je vydáno víc knih, než kolik bylo napsáno za celé minulé století. Nevěděl, jestli to je pravda, ale připadalo mu to docela pravděpodobné.

Zmínil se o tom hraběnce, jen aby něco řekl.

"Ano," přikývla. "Bývalo to tak jiné. Kdysi jste mohli držet krok se všemi novými trendy v literatuře, filozofii a přírodní filozofii. Nyní je to prakticky nemožné. Svět se řítí vpřed čím dál rychleji a já se obávám, že se nežene dobrým směrem." Zdálo se, že si je tím jista. "Myslím si, že šíření vědomostí je dobrá věc," řekl Felix. "Řekl bych, že čím víc se naučíme, tím lépe."

Povzdechla si. "Sebejistota mládí."

Felix si nebyl jistý, že se mu její tón líbí. V posledních dnech se příliš mladý necítil. Měl pocit, že ze svých zážitků předčasně zestárl. Hraběnka hovořila dál, jako by si nevšimla jeho mrazivého pohledu, i když si byl jist, že si všimla. Byla to velmi všímavá žena.

"Myslíte si, že je dobré, aby se šířily vědomosti temných kultů? Nebo aby byly brzy k dispozici tajemství nejtemnější magie každému pobudovi, který umí číst - když je dříve měli v držení jen ti, kdo znali jejich nebezpečí a jejich cenu?"

"Čechy čarodějů a templářů si svá tajemství dosud úzkostlivě střeží," namítl Felix. "Stejně tak alchymisté a mechanici."

"Jak dlouho si myslíte, že tento stav vydrží? Kolik času si myslíte, že ještě svět má?"

To je dobrá otázka, pomyslel si Felix. Viděl armády Chaosu na pochodu. Bylo až příliš pravděpodobné, že žijí v posledních dnech. Veškeré přísliby přírodní filozofie a magické vědy se možná nikdy nesplní. Místo toho možná bude starý svět rozdrčen pod okovanými kopyty hord Chaosu. Přesto se z toho těžko dal obvinít knihtisk. Hraběnka jej pozorně sledovala, jako by se hluboce zajímala o jeho odpověď.

Felix měl pocit, že by měl říct něco uklidňujícího, že Císař zvítězí a všechno nakonec dobře dopadne, ale sám toho viděl příliš mnoho, než aby tomu věřil. Vojska Chaosu by se mohla zastavit u Prahy, ale byla by to pro ně jen dočasná zastávka. Brzy se seberou a vytáhnou ještě dál do země lidí.

"Nevím," řekl nakonec. "Žijeme v temných časech."

Felix vylezl z kočáru, podivně rozrušený svou konverzací s hraběnkou Gabriellou. Věděla, jak člověka donutit myslet na věci, na které myslet nechtěl, a byla to velmi vzdělaná žena - svým starosvětským způsobem. Zdálo se, že se o něj zajímá, a on si nebyl jist proč. Řekl by, že je to normální způsob, jak se žena zajímá o muže, ale přesto v tom byla jistá rezervovanost, jako by se držela zpátky. Jako by na něco čekala, sledovala ho a posuzovala tak intenzivně, že se to zdálo až abnormální. Velice zvláštní žena, myslel si, když se brodil sněhem zpátky k zásobovacím saním.

Kvůli větru si těsněji přitáhl plášť. Alespoň se cítil trochu lépe. Přestalo mu téct z nosu, kašel mu už netýral tělo a nevháněl mu slzy do očí. Také horečka už pominula. Možná mu pobyt na hradě přece jen pomohl.

Vylezl zpátky na sáně za Gotrekem a převzal opratě poníka.

"Raději buď opatrný, Človíčku. Je tu jeden chlápek, který vypadá, že by ti nejraději vrazil dýku do zad." Trolobijce mu to oznamoval skoro s potěšením, svým deprimujícím způsobem. Felix se rozhlédl a uviděl, že se na něho Rodrik dívá. Hezký obličej měl zkřivený emoci, která vypadala téměř jako nenávisť. Zdálo se, že Rodrik žárí na chvíle, které Felix strávil s hraběnkou.

"Rodrik je příliš čestný, než aby mi vrazil dýku do zad," zamumlal Felix.

"Možná by to zkusil spíš s mečem do břicha."

Felix se zasmál. "Nemyslím, že je teď správný čas na souboje kvůli hraběncině ruce."

"Možná by s tebou nesouhlasil."

"Budu si s tím dělat starosti, až se to stane."

Trolobijce se škodolibě zasmál. "To už možná bude pozdě."

"Páchne to tu zatuchlinou," prohlásil Roche.

Adolphus Krieger se rozhlédl po vstupní síni Drakenhofu. Vypadala dobře. Jeho sluhové už napravili některé škody způsobené vandaly před dvěma staletími. Spálené zdi byly opraveny, rostliny zarůstající bránu byly odstraněny a mohutný strom, který prorostl střechou, poražen. V krbu hořel oheň. Nepotřeboval teplo, ale rád se díval do plamenů. Na rozdíl od mnoha svého druhu strach z ohně nepřeháněl. Je to dobrý začátek, pomyslel si.

"Voní to úžasně," řekl Adolphus a myslel to vážně. "Voní to jako domov."

Byl překvapený, kolik to pro něho znamenalo. Měl pocit, jako by desetiletí toulek bez kořenů skončila. Cítil, jak tok staré magické energie proniká skrz kameny. Tohle bylo místo moci, kde mohl provést to, co potřeboval. Tady může udělat poslední kroky na cestě ke svému cíli.

Do místnosti vstoupila Ulrika. Byla bledá a potácela se slabostí. V očích měla tentýž strnulý extatický pohled jako všichni smrtelníci po temném polibku. Dívala se na něho se směsicí odporu, nenávisti a touhy, kterou už za ta staletí znal.

"Uveď tu dívku do pokojů pro hosty," přikázal komorné. Lehký záblesk žárlivosti, který se ženě objevil v očích, ho pobavil. Byla jednou z jeho nejvěrnějších služek a chovala se s náležitou skromností, i když kdysi bývala hrdou dcerou jednoho z nejvznešenějších rodů Kislevu. Byla krásná, ale příliš slabá, než aby ho mohla zajímat dlouho.

Uvažoval, co udělá s Ulrikou. Byla krásná, inteligentní a ctižádostivá a svým chladným způsobem ji měl rád. Její krev ho okouzlovala a byla v ní skrytá zvrácenost, která by z ní podle něho udělala skutečného Oživeného. Možná je čas vytvořit potomka. Možná by jí měl dát dar nesmrtelnosti. Ale ještě ne. Ještě nebyla zcela připravená. Musela se přiklonit k jeho názorům. Kdyby jí dal teď poslední polibek, mohla by zešilet nebo se zabít, nebo ještě hůř - mohla by se od něho úplně osvobodit a jít vlastní cestou. To nechtěl. To znehodnocovalo výsledek celého toho cvičení, které bylo třeba provést s někým, koho jste měli mít po celou věčnost po boku. Když si vzpomněl na sebe a hraběnku, nevěděl, jestli o to stojí.

Samozřejmě bylo nevyhnutelné, že odejde. Všichni potomci to nakonec udělají. Sám se také osvobodil od svého tvůrce a vydal se světem vlastní cestou. Bylo by však lépe, aby k tomu nedošlo příliš brzy. Ale pokud půjde s Okem Khemri všechno podle plánu, nebude to něco, s čím by si měl dělat starosti. Když použije svou moc, spoutá ji i všechny ostatní Oživené svou vůlí, pokud si to bude přát.

Jak bude hraběnka litovat, že se s ním podělila o tyto vědomosti! Zasmál se. Donutí svou ctenou stvořitelku litovat, že se o tom tehdy před lety zmínila. Potřeboval získat moc a znalosti, než se mohl se starší upírkou rozloučit, a to mu zabralo desetiletí polootroctví. Ne že by hraběnku za to nenáviděl. Jen mu svou unavující láskou a starostí o jeho dobro připomínala matčinu přehnanou péči. Dusilo ho to a svíralo, až se cítil uvězněný a v pasti. Jen si na ni vzpomněl, ty pocity se mu vrátily.

Brzy si nebude muset dělat starosti ani s ní, ani s kýmkoli jiným z Oživených. Prastará Nagašova kouzla obetkávající Oko Khemri se o to postarají.

OSM

Adolphus dokreslil křídou na podlahu pentagram. Kolem okrajů vytvořil symboly všech čtyř velkých Sil Chaosu. Sám stál uvnitř trojúhelníku uprostřed pentagramu. Vyděšená nahá mladá dívka ležela spoutaná před ním. Mezi prsy se jí třpytilo Oko Khemri. Viděl ji v očích paniku a strach. Včera ještě spala v chatrči rodičů nedaleko hradu. Dnes se probudila v nehlubší kobce, unesená jeho sluhý.

V rukou se mu ostře zatřpytila čarodějnická dýka. Dívka vypadala, jako by chtěla křičet.

Adolphus zadeklamoval jména Temných bohů a vyvolal jejich přítomnost, jak předepisoval rituál. Dívka se začala zmítat, hrůza přemohla i mocný příkaz poslušnosti, kterým ji ovládal. Možná ji měl spoutat i fyzicky. Možná příliš věřil svým schopnostem. Ihned ty myšlenky zapudil. Jakákoli ztráta koncentrace by mu teď mohla být osudná.

Všude kolem něj kypěla temná magická energie. Jeho čarodějnickému zraku připadala narudlá, podobná krvi. Kanula z kamenných zdí sklepení a protékala kolem okrajů pentagramu. Pro dívčiny smrtelné oči se nic nezměnilo, ale zdálo se, že cítí, co se děje, a vystrašeně kňourala.

Adolphus zhluboka dýchal. Temná magie měla vlastní jedinečnou vůni, stejně jako krev, snad jen ještě výraznější. Způsobovala, že mu v mozku bzučelo a kůže ho brněla. Cítil, jak se bestie v něm začíná plížit. Co se děje? Od Praag tohle necítil. Proč se v něm teď zvedá ta zuřivost?

Obrovskou silou vůle potlačil krvežíznivost. Nemohl si teď dovolit žádnou ztrátu sebeovládání. Dívka se začínala zvedat.

Pokud poruší okraje pentagramu, temná magie se sem nahrne nekontrolovaně. Co hůř, některé démonické entity, které jsou jí přitahovány, by mohly vejít také. Adolphus si nebyl jist, zda by ho jeho síla před nimi dokázala ochránit, alespoň ne do té doby, dokud se nesladí s Okem Khemri.

Přešel k dívce. Nepřestával recitovat a přitom ji chytil za hrdlo. Přes nemohoucí bušení jejích pěstí a kopání ji snadno zvedl jednou rukou. Zvedal ji, až měla oči ve stejné úrovni s ním. Ten pohled ji zasáhl jako úder kladiva. Zorničky se jí rozšířily, ústa se ochabně otevřela a ozvalo se z nich tiché sténání, jak její tělo v jeho sevření ochablo. Adolphus ji položil zpět na znesvěcený oltář.

V přílivu temné magie se objevily vlnky, jež nabíraly tvar temných entit. Rituál začínal přitahovat demony; mohutní psi s velkými masitými hřebeny na krku bojovali s androgyny s drápy; monstrózně obézní, puchýří pokrytí netvoří se svíjeli na podlaze v souboji s podivnými kotouči, jejichž okraje pokrývaly oči. Bojovali o malé kousky energie, které vytahoval z temných hlubin pod pevností. Bylo jí dost, aby získali tvar a formu. Nyní i dívčiny smrtelné oči dokázaly zachytit chvějivé tvary v temnotě. Bestie mu vyla v prsou, zoufale volala po boji, který hledala, i když by ten boj nejspíš skončil jeho zkázou.

Potřeboval postupovat rychleji. Pokud moc, již nasbíral, nepoužije dříve než se nestvůry plně zhmotní, mohly by se stát strašné věci. Temná magická energie proudila mezerou, kterou nechal v rohu na severní straně pentagramu, kde cíp hvězdy směřoval k pustinám Chaosu. Prastará nehekaránština mu splývala ze rtů, jak dál odříkával slova rituálu. Jeho myšlenky se nevyhnutelně formovaly do konfigurace nezbytné pro dokončení zaklínadla. Proud slov plynul, i když se zlověstné existence stahovaly kolem okrajů pentagramu, nyní přitahovány dušemi, jež cítily uvnitř.

Adolphus potlačil paniku. Nebyl nejlepší čaroděj. Existují mágové, kteří by dokázali provést to co on i bez rituálu a dodatečné moci, kterou si musel vytáhnout z prastarého zla pod pevností. Možná udělal chybu; možná se pokusil o

něco, co překračovalo jeho síly. Možná tohle byl konec.

Ne! Nedovolí, aby se to stalo. Posílil svou vůli a dál odříkával to, co se kdysi naučil nazpaměť. Pohyboval nožem ve složitých rituálních gestech, bodal jím směrem ke každému cípu hvězdy, až jej nakonec zvedl vysoko nad dívku a pak ho vnořil do jejího srdce.

Jen jedinkrát dlouze a zoufale zakvílela, když jí byla duše vytržena z těla a krev ztropila oltář. Přesně v tom okamžiku v sobě Adolphus ucítil temnou žízeň. Bestie chtěla skočit po krvi. Bojoval s tím nutkáním, ale nechal krev téct, dokud pramínek neskanul přes oltář na podlahu. Dotkl se proudů temné magie a začal syčet a tančit. Kapky vyrážely vzhůru z dlažebních kamenů. Jemná rudá mlha naplnila vzduch uvnitř pentagramu. Adolphus měl pocit, že za vnějšími zdmi zaklínadla slyší tiché kvílení a vytí démonů. Odříkával zaklínadlo dál a gesty vedl svíjející se mlhu, dokud se nedotkla jeho těla i Oka Khemri.

V tom okamžiku bylo vytvořeno spojení mezi ním a amuletem. Našel v něm moc i prastará kouzla. Cítil, jak je do něj vtahován. Bojoval proti tomu, jako plavec bojuje proti proudu rozbouřené řeky.

A najednou bylo po všem. Amulet byl jeho. Začal s propouštěcím rituálem a energie, již vyvolal, se začínala vytrácet. Démonické entity proti tomu bojovaly, ale nemohly dělat nic, čím by to zastavily. Když se tok temné magie rozptýlil, zůstaly vyvrženy ze svého přirozeného prostředí jako ryby plácající se na dně sluncem vysušeného jezera. Mizely jedna za druhou, vracely se do mimodimenzionálního pekla, z něhož přišly. Nechaly Adolpha samotného s jeho výhrou, která mu pulzovala v dlani, připoutaná k jeho magickým energiím.

Náhle si všiml, že se noci třeptají linie síly. Byly tak slabé, že byly téměř neviditelné; opouštěly pentagram otevřenou stranou a odplouvaly do dále. Nepodobalo se to silám uvnitř amuletu. Vypadaly mnohem nověji a měly na sobě signaturu jiného čaroděje. Konečně, co na tom záleží. Adolphus mávl čarodějnickým nožem a přesekl je. Během jediného úderu srdce se rozpletly.

Amulet byl nyní jeho, byl schopen využít jeho moci, aby sloužil jeho konečnému účelu. Mrtvá dívka k němu vzhlížela prázdňma, nevidoucíma očima. Natáhl ruku, namočil si špičku prstu do její krve a zvedl ho ke rtům. Krev chutnala velmi sladce.

Felix viděl, jak se Max naklonil kupředu a téměř spadl ze zásobovacích saní. Nechal Gotrekovi opratě, seskočil ze svého sedátka a vyrazil vpřed.

"Co se děje?" zeptal se. Čaroděj byl bledý a vypadal vyčerpaně. Po čele mu tekla pot a budil dojem muže mučeného velkými bolestmi.

"Kouzlo, které jsem vložil do Oka Khemri, bylo právě zlomeno," zasténal. "Nebyl to příjemný pocit."

"Můžeš ho ještě najít?" Max zoufale zavrtěl hlavou.

"Ne. Už je necítím."

"Máš tušení, kde by Oko mohlo být?" Čaroděj pomalu a bolestivě přikývl.

"Znám směr, kterým musíme jet. Mohu ho odsud najít podle postavení slunce."

"To nám příliš nepomůže. Tahle stezka se vine lesem. Můžeme snadno sejít z cesty."

Max zaskřípal zuby a znovu přikývl. "Je to horší," řekl.

"No dobře," řekl Felix. "Tak do toho, pověz mi všechny veselé detaily."

"Těsně předtím, než bylo kouzlo zlomeno, jsem měl podivný pocit, že se něco děje s amuletem. Cítil jsem příliv moci a duši křičící hrůzou. Řekl bych, že Krieger použil nejtemnější ze všech magií, aby k sobě amulet připoutal. Myslím, že někoho obětoval."

Podle Maxova výrazu by Felix řekl, že oba myslí na totéž. "Ulriku?"

"Nevím," připustil Max. "Možná."

"Zatraceně!" řekl Felix a praštil pěstí do bočnice saní. Jak zasáhl dřevo, bolest mu pomohla vrátit se k rozumu, začít ovládat narůstající paniku a vztek. Znovu pohlédl na Maxe. Mág nevypadal moc zdravě.

"Jsi v pořádku?" zeptal se.

"Budu. Ať udělal Krieger cokoli, potrestám ho za to."

"Pomůžu ti," prohlásil Felix a přál si, aby byl tak sebejistý, jak to znělo.

"Nejdřív ho budeme muset najít," řekl Max.

"Něco mi říká, že to nebude příliš obtížné. Prošel celou Sylvánií, aby se tam dostal, a myslím, že oba dokážeme uhodnout jeho cíl."

"Chce se prohlásit vládcem celé téhle ztracené provincie a už s tím začal."

Sotva to Max vyslovil, Felix věděl, že je to pravda. Válka upířích hrabat znovu propukne.

Max se na sedadle naklonil vpřed a stěží ovládal opratě. Naštěstí se unaveným poníkům dalo věřit, že půjdou po stezce sami. Studený vítr štípal do obličeje a vháněl slzy do očí. Nedokázal v sobě najít dost energie, aby znovu vyvolal zahřívací kouzlo. Dokázal jen sedět zpříma a soustředit se na dýchání.

Nejdřív tu byl nutkavý pocit ztráty. Spojení s Okem, které udržoval tak dlouho, bylo najednou pryč. I když se na to úplně nesoustředil, vždy si byl vědom, že tam je. Nyní jeho přítomnost necítil. Po chvíli si uvědomil, že se také cítí lépe. Bylo to, jako by mu vytrhli zub, který ho nepříjemně bolel už týdny.

Svým způsobem se mu ulevilo. Jeho kontakt s prastarým zlem uvnitř Oka, ať bylo jakkoli daleko, byl tíživý a otupoval mu ducha. Nyní se navzdory okolnostem cítil téměř vesele. Bylo obtížné se přes všechny obavy o Ulriku a o to, co s ní mohl upír udělat, neusmívat. Věděl, že to není správné, ale nedokázal si pomoci. Bylo to, jako by se začal uzdravovat z dlouhé nemoci. Celý svět vypadal jaksi jasnější.

* * *

Ulrika se podívala na talisman třpytící se na hrudi Adolpha Kriegera. Upír náhle vypadal jakoby vyšší, velitelštější, vyzářovala z něho větší sebedůvěra než obvykle. Usmál se na ni téměř přátelsky. Zavrtěla hlavou a odvrátila pohled; ráda by věděla, proč se jí všechno v místnosti navzdory temnotě zdá být ostřejší a jasnější než obvykle. Co se to s ní děje? Nebyla si jistá, že to chce vědět.

Rozhlédla se po podivném trůnním sále, kam ji odvedl. Byl pohřben hluboko uvnitř strašidelného hradu, v jehož podivných chodbách se jakoby křivil čas a vzdálenost. Vládlo tu podivné ticho, jaké se dá najít jen v nejstarších chrámech, a také pocit číhající, zlovolné moci, který ji nenechával na pochybách, že se nachází v samotném srdci zla, které halilo toto místo. Ve výklencích stála prastará brnění, svírající staré, leč dosud funkční zbraně.

Nahoře, mezi obrovskými trámy gigantického klenutého sklepení, zahlédla nějaký pohyb - nebo si alespoň myslela, že se tam něco pohybuje. Připadalo jí, že se nad obrovským lustrem posunují nezávisle na světle, které vrhal, jakési stíny. Měla strašlivý pocit přítomnosti něčeho, co velmi zoufale toužila ignorovat.

"Už to začíná," řekl Krieger sedící na masivním trůnu z vyřezávaného a leštěného dřeva, který stál na vysokém stupni. Zadní část trůnu byla tvarována tak, že připomínala křídla velikého netopýra nebo draka. Kriegerovi visela nad hlavou lebka velkého netopýra. Z jeho očních důlků hleděly zářivé rubíny.

Kriegerův hlas byl nějak hlubší, znělejší a více vzrušující. Bylo obtížné nevěřit někomu, kdo takhle mluvil. Bojovala s nutkáním, připomínala si, že je to jen odporný upír bez duše. Nějak však v sobě nedokázala rozlítit dřívější horlivost. Bylo obtížné myslet na cokoli kromě potěšení z posledního objetí. Napadlo ji, jak se to mohlo stát, a pak tu myšlenku odsunula jako nedůležitou.

Stalo se a musela proti tomu bojovat. To bylo vše, co potřebovala vědět.

"Talisman je nyní můj, Ulriko. Brzy budu Knížetem noci."

"Nevím, co tím myslíš."

"Talisman vytvořil v prastarých dobách sám Velký nekromant. Jednou z jeho vlastností je zesílení... vlivu nositele na Oživené."

"Proč?"

"Nagaš se bál růstu jejich moci a viděl v nich možné rivaly. Vytvořil talisman a s ním podřídil mnoho Oživených své vůli; stali se jeho loveckými psy, tvory, na které je dodnes vzpomínáno s hrůzou. Amulet se ztratil, když Nagaše přemohl Alcadizaar. Až doposud si ho předávali blázní, kteří byli příliš slepí, než aby viděli, co to je. To skončilo. Dnes v noci jsem jej prohlásil za svůj, stejně jako jsem za svůj prohlásil von Carsteinův trůn."

"Jak víš, že po takové době bude pořád fungovat?"

"Nebyl znám jako Velký nekromant pro nic za nic. Ta věc neztratila svou moc. Byl největším mágem své doby, největším nekromantem jakékoli doby. Nikdo nerozuměl magii nesmrti jako on. Vím, jak Oko pracuje. Cítím to. Ty už reaguješ na jeho vliv." Tón jeho hlasu ji šokoval. Nikdy neslyšela, že by kdokoli hovořil tak triumfálně.

"Co tím chceš říct? Proč bych měla cítit jeho vliv?" Měla podezření, že odpověď už zná.

"Protože každou z posledních tří nocí ses ke mně přiblížila o další krůček. Připadá mi jediné spravedlivé, abych měl vedle sebe někoho, kdo by si se mnou vychutnal můj triumf. Dostaneš věčný život."

V ústech jí najednou vyschlo. Chtěla křičet. Chtěla utéct ze sálu. Chtěla vrazit nůž do srdce toho nemrtvého ghúla. A překvapivě velká část jejího já byla téměř pateticky vděčná za tu nabídku.

"Ne," přinutila se říct.

"Ano," řekl a skočil po ní. Zaleskly se tesáky a oči mu zahořely pekelnou září. Snažila se uhnout, ale byla omámená a pomalá. Snadno ji přemohl. Jeho prsty ji pálily na krku. Uchopila ho za zápěstí a snažila se jeho ruce odtrhnout, ale byl příliš silný. Pomalu se nad ní sklonil, jako by jí chtěl dát nejněžnější polibek. Oči mu rudě plály. Jeho dravčí zuby se leskly jako slonovina. Viděla, že jsou dlouhé a ostré jako jehly.

Když se jí zabodly do krku, tělem jí projela vlna extáze. Síla ji opouštěla spolu s vůlí k odporu. Její vidění pomalu potemnělo a sluch jí slábl, až slyšela jen úder svého srdce. Cítila, jak jí někdo strká do úst zakrvácený prst. Sála jej hladově jako dítě matčin prs.

Temnota se kolem ní stahovala stále těsněji. Tlukot srdce jí zněl v uších silou hromu a pak náhle utichl.

"Alespoň že je v té vesnici hospoda," prohlásil Ivan Petrovič Stragov zachmuřeně, když uviděl vývěsní štít Zeleného muže. "Určitě to bude lepší než strávit další noc venku ve sněhu."

Felix si nebyl jistý, že souhlasí. Zelený muž byla obrovská opevněná stavba shlížející na další bezejmennou a částečně zřícenou sylvánskou vesnici. Jeho omezené zkušenosti s městy a vesnicemi této země ho nenaplňovaly touhou po jejich sporém pohostinství, i když musel připustit, že vzdálené vytí vlků dodávalo i tomuto sešlému místu nepopíratelnou přitažlivost.

Odfíkl si a obrátil se ke Gotrekovi.

"Budou mít pivo," řekl trolobijce, jako by to byl dostatečný důvod pro strávení noci v zblešené chatrči.

"Snorri má pivo rád," dodal Snorri, aby to objasnil.

"Jsem rád, že jsi mi to řekl. Mě by to jaktěživ nenapadlo."

"Není potřeba být ironický, mladý Felixi." Felix si smutně pomyslel, že jednou ze stinných stránek dlouhého pobytu ve Snorriho společnosti byla i skutečnost, že se praxí značně zvětšila trpaslíkova schopnost odhalit sarkasmus. "Jedna nebo dvě penty jsou tak akorát na vyhnání nočního chladu."

Spíš deset, pomyslel si Felix, ale nahlas neřekl nic. Uvědomoval si, že se chce hádat jen proto, aby něco řekl, aby dal nějak průchod svému hněvu a úzkosti kvůli Ulrice a jejich nekonečnému putování a kvůli své nemoci. Nebylo v tom nic

konstruktivního a ničemu by tím nepomohl. Stejně se zdálo, že jeho názor nic nezmění, jelikož všechny ostatní existence hospody potěšila.

Příběhy o sylvánských strašidelných hospodách, které četl jako mladík, se mu znovu vybavily. Často bývaly útočištěm vrahů nebo příšerných upírů, kteří si vybrali za kořist nevinné cestující. Chtěl říct něco v tom smyslu, že budou litovat, ale odolal pokušení. Nebylo třeba prohlubovat atmosféru beznaděje, jež se už začínala stahovat nad jejich cestou.

Hospoda nebyla uvnitř tak špatná, jak Felix očekával. Byla kamenná, což byl možná náznak dřívější prosperity kraje, i když si Felix nedokázal vzpomenout na žádnou dobu, kdy by Sylvánie doopravdy prosperovala.

Když dovnitř vešla skupina rytířů, trolobijci a dvacet kislevských jezdců, malý houf lidí uvnitř ztichl. Hostinský, tlustý soudkovitý muž s chladně vypočítavými očima ve veselém obličejí, obešel výčep, aby je přivítal. Nervózně si zamnul v rukou špinavou zástěru, protože si očividně nebyl jistý, jestli to jsou bandité nebo zákazníci.

Rodrik mu pověděl o jejich záměrech a požádal o pokoje pro své společníky a oddělený pokoj pro hraběnku. Felix a Max si vzali pokoj každý zvlášť. Trolobijci a Kislevané se rozhodli zůstat ve výčepní místnosti. Několik jezdců dalo přednost tomu zůstat ve stáji u zvířat. Felixe napadlo pár obscénních vtipů ohledně přehnané lásky kislevského jezdeckta ke koním, ale takticky se zdržel jejich vyprávění.

Felix si prohlížel ostatní hosty. Na tuto část světa je to poměrně prosperující hospoda, pomyslel si. Někteří z lidí ve výčepu vypadali jako místní, ostatní byli většinou kupci a jejich ozbrojený doprovod, i když na cesty za obchodem se zdálo být trochu brzy.

Byli tam i takoví, kteří vypadali jako šlechtici, kterým štěstí zrovna nepřeje. Byl to ten druh otrhaných aristokratů, jaké najdete ve všech zapadlejších částech Císařství, jak podvádějí místní u karet a obtěžují okolí nehoráznými požadavky založenými na jejich rádoby vysokém postavení. Část přítomných tvořili žoldáci, nebezpeční muži v obnošené zbroji s tvrdými výrazy ve tváři. Měli hladové pohledy plné naděje. Připomínali Felixovi smečku vlků, kteří ucítili zraněného srnce.

V jednom rohu seděl Morrův kněz v černém šatu, s obličejem zakrytým kápí. Jeho přítomnost byla tak melodramatickým klíčem, že se Felix málem zasmál. Místo toho přešel k výčepu a poručil pivo pro sebe a trpaslíky. Ivan Petrovič mezitím dohlížel na pohodlí svých mužů. Max a hraběnka s rytíři už odešli nahoru, aby si prohlédli své pokoje.

Když se opřel o výčep, jeden z pochybně vyhlížejících mužů u rohového stolu se k němu přitočil. Byl oblečený v potrhaném kožešinovém plášti, klobouku a zchátralé nádheře zchudlého aristokrata. Oči měl těkavé a vyděšené, obličej vyhublý a úzký. Ohryzek mu vzrušeně poskakoval.

"Právě jste přijeli?" zeptal se. Vypadal na člověka, který odhaduje, jestli mu Felix koupí pití, nebo ne. Přízvuk měl jako šlechtic nebo někdo, kdo se naučil jej předstírat. Olízl si rty. "Odkud jste přišli, pane?"

Felix si všiml, že mužovy prsty si nervózně pohrávají s hlavicí dlouhého meče. Jílec byl absurdně přezdobený. Dobře se hodil k mužově okázalé haleně a vystouplému poklopci. "Z Waldenhofu," řekl spíš ze zdvořilosti, než že by se zajímal o cokoli, co ten muž chtěl říct. Muž mrkl, jako by řekl něco, o čem Felix i on ví, že je to vtip. Felix odmítl na výzvu přistoupit.

"A vy?" zeptal se.

"Byl jsem tam i onde," odpověděl muž. Tentokrát byla řada na Felixovi, aby se ironicky usmál. Otočil se a díval se, jak hostinský nalévá pití. Doufal, že tak dostatečně naznačil, že konverzace skončila. "Právě jsem přijel cestou od Leichebergu."

"To cestujete ve špatném ročním období," prohodil Felix.

"Totéž bych mohl říct o vás," zamumlal cizinec.

"Máme tady naléhavé záležitosti," řekl Felix.

"Určitě ano. To už opravdu musí být něco, když se náhle u Zeleného muže za zimní noci, jako je ta dnešní, objeví dvacet kislevských jezdců, dva trolobijci, mág, pár sylvánských rytířů a hraběnka z Nachthafenu. A také vzdělanec, jako jste vy."

Felix si muže prohlédl s trochu větším zájmem. Nebyl tak opilý, jak vypadal; mysl a oči měl bystré. Kislevány spočítal přesně. Felix si udržel nic neříkající výraz.

"Naléhavé záležitosti," přisvědčil.

"Jak jsem řekl," odpověděl muž.

"Co sem přivedlo vás?"

"Tohle a tamhleto. Toulavé nohy, touha vidět, co je za dalším kopcem, a rodinné problémy."

"Rodinné problémy?"

"Hádka s bratry o dědictví. Potřeboval jsem se dostat co nejdál od rodného domu." Muž mluvil sebejistě a rychle a vychytrale přitom Felixe pozoroval.

Myslel si možná, že když se začne svěřovat, přiměje Felixe udělat totéž. Felix se s takovými lidmi setkal už dřív, v podsvětí Altdorfu a Nulnu. Většina z nich byli profesionální informátoři. "Víte, jak to je?"

"Ani ne," opáčil Felix. "Já jsem s bratry vždycky vycházel dobře."

"Je to bída, když se příbuzní hádají o dědictví," řekl muž. Dlouze a nacvičeně si povzdychl, ale nezdálo se, že by to šlo od srdce.

"To si myslím," potvrdil Felix. "Chci říct, musí to být zlé pro takového muže, jako jste vy, odejít v téhle roční době do takovéhle díry."

Mužův nervózní pohled zatékal po místnosti. Zahleděl se na desku výčepu a začal prstem kreslit kroužky. "Myslím, že mám štěstí, že jsem se sem dostal," poznamenal trochu tajemně.

"Proč?"

"Kupte mi pití a řeknu vám to," odpověděl. "Pokud jdete na jih, týká se vás to."

"Naznačte něco."

"Nemrtví povstali," zašeptal cizinec okázale.

"Skutečně?" zeptal se Felix ironicky. "Řekněte mi něco, co všichni ještě neví."

Cizinec se uchechtl. "Ghúlové se shromažďují v lesích. Starý hrad Drakenhof je znovu obydlen. Zahlédl jsem podivná světla v oknech, když jsem procházel kolem. Viděli jsme světla v lesích a napadlo nás, že bychom tam mohli najít na noc střechu nad hlavou. V téhle zimě je jakékoli místo lepší než stan. Ale když jsem ta světla uviděl, rozmyslel jsem si to."

"My?"

"Ti chlápci tamhle u stolu byli se mnou. Cestovali jsme společně. Cestovat ve větší skupině je dobrá věc, ale už nikdy v Sylvánii v době, jako je tato."

Felix pohlédl na skupinku, kterou mu cizinec ukázal. Byl to drsně vyhlížející houfec, podle vzhledu žoldáci. Takovou sbírku uší jako karfiol, zlomených nosů a chybějících zubů neviděl od chvíle, kdy opustili Karak Kadrin, město trolobijců.

"Nevypadají jako chlapi, které je snadné vyděsit," řekl Felix. Právě naopak, pomyslel si, vypadají jako přesně ten typ, co se jde podívat blíž, jestli by se nedalo něco ukrást.

"Taky byste se zděsili, kdybyste je viděli, a možná i vaši přátelé trolobijci. Ta světla byla výtvozem odporné magie, o tom není pochyb."

"Takže vy jste tedy expert na temnou magii," řekl Felix.

"Nemusíte se mi pošklebovat, příteli. Každý by poznal, že ta světla jsou výtvozem něčeho nepřirozeného. Zářila zeleně a prskala, zhasínala a zase sílila. Zdálo se, že se vznášejí nad lesy."

Felix si pomyslel, že to zní přesvědčivě, zvláště když to porovnal s vlastní zkušeností, ale dál se tvářil nevěřicně. "Kdy to bylo?"

"Před třemi dny."

Felix přikývl. To by mohlo být té noci, kdy Max řekl, že bylo zlomeno kouzlo spojující jej s Okem Khemri. Byla tu určitá paralela, i když o tom cizinec nic nevěděl. Možná by měl muže přinutit, aby svůj příběh vypověděl čaroději. Rozhodl se, že to Maxovi povypráví sám, počká a uvidí, co na to čaroděj řekne.

"Takže říkáte, abychom se raději vyhnuli Drakenhofu," řekl Felix.

"Jako moru. Tak co bude s tím pivem?"

Felix viděl, jak se na něj hostinský podíval. Přikývl.

"Vyplatí se vám to," řekl cizinec.

* * *

"Co ten krejčovský panák chtěl?" zeptal se Gotrek trochu moc nahlas, když před ně Felix položil pivo. Felix jim potichu vyprávěl mužův příběh.

"Myslím, že tu pevnost navštívíme," prohlásil trolobijce. Snorri Nosohryz nadšeně přikyvoval.

"Věděl jsem, že to řekneš," řekl Felix.

"To sedí," prohlásil Max. Pozorně naslouchal, když Felix vyprávěl mužův příběh. Felix vstal a přistoupil k oknu.

Okenice byly kvůli chladu zavřené. Chvilku naslouchal a pak se rozhlédl po pokoji. Na tak odlehle místo byl překvapivě dobře zařízený, i když nábytek vypadal staře. Postel měla všechny čtyři strany ozdobené znepokojivě vyhlížejícími vyřezávanými draky. Šatník byl velký a těžký a až příliš připomínal rakev.

Max seděl na židli s nohama ve tvaru spárů a pozorně ho sledoval.

"Myslel jsem si, že Krieger bude chtít provést zaklínadlo na místě prosáklé temnou magií, a tím prý Drakenhof je. A stalo se to přesně tu noc, kdy bylo moje kouzlo zlomeno. Dostatečně mocné a rozsáhlé zaklínadlo by se mohlo projevit jako hra světél, jakou popsal."

"Sedí to až moc dobře, nemyslíš?"

"Co tím chceš říct?" zeptal se Max.

"Chci říct, jaká je šance, že ti chlápci tam dole jen náhodou šli kolem tu samou noc, co se to stalo, a pak tu náhodou jsou na noc, aby nám to řekli?"

"Takové shody okolností se stávají," odpověděl Max. "Ale chápu, co máš na mysli."

"Shody okolností, Maxi? Pokračujme. Jsme uprostřed zimy. Proč by byl někdo jako on na cestě? Pokud je opravdu tím, co říká, tak by si našel pěknou hospodu někde v Middenheimu, kam by zalezl na celou zimu, a potřeboval bys velký rýč, abys ho odtamtud vykotal. Říkám ti, vůbec se mi nelíbil. Je to chytrák a takové jsem viděl už dřív."

Max měl v sobě dost taktu, aby se nezeptal kde. Místo toho si chvíli probíral vousy, a pak zabubnoval prsty na opěradlo křesla.

"Myslíš, že ho poslal Krieger? Že nás svádí na falešnou stopu, aby nás dostal z cesty?"

"Nevím. Možná vymyslel, jak donutit talisman, aby pracoval pro něho a chce, abychom vlezli do pasti."

"To jsou jen dohady, Felixi."

Felix se zachmuřeně usmál. "Tohle je země, která je pro spekulace jak stvořená."

Max souhlasně přikývl.

Plamen lucerny zablikal a zhasl. Felix proklel závan mrazivého vzduchu a proradnost lampy. Vypadala, že osvětlovala cestu hostům už od doby Velkého moru. Procházel ztemnělými chodbami, jednou rukou se dotýkal zdi, aby v šeru našel cestu, a přejížděl rukou po kamenech, aby neminul dveře. Chladná omítka pod prsty mu připomínala hloupé hry jeho

dětství a trochu se usmál.

Věděl, že jeho pokoj jsou třetí dveře napravo od schodů. Musel se sehnout kvůli svažující se střeše hostince.

Připomínalo mu to stísněné podmínky na palubě Ducha Grungniho, což mu zase připomnělo Ulriku. Ta vzpomínka ho v srdci trochu zabořila. Najednou ucítil v šeru něčí přítomnost a sklouzl rukou na jílec meče.

"Uklidněte se, Herr Jaeger, to jsem jen já," ozvala se hraběnka Gabriella. U všech bohů, pomyslel si Felix, ta žena musí mít oči jako kočka, když poznala, kdo v té tmě je. "Ráda bych si s vámi promluvila v soukromí, pokud je to možné."

"Jistě," řekl Felix. Rád by věděl, co přesně tím myslí. Měl svoje zkušenosti s dámami, které si chtěly takhle večer soukromě promluvit. Zápěstí mu sevřely chladné prsty, sundaly mu ruku z jílice meče a vedly ho s překvapivou silou chodbou. Slyšel zarachocení klíče v zámku a uviděl její siluetu ve dveřích pokoje. Je velmi štíhlá, zaznamenal opile, ale má zatraceně dobrou postavu. Vešla dovnitř a pokynula mu, aby ji následoval.

Byl to nejlepší pokoj v hostinci, luxusně zařízený starobylým nábytkem. Jemná vůně skořice přebíjela zatuchlost vzduchu. Felix pochyboval, že je tenhle pokoj obýván často. Hraběnka za sebou zavřela dveře a uslyšel, jak se klíč opět otáčí v zámku. Najednou měl panický pocit, že se ocitl v pasti. Pokynula mu, aby se posadil do jednoho čalouněného křesla, a sama se posadila do druhého.

Felix zůstal stát, pocit neklidu v něm narůstal, jak poslouchal vítr hvízdající kolem oken. Polekal se, když velmi silný závan zarachotil dřevěnými okenicemi.

"Posadte se, Herr Jaeger! Ujist'uji vás, že vám nechci ublížit." Hraběnka to řekla mírně pobaveně. Felix měl najednou dojem, že tahle malá, štíhlá žena by mu ublížit dovedla, kdyby chtěla, ale stejně klesl do křesla a natáhl si dlouhé nohy k ohni.

"O čem chcete mluvit?"

"Vypadáte jako rozumný člověk, Herr Jaeger, a zdá se, že jste prožil nemálo... neobvyklých situací."

Felix se ironicky usmál. Kdyby byl to první, nejspíš by se nikdy nespřáhl s Gotrekem Gurnissonem, ale to druhé bylo určitě pravda. Občas býval překvapený, že mu vlasy z hrůz, které viděl, dosud nezběhly. "Možná."

"A myslím si, že jste diskrétní."

"Je tohle situace, která vyžaduje diskrétnost?"

"Prosím, Herr Jaeger, tohle není to, co myslíte. Hodlám vám svěřit tajemství, jež by nás oba mohlo stát život."

Felix cítil, jak se usmívá čím dál víc. V Sylvánii bylo něco, co inspirovalo stejně k melodramatům, jako k hrůze.

"Ujist'uji vás, že k pobavení tu není žádný důvod."

Felix si nedokázal pomoci. Rozesmál se. Jednu chvíli to vypadalo, že se hraběnka zvedne a dá mu facku, ale zamával rukou, aby to nedělala, a pak vyprskl. "Ne. Prosím, promiňte. To je jen tím, že jsem v sylvánském hostinci. Venku vítr skučí za okny, svíčky se třepotají a krásná žena mi hodlá vyjavit strašlivé tajemství. Cítím se jako ve hře Detlefa Siercka. Kdyby zavyl vlk, bylo by to dokonalé."

"Máte velmi zvláštní smysl pro humor, Herr Jaeger."

"To proto, že jsem četl jako mladík příliš mnoho příběhů. Lituji. Prosím, řekněte mi, co jste si přála mi říct."

"Nejdřív - mohu vás požádat, abyste mi dal slovo, že nic z toho, co vám tady řeknu, nevyjde najevo, dokud vás o to nepožádám?"

Felix to zvážil. "Pokud to neublíží mně nebo mým přátelům."

"Jste opatrný člověk. To je dobře."

"To by vám také mělo naznačit, že budu držet slovo tak dlouho, dokud budou plněny mé podmínky. Proč je jinak dávat?"

"V podstatě ano," opáčila suše. "I když něco podobného by řekl i dobrý lhář."

"Vy jste mne o něco žádala. Vy mi chcete vyprávět tajemství. Určitě jste si už udělala představu ohledně toho, jestli se mi dá věřit."

"To máte celkem pravdu," přisvědčila. "Pyšním se tím, že dovedu dobře odhadnout lidi. V tomhle ohledu jsem udělala v životě velmi málo chyb."

"Zdá se, že jste žena s velmi dobrým úsudkem."

Felix to myslel zcela vážně. Na hraběnce bylo něco, co vzbuzovalo respekt. Propletl si prsty a naklonil se v křesle s lokty na kolenou. Podíval se na ni pozorně a snažil se prohlédnout si její rysy za závojem. "Co přesně mi chcete říct?"

"Povězte mi, věříte všemu, co jste slyšel o nemrtvých?"

"Na tomto místě, v této době toho moc nemám, z čeho bych soudil jinak," odpověděl po pravdě.

"Věříte tomu, že všichni jsou tím, čemu říkáte zlo?"

"Čemu bych měl říkat zlo?"

"Herr Jaeger, tohle není debata na Altdorfské univerzitě. Nejsme tady, abychom se přeli o to, kolik démonů může tančit na špendlíkové hlavičce. Čas se krátí a mnoho životů je v sázce."

Najednou měl Felix tušení, že ví, kam to směřuje, a bojoval s nutkáním sáhnout okamžitě po meči. Pochyboval, že by to bylo k něčemu dobré, pokud je pravda to, co si domýšlel.

"Na smrtelníka máte velmi dobré sebeovládání, Herr Jaeger. Ale ujist'uji vás, že kdybych vám chtěla ublížit, udělala bych to už dřív."

Felix na ni zíral s hrůzou, jako by proti němu v křesle seděl obrovský pavouk a ne malá a přitažlivá žena. Měl pocit, že je velmi blízko smrti. Najednou vystřízlivěl.

"Škoda," vydechla tiše. "Takže k věci. Ne všichni nemrtví jsou taková monstra, za jaká je považujete."

"Je pro mne dost obtížné tomu věřit," zamumlal Felix.

"Proč - protože pijí krev lidí, aby mohli pokračovat ve své existenci? To neznamena, že jsou všichni vrazi. Věřte tomu, nebo ne, mnoho lidí dává svou krev ochotně. Byl byste překvapen počtem lidí ve vašem Císařství, kteří to dělají."

"Pochybuji, že se v Císařství děje nějaká špatnost, která by mne dokázala překvapit."

"Nebudte tak provinční, Herr Jaeger! Co spolu dobrovolně dělají dva lidé v soukromí, je jen jejich věc, pokud tím neublíží nikomu jinému."

"To záleží na tom, jak moc jeden z nich souhlasí."

"Nemám čas s vámi debatovat o etice těchto záležitostí. Potřebuji vaši pomoc. Nestvůra byla vypuštěna a musí být zastavena. S mou pomocí to vy a vaši přátelé můžete udělat."

"Proč bych vám měl věřit?"

"Nemáte příliš na výběr. Potřebujete mou pomoc, pokud hodláte najít Adolpha Kriegera a zastavit ho dříve, než se stane příliš mocným. Pak ho nedokáže zastavit nikdo menší než páni Chaosu. Potřebujete mou pomoc, pokud chcete vysvobodit tu mladou ženu z jeho vlivu. Což, abych byla upřímná, považuji nyní již za nemožné."

Felix cítil, jak mu srdce vynechalo úder. V ústech měl sucho. "Proč to říkáte?"

"Protože nyní je to buď mrtvola bez krve, beznadějně zotročená jeho vůlí, nebo jeho následovník. Soudím, že ta druhá možnost je nepravděpodobná, pokud to není velmi výjimečná a uchvacující žena."

"Je."

Hraběnka pokrčila rameny. Bylo to lidské gesto, ale Felix měl pocit, že se dívá na pavouka, jak krčí rameny. Sledoval ji s jistou hrůznou fascinací. Předpokládal, že takhle se dívá červ na ptáka nebo králík na lišku.

"Vy jste upír," řekl Felix. Byl na sebe pyšný. Chtěl ta slova vyslovit už před několika minutami, ale dostat je ze sebe mu připadalo jaksi nebezpečné. Hraběnka mu ironicky zatleskala.

"Velmi dobře, Herr Jaeger, nikdo by nemohl říct, že chápete pomalu." Felix cítil, jak prsty tiskne hlavici meče.

"Měl bych vás varovat, že tohle je magická zbraň. Nevím, jestli může ublížit vašemu druhu, ale ochotně to vyzkouším, pokud mne budete provokovat."

"Vím, že je to magická zbraň a je mocná, i když ne tolik jako sekera vašeho přítele. To je jeden z důvodů, proč si myslím, že máte šanci zastavit Kriegera, pokud budete dost rychlí."

"Proč jste připravena nám pomoci proti někomu vašeho druhu?"

"Věřte tomu, nebo ne, Herr Jaeger, jsme rozdílní a svárliví jako lidé. Jen je nás o mnoho méně. Většina z nás by dala přednost životu v jakési harmonii s vaším druhem. Jste mnohem početnější a v minulých stoletích jste získali příliš mnoho moci, než abychom chtěli něco jiného. Většina z nás si přeje být ponechána v klidu se svými stády."

"Stády?"

"Obdivovateli, ochotnými obětmi, říkejte si jim, jak chcete, Herr Jaeger. Vidíte - jsem k vám upřímná."

"Dobře. Tedy říkáte, že většina z vás."

"Někteří sní o návratu starých časů, kdy bychom vládli noci, jak oni věří, že tomu kdysi bylo. Většinou jsou mladí a neuvědomují si, že jsme nikdy nevládli noci tak, jak si představují. Věci nikdy nebyly tak jednoduché."

Felixovi vířily v mysli všechny tyhle nové informace. Nikdy neuvažoval o tom, že by se upíři mohli bát lidí stejně jako se lidé bojí jich. To, co říkala, dávalo smysl. Lidé jsou početní a mohou se pohybovat na denním světle, kdy jsou nemrtví nejslabší, a také dovedou používat magii.

Hraběnka si ho chvilku prohlížela, jako by odhadovala účinek svých odhalení, a pak pokračovala: "Jak jsem řekla, jsou takoví, kteří jsou přesvědčení, že bychom měli získat zpět naši pradávnou slávu, bez ohledu na to, jak často slyšeli, že jsme ji nikdy neměli. Adolphus Krieger je jedním z nich."

"Věřím vám."

"Dobře. Alespoň někam jsme se tedy dostali."

"Řekněte mi - ví hrabě a ti ostatní šlechtici na Waldenschlosse, kdo jste?"

"Ano. Mezi Oživenými, kteří se chtějí vyhnout návratu ke starým válkám, a dnešními vládci Sylvánie existuje dohoda. Nepřejeme si, aby na nás zase byly pořádány pogromy."

"A co Rodrik?"

"On a jeho společníci jsou částí mého stáda." Felix se odmlčel, aby tyhle informace strávil. Bylo toho na něj příliš. Zjistil, že je obtížné uvěřit, že tu sedí a klidně diskutuje o takových věcech s upírem a neútočí na něho ani se nesnaží utéct z pokoje. Najednou ho něco napadlo. "Takže hrabě a jeho přátelé před námi leccos skrývali."

"Proč by vám měli svěřit všechna svá tajemství? Konec konců, jste cizinci. Neměli důvod vám věřit."

"A vy máte?"

"Nemám na vybranou. Vím, co Krieger dělá."

"A co tedy?"

"Má v úmyslu sjednotit všechny Oživené pod sebou a naplnit prastaré proroctví našeho druhu. Proroctví vytvořené šilencem a odsouzené k tomu, aby se nikdy nevyplnilo, ale to Adolphovi nepřekáží, aby to nezkusil."

"Podle toho, co jste mi zatím řekla, nezdá se být pravděpodobné, že by to dokázal."

"Herr Jaeger, on k tomu má prostředky. Viděli jste to, dotýkali jste se toho."

"Oko Khemri?"

"Pokud si to tak přejete nazývat. Raději bychom tomu měli říkat Nagašovo Oko."

"Je to skutečně tak mocné?"

"Jsem si jistá, že ano."

"Proč?"

"Vytvořil to Nagaš, aby tím k sobě připoutal můj lid. Může nás to zavolat na velkou vzdálenost a vyžadovat poslušnost, pokud je nositel dost silný."

"Pokud?"

"Určitě jste slyšel příběhy o tom, jak Oživení mohou působit svou vůlí na smrtelníky."

Felix přikývl.

"Je třeba velkého rozdílu v síle vůle, aby mohlo dojít k připoutání, a i to je ve většině případů jen dočasné. Abych byla upřímná, proto jsem se nesnažila k sobě připoutat ani vás, ani vaše společníky. Pochybuji, že by se to dalo provést bez vašeho souhlasu - ne bez vytvoření pouta krve. Je méně známo, že Oživení mohou toto provést jeden druhému. Mimo jiné zlepšuje Oko tuto schopnost, pokud je na něho objekt naladěný. Pracuje mnohem efektivněji pro někoho z nás, než kdy pracovalo pro Velkého nekromanta. Možná kvůli blízkému vztahu, který mezi sebou máme. Koneckonců, v zásadě jsme jedné krve. Ať už je důvod jakýkoli, když je Krieger použije, dokáže nás svolat všechny a spoutat nás svou vůlí. Ve skutečnosti si myslím, že ten proces už začal. I teď cítím... tah v koutech své mysli. Nepochybuji, že během několika následujících nocí zesílí, jak bude růst jeho moc."

"Jak to všechno víte?"

"Záleží na tom?"

"Ano. Chci vědět, čemu tady čelíme."

"Herr Jaeger, žiju už velmi dlouho. Studovala jsem mnoho podivných a obskurních učení a měla jsem mnoho století na to, abych si to promyslela. Věřte mi, stejně jako většina členů mého druhu jsem posedlá Velkým nekromantem a jeho prací. Četla jsem všechny jeho rádoby zakázané knihy - van Halovy překlady Devíti Nagašových knih, Knihu mrtvých, zakázané Grimoáry Tal Achad. Cestovala jsem na starobylá místa, abych o něm nasbírala vědomosti. Kráčela jsem písky Země mrtvých a navštívila pyramidy v Khemri. Vysvětlovat, jak jsem se prokousávala různými mýty, jejich zkomoleninami a lžemi, až jsem nakonec dala dílky skládky dohromady, by trvalo příliš dlouho. Budete mi prostě muset věřit, že to, co tady povídám, je pravda."

"Zdá se, že nemám na výběr. Možná bych měl požádat Maxe, aby se k nám připojil."

"Možná později. V této chvíli bych byla raději, aby to zůstalo mezi námi, abyste měl možnost na to své společníky připravit. Bylo by lepší pro nás pro všechny, kdyby neudělali nic zbrklého."

Při pomýšlení na to, co by udělal Gotrek, kdyby zjistil, že mají mezi sebou upíra, to Felixovi připadalo jako rozumné řešení. Pokud jim hraběnka měla být co platná, bylo by lepší, kdyby jí zůstala hlava na ramenou. Nebo, připomněl si, pokud je dost mocná, bylo by dobré, kdyby trolobijce odložil svou dlouho očekávanou smrt, dokud Ulrika nebude osvobozena nebo pomstěna. Podle toho, jak hraběnka přikývla, poznal, že to považuje za souhlas. Je opravdu tak dobrá ve čtení myšlenek? pomyslel si. Předpokládal, že po tolika staletích života mohla získat dar porozumění smrtelníkům. Vyzval ji, aby pokračovala.

"Oko vytvořil Nagaš v pradávných dobách jako zbraň proti mému druhu. Tehdy se bál, že bychom s ním mohli bojovat o nadvládu nad starým světem. Použil jej dokonce k tomu, aby k sobě připoutal některé Oživené, a ti mu pak sloužili. Tehdy jsme se dozvěděli o moci skryté v něm. Ze strachu, co by se mohlo stát, utekli zbývající Oživení co nejdál a co nejrychleji se zaštitili veškerou magií, kterou znali."

Felix zaujatě naslouchal vyprávění o prastarých intrikách ve válce mezi Nagašem a skaveny, a o nahodilém rozptýlení pokladů Velkého nekromanta. Hovořila o zničení Oka až do jeho objevení v majetku Mannfreda von Carsteina, a jak je používal k vytvoření armády zombií, jež bojovaly ve válce upířích hrabat. Tvrdila, že právě ztráta Oka u Hel Fennu ukončila tyto války stejně jako nesčetná vraždění.

"Samozřejmě je snadné domyslet si, co se stalo pak," pokračovala. "Většina Oživených věřila, že po Hel Fennu bylo Oko zničeno nebo navěky ztraceno a radovali se. Oko musel najít po bitvě někdo ze smrtelníků a vzal si ho jako součást válečné kořisti, památku na strašlivou válku. Nebyl mág a nevěděl, co má, a tak se to stalo jen rodinným dědictvím. Nakonec jeden z dědiců sbírku prodal, a tak se dostalo na volný trh. Přecházelo z ruky do ruky, až skončilo v Andrejevově sbírce."

"Jak jste se o tom vy a Krieger dozvěděli?"

"Ne všichni Oživení věřili, že se Oko ztratilo. Někteří toužili po jeho moci. Adolphus Krieger byl jedním z nich."

Felix se na ni podíval. A co ty? pomyslel si. Opět se zdálo, že mu čte myšlenky.

"Někteří z nás se návratu Oka báli, Herr Jaeger. Obávali jsme se, že by mohl přijít další von Carstein. Pro mnoho z nás by to byl konec a už tak je nás příliš málo. Nemůžeme si dovolit další válku upířích hrabat."

"Chcete říct, že vy sama se o Oko Khemri nezajímáte?" Felix nechápal, proč dráždí ženu, která měla pravděpodobně moc na místě ho zabít, ale něco ho k tomu ponoukalo. "Kdyby vám padlo do rukou, nepoužila byste ho?"

"Snažila bych se ho zničit nebo jej alespoň uschovat na místo, kde by nebylo dlouho nalezeno - nebo raději nikdy."

"Skutečně?"

"Neočekávám, že tomu budete věřit, ale mám důvody, proč tu věc nechci použít."

"A jaké?"

"Oko vytvořil Nagaš. Má v sobě část jeho moci, jeho ducha, jeho vůle. Časem zničí každého, kdo jej použije, a svede ho do záhuby. Nagaš si žárlivě střežil své výtvoř. Doopravdy nebudou sloužit nikomu jinému než jemu."

"Krieger to určitě ví."

"Možná ne a pokud ano, zřejmě tomu nevěří. Nebo možná doufá, že to dokáže ovládnout. Nebo je možná pod jemnou nadvládou té věci. Byl von Carsteinovi blízký a byl před staletími vystaven jeho vlivu."

"Možná bychom se měli prostě posadit a čekat, až Kriegera dostihne jeho neblahý osud." Felix uvažoval, co by měl udělat.

Zdálo se, že toho má na výběr málo, že může jen souhlasit s jejími návrhy. Dokud nedokáže, že tomu tak není, představuje potenciálního spojence, který nepříteli rozumí mnohem víc, než oni mohou doufat. Přesto si uvědomil, že se zdráhá věřit tomuto nemrtvému dravci. Cítil se jako srnec vyjednávající s vlkem. Možná proto cítil, že ji potřebuje smést z její pozice.

"Myslel bych si, že váš druh udělá cokoli, aby napomohl vítězství Temných pánů Chaosu. Vy nejste jeho zplodenci?"

"Nejsme výtvoři démonických bohů o nic víc než vy, a oni nás nemilují o nic víc než vás. Vyžadují jen duše a otroky. Někteří Oživení jim v minulosti sloužili, ale to i mnozí vašeho druhu. Poučili jsme se z chyb těch, co si mysleli, že přimějí Pány temnoty sloužit jejich záměrům lépe než váš druh."

I v tom je kus pravdy, pomyslel si Felix, alespoň v tom, že mnozí lidé zaprodali své duše zlu. Hraběnka se naklonila k němu a zadívala se mu do očí. Její pohyb byl tak rychlý, že se Felix vyděšeně odtáhl.

"Podívejte se, Herr Jaeger, je to opravdu velice jednoduché. Buď mi věřit budete, nebo nebudete. Důvěřujete mi, nebo nedůvěřujete. Já jsem ta, kdo tu nese všechna rizika. Někteří z mého druhu by se postarali, aby moje existence skončila, kdyby se dozvěděli, co vám tu říkám. Můžete svým přátelům prozradit, kdo jsem, a oni vám nepochybně pomohou mne zničit. Myslím, že mají tu moc. Herr Schreiber je velmi mocný čaroděj a za celou svou dlouhou existenci jsem asi neviděla mocnější zbraň, než je sekera Gotreka Gurnissona."

"To bych mohl, pokud mne necháte naživu."

"Můžete jít, pokud si to přejete. Nezastavím vás."

Felix téměř vstal, ale nechtělo se mu zkoušet pravdivost jejích slov. Koneckonců, přesně tohle by mu řekla, kdyby chtěla ukolébát jeho pozornost. Nejzranitelnější by byl ve chvíli, kdy by se snažil otevřít dveře a byl by částečně otočen zády k ní. Možná by mohl volat o pomoc, ale její pokoj byl daleko od ostatních a zdi byly velmi silné. Když navíc venku hlasitě skučí vítr, nejspíš by ho stejně nikdo neslyšel.

Vrátil se k rozhovoru, jednak proto, aby získal čas na přemýšlení, jednak proto, že ho zajímala odpověď.

"Když vás poslouchám, cítím ve vaší zaujatosti vůči Kriegerovi něco osobního. Z jakého důvodu doopravdy chcete, abychom šli proti němu?"

K jeho překvapení se zasmála. "Nemyslela jsem si, že jsem tak průhledná. Tak jsem si zvykla na to, že dokážu číst ve smrtelnících, že jsem přestávala věřit, že oni by mohli vidět do mne."

Felix o tom pochyboval. Začínal věřit, že tihle pradávni nesmrtelní nedělají nikdy nic bezdůvodně, že každý její čin je výsledkem dlouhého zvažování a že pokud mu něco ukázala, chtěla, aby to viděl. Rozhodl se, že bude lepší si takové myšlenky nechat pro sebe. Proto jen řekl: "Neodpověděla jste mi na otázku."

Mlčení bylo dlouhé. Nejdřív si Felix myslel, že špatně posoudil situaci a že mu neodpoví.

"Krieger je můj výtvor. Mé dítě, pokud chcete. Udělala jsem z něho to, čím je dnes - ke svému trvalému zármutku. Svým způsobem jsem za něho zodpovědná. Byl mrtev už před staletími, kdybych nezasáhla do jeho života. Pak bychom neměli tyhle starosti."

"Co ode mne chcete?"

"Chci, abyste mi se svými společníky pomohl. Nechci s nimi bojovat, když budu bojovat s Kriegerem."

Felix vstal z křesla a zamířil ke dveřím. Nepohnula se, aby ho zastavila. Viděl, že klíč je dosud v zámku. "Promyslí si to, co jste mi řekla," řekl, když otevíral dveře.

"Nepřemýšlejte dlouho, Herr Jaeger. Je už dost pozdě."

Když Felix šel do pokoje, byl ustaraný i vyděšený. Měl pocit, jako by unikl jen o vlásek. A co si měl počít s informacemi, které mu poskytla, a co s tou její žádostí?

Určitě musí vědět, že ho dostala do nemožné pozice. Max Schreiber by možná přijal, čím je, a uzavřel by s ní spojenectví, ale nedalo se čekat, že by totéž udělali Gotrek a Snorri Nosohryz. Dokázal si představit reakci trolobijců na oznámení, že je mezi nimi upír. Měli ve zvyku nejdříve zabíjet a teprve pak přemýšlet. Ivan Petrovič Stragov a jeho muži by pravděpodobně k upírovi zaujali stejný postoj jako trpaslíci. Pocházeli z pohraničí Kislevu, kde se nerodili lidé ochotní dělat kompromisy s Temnotou.

Ať už hraběnka byla čímkoli, byla inteligentní. Tohle všechno určitě dobře věděla. Co si myslela, že získá? Převracel tu věc ve své mysli a nedokázal na nic přijít. To, že v tom nenacházel pro ni žádnou výhodu, neznamenal, že tam není. Až poté, co mu tyto myšlenky proběhly hlavou, si Felix uvědomil, že částečně přijal její hru. Nehodlal jít za trolobijci a říct jim o ní alespoň do té doby, než promyslí všechny důsledky. Přesto si potřeboval s někým promluvit.

"Hraběnka je co?" zvolal Max Schreiber.

"Uklidni se," řekl Felix. "Nechci, aby to věděla celá hospoda."

Kolem čarodějových rukou vzplanula ohnivá aura a Felix viděl, že Max vážně uvažuje o tom, že vrazí do hraběnčina pokoje. Za současných okolností to bylo to poslední, co si Felix přál. Střetnutí mocného čaroděje a upíra by mohlo zbořit celou hospodu. Začínal litovat, že řekl čaroději všechno, co mu hraběnka vyprávěla.

"Nedokážu uvěřit, že tu jen tak stojíš, Felixi. V tomhle domě je jedna z těch stvůr a ty nic neděláš."

"Mluvím s tebou, ne?"

"Myslel bych si, že svolat lidi a vrazit k ní do pokoje by bylo přiměřenější."

"Ty jsi ten poslední, od koho bych čekal takové řeči, Maxi. Čaroděj by měl mít trochu pochopení. Koneckonců, není to tak dávno, co o vás lidé smýšleli podobně."

"Myslím, že se mýlíš, Felixi. Nevidím žádnou spojitost mezi smrtelnými čaroději a nemrtvými masovými vrahy."

Felix pokrčil rameny. Tohle říct bylo nediplomatické, ale Maxova reakce ho překvapila. Čaroděj se obvykle ovládal.

Možná na něho napětí několika posledních týdnů působilo víc, než dával najevo. Felix sám byl v pokušení odpovědět Maxovi ve stejném tónu, ale někdo tu musel zůstat klidný a vypadalo to, že okolnosti si zvolily jeho. "Lituji, že jsem to řekl, Maxi, ale přemýšlej o tom. Co když říká pravdu? Mohla by být naším nejlepším spojencem proti Kriegerovi."

Najednou Felix cítil, jak mu po zádech přejel mráz. Max se na něho přísně díval a vypadalo to, že se chystá k nějaké tvrdé akci. Felix nemohl dělat nic, jen se přinutit držet ruku daleko od jílce meče. "Očarovala tě?" zamumlal čaroděj.

"Spoutala tě svou vůlí?"

Felix se ošil, jak Max mávl rukou. Cestička zářivého ohně následovala čarodějovy prsty, když kreslil složitý symbol. Zůstal viset ve vzduchu a pronikavě zářil. Felix zavřel oči, ale obraz symbolu se mu dosud odrážel na sítnici. Měl nutkání čaroděje napadnout, ale zároveň chtěl odpovědět na jeho otázku. Neměl pocit, že je pod vlivem kouzla, ale jak by to mohl vědět? Možná spoutání zabraňovalo těm, kdo byli spoutáni, aby si toho všimli.

Po několika vteřinách Max tiše vydechl. Felix otevřel oči. Čaroděj už se tvářil klidněji. V očích měl zamýšlený výraz.

"Nemáš na sobě žádná trvalá kouzla, která bych dokázal odhalit."

"Tohle víš líp než já," opáčil Felix. Max přešel k posteli a klesl na ni. Pokoj byl menší a skromnější než hraběncin. Felix se posadil do jediného křesla.

"Co s ní budeme dělat?"

"Pokud opravdu vážně uvažuješ o tom, že přijmeš její pomoc, nemyslím, že je moudré říkat o tom Gotrekovi," prohlásil Max.

"To už mne napadlo," povzdechl si Felix. "Teď nad tím tolik nepřemýšlím, ale mám za to, že naším prvním zájmem by měla být záchrana Ulriky. A měli bychom zabránit tomu, co Krieger chystá - ať už je to cokoliv."

Z Maxe vyprchalo další napětí. "Souhlasím. Otázkou je, jestli hraběnce můžeme věřit? Co když prostě touží získat Oko pro sebe? Byla by pak stejně nebezpečná, jak tvrdí, že bude Krieger."

"To vím. Nejlepší bude zajistit, aby ho nedostala. Myslím, že by bylo radno nevěřit jí víc, než je nezbytné, a jeden z nás na ni bude stále dohlížet."

"Zdá se, že to už jsi dělal."

"Je to fascinující... žena."

"Možná bude nejlepší, když na ni takhle přestaneš myslet."

"Věř mi, že už jsem přestal. Běhal mi mráz po zádech jen z toho, že jsem s ní byl ve stejné místnosti."

"Slyšel jsem, že některým lidem se ve společnosti nemrtvých líbí. Například se to říká o Detlefu Sierckovi."

"Některým lidem možná ano, ale mně ne. Nelíbí se mi představa, že by se na mne někdo díval jako na své příští jídlo."

"To rád slyším. A co rytíři? Náš impulzivní přítel Rodrik a jeho společníci?"

"Měli bychom předpokládat, že na ně působí její magie."

"Zdá se, že k tobě byla velice upřímná."

"Vypadá to tak, ale už s námi nějaký ten den cestuje. Myslíš, že je možné, že by někteří z našich společníků byli pod jejím vlivem?"

"Je to možné. Zítra to prověřím."

"Diskrétně."

"Ano."

Ještě několik hodin spolu tiše rozmlouvali o svých plánech. Tím, na co oba mysleli nejintenzivněji, byla možnost zrady.

"A tak, téměř nevyhnutelně, vedla naše cesta na hrad Drakenhof, místo proslavené v strašlivých legendách.

Naneštěstí musím potvrdit, že staré příběhy nijak nepřeháněly, spíš nevystihovaly celou pravdu. Nemám v úmyslu rušit spánek čtenářů nebo vzbuzovat noční můry, ale čest a potřeba sestavit pravdivou kroniku o událostech trolobijcovy kariéry mne nutí dát na papír i tyhle věci. Citlivější čtenáři by zde možná měli přestat číst. Ti, co budou pokračovat, nemohou říct, že nebyli varováni."

- Z knihy Mé cesty s Gotrekem, svazek IV., Herr Felix Jaeger
(Altdorf Press, 2505)

Felix Jaeger kráčet dlouhými kroky ruinami Praag - vypálené domy, zbořeniště a trosky byly všude, kam oko pohlédlo. Zbytky několika zřícených budov vystrkovaly spálené hlavy ze všeobjímajícího sněhu. Tu a tam nakládali muži na vozíky těla k odvozu a spálení. Byla to nevděčná a zřejmě i marná práce. Mnoho mrtvol nebude nalezeno až do jarního tání, kdy zmizí sníh, který je zakryl. Pokud nebudou dřív vyhrabány a sněženy, pomyslel si Felix. Následky hladovění byly vepsány do tváří všech lidí kolem.

Felix si přitáhl vybledlý červený sudenlandský plášť těsněji k tělu a zamířil k Bílému kanci - nebo tam, kde před bitvou stával. Už ho nudily triumfální bankety v citadele a společnost kislevských šlechticů. Člověk dokázal snést jen určité množství proslovů vychvalujících srdatost obránců města a odvahu osvobozující armády a pak se ho nutně zmocnil pocit, že mu upadnou uši. Felixova tolerance k žvanění šlechty, která si pořád dokola navzájem gratulovala ke svému hrdinství, se rychle vytrácela. Byl čas se podívat, co dělají trolobijci. Odešli minulého večera z banketu poměrně brzy a už se neukázali. Felix si myslel, že ví, kde je najde.

Procházel tím, co kdysi bývalo Ulicí obchodníků s hedvábím a prohlížel si vypálené zbytky velkých skladišť. Bledí, vyhublí a hladoví lidé zabalení v otrhaných pláštích byli všude, plahočili se sněhem se skloněnou hlavou a hledali úkryt v ruinách budov. Mnozí si ho prohlíželi, jako by uvažovali, jestli má u sebe dost peněz, aby stálo za to ho oloupit. Někteří na něj hleděli, jako by měl být jejich příštím jídlem, a to doslova.

Felix měl ruku stále blízko jílce meče a nasadil ten nejzavilejší výraz, jaký jen dokázal na obličej vyvolat.

V dálce slavnostně vyzváněly klášterní zvony. Felix uvažoval, jestli je jediný, kdo vidí v tom jásavém bimbání něco ironického. Vzhledem k přestálým útrapám bylo překvapující, kolik lidí vypadalo vesele. Mnozí z nich pravděpodobně vůbec neočekávali, že se tohoto dne dožijí. Obrovská horda Areka Srdce démona byla odražena a mocný pán Chaosu byl mrtev. Gospodarova jednotka spolu s bombardováním ze vzducholodi Duch Grungniho zachránila Praag před porážkou. Navzdory vši pravděpodobnosti hrdinné město odolalo nejmnocnější armádě, jaká ho v posledních dvou letech obléhala.

Bylo to vítězství vykoupené krví. Víc než polovina Novygradu, Nového města, rozlehlého, hustě obydleného bludiště mezi vnější hradbou a starší vnitřní hradbou obklopující citadelu, byla pryč, vypálená do základů, když běsnící bojovníci Chaosu vpadli do města. Podle rychlého a neoficiálního průzkumu provedeného vévodovými cenzory byla téměř čtvrtina obyvatel města mrtvá. Očekávalo se, že tentýž počet lidí zabije hlad, nemoci a chlad severské zimy. A to jen za předpokladu, že ze Severních pustin nepřítáhne další nepřátelská armáda. Vnější hradba byla dosud na třech místech prolomená a další útok už nevydrží.

Z dálky Felix cítil odporně nasládlý pach škvařícího se masa. Tam někde si lidé zahřívají ruce nad pohřebními hranicemi svých blízkých. Byl to jediný způsob, jak se rychle zbavit tolika mrtvol. Na pohřbívání jich bylo příliš mnoho a zmrzlá země byla příliš tvrdá, než aby povolila pod rýči. Dosud se všichni báli moru. Příšerné choroby vypuštěné vyznavači Nurgleho během obléhání zmmohonasobily ztráty z bitvy. Někteří prohlašovali, že je to pomsta Démona moru za vyvraždění jeho stoupenců. Čaroděj Max Schreiber považoval za pravděpodobnější, že chladno, hlad a depresivní účinky kislevské zimy činily lidi náchylnějšími k zárodkům démonů, kteří přinášeli choroby. Felix se trpce usmál; Max Schreiber byl muž, jenž měl teorii na všechno, a Felixe poněkud deprimovalo, že většina z nich se ukázala být správná. Nařikající žena se zoufale snažila zastavit dva vozky odnášející tělo mrtvého muže, jejího milence, manžela nebo snad bratra. Většina lidí ve městě ztratila alespoň jednoho příbuzného. Byly vyhlazeny celé rodiny. Felix si připomněl své přátele, kteří zemřeli v bitvě. Dva z trpasličích trollobjců, mladý Ulli a ošklivý Bjorn, byli spaleni na jedné z těchto obrovských pohřebních hranic.

Proč k tomu došlo? uvažoval Felix. Co vyhnalo vyznavače Chaosu z jejich vzdálené říše na nejzazším severu a donutilo je zaútočit na město? Proč si pro svůj vpád vybrali týdný před počátkem zimy? Byl to šílený čin. I kdyby Praag získali, trpěli by následky chladu a sněhu stejně jako lidé ve městě nyní. Co víc, drsní a odhodlaní Kislevané by raději vypálili své město do základů než by dovolili, aby padlo do rukou nejkrutějších nepřátel. Felix předpokládal, že démonické hordy by tolik neváhaly před požíráním mrtvol nebo sebe navzájem, ale i tak byl jejich útok bláznovstvím.

Zavrtěl hlavou. Jaký mělo smysl snažit se jim porozumět? Museli jste být šílení, abyste dobrovolně následovali démonické bohy Chaosu - a to bylo vše, co potřeboval vědět. Pro přičetného člověka bylo zbytečné snažit se pochopit motiv těchto zbloudilých duší. Felix samozřejmě slyšel různé teorie. Max Schreiber tvrdil, že z pustin Chaosu proudí k jihu obrovská vlna temné magické energie a ta žene démonické vyznavače k novým výšinám šílené zběsilosti.

"Kajte se! Kajte se!" vykřikoval štíhlý muž s planoucím očima. Stál na podstavci, kde kdysi bývala socha cara Alexandra, a pateticky kázal davu. V koutcích úst se mu tvořila pěna. Dlouhé vlasy měl zplhlé a spleené špinou. Vypadalo to, že přičetnost ho opustila už dávno. "Bohové vás trestají za vaše hříchy."

Fanatici, kteří kázali ve vypálených čtvrtích města, měli očividně své vlastní teorie. Prohlašovali, že nastal konec světa a že hordy Chaosu jsou jen předvojem horších věcí, které teprve přijdou. Poněkud to ztrácelo na hodnověrnosti, když jste uvážili, že titíž lidé dříve hlásali, že konec světa nastal už s příchodem hord Chaosu. Nyní, po porážce hord, museli svou teorii trochu změnit. Felix potlačil touhu na toho muže zařvat. Lidé měli dost starostí i bez šílených kazatelů. Blíží se pohled mu ale ukázal, že jakýkoliv zákrok je zbytečný. Fanatika si nikdo nevšímal navzdory tomu, že si odhalil hrud' a zuřivě do ní bušil. Většina lidí prošla rychle kolem; snažili se co nejrychleji vyříditi své záležitosti a vrátit se do svého příbytku, jakkoli byl chatrný. Samozvaný prorok by stejně dobře mohl křičet svůj vztek do větru.

V rozích náměstí Simonerů bylo postaveno několik stánků. Muži v tabardech s okřídleným lvem vévodova dvora rozdělávali zástupu hladových lidí přiděly obilí. Dávka už byla méně než půl hrnku. Vévoda teď samozřejmě musel žít i vojska přivedená gospodarem, téměř pět tisíc vojáků a jejich zvířata. Utábořili se ve zbytcích města a vypalovali farmy v okolí. Felix se rychle protáhl kolem okraje náměstí a snažil se, seč mohl, aby ho nezachytil chrchlající, kašlající a škrábající se dav. Jednu ruku držel na jílcí meče a jednu na měšci. Kde se shromáždilo větší množství lidí, tam jste nikdy nemohli být dost opatrní.

Felix slyšel řeči, že prý Ledová královna, kislevská carevna, má moc nad zimním počasím. Pokud je to pravda, pomyslel si, proč neuvolní sevření zimy na hrdle svého lidu? Možná na to její moc nestačila. Něco takového nedokázali ani vládci Chaosu, a ti k tomu určitě měli důvod - pokud celá tahle invaze nebyla jen žertem pro pobavení jejich chmurných bohů. Podle toho, co Felix viděl, když letěl nad pustinami Chaosu, to bylo docela možné.

Když vyšel z náměstí, začaly padat velké, těžké sněhové vločky a mrazivě ho škrábaly na tváři. Přimrzaly na vlasy lidí kolem něj. Felixovi bylo z pohledu na sních zle. Myslel si, že je na něj zvyklý. Zimy v Císařství byly dlouhé a drsné, ale byly jen letním piknikem ve srovnání s tím, co dělala zima tady. Nikdy neviděl padat tolik sněhu tak rychle a netušil, že může tak mrznout. Slyšel zvěsti o mohutných, bílých strašlivých vlčích, kteří se plížili po okraji města a odnášeli děti a zesláblé lidi. Slyšel ještě horší věci. Zdálo se, že Kislevané mají nepřeberně strašidelných příběhů o všem, co se týká zimy.

Není se čemu divit, pomyslel si. Viděl v životě už dost, aby věděl, že ve většině těch příběhů je nejspíš zrno pravdy. Felix si říkal, že by neměl být tak zachmuřený. Koneckonců, byl naživu, i když s jistotou očekával, že ho při útoku hord Chaosu potká smrt. Mohl by dokonce odletět z města ve velké vzducholodi, Duchu Grungniho, s Malakaiem Makaissou. Pravda, znamenalo to návrat do Karak Kadrinu, barbarského domova kultu trollobjců, ale pořád to bylo lepší než strávit zimu v Praag. Jedině blázen nebo šílenec by si dobrovolně vybral něco takového.

Jenže Felix ve skutečnosti v téhle záležitosti na výběr neměl. Přisahal, že bude následovat Gotreka a napíše o jeho hrdinské smrti. Kamkoli se trollobjce rozhodl jít, musel ho následovat. Nezbyvalo než doufat, že ani Gotrek netouží strávit zimu v Kislevu. Felix zavrtěl hlavou. Trollobjce je schopen udělat to z pouhé paličatosti. Byl nešťastnější, když všechno bylo co nejnepohodlnější a Felix si stěžil dokázal představit nějaké místo, kde jistá zdravá míra nepohodlí byla ještě zaručenější než tady, v sněhem pokryté, vypálené skořápce města.

Teď, když se s Ulrikou Magdovnou definitivně rozešli, neměl vlastně žádný důvod zůstat. Rád by věděl, kde teď asi kislevská šlechtična je. Nejspíš pořád s Maxem Schreiberem na banketu; ti dva teď spolu byli jedna ruka.

Ulrika prohlašovala, že má u čaroděje čestný dluh za to, že jí zachránil život v době moru. Felix si tím nebyl tak úplně jist. Bylo pro něho těžké nežárlit na mága, i když už s Ulrikou teoreticky nebyli pár.

Ano, řekl si, odejít by bylo nejlepší.

Sníh mu křupal po botami. Zamířil k ohřívadlu na dřevěné uhlí, kde nějaký podnikavec prodával krysy na rožni. Šel k němu proto, že hledal trochu tepla, ne kvůli těm čtyřmohým kuřatům.

Prodavač, jako by mu četl myšlenky, se na něho podíval. Felix mu upřeně zíral do očí, dokud je muž nesklopil a neuhnul pohledem stranou. Navzdory vzhledu učence si byl Felix jist, že ve městě se najde jen málo mužů, kteří by měli chuť dělat mu potíže. Během cestování ve společnosti trolobijce se naučil, jak zastrašit všechny, až na ty nejsebejistější.

Shora od vchodu do Uličky lehkých žen, nad nímž hořela červená lucerna i za tak pochmurného denního světla, uslyšel vzlykání. Opatrnější část mysli mu radila jít dál a nevyhledávat zbytečně potíže. Ta zvědavější část ho ponoukala, aby to prozkoumal. Svedl krátký duševní boj a vyrazil k ústí uličky. Uviděl plačící stařenu. Nad něčím se skláněla a žalostně vykřikovala. Nikdo jí nevěnoval pozornost. V téhle době v Praze nebyla nouze o vlastní bolest, a proto nikdo neměl zájem sdílet s někým cizí.

"Co se děje, matko?" zeptal se Felix.

"Komu říkáš matko, ty pátere?" odsekla stařena. Měla v hlase vztek, stejně jako smutek. Hledala někoho, na koho by jej mohla zaměřit a ulevit si tak. Felix pochopil, že ze sebe právě udělal terč.

"Urazil jsem tě?" zeptal se dosud zdvořile a prohlédl si tu ženu pozorněji. Viděl, že ve skutečnosti není moc stará. Jen tak vypadala. Na obličeji měla růž, aby nebyly vidět d'olíčky. Slzy jí rozmazaly líčidla; po napudrovaných tvářích jí stékaly černé potůčky. Pouliční holka, odhadl, jedna z těch, co se prodávají za penny. Pak se jí podíval k nohám a projel jím děs, když uviděl, proč pláče. "Byla to tvoje přítelkyně?"

Na zemi ležela mrtvola jiné holky. Nejdřív si myslel, že zemřela zimou, ale pak si všiml její nepřirozené bledosti. Sehnul se a spatřil, že má prokousnuté hrdlo. Něco ho přimělo, aby po něm přejel prsty. Maso bylo roztrhané jako od nějakého zvířete.

"Ty seš strážný?" zeptala se žena agresivně. Chytila ho za plášť a přitáhla si jeho tvář blíž ke své. "Tajná policie?"

Felix zavrtěl hlavou a jemně její ruku odstrčil. Bylo by velmi zlé, kdyby byl v téhle drsné čtvrti označen jako vévodův špeh a agent provokatér. Nejspíš by se rychle shromáždil dav a lynčovali by ho. Felix něco takového už viděl.

"Pak seš prostě ghúl a já ti nemusím nic říkat." Žena zakašlala. Slyšel, jak jí rachotí v plicích. Ať měla cokoli, doufal, že to není nakažlivé. Nevypadala zdravě. Felix na ni chladně pohlédl. Byl na kost promrzlý, unavený a nebyl v náladě na to, aby dělal terč hněvu téhle nemocné bláznivky. Vstal a řekl: "Máš pravdu. Postarej se o to sama!"

Odvrátil se a všiml si, že kolem se shromáždil malý dav. K svému překvapení ucítil zatahání za zápěstí. Když se otočil, viděl, že ta pouliční holka zase pláče. "Říkala jsem jí, aby s ním nechodila," řekla po dalším drásavém zakašlání. "Říkala jsem jí, říkala jsem Marii, ale neposlouchala mě. Říkala jsem jí, že je to zlej chlap, v poslední době se tady zabíjelo, ale neposlouchala mě. Potřebuju peníze na lék pro malýho, říkala. Kdo se teď o něho postará?"

Felix uvažoval, o čem ta žena blábolí. Toužil odtud co nejrychleji zmizet. Viděl už hodně mrtvol, ale na téhle bylo něco, z čeho se mu zvedal žaludek. Nebyl si jistý proč, jen věděl, že s tím nechce mít nic společného. A přesto...

A přesto nedokázal odejít pryč. Jeho otupený mozek pomalu zaznamenával význam ženiných slov, stejně jako pohyb vzadu v davu a zvuk pochoduujících nohou, pod nimiž vrzal sníh. Zvedl oči a spatřil, že davem si razí cestu oddíl halapartníků v tabardech s okřídlenými lvy. Byli to veteráni z městské stráže s tvrdými rysy obličejů. Vedl je šedovlasý seržant.

"Tys ji našel?"

Felix zavrtěl hlavou. "Jen jdu kolem," řekl.

"Tak pokračuj," přikázal seržant. Felix ustoupil stranou. Nechtěl se pouštět do sporu s vévodovými strážnými. Seržant se shýbl nad mrtvolou a potichu zaklel. "Sakra," zabručel. "Další."

"To je Červená Marie," poznamenal jeden z vojáků. "Z Pazourkové ulice."

"Vy už jste se s něčím takovým setkali?" zeptal se Felix.

Seržant zhlédl. Něco v jeho výrazu jasně dávalo najevo, že nehodlá odpovídat na otázky kolemjdoucím civilistům. Felix sám nevěděl, proč se vlastně ptal. Tohle určitě nebyla jeho věc. Ale tón mužova hlasu ho znervózňoval a něco o nočním zabíjení se mu honilo vzadu v mysli. Předpokládal, že tenhle případ stejně zůstane nevyřešený. Kdysi sám býval strážným, v Nulnu. Dnes mu to připadalo jako před celými věky. Věděl, že se od strážných neočekává víc úsilí, než že zavražděnou pouliční holku odnesou na pohřební hranici. Když se znovu podíval na mrtvolu, najednou v ní začínal vidět člověka.

Kdo jsi byla? uvažoval. Jaký byl tvůj život? Proč jsi zemřela? Kdo tě zabil? Tvá přítelkyně řekla, že jsi měla dítě.

Milovala jsi ho? Určitě ano, jinak bys nešla do zimní noci s neznámým cizincem a nevydala se na smrt.

Cítil podvědomý záchvěv vzteku nad takovou nespravedlností. Někde tu volně pobíhá monstrum a někde teď nejspíš zemře dítě hlady, a on s tím nemůže nic dělat. Sáhl k opasku a vytáhl měsíc. Byl dost splasklý, ale bylo v něm zlato.

Otočil se tak, aby nebylo vidět, co dělá, a strčil ho ženě do dlaně.

"Vezmi si to, najdi to dítě a postarej se o něho. Možná tě později vyhledám. Odveď ho do Shallyina sirotčince. Přijmou ho, pokud jim dáš dar."

Hlupáku, hlupáku, hlupáku, řekl si. Ta ženská si ty peníze nejspíš nechá. Nebo bude oloupena, nebo je to dítě už mrtvé. Ale co jiného mu zbývalo? Byl blázen, dobrá, ale alespoň udělal něco, malé gesto tváří v tvář velkému lhostejnému vesmíru.

"Je to stejné jako v Klášterní ulici předminulou noc," zaslechl mumlat jednoho z vojáků. Otočil se a zahlédl, jak muž dělá znamení vlčí hlavy proti zlu. Ukazovák a malíček natáhnete, prostřední dva prsty přitisknete palcem do dlaně. Strážný byl tedy stejně jako většina Kislevanů vyznavač Ulrika.

"Nejspíš další šílenec," řekl seržant.

"Nebo démon," namítl voják podezřívavě. Říkalo se, že někteří démoni vyvolaní při útoku na město hordami Chaosu jsou dosud zde. Felix to nepokládal za pravděpodobné. Zažil dost Maxových přednášek na toto téma. V téhle oblasti nebylo dost magické energie, aby udržela byt' jen jednoho.

"To by neměl být démon," řekl.

"Jo, takže ty seš odborník," opáčil seržant.

Felix si vybavil svou dlouhou kariéru trollobijcova průvodce a strašlivé příšery, s nimiž bojoval, včetně velkého Krvežíznivce z Karag Dumu. "Vic, než bys myslel," zamumlal.

"Tak co to tedy bylo?" zeptal se seržant stručně. Felix zmlkl. Chlubit se v tomto městě znalostmi o demonech bylo jako nechat se pozvat do cely lovců čarodějnic k výsledku. Ještě nebyl připraven na skřípec a železnou botu.

"Nic," řekl. Seržant se na něho podíval, jako by se s ním chtěl porvat. Felix ho chápal. Pohled na mrtvé tělo vyvolával strach i vztek zároveň a ten muž potřeboval někoho, do koho by mohl praštit. Zachránila ho ta pouliční holka.

"Má pravdu. Nebyl to démon. Byl to člověk," řekla. "Viděla jsem ho."

"Démoni na sebe můžou vzít lidskou podobu," namítl zachmuřený voják. Bylo na něm vidět, že se nemíní vzdát své teorie bez boje.

"Byl to člověk," řekla. "Bohatý muž. Velké zvíře. S cizím přízvukem jako má tady ten."

Seržant na Felixe upřel ještě tvrdší, odhadující pohled. Felixovi bylo jasné, o čem uvažuje.

"On to nebyl," řekla holka rychle.

"Určitě, Nello? Viděl jsem, že ti strčil nějaké peníze. To je tedy dost podezřelé, když to chceš vědět."

"Nebyl to on," zopakovala ještě důrazněji. I ona pochopila, že plují do hlubokých vod. "Byl vyšší, hubenější, tmavší. A bylo v něm něco, z čeho mi běhal mráz po zádech."

"Z tohohle mi taky běhá mráz po zádech," řekl seržant. Jeho vtipná poznámka vyvolala výbuch smíchu, jen ten zachmuřený voják opakoval: "Z démonů běhá mráz po zádech. Určitě to byl démon."

"To nevypadá jako práce člověka. Podívejte se na ten krk. Spíš to vypadá na psa. Nikdy jsem neviděl, že by takhle zabíjel člověk."

"Já ano," řekl seržant. "Pamatujete se na Šíleného Olafa? Kdysi se prokousal pár hospodským holkama úplně stejně."

"Olaf je v blázinci," namítl voják s teorií o demonech.

"Kdo ví?" řekl seržant. "Blázinec vyhořel při útoku. Kdo ví, jestli všichni blázni uhořeli s ním?"

"Sedí popis té holky na Šíleného Olafa?" zeptal se Felix s nadějí, že od sebe definitivně odvrátí podezření.

"Vůbec ne. Šílený Olaf byl malý, plešatý a pracoval v Koželužské ulici. To, jak smrděl, by tě porazilo na šest kroků. Jsem si jistý, že toho by si Nella všimla, že, Nello? Pokud nás nechce tedy svést ze stopy tohohle hezkého chlapce."

"Šílený Olaf to nebyl," zavrtěla hlavou. "I když opravdu byl divně cítit..."

"Divně? Jak?" zeptali se Felix i seržant dvojhlasně.

"Měl nějaký parfém, něco jako používají pracháči, ale silnější. Jako to koření, co jsme kupovali na Pepřovém trhu."

Jako skaří... skří... skoř..."

"Jako skořice?" dořekl za ni Felix.

"To je ono."

"Takže hledáme vysokého, tmavého muže, oblečeného jako šlechtic, co je cítit skořicí," řekl seržant sarkasticky.

Očividně celý rozhovor považoval za plýtvání časem. Žadival se na Felixe, jako by uvažoval, jestli ho nemá přece jenom praštit.

"Kde jsi byl minulou noc, cizince?" zeptal se. Felix byl rád, že na tohle má správnou odpověď.

"V paláci," řekl. "Když už tam budeš, možná by ses rád zeptal vévody na pár věcí."

Seržant najednou vypadal trochu uctivěji, ale jen trochu. Felixovi bylo jasné, že uvažuje, jestli si z něho nedělá legraci. Koneckonců, je pravděpodobné, aby někdo tak ošuntěle oblečený jako Felix jedl s vládcem druhého nejmocnějšího městského státu Kislevu?

"Možná bys měl zajít do paláce a ověřit si, jestli nelžu," nadhodil Felix. Spoléhal na to, že to takhle dopadne. Jemu a Gotrekovi se dostalo po jejich hrdinském boji na vnějších hradbách a po zlikvidování Areka Srdce démona ovací jako hrdinům - stejně i Snorrimu Nosohryzovi. Po pravdě řečeno, Felix věděl, že on byl oslavován jen proto, že doprovázel trpaslíky. Ti se ukázali jako jediní a velmi užiteční spojenci Kislevanů v boji o město. Vzducholoď udělala pro rozehnání oblátek nejmeně tolik jako gospodarova vojska.

"To nebude nutné," opáčil seržant po dlouhé úvaze. "Pojďte, odneseme tohle tělo na hranici."

Felix si vyměnil krátký pohled s Nellou a rozešli se každý svou cestou.

* * *

Max Schreiber se rozhlédl po velké hodovní síni a uvažoval, jestli tahle slavnost vůbec někdy skončí. Kislevská představa správných oslav vítězství zahrnovala obrovské množství jídla a nekonečné přípitky. Maxovi připadalo, že sotva stačil usnout, už ho znovu probudili kvůli dalšímu pokračování hýření. Žaludek měl tak přeplněný, až měl pocit, že ještě jediné sousto a pukne. Naštěstí se rozhodl po té trapné scéně s Ulrikou v Karag Dumu pít jen vodu, a to také dodržoval. Měl tak možnost studovat Kislevany kolem stolu. Už to bylo dlouho, co se naposledy pohyboval v tak vznešené společnosti.

V čele stolu, na čestném místě obvykle vyhrazeném pro samotného vévodu Praag, seděla Ledová královna Katarina, carevna Kislevu, chladná a dokonale krásná žena s očima jako střípky modrého ledu. Dnes měly její vlasy barvu zimní námrazy. Max věděl, že se mění podle jejího přání. Byla krásná takovým tím nadčasovým způsobem, jako socha.

Dokonalost obličejů a postavy v sobě měla něco cizího, po dvou dnech jídla a pití nevypadala o nic hůř než na začátku. Když se na ni Max díval, snadno uvěřil pověstem o nelidské krvi, která prý koluje v žilách kislevského královského rodu.

Ať za její krásou bylo cokoli, dodávalo jí to také děsivou auru magické moci. Čaroděj jako Max dokázal poznat mocného mága, když ho viděl, a carevna mocným mágem určitě byla. Ne, pomyslel si, to není až tak úplně pravda. I v její moci je něco podivného a ne zcela lidského. Měl z ní úplně jiný pocit než z ostatních čarodějů, které poznal, a když ji studoval magickým zrakem, viděl, že víry moci, jež ji obklopují, nejsou podobné těm, které využívají lidští mágové. Měla mrazivou, modrou auru táhnoucí se zdánlivě mimo dosah jeho vidění. Vzorce magické energie kolem ní vířily jako sněhové vločky ve vichřici. Jako by byla spojena přímo s chladnou energií své země. Pochyboval, že v její magii je něco jemného, ale věděl, že je účinná jako dobývací beran. Odněkud čerpala velké množství síly.

Zřejmě si byla vědoma toho, jak ji Max studuje; upřela na něho svůj chladný, přemýšlivý pohled. Max slyšel historky o ní i o její legii milenců a nijak netoužil ověřit si, co je na nich pravdy. Rychle odvrátil zrak. Na carevniných rtech zahrál lehký škádlivý úsměv, jako by mu četla myšlenky. Max si přejel dlaní vousy, aby zakryl to, jak se začervenal. Nebyl zvyklý na přímočarost kislevských žen. Nepodobaly se dámám z jeho domoviny - Císařství.

Očima automaticky vyhledal Ulriku. Seděla u stolu proti němu, vedle svého otce, mohutného pohraničního bojara Ivana Petroviče Stragova. Když se Max na ně díval, napadlo ho, jak může být ten veliký muž, podobný medvědovi, otcem tak štíhlé a krásné ženy. Ivan Stragov byl obrovský, s mohutnými rameny a stejně velkým břichem. Dlouhé vousy, podobné trpasličím, mu sahaly až k pasu. Na holém čele se mu perlil pot. V mohutné pěstí držel holbu s pivem. V jeho ruce velké jako šunka vypadala jen o něco větší než číše na víno.

Jeho dcera byla naopak štíhlá jako čepel, s vysokými lícními kostmi a očima posazenými daleko od sebe. Popelavě světlé vlasy měla krátce zastřižené jako muž a nesla se s grácií tanečnice. Byla oblečená v haleně a jezdeckých kalhotách, pravá dcera jednoho z kislevských pánů, kteří tráví většinu života na koni. Smála se a žertovala s otcem jako obyčejný voják a její vtípky byly odměněny mohutnými výbuchy smíchu, při nichž se břicho starého muže třásl jako rosol.

Vedle Maxe seděl vévoda, vysoký zádumčivý muž v tmavém, s dlouhými povislými kníry a propadlými tvářemi. Nakláněl se vpřed, aby dolil víno carevně. V očích měl podivný svit a Max si vzpomněl na řeči o tom, že Enrik není zcela přičetný. Nebylo by na tom nic divného - vládnout tak strašidelnému městu, jako byla Praag by dohnalo k šílenství i nejnórmálnějšího člověka. Od smrti svého bratra z rukou vrahů - vyznavačů Chaosu vypadal ještě smutnější a sarkastičtější než obvykle. Max přemýšlel, jestli vévoda ví o teorii Felixe Jaegera, že jeho bratr sám byl členem kultu Chaosu. Bylo mu jasné, že to zřejmě zůstane navždy tajemstvím. Kdo by se odvážil položit takovou osobní otázku tak vysoce postavenému šlechtici? Max určitě ne.

Rozhlédl se po ostatních. Tohle byl stůl pro nejvýznamnější osoby, kde seděla carevna, vévoda a pár oblíbenců, a obsluhovaly je dvorní favoritky. U ostatních stolů byli vůdcové velkého vojska Kislevu, vůdcové desítek, padesátek a stovek jezdců; všechno to byli impozantní válečníci. Maxovi připadali spíš jako barbari než jako šlechtici, ale nechal si to pro sebe. Tihle muži byli spojenci jeho rodné země, Císařství, a velká šlechta ve své zemi.

Znepřátelil si takové lidi by se nevyplatilo za žádných okolností. Max strávil dost času na dvorech bohatých a mocných, takže to věděl až příliš dobře. Na konci hlavního stolu seděl trpaslík Malakai Makaisson a vypadal jako muž čekající na popravu. Byl to jediný trolobijce, který se obtěžoval přijmout vévodovo pozvání k dnešní večeři.

Makaisson byl malý a jako všichni trpaslíci velmi, velmi rozložitý. Bez velkého hřebene z obarvených vlasů na vyholené lebce by Maxovi sahal jen nad žaludek, ale byl mnohem těžší než Max, a všechna ta váha navíc byly svaly. Křišťálové ochranné brýle, zvednuté z očí, mu seděly uprostřed čela, takže vypadaly jako oči nějakého obřího hmyzu. Kolem krku se mu kývala kožená letecká kukla. Mohutný trup mu zakrýval kožený letecký kabátec s kožešinovým límcem. Na hřbetech rukou měl tetování zobrazující propletené draky.

Trpaslík si všiml, že se na něho Max dívá, a s úsměvem plným chybějících zubů pozvedl korbel piva. Max mu vesele odpověděl, protože měl Makaissona opravdu rád. Byl přátelský a dalo se s ním vyjít tak, jak jen bylo u trpasličích trolobijců možné, a navíc to byl na svém poli působnosti génius.

Max byl čaroděj, ne vědec, ale viděl dost prací Malakaie Makaissona, aby poznal, že trpaslík ovládá moc, která je svým způsobem stejně velká jako ta jeho. Viděl Ducha Grungniho prolomit obležení Praag pomocí alchymistického ohně. Viděl, jak vzducholoď odolává útoku draka a jak obrátila na útěk armádu orků. Viděl, jak trolobijcovy vylepšené střelné zbraně zabily tucty skřetů během několika okamžiků. Slyšel příběhy o mocných lodích a obléhacích strojích vytvořených tímto trpaslíkem a vytušil u něj intelekt tak skvělý svým vlastním pokřiveným způsobem, že podobný nevyšel z žádné univerzity nebo školy magie v Císařství. Zcela určitě ne větší, připustil.

"To je škoda, že žádný z vašich přátel se dnes nemohl dostavit," poznamenal vévoda sarkasticky směrem k Malakai Makaissonovi. "Zdá se, že nechápou, jaké cti se jim dostává, když mohou povečeřet s carevnou."

Pokud byl trolobijce v rozpacích, nedal to najevo. "To je jejich věc, vévodo," řekl. "Já za ně nevodpovídám. Gotrek Gurnisson a Snorri Nosohryz jsou dva nejpotrhlejší trpaslíci, jací kdy žili."

"A to už je co říct," prohodila Ledová královna lehce. Ctitelé kolem stolu se zasmáli.

"Mezi trpaslíkami by to byla velká poklona," řekl Malakai Makaisson uvážlivě, jako by to nebyla žádná legrace. Možná byl trpaslík příliš nechápavý, než aby si toho všiml, nebo se to možná rozhodl ignorovat v zájmu diplomacie. Max považoval druhou možnost za nepravděpodobnou, ale kdo ví. Nikdo by nenazval Malakaie Makaissona hlupákem, leda šílenec.

"Ať už tady jsou, nebo ne," řekl Ivan Stragov, "v bitvě si vedli dobře."

"Prokázali Kislevu velkou službu a budou za ni odměněni," prohlásila carevna. Malakai Makaisson si plivl do piva.

Max uvažoval, jestli by neměl Ledové královně vysvětlit situaci. Gotrek a Snorri netoužili po odměnách nebo počtách;

hledali smrt, aby vykoupili své hříchy. Rozhodl se, že není na něm, aby tuhle informaci poskytoval. Carevna navíc vypadala jako velice dobře informovaná žena. Pravděpodobně to věděla.

"Než tahle válka skončí, budeme takové bojovníky ještě potřebovat," pokračovala Ledová královna. Max se otrásl. Nedalo se oddiskutovat, že to byla válka, zřejmě největší v historii. Před obléháním neměl čas si to uvědomit - zabýval se jen nadcházející bitvou, kterou podle všeho očekávání nemohli vyhrát. Nyní věděl, že se celý Starý svět zmítá ve válce. Potvrzovaly to i mohutné přesuny vyznavačů Chaosu ze severu. Ledová královna obrátila pohled k Malakai Makaissonovi a hned bylo jasné, proč ho pozvala na hostinu. "Uvažoval jste o našem návrhu, Herr Makaissone?" Malakai se opět napil piva a vyrovnaně opětoval její pohled. "Kdybych neměl jinou práci, děvče, tak to víš, že jo. Ale moje vzducholod' i já už jsme zamluvení. Musím se vrátit do Karak Kadrinu a pomoci trpasličímu králi shromáždit vojska."

"Určitě si pro nás můžete vyšetřit pár dní, Herr Makaissone. Nanejvýš týden," řekla carevna. Tón hlasu byl medový, ale Max v něm slyšel hrozbu. Uvažoval, co by udělala, kdyby měl Malakai Makaisson tu nestydatost a její návrh odmítl. Nevypadala jako žena zvyklá přijímat odmítnutí. "Vaše vzducholod' vydá za armádu zvěďů. Za několik dnů prozkoumá větší oblast než tisíc mých statečných jezdců za měsíc."

"To jo, máte recht," řekl Makaisson. "To bych moh. Chápu, proč je takovej průzkum lepší. Kdo ví, kde ti parchanti, co vzývají Chaos, zaútočej příště, voduš'te mi můj jazyk."

"Takže to uděláte?" naléhala Ledová královna.

Malakai si hlasitě vysál něco ze zubů. "Pokusím se, ale musí se tu probrat víc věcí. Co dyž mou krásnou vzducholod' někdo sestřelí, nebo kouzla vyhodí do vzduchu, nebo na ni zaútočej ty věci s netopýřima křídla, co se vždycky vznášej nad vyznavačema démonů? Nikomu by nepomohlo, dyby se jí něco stalo. A já nejsem majitel Ducha Grungniho, já sem ji jen postavil. Fakt není na mně, esli to budu riskovat."

Max málem zasáhl. Kouzla odpuzující Chaos vložil na Ducha Grungniho sám a věděl, jak jsou silná. Jen málo mágů by se přes ně dokázalo dostat. A také si byl jist, že těžce ozbrojená vzducholod' je schopna odehnat cokoli, co by na ni zaútočilo. Co se týče rizik, podle Maxových vlastních zkušeností se jim mechanik-trolbijce doposud nikdy nevyhýbal. Donutil se však být zticha, protože věděl, že Malakai to všechno ví stejně dobře jako on a pokud chtěl odmítnout Ledovou královnu, musel pro to mít pádné důvody.

Ledová královna vrhla na trpaslíka další ze svých nebezpečných pohledů. Většina mužů by před ním couvla, ale Malakai se znovu napil piva. "Samozřejmě můžeme kompenzovat veškerá rizika, která byste byli nuceni podstoupit..." řekla tiše.

Max napůl očekával, že Malakai Makaisson začne protestovat, že je trolbijce a riziko do toho vyrovnání nepatří.

Makaisson ho překvapil. "No, pak by se možná něco dalo dělat. Záleží na vašich podmínkách."

S tím se Ledová královna a Malakai Makaisson začali dohadovat. Max nevěděl, proč je vývojem událostí překvapený. Koneckonců, Malakai Makaisson byl přece trpaslík a jeho rasa je proslulá láskou ke zlatu.

Přesto, pomyslel si Max, takový důraz na osobní zájmy mezi předpokládanými spojenci nevěští pro průběh války nic dobrého.

Felix Jaeger byl překvapený. Bílý kanec dosud stál. No, skoro. Část střechy shořela a byla spěšně vyspravena trámy zachráněnými z trosk sousedního domu. Vchod zakrývala příkrývka a dva těžce ozbrojení žoldáci stáli na stráži vedle něj. Ostražitým zrakem sledovali každého, kdo procházel ulicí. Felix narovnal ramena a začal rázovat dlouhými kroky; snažil se chovat, jako by na sobě necítil jejich podezřívavé pohledy.

Jakmile byl uvnitř, překvapilo ho, jak je tu plno. Vypadalo to, že polovina nájemných vojáků z města se rozhodla hledat útočiště před zimou panující venku právě tady. Felix si pomyslel, že by se namačkaná těla zahřála i bez velkého ohně planoucího v krbu. Zaslechl dva známé hlasy, a tak zamířil ke stolu, kde se přetlačovali oba trolbijci.

Gotrek Gurnisson se strašlivými ranami, které utřil při obléhání, nevypadal o nic hůř, než bylo u něho běžné. Léčitelé z Shallyina chrámu odvedli při sešívání dobrou práci. Nyní se mu v jediném zdravém oku třeptil lesk nepřítelů soustředění. Na čele mu vystoupily žíly a obrovský hřeben oranžově nabarvených vlasů mu trčel vzhůru. Po tetované lebce mu stékal pot do prázdného očního důlku zakrytého páskou. Na mocných pažích mu vystupovaly šlachy silné jako provazy, jak vši silou tlačil proti jinému trpaslíkovi, ještě mohutnějšímu než byl sám.

Snorri Nosohryz vypadá tupěji než obvykle, pomyslel si Felix. Trpaslík si soustředěním přihloupě olizoval rty. Zdálo se, že přetlačování paží je nejvíce intelekt stimulující činnost, jakou se kdy zabýval. Tři obarvené hřebíky v oholené lebce byly svědectvím jeho naprosté zvířecí tuposti. Byl téměř stejně ošklivý, jako býval Bjorni Bjornisson. Jedno ucho měl úplně utržené, druhé připomínalo velký květák. Nos měl zlomený tolikrát, že to vypadalo, jako by se mu táhl po obličejí jak vosk z rozpuštěné svíčky. Paže měl silnější než stehna dospělého muže. Nabíhaly a napínaly se, jak se snažil překonat Gotrekovo sevržení. Pomalu a nevyhnutelně začínal podléhat ohromné síle jednookého trolbijce. Zaklel, když narazil rukou do desky stolu a málem si převrhl pivo.

"Takže mi dlužíš další tyhle vařený lidský chcanky, Snorri Nosohryze," řekl Gotrek. Skřípavý hlas mu zněl ještě pohrdavěji než obvykle.

"Snorri si myslí, že bychom to měli uzavřít na dvaceti sedmi," navrhl Snorri.

"Stejně prohraješ," ujistil ho Gotrek.

"Možná tě Snorri překvapí, Gotreku Gurnissone," opáčil Snorri Nosohryz. Poněkud nedůtklivě, pomyslel si Felix.

"Co tě hryže, člověčku?" zeptal se Gotrek a pak dodal: "Prozradil tě tvůj obličej."

Felix mu rychle pověděl o mrtvé dívce a svém úniku ze spárů stráží. Gotrek naslouchal s nepřiměřeným zájmem, který podle Felixe nevěstil nic dobrého. I Snorri hltal každé slovo. Když Felix dovyprávěl, řekl: "Nevypadáte, že by vás to, co jste právě slyšeli, překvapilo."

"Za posledních pár dnů jsem vyslechl už několik verzí téhle historky. Vypadá to, že se tu potuluje zabijácký pes. Je třeba ho zabít."

"Myslíš, že to máte udělat vy?" zeptal se s obavami Felix. Kdykoliv si trolobijce vezme něco takového do hlavy, obvykle skončí spolu s ním na nějakém tmavém a hnusném místě. Gotrek pokrčil rameny.

"Pokud na toho parchanta narazím, človíčku, udělám to s radostí, ale právě teď ho nehodlám jít hledat."

"Hned ne? To je dobře."

"Snorri by rád věděl, jestli by to opravdu nemohl být démon," řekl Snorri. "Ten voják podle Snorriho mluvil celkem chytře."

Gotrek zavrtěl hlavou. "Kdyby to byl démon, každý čaroděj ve městě už by vykřikoval zaklínadla a kněží by ho vymítali z klášterních střech."

"Tak co by to mohlo být?" zeptal se Felix.

"Tvůj odhad je stejně dobrý jako můj, človíčku," odpověděl Gotrek a zhluboka se napil piva. "Ale jedna věc je jistá. Není to nic dobrého."

Luk a pancíř je možná nejlepší hospoda v Praag, pomyslel si Adolphus Krieger, když se rozhlédl kolem, ale to mnoho neznamena. Viděl už lepší hostince v kterémkoli menším městě Císařství. Věděl, že měl zůstat v Osrikově domě, ale ten zvláštní neklid, jenž ho onehdy ovládl, ho znovu vyhnal do noci. Když byl v takové náladě, nedokázal vydržet ani pohled svého věrného sluhy Rocha.

Přitáhl si plášť těsněji k tělu a pozoroval dav v hostinci. Cítil pach každé osoby, slyšel každý úder srdce, byl si vědom každého pohybu karmínu v žilách. Tolik lidí, pomyslel si, tolik krve. Cítil se jako epikurejec studující tileánský banket. Kde začít? uvažoval. Snad u té šlechtičny, sedící tamhle se svým milencem? Byla téměř krásná, ale bylo v ní něco, co ho mírně odpuzovalo. Adolphus se držel svého pravidla - nedbat o kislevské ženy s jejich plochými tvářemi rolníků a podsaditým svalnatým tělem. Ne, tahle ne.

Hospodská holka se na něho široce usmála a nabídla se, že mu přinese další víno. Je možné, že se jí líbím já sám, pomyslel si, ale spíš moje hezké šaty. Cítí z nich peníze, buď jako spropitné, nebo jako výdělek po práci. Adolphus zavrtěl hlavou a vlídně se na holku usmál. Právě tajně vylil půl poháru na podlahu. Už je to dlouho, co pil víno. Holka odešla s nestydatým zhoupnutím boků. Kdysi dávno by ho možná zaujala, ale teď jej nezajímala ani jako kořist. Adolphus zavrtěl hlavou a začal prstem kreslit vzory do rozlitého vína na stole. Byl v divné náladě a nežil by tak dlouho, kdyby se nenaučil rozeznat nebezpečí. Stával se obětí všelijakých podivných impulzů, a tak uvažoval, co to věští.

Například minulé noci vypil tu dívku dosucha, přestože si chtěl jen ucucnout. Nebylo to třeba. Její krev byla jalová a řídká, ani trochu zajímavá. Ona sama byla stěží dobytek, sotva stála za jeho zájem. Proč to udělal? Proč se napil tak zhluboka, že zemřela, a proč jí roztrhal zuby hrdlo při patetickém pokusu zahladit stopy?

Bylo těžké tomu porozumět. Přišlo na něho delirium, jaké už po staletí nezažil. Sál dívčinu krev jako mládě první noc po oživení. Totéž udělal minulou i předminulou noc. Když si vzpomněl na své horečnaté činy, připadaly mu téměř neskutečné. Jako by ho ovládlo nějaké šílenství a to šílenství stále sílilo.

Adolphus nesnášel, když Oživení vraždili tak nevybíravě. Bylo to sprosté, křupanské a pošetilé. Nestál o pozornost lovců čarodějnic a smrtelných čarodějů s jejich nebezpečnými kouzly, alespoň ne dokud nenaplní Nosferatovo proroctví. Jeden proti jednomu, nebo i jeden proti deseti by se mohli Oživení vyrovnat jakémukoli smrtelníkovi, ale ten dobytek byl velice početný a měl mocné spojence a magii.

To nebylo jako za starých časů, o nichž se zalíbením mluvili Předkové. Lidstvo značně zesílilo od doby, kdy to byli jen barbari oblečení v kůži, které bylo možno beztravně lovit.

Věci se samozřejmě mění. Lidská civilizace už několikrát upadla do anarchie. Adolphus si vzpomínal na dobu tří císařů a von Carsteinův pokus o znovunastolení nadvlády Oživených. Bylo to odvážné, ale předem odsouzené k záhubě. Von Carstein nebyl dost mocný a chytrý, aby svou válku vyhrál. Adolphus věděl, že až přijde jeho čas, bude to jiné. On byl vyvolený. Byl Kníže noci. Oko a Trůn budou jeho!

Kdyby mu jen ten starý blázen dal ten talisman, nebyly by žádné nepříjemnosti. Adolphus potlačil touhu prostě jít do mužova domu a vzít si jej, ale to by bylo příliš primitivní, příliš nedůvtipné. Takového činu by si mohli všimnout v určitých kruzích dříve, než by Adolphus chtěl. Nebylo by dobré, kdyby hraběnka nebo někdo z těch jejích zbabělů předčasně zjistili, co chystá. Ne, bude lépe počkat.

Obrátil svou pozornost ke šlechtičně. Není zase tak špatná, pomyslel si. Určitě je nejlepší z toho stáda, co tu dnes je. Viděl, že na sobě ucítila jeho pohled a podívala na něho koutkem oka. Adolphus na ni bez přemýšlení upřel svou vůli. Žena ztuhla a zahleděla se na něho, jako by ho viděla poprvé. Adolphus se usmál a ona mu úsměv oplatila. Znovu sklonil oči k desce stolu. To prozatím stačí. Spojení bylo vytvořeno. Oškube ji později, až čas dozraje. Možná že dnes v noci ne, ale některou jinou noc, až dostane žízeň. Viděl, že její společník, podle oblečení nějaký mladý aristokrat, se dívá na něho a pak na ni. Očividně si všiml toho, co mezi nimi proběhlo, a zřejmě žárlil. Naklonil se vpřed a zuřivě něco ženě zašeptal do ucha. Zavrtěla hlavou, jako by něco popírala. Kdyby chtěl, mohl by jejich rozhovor vyslechnout, stačilo na něj zaměřit svou vůli. Jako všichni Oživení měl úžasně bystré smysly. Dobytek je vždycky tak předvídatelný, pomyslel si.

Vypudil smrtelníky ze svých myšlenek. Byli nedůležití. Obavy mu působil vlastní nedostatek sebeovládání. To si nemohl dovolit. Ne teď, když uskutečnění jeho plánů bylo tak blízko, když měl vše, na čem tvrdě pracoval, téměř na dosah ruky. Nyní potřeboval všechnen rozum. Potřeboval veškerý svůj důvtip a lstivost. Potřeboval udržet své plány v tajnosti, dokud pro zbytek Oživených nebo kohokoli jiného nebude příliš pozdě na to, aby ho mohli zastavit. Místo toho chodil na krvavé flámy, zabíjel a pil, co hrdlo ráčilo. Zanechával tak za sebou stopu, kterou by správný lovec mohl

sledovat stejně snadno jako lesník stopující mastodonta. Prostě to nechápal. Něco takového se mu nestalo od doby, kdy mu před dlouhými staletími jeho první paní dala rudý polibek. Co se to s ním děje? A proč teď?

Slyšel, že takové věci se dřív stávaly. Oživení někdy propadli podivnému šílenství, jež se jim dostalo do krve a hnalo je do šílených pitek. Když k tomu došlo, byli loveni nejen dobyt看, ale i svým vlastním druhem. Nikdo z Oživených nestál o vyvolávání paniky mezi dobyt看. Adolphus si uvědomoval, že pokud bude takhle pokračovat, je jen otázkou času, kdy ho vyhledá někdo z Rady, a to si nemohl dovolit, alespoň dokud nebude mít talisman v rukou. Jakmile k tomu dojde a ta věc s ním bude spojena, mohou si za ním poslat, koho chtějí. Ale do té doby se zoufale potřeboval ovládat, pokud nechtěl skončit s kulem v srdci a lebku vycpanou čarodějnickým kořenem, jako varovný příklad pro ostatní, jak se nemají chovat.

Uvědomoval si, stejně jako si byl vědom všeho v místnosti, že se mladý milenec zvedl a šel ke skupince svých bohatě oblečených přátel stojících u baru. Kývl vztekle směrem k Adolphovi. Teď ne, ty mladý idiote, pomyslel si Adolphus. Tohle nepotřebuji. Skupinka mladíků se začala stahovat k jeho stolu s rukama na jílcích mečů. Adolphus vidával lynčující lůzu kráčet takto k domu oběti. Pozoroval, jak se blíží a trochu doufal, že ho minou, i když věděl, že je to nepravděpodobné. Nyní si přál, aby měl s sebou Rocha. Jeho podsaditý sluha vždycky dokázal řešit podobné situace. "Takže to vy jste se díval na Analisu," pronesl nějaký hlas zblízka. Přízvuk jej řadil do třídy místních bohatých obchodníků, tón byl arogantní, samolibý i urážlivý. Žárlivý mladík, pomyslel si Adolphus, který hodlá udělat největší chybu ve svém krátkém životě. Neodpověděl a pozorně studoval obsah poháru. Vystřelila ruka a pohár mu převrhla. "Vy, pane, s vámi mluvím. Neignorujte mne." Adolphus vzhlédl a podíval se na rušitele. Mladý hejsek oblečený podle poslední módy, dlouhý kabát, zářivé kalhoty, široký klobouk s peřím. Měl úzký obličej, ostré bílé zuby a divoký, krutý pohled v očích. Několik d'olíčků na jinak poměrně hezkém obličejí zakrývalo líčidlo.

"Velmi mi to ztěžujete, pane," řekl Adolphus. Z mladíkova dechu cítil alkohol. Zadíval se mu do očí a snažil se navázat kontakt, ale mladík byl příliš opilý a vzteklý, než aby se mu to podařilo. To je pro něho zlé, pomyslel si Adolphus. V netlukoucím srdci se mu začínal probouzet ďábel zuřivosti. Pohlédl na mladíkovy přátele. Všichni jsou z téhož těsta, konstatoval, mladí, opilí, až příliš si jistí tím, že mohou cizinci udělat, co je napadne, a utéct. Za normálních okolností by to byla pravda. Jenže tohle nejsou normální okolnosti.

"Chci, abyste vstal a odešel a už tu nikdy svůj šeredný ksicht neukazoval."

Adolphus pokrčil rameny. Dříve by udělal, co po něm ti žvanilové chtěli. Nehodlal se dostat do potíží, pokud se jim mohl vyhnout, teď ne. Ale někde vzadu v mysli se pohyboval ten číhající démon, ta věc, která ho přinutila vypít tolik žen dosucha. Cítil, jak se v něm zvedá podráždění, malá otravná věc, která se rychle nafoukla v nutkání jednat opačně. Kdo jsou ti spratci, co se mu opovažují rozkazovat? Pouhý dobytek, hmyz stěží hodný jeho pozornosti. Podíval se na ně s odporem, jeho výraz je nenechal na pochybách, co k nim cítí. Ve tvářích mladíků se v odpověď objevil vztek.

"A jak mě k tomu chceš donutit, chlapče?" zeptal se Adolphus. "Proč bych měl poslouchat dítě, které potřebuje půl tuctu kamarádů, aby vyslovilo prosté varování? Je tohle chování obvyklé pro ty z Praag, kdo by se rádi nazývali muži?" A démon uvnitř ho donutil dodat: "Pak není divu, že Analisa dává přednost skutečnému muži před takovým holobrádkem."

Mladíkův obličej se zkrivil vzteky. Uvědomil si, že vlezl do pasti. Adolphův přízvuk prozrazoval šlechtice, i když možná z nějakého vzdálenějšího kouta Císařství. Bylo by nečestné, kdyby se na něho prostě vrhli všichni najednou. Mohl ho jedině vyzvat na souboj venku za hospodou. Adolphus si všiml, že si jej mladík začíná prohlížet, jako by ho viděl poprvé, hodnotí jeho výšku, šířku ramen a sebedůvěru, s níž čelil tlupě ozbrojených mužů. Očividně i v tom opilém mozku začínala klíčit myšlenka, že to, co vidí, se mu nelíbí. Adolphus uvažoval, jak se s tím vypořádá. Odpověď se dala předvídat.

"Vezměte toho šupáka ven a vytlučte z něho život," přikázal mladík svým kumpánům.

"Zbabělec, a navíc ještě paroháč," odfrkl si Adolphus. Podíval se na ostatní. Dosud přičetná část jeho já navrhovala, aby jim dal alespoň šanci dostat se z toho se zdravou kůží. Pokud zabije šest synů místních boháčů, určitě to na něho soustředí nevíтанou pozornost. "Opravdu se chcete bít místo toho zbabělce?" zeptal se.

Viděl, že jeho slova alespoň jednoho nebo dva z nich zasáhla. Ve skutečnosti s ním nechtěli bojovat o nic víc než on s nimi. Uvědomovali si nečestnost svého jednání. Někteří dosud váhali. Adolphus zachytil pohled jednoho z nich a napřel proti němu svou vůli. Mladík zakolísal a řekl: "Myslím, že Kurt by měl toho muže vyzvat sám, jestli se na to cítí dost silný."

Kurtovi se ten nápad očividně nelíbil. "To jste všichni zbabělci? To se tolik bojíte jednoho všivého cizáka?"

Tato jasná výzva jejich kislevskému patriotismu na ně měla stejný účinek jako pochyby o jejich chlapáctví. Cítil, jak celá banda znovu zakolísala. "Vezměte ho ven a ukažte mu, co se stane všivým cizákům, kteří si v Praag otevírají hubu." Adolphus se znovu rozhlédl. Viděl spoustu sympatizujících pohledů, ale žádné nabídky pomoci. Tahle skupina mladíků byla očividně známá a v okolí značně obávaná. Jak se zdá, situace neměla jiné řešení než boj. Smutné. Doufal jen, že ovládne svou krvežíznivost.

Skutečným problémem teď byla taktika. Jak se vypořádat s tlupou mladých rváčů, aniž by vzbudil podezření, kdo je? Možná by měl prostě odejít. Vstal ze židle a naklonil se ke Kurtovi. "Neobtěžujte se, odcházím. Ten smrad zbabělých sviní je na můj žaludek příliš silný."

Zaklel. Co ho přimělo, aby to řekl? Kdyby se nenápadně odkradl ke dveřím, měl by naději na klidný odchod. Nyní se o ni připravil. Znal odpověď na svou otázku. Hluboko v srdci nechtěl nechat tenhle dobytek naživu. Byl stejně špatný jako oni. Ta myšlenka zrovna nelichotila jeho sebeúctě. Donutí ty mladíky zaplatit za to, že si to musel myslet.

Kurt popadl Adolpha za rameno. "Ale ne, kdepak. Odsud nemůžeš prostě odejít, příteli."

Adolphus se na něho zahleděl a dovolil vzteku, aby se mu odrazil v očích. Kurt ucouvl a Adolphus si na okamžik myslel, že ho nechají odejít, ale ten všivák s prasečím ksichtem byl příliš opilý a hloupý, než aby naslouchal svým

instinktům. Snažil se Adolpha zadržet, ale ten jeho sevření snadno setřásl.

"Můžete si za to sami," řekl, když vyšel dveřmi ven a viděl ty mladé blázny, jak jdou do noci za ním.

Rozhlédl se. Byli v temné uličce. Po hlídce ani památky. Ti idioti odvedli všechnu práci za něho. Jak se trousili za ním, navlékali si na ruce boxery, zatínali pěsti a vytahovali lehké obučky. Zkušený hospodští rváči, pomyslel si. Ne že by jim to bylo moc platné.

"Teď dostaneš, co si zasloužíš," řekl Kurt.

"Jeden z nás ano," pronesl Adolphus a usmál se. Poprvé ukázal všechny zuby. V šeru mladíkům chvíli trvalo, než pochopili, na co se dívají. Tváře jim zbledly. Kurt začal křičet.

Adolphus se usmíval dál. Věděl, že je zabije všechny a že to měl v úmyslu od začátku.

Felix shlédl dolů z kabiny Ducha Grungniho. Pod sebou viděl nekonečnou pustinu sněhu a ledu. Daleko za horizontem se nacházela šedivá oblast, kde se pustina stýkala s olověnými vodami Moře spárů. Chladné vichry dorážely na ocelové stěny gondoly, až velký plynový vak nad ní skřípal. Hluk silných motorů bylo kvůli vytí větru těžší slyšet. Podíval se na Malakaie Makaissona, který stál u velkého ovládacího kola, tahal za páky a studoval přístroje se vši jistotou zkušeného pilota.

"Opravdu za tohle dostaneš pět tisíc zlatých korun, Malakai?" zeptal se Felix. Byl překvapený, když mu to Max řekl. Nikdy si nemyslel, že by mechanik trolobijců byl chamtivý. Na druhou stranu to byl trpaslík a troška té touhy po zlatě byla v každé trpasličí duši.

"Jo, mladý Felixi, fakt! Abych pravdu řekl, nevzal bych si za to nic, ale ta zatracená ledová kráska kolem toho tolik nadělala, že jsem si řekl, proč ji nenechat za to zaplatit?"

Felix přikývl; to bylo snadno pochopitelné. Malakai Makaisson byl tvrdohlavý jako všichni trpaslíci a nerad se nechal do něčeho tlačit. Felixe se spíš divil, že rovnou neodmítl. Byl toho docela dobře schopen, přes carevnino vysoké postavení. Trpaslíci se málo starali o lidské tituly nebo šlechtu. Neprokazovali přehnanou úctu ani svým vlastním vládcům, tak proč by měli u jiných ras dělat výjimku?

"Tak proč jsi souhlasil, že to uděláš?" zeptal se Felix zvědavě.

"Protože měla zatraceně pravdu. Potřebujem vědět, co ti zkurvysyni chystají a na tu práci je Duch Grungniho nejlepší."

Felixe také trochu překvapovalo, že Malakai byl schopen vidět věci tak jasně; obvykle to vypadalo, že ho zajímá jen jediné: stroje. Na rozdíl od ostatních trolobijců netrávil většinu času dumáním nad svými hříchy a smrtí. Není hloupý, pomyslel si Felix. Předpokládal, že kdokoli schopný navrhnout takovouhle vzducholod' si musí být dobře vědom jejich vojenských možností.

Felixovu pozornost upoutal nějaký pohyb dole. Zamířil do těch míst dalekohled a scéna se objevila přímo před ním. Zachvěl se. Byla to další obrovská armáda bestii táhnoucí na jih, podél pobřeží Moře spárů. Postupovali neúspěšně vpřed, jejich obrovské praporce se třepaly ve větru.

Vidět takhle zblízka symboly bohů Chaosu naplnilo Felixe hrůzou. Od dětství se učil bát těch znaků a ošklivit si je. Tenhle měl podobu oka, z něhož vyzařovalo osm šípů. Byl namalován krví na bílé plachtě, která se třepotala na žerdi z lidských kostí. Na vrcholu čněla rohatá lebka nějaké monstrózní příšery.

"To je třetí válečná zástava v téhle oblasti," řekl Felix.

"Kolik?"

"Řekl bych, že víc než tisíc." Felix už je nepotřeboval počítat. Za posledních pár dní téhle průzkumné mise se stal celkem slušným odborníkem na odhadování velikosti armád Chaosu. "Odkud všichni přicházejí?"

Najednou zahlédl i něco jiného a rychle na to zaostřil. Nejdříve nevěřil vlastním očím, pak mu do mozku pomalu pronikala realita toho, co vidí. Byla to obrovská loď proplouvající mořem ledu. Byla celá z černého kovu a nebylo vidět žádné plachty. Příd' měla tvar obrovské hlavy démona. Na bocích lodi zářily rudé runy.

"Co sakra pohání tuhle věc?" zeptal se. Malakai Makaisson mu vytrhl dalekohled z ruky.

"Vem řízení, mladý Felixi, a doved' nás blíž k té úžasné lodi. Chci to vobhlídnout pořádně."

Felix převzal řízení s nacvičeným klidem a namířil příd' k moři. Malakai ho naučil létat se vzducholodí už dávno a při návratu z pustin Chaosu se v tom hodně procvičil. Byl to jeden z důvodů, proč byl pozorovatelem na této výpravě; navíc měl velmi bystré oči. Rychlost vzducholodi byla taková, že za chvíli přeletěli nad vířící vodou.

"Ksakra, je fakt dobrá," řekl Malakai Makaisson. "Nevidím žádný lopatkový kola a není tam nic, co by naznačovalo nějaký hnací šroub pod tou lodí. Myslím si, že to pohání černá magie, a to není moje parketa. Nedokážu si představit nic jiného, co by dokázalo pohánět něco tak velkého. Sakra. Nikdy bych neřek', že ti zkurvysyni Chaosu dokážou něco takového. Jede to rychle jako parník pod plným tlakem a je to větší než cokoli, co jsem kdy viděl na vodě."

"To je všechno hezké, Malakai," řekl Felix, "ale co to znamená?"

"To znamená, že by ses měl radši začít modlit ke všem svým človíčovským bohům, aby neměli celou flotilu takových věcí, mladý Felixi. Protože pokud jo, tak jsou schopny vyvolat armádu, kdekoli chtějí, podél celého pobřeží Starého světa. U Grungniho, můžou zamířit do zatraceného Reiku, stejně jako do Altdorfu a Nulnu."

Felix se otřásl, když Malakai převzal řízení a vrátil mu dalekohled.

"Nemyslím, že by měl Sigmar náladu odpovídat na mé modlitby," poznamenal Felix.

"Proč?"

"Podívej se tamhle," ukázal na flotilu černých lodí plujících přes rozbouřené moře.

"Takže letíme domů," řekl Malakai. "Myslím, že na jeden den jsme nasbírali špatnejch zpráv až dost."

S tím musel Felix souhlasit.

Felix byl rád, že je zpátky v Praag. Raději než kdy předtím spatřil opět světla města poblíkávat dole a obrovskou citadelu zářit před sebou. Když pak seděl u Bílého kance, těšil se, že dostane teplé jídlo a trochu se vyspí. Připadalo

mu, že je ve vzducholodi pořád zima a bez ohledu na to, kolik vrstev oblečení si na sebe navlékl, pořádně prochládl. Ústa měl vyprahlá a divně ho brnělo v prstech na rukou i na nohou. Doufal, že ne onemocní.

Kolem sebe slyšel šum hovoru, klábosení žoldnéřů a obchodníků uvízlých ve městě kvůli sněhu. Cech znovu žádal povolení, aby mohl zvednout ceny obilí, ale vévoda to zakázal. Chtěl zabránit hladomoru mezi obyvateli města. Felix nikdy neměl vévodu rád, ale dokázal jej i jeho politiku respektovat. Zdálo se, že je tak spravedlivý, jak jen aristokrat může být, i když Felix nikdy nepřestal vládnoucí třídu podezřívát, což mu vtloukl jeho otec, obchodník.

Šest mladých šlechticů zemřelo včera v noci v obchodní čtvrti při rvačce. Podle řečí vytáhli ven nějakého bohatého cizince, aby mu dali lekci, a už se nevrátili. Jejich mrtvolu našli ve sněhu. Předpokládalo se, že cizinec měl venku přátele nebo tělesné strážce, protože bylo nepravděpodobné, že by jeden člověk sám vyřídil šest chlapů. Felix to za až tak nepravděpodobné nepokládal. Viděl Gotreka pobít mnohem větší počet a občas to dokázal i sám, když to bylo nezbytné.

Přestal o tom přemýšlet. Nebyla to jeho záležitost, i když rodiny mladíků nabízely velkou odměnu tomu, kdo jim pomůže najít vraha. Co by se o to staral? Dokázal si ty mladíky představit: rozmazlení hejskové téhož druhu, s jakými se kdysi musel vypořádávat každou noc u Slepého prasete v Nulnu. Nenacházel v sobě dost sympatií pro nikoho, kdo považoval za zábavné vzít ven jednoho proti šesti. Nejspíš dostali, co si zasloužili.

Nebyl to však jediný příběh o nočních vraždách. Ráno byly nalezeny další dvě pouliční holky mrtvé a bez krve. Nyní se ustrašeně mluvilo o nějakém démonovi plížícím se nocí a někdo už pronesl i to obávané slovo „upír“. Felix se otfásl.

Jeho stará chůva mu vyprávěla hrůzostrašné příběhy o těch, co pijí krev. Jako dítě strávil mnoho nocí beze spánku v obavách, že by si jeden z nich mohl najít cestu do jeho pokoje. Snažil se ten strach zapudit a zjistil, že to nedokáže.

Viděl, jak se v dnešním hrozném světě příliš mnoho báhorek z jeho dětství ukázalo být tvrdou realitou. Nepřekvapilo by ho ani v nejmenším, kdyby se jeden z těch tvorů bez duše nacházel tady ve městě. Jen se modlil, aby se s ním nikdy nepotkal. Prý jsou to strašliví nepřátelé.

Všiml si, že jeden muž věnuje nápadnou pozornost konverzaci. Vysoký šlechtic, oblečený v módních šatech, s kuličkou z vonných látek v hrsti. Byl velice bledý, možná díky pudru nanesenému na obličej. Oči měl chladné a na tváři zaujatý výraz.

Muž si všiml, že se na něho Felix dívá, jejich oči se setkaly a Felix ucítil jakýsi letmý kontakt. Najednou ho naplnila touha odvrátit zrak, ale jeho přirozená tvrdohlavost mu v tom zabránila. Začal si cizince prohlížet pozorněji. Muž nosil vlasy upravené v podivném archaickém stylu, zastřížené rovně nad čelem a po stranách dlouhé. Bylo na něm něco, z čeho se Felixovi zježily chlupy vzadu na krku. Měl tutéž auru jako Max. Nejspíš to je mág, pomyslel si Felix, a tedy někdo, s kým není radno vyvolávat konflikt. Tentokrát odvrátil zrak, právě včas, aby uviděl Ulriku a Maxe vejít dovnitř. Rozhodným krokem zamířili k jeho stolu.

Co je sem přivádí? pomyslel si Felix zvědavě.

Adolphus vzhlédl a uviděl, že do zaplněné hospody vešel čaroděj se ženou. U všech bohů Temnoty, to ale byla kráska. Mužské oblečení ani meč, který měla, ji nemohly zbavit půvabu, spíše ho svým způsobem ještě zdůrazňovaly. Pocítil podivnou touhu, jako už dlouho ne. Škoda, že muž, který ji doprovázel, se halil do moci jako do pláště.

Za své dlouhé existence se Adolphus setkal s několika mocnými čaroději. Byl dost zběhlý v magickém umění, aby dokázal poznat mistra, když ho viděl. Doufal, že jeho vlastní krycí kouzla jsou dostatečná a ten muž si ho nevšimne. Zaklel, že sám je blázen. Měl zůstat v domě a studovat tu zatracenou Nosferatovu knihu. Tyhle noční toulky by mohly znamenat jeho konec. Poté co minulou noc u Luku a pancíře zabil ty parchanty, uchýlil se do tohoto špinavého podniku, aby se vyhnul nechtěné pozornosti. A co udělal jako první, sotva vešel do výčepu? Když si všiml, že se na něho jeden světlovlasý muž dívá, rozhodl se použít svůj pohled, aby ho donutil odvrátit zrak. Ten smrtelník měl ale neobyčejně silnou vůli a vzdoroval mu. To bylo samo o sobě neobvyklé. Nyní se ukázalo, že ten muž je společník mistra čaroděje. Možná to vysvětlovalo jeho silnou vůli, možná ne. Tak jako tak to bylo zlé. Nezbyvalo než doufat, že muž na něj čaroděje neupozorní; to by bylo to poslední, co Adolphus potřeboval. Zaklel; tak jako dost často za jeho dlouhého života to vypadalo, že si s ním bohové pohrávají. Teď, když měl všechny sny téměř na dosah, nic se mu nedařilo.

Minulou noc podlehl své krvežíznivosti a zabil ty mladé blázny jako dobytek - nic jiného ani nebyli. Alespoň měl tolik rozumu, aby z nich nepil. Podařilo se mu udržet svou žízeň na uzdě, až později vypil ty dvě pouliční holky dosucha. Navzdory vši snaze nebyl schopen tomu vábení odolat; ani nechtěl. Tak silnou žízeň nepocítil od chvíle, kdy byl oživen. Co se to s ním dělo? Jaké šílenství ho ovládalo? Proč mu ta neustálá touha po krvi planula v žilách jako horečka? Nechápal to.

Možná za to mohlo tohle místo. V Praze prý straší. Možná ho ovlivňují podivné síly tohoto města. Nebo to možná bylo tím obrovským měsícem Chaosu, který zářil na obloze a strašil ho ve snech. Těžko říct. Bylo mu však jasné, že se to děje v nejhorší možné dobu pro něho a jeho plány. Kdyby jen ten starý blázen byl poddajnější. Adolphus se znovu rozhodl, že jestli ten muž rychle nezmění názor, zabije ho a stejně si to vezme.

Už když ho to napadlo, chápal, že je to další symptom šílenství, které ho ovládá. Věděl, že se musí držet zpátky. Už to měl skoro na dosah ruky. Teď si nemohl dovolit žádné další chyby. Vstal, aby se vrátil do Osrikova domu. Vyšel zadním východem. Raději se nebude přibližovat k tomu čaroději víc, než je nezbytně nutné.

Při cestě ven se zastavil, aby se naposledy podíval na tu krásnou ženu. Některou noc, slíbil si, tě vyhledám.

* * *

"Co je?" zeptal se Felix. Max i Ulrika vypadali zároveň zasmušile i vzrušeně.

"Kde je Gotrek?" zeptal se Max.

"Pije někde se Snorrim Nosohryzem. Když budete sledovat stopu zlámaných žeber, určitě je brzy najdete."

"To není vtipné, Felixi," řekla Ulrika. Od jejich rozchodu užívala v rozhovoru s ním zvlášť chladný tón.

"Nevtipkoval jsem," opáčil Felix. "Víš, jací jsou, když mají náladu. Stejně, co od nich chceš?"

"Nabídlí nám práci."

"Nám?"

"Nám všem. Tobě také." Felix soukromě zauvažoval, kdo mohl být tak šílený, aby nabídl práci dvěma trollobijcům. Někdo hodně zoufalý, hádal. Nebo možná někdo, kdo moc potřebuje spáchat hodně násilí.

"Zahrnuje to zabíjení nestvůr nebo boj proti nepřemožitelné přesile?" zeptal se Felix sarkasticky.

"Nemyslím," řekl Max. "Alespoň to nevím jistě."

"Tak je to asi nebude zajímat."

"Je v tom spousta zlata," řekla Ulrika.

"To by mohlo leccos změnit."

"Tak je pojďme najít a představit se našemu potenciálnímu zaměstnavateli."

"Kdo je to?" zeptal se Felix, když se zvedal a připínal si pás s mečem. Všiml si, že ten poněkud zlověstně vyhlížející šlechtic zmizel.

"Můj vzdálený příbuzný," řekla Ulrika.

"Polovina šlechty v tomhle městě jsou tví vzdálení příbuzní," nadhodil Felix.

"Tak to u kislevské šlechty bývá," řekla. Felix si pomyslel, že poněkud podrážděně.

Dům byl velký a impozantní svým poněkud sešlým, omšelým stylem. Felix se zastavil, aby vyhlédl z okna vedoucího do velké příjemné zahrady, obklopené zdmi posázenými ježicemi se hroty. Tohle sídlo musí stát malé jmění, uvažoval, než se vrátil k ostatním. Tolik prostoru uprostřed vysokých zdí Praag má určitě obrovskou cenu.

Uvnitř domu zaplňovaly nejrůznější starožitnosti každý kout a výklenek. Postarší sluha je vedl chodbami, které byly lemovány podivnými exotickými zbraněmi a maskami z dalekého Jihu. Porcelánová socha nějakého čtyřrukého opičího boha, o níž Felix hádal, že pochází z Kitaje, střežila vchod do rozlehlého obývacího pokoje, kde si majitel toho všeho hověl na obrovském starožitném divanu.

Hrabě Andrejev, Ulričin vzdálený bratranec, Felixovi připomínal krtku. Byl to malý muž, velmi podsaditý a obtloustlý. Měl obrovský nos a mohutné kníry spadající až pod bradu. Na rozměrném nose mu seděly malé kulaté brýle a zakrývaly malá slabá očka. Hrabě měl na sobě dlouhý hedvábný šat v kitajském stylu. Nevypadal jako bojovník, i když je Ulrika ujišťovala, že v mládí byl vyhlášený šermíř. Nyní se opíral o dlouhou černou vycházkovou hůl, prsty svírající stříbrnou kouli na jejím konci byly pokřivené artritidou. Rozhlédl se po pokoji, a pozval je všechny dál. Zatahal za provaz na zvonci, čímž přivolal vysokého, štíhlého sluha, téměř stejně starého jako byl sám.

"Dali byste si - ehm - něco k pití? Možná trochu čaje?"

Snorri Nosohryz a Gotrek se na sebe poněkud nevěřícně podívali. Vypadalo to, že uvažují, co tady dělají. Vylákali je z hospody na řeči o spoustě zlata. Když je Felix našel, byli právě zaneprázdněni rvačkou s nějakými kislevskými jezdci. Felix s ostatními museli čekat, dokud trollobijci nezmlátí jezdce, kterých byla čtyřnásobná přesila. Teprve pak jim věnovali plnou pozornost.

"Pivo," zabručel Gotrek.

"Vodku," pronesl Snorri. "Do vědra."

"Já si dám čaj," řekl Max. Ulrika přikývla. Felix zavrtěl hlavou. Tahle záležitost ho proti jeho vůli zaujala. Na první pohled bylo zřejmé, že tenhle starý šlechtic je dost bohatý, aby mohl mít vlastní tělesné strážce. Poklady v domě nepochybně stály spoustu peněz. Proč potřeboval je? Co víc, jak se o nich dozvěděl?

"Co po nás chceš, starče?" řekl Gotrek. Diplomata jako vždy, pomyslel si Felix trpce.

Andrejev se naklonil kupředu. Vypadalo to, že trochu špatně slyší. Ve slabozrakých očích měl lehce šílený třpyt.

"Členové kultu trollobijců," zamumlal. "Fascinující."

"Vím, co jsme, dětino. Ptám se, co po nás chceš."

Hrabě si odkašlal a začal mluvit vysokým, rozechvělým hlasem. "Odpusťte," řekl. "Může to chvíli trvat."

"Snorri si myslí, že by to mohlo trvat kratší dobu, kdybys už konečně začal," prohlásil Snorri Nosohryz. Trpělivost není jeho silnou stránkou, všiml si Felix.

"Ehm - no - tak dobře. Začnu." Stařec se zarazil a rozhlédl se, jako by se ujišťoval, že všichni dávají pozor. Felix začínal být při Andrejevově fňukavém způsobu jednání trochu netrpělivý. "Jak jste si asi všiml, jsem sběratelem zvláštností, starožitností, všech možných starých a zajímavých předmětů. Je to můj koníček už od té doby, kdy mi jako chlapci dal dědeček vyřezávanou válečnou masku z Jihu, opravdu vynikající kousek se třemi pečetěmi černých bohů Tharoumu. Byl to -"

"Možná by bylo lepší přejít k tomu, proč nás potřebujete," navrhl co nejjemněji Felix. Stařec se zaklonil. Vypadal poněkud vyděšeně a položil si ruku přes ústa, jako by byl překvapený.

"Samozřejmě - ehm - pardon, pardon. Jsem starý a mysl se mi někdy zatoulá. Už je to dávno, co jsem měl společnost."

"K věci," dodal Felix trochu drsněji.

"Promiňte. Ano. Jak jsem řekl, jsem sběratel starožitností. Během let jsem získal mnoho pozoruhodných kousků.

Některé věci jsou prý... no, mystické. Nejsem čaroděj, a tak to nemohu říct, ale bratr Benedikt, můj odhadce, mne ujistil, že tomu tak je."

"Takže?" řekl Gotrek. Bylo očividné, že rychle ztrácí trpělivost. Zřejmě právě teď silně pocíťoval vábení hospody.

"Byl jsem ujištěn, že některé kusy by mohly být cenné pro mágy určitého druhu. Po několika incidentech mezi

sběratelskou veřejností před mnoha lety jsem vyplatil nikoli nepodstatné částky mágům Zlatého bratrstva, aby ochránili můj dům a sbírku všemi možnými kouzly. Věřím, že ta kouzla pomohla zachránit můj dům při těch nedávných potížích."

Felix uvažoval, nakolik je ten stařec přičetný. Obléhání bylo pro většinu města něco víc než 'potíže'. Na druhou stranu předpokládal, že pokud by byl starcem uzamčeným v opevněném domě, obklopen sluhy a strážci, možná by také mohl ignorovat to nejhorší.

"Takže tu máš nějaké cenné věci," řekl Gotrek. "A co?"

"Před několika dny můj odhadce, bratr Benedikt, bývalý kněz Vereny, který opustil klášter po incidentu, jenž s ním neměl nic společného, jak mne ujistil-"

"Jsem si jistý, že bratr Benedikt je dobrý muž," řekl Max spěšně. "Ale snad byste mohl jít k věci."

"Ano, ano, ehm, promiňte. Před několika dny vyhledal bratra Benedikta nějaký cizinec, šlechtic z Císařství, který tvrdil, že se zajímá o získání jednoho z mých kousků. Benedikt mu řekl, že moje sbírka není na prodej a že bych se nerozloučil se žádnou její částí, ani s tím kouskem niponského porcelánu s vyobrazením dvou volavek-"

"Prosím," řekl Felix. "Mějte slitování." Ulrika se na něho tvrdě podívala. Vypadalo to, že ona jediná toho starého otravu docela snáší. To ji šlechtí, pomyslel si. Koneckonců, je to její příbuzný a ji zřejmě nezačíná bolet hlava jako mě. Utřel si nos cípem pláště a nepřekvapilo ho, že mu z něj začíná téct. Upřímně doufal, že neonemocní.

"Ano, promiňte. No, myslel jsem si, že by bylo zajímavé setkat se s kolegou sběratelem. Člověk se málokdy setká se spřízněnou duší. Můj koníček je poněkud specializovaný a zajímá se o něj málo lidí..."

Zřejmě je nezajímáš ty, pomyslel si Felix, ale nechal si to pro sebe. Místo toho nahlas zakašlal. Kašel zněl poněkud zahleněně.

"Ano, ano. Tedy, souhlasil jsem, že se s tím mužem setkám. A nevádí mi říct vám, že v sobě měl něco, co se mi nelíbilo. Spíše bych řekl, že mne vyděsil."

"To nemůže být tak těžké," řekl Gotrek sarkasticky.

"Ehm, věřte mi, pane," pronesl stařec nedůtklivě. "Mne není tak snadné vystrašit. Jako mladík jsem bojoval po boku cara Rádžihy Bochy a jednou rukou jsem zabil velkého lidožravého obra z Tronsa. Byl to značně slavný čin a-"

"Nikdo nepochybuje o vaší odvaze," řekl Max. "Prosím, řekněte nám, co vás tak vystrašilo na tom muži, že jste cítil potřebu požádat o naše služby."

"Bylo v něm něco velice zlověstného. Něco děsivého. Něco v jeho očích... Když se na mne podíval, chtěl jsem udělat to, oč mě požádal, a potřeboval jsem veškerou sílu vůle, abych se vzepřel. Myslím, že ten muž byl mág jistého druhu, a navíc velmi mocný. Poté, co jsem odmítl jeho nabídku, jsem se na chvíli obával, že na mne i v přítomnosti mých strážů a mého vlastního domácího mága zaútočí. Bratr Benedikt si to myslel také. Řekl, že pravděpodobně jen ochranná kouzla kolem domu zabránila tomu muži, aby se stal nebezpečným. Nařídil jsem strážím vyvést ho z domu a on odešel. Ale řekl, že se vrátí a že mám sedm dní, abych znovu zvážil jeho nabídku. To bylo před několika dny."

"Kde je bratr Benedikt?"

"Nevím. Obvykle mne navštěvuje každé ráno. Neukázal se už dva dny. To je další důvod, proč mám obavy. Je to člověk pravidelných zvyků. Jedině vážná nemoc by mu zabránila přijít, ale tohle není ten případ. Poslal jsem do jeho domu i kanceláře sluhy a vypadá to, že zmizel."

Felix se podíval na Gotreka a Snorriho Nosohryza. Nyní byli zticha a zaujatě naslouchali starcovu vyprávění. Zdálo se, že zpozorněli při zmínce o zlých čarodějích. Záhadné zmizení bratra Benedikta zase zaujalo jeho.

"Jste si jistý, že prostě neopustil město?"

"Možná šel Benny na flám," navrhl Snorri Nosohryz.

"Obojí je nemožné. Bratr Benedikt by mne o svém odjezdu informoval. Byl v mých službách dvacet let. Co se týče vašeho návrhu, Herr trolobijce, byl abstinent. Nikdy se nedotkl ničeho silnějšího, než je voda. Prohlašoval, že cokoli jiného mu brání se soustředit."

To Felixovi připadalo rozumné. Často slyšel, jak Max říká totéž.

"Takže mág zmizel. Ještě něco?" zeptal se Gotrek.

"No, myslím, že ano. Stráže hlásily, že dům je sledován."

"Tím záhadným cizincem?" otázal se Felix.

"Ne, jinými dobře oblečenými muži a ženami, kteří se snažili, aby zůstali nepovšimnuti, ale očividně - ehm - nebyli dost schopní, aby unikli pozornosti."

"Takže to nebyla tlupa profesionálních zlodějů," poznamenal Max. Když viděl, že se na něho všichni tázavě dívají, pokrčil rameny a řekl: "Dříve jsem si vydělával na živobytí různými ochrannými kouzly. Při tom jsem se seznámil s tím, jak tihle lidé pracují."

"To je jeden z důvodů, proč jsem si vás chtěl najmout, pane. Vaše pověst vás předchází. Prý má o vás sám vévoda vysoké mínění a moje drahá příbuzná mi řekla, že jste nejschopnější mág, s jakým se kdy setkala."

"Tak proč nás potřebujete?" zeptal se Felix. "Určitě máte dost najatých mečů."

"To je další podivná věc v téhle záležitosti. Ještě než zmizel bratr Benedikt, přestali se mi někteří strážci hlásit do služby. Většinou denní stráž, ti, co nežijí tady v domě, ale dokonce i několik těch, co tu bydlí, vyšlo ven a už se nevrátili."

"Jsou divné časy," řekl Felix. "Město bylo obléháno. Hodně lidí hladoví. Možná odešli z města. Možná měli pocit, že by jinde dostali víc zlata nebo jídla."

"Herr Jaeger, i když se nechci chvástat, jsem velmi, velmi bohatý člověk. Věřte, že o moje lidi je dobře postaráno."

Pochybují, že by jinde ve městě byli za současných tíživých podmínek lépe placeni nebo živeni. Mé sklepy jsou velice dobře zásobeny. Dům mám připravený na nejdřnsnější zimy. Jako starý člověk žijící v Kislevu už léta vím, co mám dělat."

"Proč tuhle záležitost nepřednesete vévodovi?" zeptala se Ulrika.

"A co mu mám říct? Že mi nějaký cizinec vyhrožuje v mém vlastním domě? Že mé strážce nejsou loajální a můj mág zmizel? Vévoda teď má spoustu důležitějších věcí na práci! Proč by se měl zatěžovat problémy jednoho starce, když kolem zuří válka."

"Pátral jste, proč se strážce neohlásily do služby?" otázal se Felix.

"Opět jsem poslal sluhu. Někteří nebyli ve svém obydlí. V dalších případech si sluhové mysleli, že je někdo doma, ale nikdo neodpovídal."

"To je velmi podivné," řekl Felix.

"Celá ta záležitost je velmi podivná, Herr Jaeger. Proto potřebuji vaši pomoc a jsem připraven za ni dobře zaplatit."

"Jak dobře?"

"Pokud tu záležitost vyřešíte, zaplatím vám každému sto zlatých korun plus přídavek závisející na tom, jak vše dopadne."

"To zní slušně," řekl Felix. Trpaslíci mlčky souhlasili.

Smlouvat začal Max.

"Obvykle jsem placen za kouzla a ochranná zaklínadla, která sešlu, odděleně od jakýchkoli dalších plateb."

"Zaplatím vám běžnou taxu - jako přídavek k tomu, co bylo zmíněno už předtím."

"Dobře."

"Tedy to vezmete?"

Pohled na ostatní Felixovi řekl, že jsou ochotni se do toho pustit. Zdálo se, že je na něm, aby položil otázku, jež byla nasnadě: "Co od vás ten cizinec chtěl koupit?"

"Pojďte, ukážu vám to."

Milované poklady hraběte Andrejeva byly očividně dobře chráněny. Stařec je vedl do nitra domu, a pak do sklepení střeženého silnými zdmi, hodnými císařovy hrobky.

Přístup do sklepa vedl skrz řadu dveří s protizávažím. "Trpasličí práce," řekl stařec hrdě.

"A chráněná několika velmi silnými ochrannými kouzly, pokud se nemýlím," dodal Max. Zdálo se, že to na něho udělalo dojem.

"Nemýlíte se. Seslal je sám velký Elthazar. Přivedl jsem ho speciálně z Altdorfu před dvaceti lety. Samozřejmě ho znáte?"

"Byl jedním z mých učitelů na koleji mágů," řekl Max neutrálním tónem. "Velký čaroděj, ale velmi... konzervativní."

"No... ehm, to znělo, jako byste ho neměl rád."

"Měli jsme spolu několik rozepří, než jsem odešel z koleje."

"Vy si nemyslíte, že jeho práce je dobrá?"

"Ne. Jsem si jist, že je velice dobrá. Byl velmi schopný a velmi mocný."

"Rád slyším, že to říkáte. Ale pokud máte pocit, že by se něco dalo vylepšit, neváhejte se o tom zmínit."

"To jistě udělám; věřte mi."

Sklep Felixovi připomínal jeskyni z pohádky o arabských boháčích. Bylo tam mnoho vzácných a nádherných předmětů - zlaté sošky z pouště Země mrtvých, složité vzorované amulety z Arábie, nádherné koberce z Estalie, mistrovská trpasličí díla z kovu pokrytá složitými vzory a ampulky se vzácnými tekutinami popsané vzletným písmem elfů. Felix chápal, proč stařec utrácel tolik peněz za ochranu. Také pochopil, jak musí být zoufalý, když si najal pět téměř cizích lidí, aby mu pomohli poklad střežit.

Samozřejmě, Ulrika byla jeho neteř a Max byl tak vyhlášený na poli magie, že si ho na ochranu vzducholodi najali i trpaslíci, takže to možná nebylo tak divné. Předpokládal, že práci jemu a trolobijcům zajistilo Ulričino doporučení.

Zvažoval odměnu. Sto korun bylo malé jmění. Bylo to dost, aby člověk mohl žít několik měsíců jako šlechtic.

Stařec jim ukázal masivní uzavřenou pokladnici. Odněkud ze šatů vytáhl klíč. Truhla i zámek vypadaly také jako trpasličí práce. Jedna věc je jistá, pomyslel si Felix. Ten muž ví, jak se starat o své poklady.

"Ach - tady je to. Oko Khemri," řekl a vytáhl malý tmavý předmět z pokladnice. Podržel jej na světle. Po tak dlouhém příběhu Felix očekával něco úžasnějšího.

Max natáhl ruku: "Mohu se na to podívat?"

Hrabě Andrejev jako by chvíli váhal, ale Max držel ruku nataženou, a tak mu stařec předmět nakonec podal. Felix přistoupil blíž a postavil se vedle Ulriky, aby viděl Maxovi přes rameno. Spatřil malý ovál vyřezaný z něčeho, co vypadalo jako černý mramor. Uprostřed podivných piktogramů zobrazujících muže a ženy se zvířecími hlavami, zřejmě představitele dávných bohů, zíralo oko. Kámen byl zasazen do stříbrné ruky, která ovál svírala špičatými drápy. Celý amulet visel na zčernalém stříbrném řetězu.

Felix se podíval Maxovi do obličeje; čaroděj se mračil.

"Co je to?" zeptala se Ulrika. Max stiskl rty a na tváři se mu objevil soustředěný výraz. Felix viděl, jak mu v očích planou drobné ohnivé jiskřičky a věděl, že čaroděj přivolává svou moc.

"Nevím," řekl Max. "Je v tom něco velice divného. Ten talisman je magický, ale zdá se, že v sobě má málo moci..."

"A?" zeptal se Felix.

"Proč by někdo vyvolával takové potíže, aby ho získal, kdyby neměl žádnou moc?"

"Říkáte, že ten šperk by opravdu mohl být magický artefakt?" ozval se Andrejev.

"Určitě. V tomto okamžiku nemohu říct víc. Vadilo by vám, kdybych ho prostudoval, hrabě?"

"Pokud ho nevynesete ze sklepení, velmi rád bych se dozvěděl víc. Domníval jsem se, že je to nějaká relikvie z královské hrobky. Muž, který mi jej prodal, říkal, že byl nalezen v troskách Khemri. Vždycky jsem si myslel, že přehání. Teď už si nejsem tak jistý."

"Určitě je velice starý. Nikdy jsem nic takového neviděl."

"Otázkou je, co uděláme s tím mužem, který jej chce? Vyhledáme ho, nebo počkáme, až se vrátí?" Felix si nebyl jistý, jestli se mu líbí nápad, že má jít hledat mága, dokonce i ve společnosti Maxe a Gotreka. Byli příliš mocní, příliš nevyzpytatelní a příliš mnoho věcí mohlo dopadnout špatně. Felix zažil, co Max dokáže udělat mávnutím ruky a jediným slovem, a nehodlal se stavět do cesty blesku.

"Není důvod, proč bychom nemohli udělat obojí, človíčku," řekl Gotrek přesně to, co se Felix bál, že řekne.

"Kde bychom měli začít? Řekl vám ten cizinec své jméno, hrabě Andrejeve?"

"Řekl, že se jmenuje Adolphus Krieger."

"Zní to jako jméno z Císařství," řekl Max.

"Udat falešné jméno je snadné," nadhodil Felix. "A pokud máte v plánu někomu vyhrožovat, není to špatný nápad."

"To je pravda," přisvědčila Ulrika. "Musí to být velmi sebejistý muž, když si dovolil vyhrožovat kislevskému šlechtici uprostřed Prahy v jeho vlastním paláci."

Felix myslel na zmizení čaroděje a dezerci stráží.

"Možná pro to má důvod. Může to být velmi mocný mág."

"Nebyl by to první čaroděj, kterého jsem zabil," zavrčel Gotrek. Felix uvažoval, proč má najednou pocit jakési předtuchy. Pro jednu to vypadalo, že mají všechny výhody na své straně. Byli v opevněném domě. Max byl zkušený čaroděj, Gotrek, Snorri Nosohryz a Ulrika byli trojicí válečníků, po jejichž boku by chtěl bojovat každý člověk. Tak proč měl obavy? Něco bylo špatně. Něco ho trápilo. Kéž by se ten horečnatý pocit ztratil. Dělo mu potíže se soustředit.

"Mohli bychom začít tím, že najdeme ty strážce, co se schovávají doma," řekl Gotrek. "Zjistíme, z čeho mají vítr."

"To zní jako začátek logicky," připustil Felix, když ten problém probral v hlavě. Napadly ho další věci.

"Dělal si bratr Benedikt záznamy?" zeptal se Andrejeva. "Jak Adolphus Krieger mohl vědět, že máte Oko? Jak se seznámil s Benediktem?"

"Samozřejmě že si Benedikt dělal záznamy," řekl Andrejev. "Byl to pečlivý a metodický člověk. Jako bývalý kněz Vereny měl velkou důvěru v psané záznamy. Mohli byste to zkusit v jeho bytě na Ulici úředníků. Řekněte jeho písařům, že jsem vás poslal, a oni by vám měli pomoci. Co se týče ostatních otázek, nevím, jak Krieger zjistil, že ten artefakt mám, ale není těžké si to domyslet."

"Pokud se s námi o své spekulace podělíte, budeme vám vděční," řekl Felix.

"Trh s exotickými sběratelskými předměty je malý. Zajímá se o ně pouze několik lidí a - ehm - abych byl upřímný, jen málo jich má zlato, které by mohli investovat do svého koníčka, jako já. Je tu pár obchodníků, kteří si vydělávají tímto způsobem na živobytí, a ti znají všechny potenciální zákazníky v okolí. Jsem ve styku s jistými vyhlášenými domy v Middenheimu a v Altdorfu. Bratr Benedikt pro mne jednou za rok vykonával nákupní cesty. Jezdával jsem na ně dřív sám, ale už jsem příliš starý. To byly doby, řeknu vám, kdy jsem stával ve velké, síni firmy Zuchi & Petrillo a prohlížel si jejich sbírky. Chce se mi plakat, když pomyslím na všechny ty poklady, vzpomínám si."

"Zdá se, že jste bratru Benediktovi hodně důvěřoval," přerušil starcovy prchavé vzpomínky Felix.

"Byl to dobrý muž, hodný mé důvěry. Vyúčtoval každý feník, který utratil, a já jsem byl s jeho účty vždy spokojen."

Felix se vrátil ke svým původním dotazům. "Myslíte si, že ten Adolphus mohl vypátrat Oko přes obchodníky, od kterých jste je koupil, Zuchiho & Petrilla?"

"Ti jsou vzorem diskrétnosti, Herr Jaeger. Je to součástí toho, za co klienti platí."

"Lidé se dají podplatit nebo... zastrážit magii."

"To je pravda. Ano." Stařec vypadal mírně šokován myšlenkou, že by oblíbení obchodníci mohli zradit jeho důvěru. Na druhou stranu tuto možnost nepopřel.

"Zdá se mi, že musíme uvážit ještě jednu věc," řekl Max.

"Pokračujte..."

"Proč je Adolphus ochoten podstoupit všechny tyto obtíže spojené se získáním Oka? Co doufá, že s ním získá?"

"Vy jste mág. Vy mi to řekněte."

"Myslím, že je nanejvýš naléhavé, abych ten artefakt začal studovat," řekl Max. "Možná že když dokážu odhalit jeho účel, budu moci říct, co s ním náš přítel chce dělat."

Felix přikývl. To znělo rozumně. "Někdo z nás by tu měl s tebou zůstat a pomoci to tady hlídat."

"Zůstanu," řekla Ulrika na Felixův vkus až příliš rychle.

"Snorri tu zůstane také," ozval se Snorri Nosohryz. "Pokud tady dojde k boji, Snorri tu chce být. Lepší než mluvit s úředníky."

Felix pohlédl na Gotreka. "Vypadá to, že vyptávání zůstalo na nás."

Trolobjice pokrčil rameny. "Tak jdeme na to, človíčku."

Obloha byla zatažená a znovu začal padat sníh. Felix cítil, jak mu chlad proniká skrz všechny vrstvy oblečení, co měl na sobě, a rozhodl se, že si za část peněz, které jim Andrejev slíbil, koupí nové boty. Kolenjdoucí si je prohlíželi, ale nikdo si nedovolil je obtěžovat. To nebylo nic neobvyklého. Gotrek byl barvitá figurka. Na trolobjici nebylo vidět, že by mu zima nějak vadila.

"Na co myslíš?" zeptal se ho Felix. Úzké uličky obchodnické čtvrti byly zaplněny davy lidí. Staré budovy se skláněly nad ulicemi. Bylo tu šero a vypadalo to tu jako v bludišti, a tak byl rád, že se zastavili před odchodem u Andrejevova sluhu a nechali si od něho důkladně popsat cestu k Benediktově kanceláři.

"Myslím, že hrabě Andrejev je bohatý člověk, který si může dovolit oddávat se jakýmkoli rozmarům, človíčku. Jeho zlato je stejně dobré jako kohokoli jiného."

"Myslíš, že si to vymyslel?" řekl Felix. Ustoupil z cesty, aby nechal projít hlídku kopiníků. Gotrek po chvilkovém

zaváhání udělal totéž. Nevkládal sledoval koně. Nikdy neměl moc rád jezdecko ani jejich zvířata.

"Ne. Myslím, že se opravdu něco děje. Vypadá to na práci čaroděje."

"Myslíš, že ostatní budou v pořádku?" staral se Felix.

"Viděl jsi Maxe Schreibera používat magii, člověčku, a viděl jsi Snorriho Nosohryza a Ulriku bojovat. Jsou v opevněném domě obklopeni strážemi. Co myslíš?"

"Pak jsou zřejmě ve větším bezpečí než my."

Gotrek zabručel, jako by úvahy o osobním bezpečí byly to poslední, s čím by si lámal hlavu. Felix potlačil zakašlání. Vzadu v krku ho divně škrábalo a potil se mnohem víc než obvykle. Doufal, že to není nic horšího než obyčejné nachlazení.

"Myslíš, že by v tom mohl být kult Chaosu?" zeptal se. Už dříve se ve městech setkali s vyznavači Temných bohů. Při obléhání se jim podařilo zmařit pokus uctívaců Chaosu o otrávení sýpek. Felix se nedomníval, že je zlikvidovali všechny, to zdaleka ne.

"Kdo ví, člověčku? Určitě to brzy zjistíme." Felix si přál mít trolobijcův bezstarostný přístup k problémům, ale věděl, že to nikdy nedokáže. Měl příliš barvitou představivost a příliš dumal o tom, co všechno se může stát. Zřejmě to bylo tím, že Gotrekovi bylo jedno, jestli žije, nebo ne. Felixovi to jedno nebylo. Věděl, že chce žít; bylo ještě hodně věcí, které mohl vidět nebo udělat.

"Určitě máš pravdu," zamumlal, když se plahočili zasněženou ulicí.

Ulice úředníků byla obléháním zasažena minimálně. Nacházela se ve starém městě za vnitřní hradbou, ve stínu citadely. Sestávala většinou z obytných domů s červenými střechami a z obchodů. I v zimním chladu jí procházelo poměrně hodně lidí. Podle svých zkušeností z Altdorfu Felix usuzoval, že to jsou obchodníci, právníci a lidé, kteří pro ně vyřizují různé pochůzky. Ať už zima je, nebo není, ať už válka je, nebo není, obchody jdou pořád. Tak to alespoň říkával jeho otec.

Bratr Benedikt měl kancelář v jednom z nejhonosnějších vyhlížejících domů, ve vysoké obytné budově, která byla spojena s protějším domem vysokým mostem vedoucím nad uličkou. Její obílené zdi a dřevěné hrázdění připomínaly Felixovi budovy v Altdorfu, i když ty nebyly tak vysoké ani nádherné a chrlič na římsách nade dveřmi a nad okny byly na jeho rodné město až příliš groteskní.

Vstoupili do budovy a vyšli nahoru po úzkých točitých schodech. Kancelář Andrejevova agenta byla v třetím mezipatře. Felix zaklepal na dveře a pak vstoupil, následován Gotrekem. Úředník překvapeně vzhledl.

"Co... co tu chcete?"

Felix mu podal svitek s pečeti hraběte. "Jsme tu kvůli záležitostem hraběte Andrejeva. Chci si projít vaše záznamy."

Muž si pozorně prohlédl pečeť, pak ji rozlomil a přečetl si vzkaz na svitku. "Říká se tu, že vám mám být ve všech ohledech maximálně nápomocen."

Mužův hlas zněl hádavě. Gotrek mu strčil pod nos pěst velkou jako šunka. "Řekl bych, že je to dobrý nápad, ne?"

Muž se podíval na trpaslíka a pak mlčky přikývl. "Kde má tvůj pán záznamy?" zeptal se Felix. Úředník ukázal na velký sekretář. "Klíče?" vyžadoval Felix. Muž sáhl do vaku a vytáhl svazek klíčů. Felix je vyzkoušel a zjistil, že fungují.

"Kdy jsi naposledy viděl svého pána?" zeptal se.

"Před dvěma dny."

"Bylo na jeho chování něco neobvyklého?"

"Ne. Právě zamykal na noc. Byl jsem na odchodu. Bydlel tady v malém bytě vzadu v kanceláři." Felix zacinkal klíči.

"Setkal se tady s cizincem, šlechticem z Císařství? Jmenoval se Adolphus Krieger."

"To jméno mi zní povědomě. Myslím, že se tu jednou večer s Kriegerem setkal."

"Jednou večer? Není to trochu neobvyklé? Normálně obchodníci své záležitosti vyřizují ve dne."

"Při naší práci se často setkáváme s lidmi v neobvyklou hodinu - s kurýry z Císařství, s pochybnými osobami, které mají něco zajímavého na prodej."

"Pochybné osoby?"

"Ne všechny sběratelské kusy jsou získány legálně, Herr Jaeger. A mnohé jsou dost cenné. Zloději to často zkoušejí a převádějí je na nové majitele. Ne všichni sběratelé jsou tak zásadoví jako hrabě a ne všichni obchodníci jsou tak zásadoví jako můj pán."

"Tvůj pán pracoval pouze pro hraběte?"

"Ano. Od doby, kdy jsem k němu nastoupil jako učeň. To bylo asi před deseti lety."

"Pamatuješ si něco o artefaktu, který mohl pocházet z Arábie? Oko Khemri."

"Ano. Koupili jsme jej pro hraběte asi před dvěma lety. Byl součástí sbírky, která patřila jednomu postaršímu obchodníkovi z Nulnu. Velmi dobrá kolekce s mnoha výjimečnými kousky. Mně Oko nepřipadalo nijak zvláštní, ale můj pán se domníval, že může být magické. Měl by to vědět - konec konců, byl to čaroděj."

"Magické?"

"Nic zvláštního. Nějaký ochranný talisman. Starý, jeho moc zřejmě léty vyprchala. Myslel si, že pochází z Khemri v Zemi mrtvých."

Člověk nemusí být kdovíjaký odborník, aby vydedukoval něco takového, pomyslel si Felix. Přišel bych na to sám. Přesto byl trochu zneklidněný. Země mrtvých měla zlou pověst. Byla prý nejstarším lidským královstvím, ale už před milénii byla zpustošena. Felix o tomto místě nikdy nečetl nic dobrého, ale zato hodně děsivého. Všichni obyvatelé prý zemřeli na nějaký hrozný mor a města jsou prý obrovskými hrobkami, v nichž straší. A co hůř, prý to býval původní domov Velkého nekromanta Nagaše. Tímto jménem strašili děti už po staletí. Felix o tom řekl úředníkovi.

"Nehekaranské pozůstatky si cení jen určití sběratelé. Byla to nejstarší lidská říše na světě. Její obyvatelé byli

civilizovaní už dvě milénia před Sigmarovými časy."

"Civilizovaní není slovo, který bych použil k jejich popisu," poznamenal Gotrek. Felixe už nepřekvapovalo, když trolobijce občas předvedl netušené hlubiny vědomostí. Království trpaslíků bylo starší než království lidí a trpaslíci měli ve svých velkých knihách rozsáhlé záznamy o historii.

"Pokračuj," řekl Felix.

"Byli to napůl barbaři, kteří stavěli velká města pro své mrtvé. Jejich šlechta pila krev nevinných při zvrácených obřadech, které jí měly prodloužit život. Studovali černou magii a vyvolávání démonů."

Felix si vzpomínal, že něco takového četl ve velké knihovně Altdorfské univerzity. Také se mu vybavily jiné věci.

"Všichni nebyli špatní. Bylo tam mnoho městských států. Některé z nich stavěly ty, kdo pili krev, mimo zákon. A Alcadizaar bojoval proti samotnému Nagašovi a načas ho zničil."

"Možná, člověčku, ale stejně nakonec upadli do Temnoty. Jejich města jsou příšerná místa. Straší v nich mrtví, kteří nemají klid. Viděl jsem je."

"Ty jsi je viděl?"

"Jo, a není to pohled, o který bych stál ještě jednou."

"Co jsi tam dělal?"

Gotrek se na něho podíval a pokrčil rameny. Neřekl nic. Felix věděl, že pokud mu to trolobijce nechce říct, jakékoli naléhání je zbytečné. Felixe překvapilo, do jakých míst se Gotrek dostal. Věděl, že trolobijce prošel mnoha dobrodružstvími, než se setkali, ale nikdy nepředpokládal, že cestoval do tak vzdálených zemí na východ od Arábie. "Nemáme na to celý den," řekl Gotrek. "Pokud si chceš prohlédnout ty záznamy, měl bys začít."

"Co hledáte?" zeptal se úředník.

"To budu vědět, až to najdu," řekl Felix. "Můžeš jít. Jdi na oběd," dodal. Muž si ho chvilku prohlížel.

"Umíte číst?" zeptal se. Felixe ta otázka nepřekvapila. Čtení nebylo běžnou dovedností.

"Ano," řekl. Ukázal palcem na Gotreka. "On taky."

"Tak vás tady nechám, pokud opravdu nepotřebujete mou pomoc."

"Myslím, že to nebude nezbytné." Felix přešel ke skřini se záznamy a otevřel ji. Vytáhl knihu, s níž se nedávno pracovalo, a začal ji procházet. Jak řekl úředníkovi, nebyl si jistý, co hledá; doufal, že najde nějaké vodítko a že Max bude mít víc štěstí než oni.

Max Schreiber hleděl na Oko Khemri. Čím déle se na něj díval, tím víc byl přesvědčen, že je na něm něco divného. Prohlédl si pečlivě kámen. Podobné viděl za svých studií na koleji. Byl si jistý, že to je obsidián, kámen často používaný pradávnými Nehekharany. Méně už mu říkaly piktogramy. Nikdy nestudoval ten tajemný a téměř zapomenutý jazyk. Tímto oborem se důkladně zabývali pouze nekromanti a Max se nikdy o jejich temné a nebezpečné umění nezajímal.

V tom talismanu bylo něco, co ho zneklidňovalo, nějaká nesprávná maličkost, kterou Max nemohl najít. Zdálo se, že v té věci je slabá reziduální černá magie, jako by tam bývala uložena magická energie. Podobné nesvaté předměty byly dost běžné a Max se na svých cestách s mnoha setkal. Oko bylo očividně používáno k uchovávání takové energie a ta už byla dávno vypotřebována. Alespoň to tak vypadalo. Max si nebyl úplně jistý, že byla vypotřebována úplně. Věděl, že bude muset seslat několik komplexních věšteckých kouzel, aby se o tom ujistil. Ale než to udělá, chtěl se postarat o několik základních opatření pro případ neštěstí.

Zavřel oči a zacítil svůj magický zrak, pak sáhl po vichrech magie. Tady to bylo obtížné. Dům byl obetkán ochrannými kouzly a sklepení bylo nejlépe chráněnou oblastí. Pro toho, kdo nebyl mistr čaroděj, by bylo nemožné tady nabrat nějakou moc. Naštěstí Max byl mistr a to, co zamýšlel, příliš mnoho energie nevyžadovalo.

Cítil, jak se do něho pomalu vlévá moc. Od doby, kdy byl učněm, necítil proudy energie tak slabě. I když neměl Elthazara rád, musel připustit, že starý čaroděj znal svou práci. Hradby kouzel byly pevné a silné. Max se musel velice snažit, aby udržel koncentraci a spletl jednoduchou síť kolem talismanu. Trvalo mu to mnohem déle, než obvykle a když skončil, strašně se potil. Byl vyčerpaný, ale věděl, že kouzlo je tam kde ho chtěl mít. Pozorně studoval matici energií kolem talismanu, přitáhl volný tok tady a povolil napětí tamhle, dokud nebyl úplně spokojený, že kouzlo bude držet tak dlouho, jak chce. Dobrá, pomyslel si, první část práce je hotova.

Nyní byl čas začít se zkoumáním. Otevřel magický zrak naplno a nevnímal si své síť. Nechal zrak bloudit Okem, hledal jakýkoli slabý náznak, že ta věc není tím, čím se zdá být. Nejdřív neobjevil nic. Podle aury vycházející z té věci mohl říct, že je stará a že kdysi opravdu obsahovala značné množství temné magie. Zdálo se, že je to talisman, jaký by si dokázal vytvořit kterýkoli mocnější nekromant, aby mu pomáhal při zaklínání. Talisman kdysi pravděpodobně posloužil svému účelu a veškerá energie byla pryč. Zbyla jen bezcenná vypotřebovaná relikvie. Kdyby Max neměl důvod myslet si něco jiného, nejspíš by zkoumání ukončil. Jenomže jej měl a navíc se ho zmocnila zvědavost. Max nebyl člověk, který se snadno vzdával, když byla probuzena jeho touha po poznání.

Pokračoval v hledání a zaměřoval magický zrak na talisman ještě pečlivěji, hledal jakýkoli náznak abnormality, sebeslabší stopu, že není tím, čím se zdá být. Už o takových věcech slyšel. Mágové někdy zakrývali mocné artefakty maskovacími kouzly, aby zabránili svým nepřítelům odhalit jejich cenu a účel, dokud nebude příliš pozdě.

Max měl podezření, že něco takového by mohlo být i Oko, ale zatím se mu nepodařilo najít jakékoli vodítko. Pokud ta věc byla maskovaná, pak někdo odvedl skutečně mistrovskou práci. Max pochyboval, že sám mocný elfí mág Teclis by dokázal něco skrýt před tak důkladným zkoumáním, a přesto nic nenacházel.

Napadlo ho, že se možná mýlí. Možná ten talisman byl opravdu tím, čím se zdál být, a proto se nic najít nedalo. Max vzal v potaz toto i možnost, že ta myšlenka mohla vzniknout mimo jeho mysl; snad to byl jistý druh jemného kouzla sugesce uloženého v samotném Oku.

Část jeho mysli soudila, že ve svém podezření zachází příliš daleko, druhá část ale namítala, že mág nikdy nemůže zajít ve svém podezření příliš daleko. Žárliví soupeři už by se o to postarali. Prozkoumal svou mentální obranu a našel ji nedotčenou. Skoro se rozesmál. Jakýkoli podnět dost jemný a mocný, aby se proplížil jeho pevnými mentálními štíty, by pak dokázal takové narušení skrýt. Takhle se nikam nedostane.

Znovu se vrátil k pečlivému zkoumání a zaměřil pozornost na nalezení jakýchkoli nesrovnalostí v auře kamene. Tam! Co to bylo? Možná nic. Jen slaboučký náznak ozvěny magického proudu, podivná rezonance starého kouzla. Max jej téměř přehlédl a pak si uvědomil, že to je to jediné, co dosud našel.

Zaměřil se na to, nabral všechnu magickou energii, co mohl, a sledoval stopu rezonance.

Bylo to jako dotýkat se pavučinky. Stopa byla tak jemná, že po několika úderů srdce si Max nebyl jistý, jestli opravdu něco našel. Možná si to jen představoval. Nejdřív to skutečně vypadalo, že tam nic není, pak si všiml slabého náznaku sítě. Byla tak jemná a tak spleť, že to nemohlo být dílo žádného lidského čaroděje, alespoň Max si to nedokázal představit. Posunul své vědomí na novou úroveň, vyhnal veškeré externí vizuální podněty a vzor mu zaplnil celé zorné pole.

S narůstající jistotou se v Maxovi probouzela bázeň. Věděl, že se dívá na magickou práci mistra nejvyššího řádu, přesahující cokoli, co sám dokázal, a možná i cokoli, co dnes bylo v moci smrtelníků. Někdo vpletl nejjemnější vlákna magické temné energie do talismanu způsobem, jenž téměř přesahoval Maxovu schopnost chápat, natož rozplést jej. A to udělal pod maskovacím kouzlem tak jemným, že ho Max málem minul.

Max pochopil, že se setkal s prací jednoho ze skutečných mistrů. Ten záhadný Adolphus Krieger měl velmi dobrý důvod, proč tu věc chtěl, i když Max dosud neměl tušení, k čemu se používala. Všechno, co měl, bylo podezření, že to nebylo nic dobrého. Málokdo pracuje s temnou magickou energií ku prospěchu lidstva. Max znovu prozkoumal své mentální obrany a spletl kolem sebe co nejrychlejší, nejmocnější obranné kouzlo; teprve pak pokračoval.

Soustředěním všech svých sil dokázal rozlišit vzor. Vybral si jedno tenké vlákno energie a začal ho sledovat. Bylo to cvičení, jaké ve svých učednických letech prováděl mnohokrát; studoval tkanivo kouzel seslaných učitelů, ale nyní bylo v sázce víc. Věděl, že teď musí být skutečně opatrný. Kdokoli schopný vynaložit tolik magie na skrytí skutečné moci talismanu byl také schopen nechat za sebou pasti pro ty, kdo by se snažili odkrýt jeho tajemství.

Pomalou sledoval tkanivo, opatrně jako člověk, který jde po shnilém dřevěném mostě přes propast a ví, že se ten most může kdykoli rozpadnout. Postupně začal rozeznávat řád a logiku vzoru. V talismanu byla určitá zóna nátlaku, navržená tak, aby zasáhla mysl jinou než lidskou, ačkoli jakého byla druhu, nebylo zcela jasné. Toto kouzlo bylo položeno přes jiná kouzla a propleteno s nimi. Max viděl, že uživatel dokázal nějak přitáhnout temnou energii skrz síť tak jemnou a mocnou, že mu zaplnila mysl podobnou bázni, jakou by cítil architekt ve vnitřní svatyni velkého Sigmarova chrámu v Altdorfu. Max věděl, že se nepochybně dívá na práci génia.

Jak pokračoval, viděl, že ta kouzla jsou propletena tucty jiných, jejichž účel nedokázal odhalit. Bylo to úžasné. Už se nedivil, že Adolphus Krieger, ať už se doopravdy jmenoval jakkoli, Oko chtěl. Kdyby měl kterýkoli temný mág byt' jen tušení o skutečné moci artefaktu, byl by pro něj zabíjel.

Max byl nesmírně fascinován, a tak dál sledoval předivo kouzla, uchvácen jemným labyrintem síly, který někdo neznámý vytvořil. Nechal své vědomí klouzat podél složitých zákrutů a klíček magické moci. Sledoval je stále rychleji, byl si jistý, když se přibližoval ke středu vzoru, že bude schopen odhalit jeho účel.

Rychleji a rychleji se hnala jeho mysl, magický zrak se upíral k samotnému středu vzoru. Cítil v sobě vzrušení, jako by měl brzy odhalit veškerá nejniternější tajemství magického vesmíru. Příliš pozdě si část jeho mysli uvědomila nepřírozenou povahu toho pocitu. Příliš pozdě pochopil, že v Oku opravdu číhá past.

Horečně se snažil vztyčit své mentální hradby. Věděl, že úder přijde každým okamžikem. Když to prováděl, jeho vědomí dosáhlo středu složité magické stavby. V té chvíli, ještě než se přes něj převalila vlna temnoty, Max uviděl, že tvůrce Oka z megalomanie nebo marnivosti na té věci zanechal svůj podpis. Nepochybně chtěl, aby se ten, kdo odhalí jeho tajemství, dozvěděl před svým koncem, kdo je autorem.

Při pohledu na magickou pečeť, kterou poznal každý mág, Maxe ovládla hrůza a údiv. Než si ho vzala temnota, nade vši pochybnost věděl, kdo je autorem Oka Khemri - a ochromil ho strach.

"Cos zjistil, človíčku?" zeptal se Gotrek. Znělo to znuděně a našťavaně a Felix se mu nedivil. Několik hodin prohledávání záznamů bratra Benedikta k ničemu nevedlo. Oko Khemri bylo zakoupeno u Zuchiho & Petrilla v Altdorfu jako součást sbírky prodávané při aukci domu jistého barona Keinstera z Warghafenu. Felix o něm nikdy neslyšel, ale nebyl důvod, proč by měl. V Císařství bylo mnoho starých šlechtických rodin, až příliš mnoho, aby se daly všechny vystopovat. Věděl jen, že Warghafen je malé město nedaleko Talabheimu, což mu příliš nepomohlo. Znovu se rozkašlal a cítil, jak se ho zmocňuje třas.

Našel odkazy na setkání s Adolphem Kriegerem. Dokonce tu byly i dva dopisy od toho muže, psané výrazným rozevlátým písmem Císařství, ve kterých žádal o setkání s Benediktem a jeho patronem a hovořil o sobě jako o kolegově znalci v oboru starožitností. Udal adresu v Middenheimu a zmínil se, že zamýšlí v brzké době navštívit Praag. Adresu si nyní nebylo možné ověřit, pokud by se nepodařilo přesvědčit Malakaie Makaissona, aby odletěl s Duchem Grungniho do horského městského státu, což by za současných okolností nebylo zrovna nejužitečnější využití jeho času. Malakai se stejně připravoval opustit město a zamířit do Karak Kadrinu, aby přivezl do Praag další oddíly trpaslíků, protože válka znovu vypukne na jaře, ne-li dřív. Měl na práci jiné věci než se honit za někým, kdo nejspíš nepoužívá vlastní jméno a adresu. Felix si ty dopisy ale stejně vzal. Alespoň to byl důkaz, že nějaký Krieger existuje a není to jen výplod Andrejevy fantazie.

"Nic moc," odpověděl trolobijci. "Benedikt byl puntíkář a zaznamenával si veškeré schůzky, ale není v tom nejmenší vodítko k tomu, kde je a proč zmizel."

"Pak je čas navštívit ty záhadně dezertující strážce." Felix přikývl. Nevěděl, co jiného by měli dělat. Promárnili tady celé odpoledne a kus podvečera.

Adolphus se vlekl zasněženými ulicemi. Plášť si přitáhl těsně k tělu; kápě skrývala jeho rysy. Při současném počasí to nikoho v nejmenším nepřekvapovalo. Ulice byly téměř prázdné a ti, kdo byli dnes večer venku, byli zachumlaní víc než on. Adolphus cítil nezvyklou únavu. Jako všechny jeho druhy i jeho denní světlo vyčerpávalo a zraňovalo mu oči. Kdyby se příliš vystavil slunečnímu svítu, bolestivě by se popálil. Potřeboval by pak hodně teplé, čerstvé krve, aby se spáleniny zahojily.

Byl trochu malátný. Věděl, že se nedávno přejedl a příliš mnoho krve může být stejně špatné jako příliš málo. Bolela ho hlava. Myšlenky měl neklidné a dělalo mu potíže je zaměřit. Uvažoval, jestli krev, co vysál, byla nakažená, nebo jestli snad podléhá nějakému zákeřnému šílenství, jaké v dávných staletích zachvacovalo jeho druh. Jednou, když byl mladý a zoufalý, vypil krev mutanta, který měl žíly zkažené chaotitem. Tehdy měl podobný pocit, ale teď to bylo horší.

Stěží se soustředil. Hluboko v něm plál vztek. Cítil touhu rvát a trhat, najít kořist a zabít pro zabíjení. Snažil se svoje pudry ovládnout. Tohle by byla hloupost, teď když je v sázce tolik, teď když je dlouho a obtížně hledaný talisman na dosah ruky. Potřeboval veškerý rozum, co měl, aby před ostatními utajil, k čemu se chystá. Pokud by hraběnka nebo jiní členové Rady Prastarých zjistili, že je tady a proč, byl by ztracený. Koneckonců, znali Nosferatova proroctví stejně jako on, i když byli příliš zbabělí, než aby se je snažili naplnit. Ne, nemohl si dovolit žádnou chybu.

Že by chtěl selhat? Za své dlouhé existence viděl, že se staly i divnější věci. Znal některé své druhy, kteří se motivovali a plně zaujali dlouhým pátráním, ale jakmile splnili svůj úkol, povadli a chřadli. Možná se část jeho mysli chtěla vyhnout podobnému osudu.

Vycítil, že je sledován, a nechal své vědomí vyplynout ven. Uslyšel za sebou kroky. Zdálo se, že jsou to dva muži a nejsou moc blízko. Lapkové a asi dost zoufalí, když jsou v takovou noc venku. Zrychlil krok. Dnes večer měl důležitou práci a nechtěl se nechat zdržovat. Ztratil příliš mnoho času hádkami s tím tvrdohlavým starcem. Byl čas na přímocaré metody. Poslal svého sluhu Rocha, aby svolal coven. Tohle riziko musel podstoupit; kdyby to zvědové Rady našli, bylo by to hodně zlé. Připozdívalo se. Sám měl na starost jiné věci. Chtěl najít Oko, než ho šílenství plně ovládne. Možná talisman dokáže překonat jeho následky. Nebo to šílenství bylo výplodem tohoto prokletého města a v tom případě čím dříve odjede, tím líp.

Uvědomil si, že když zrychlil, zrychlili i jeho pronásledovatelé. Potřásl hlavou, jak se snažil ovládnout touhu se otočit, vrhnout se na ně a roztrhat je na kusy. Tiše říkal si. Uklidni se. Tohle je zbytečné. Zvíře, které mu sídlilo vzadu v hlavě, si ale myslelo něco jiného. Ti muži byli blázni a říkali si o smrt. Byla to urážka, že si takový bezcenný dobytek dovolil ho pronásledovat. Jim náležela role kořisti, ne dravce, a on měl chuť poučit je, kde je jejich místo.

Zpomalil. Jeho pronásledovatelé pokračovali stejně rychle jako dřív. Jak dobře znal ten pocit. Rozhodnutí bylo učiněno. Nastal čas zabít. Čekal do poslední chvíle, než se k nim otočil. Dva muži, jak už věděl. Střední výšky. Zahalení v tenkých pláštích. Bystrými očima si všiml každého stehu na záplatách. Měli soustředěné tváře. V rukou se jim třpytily dlouhé nože. Neuvažovali o nějakém slitování. Zabijí ho a vezmou mu, co má - nebo si to tak alespoň plánovali.

Adolphus ani nesáhl po meči. Věděl, že ho nepotřebuje. Ve srovnání s ním se muži pohybovali velmi pomalu. Když k němu došel první z nich, natáhl Adolphus ruku, snadno se vyhnul útočníkovu nešikovnému úderu a chytil ho za krk. Jedno rychlé trhnutí a muž měl zlomený vaz. Adolphus cítil, jak mu v prstech praskají obratle a jak muži mizí světlo z očí. Lupičův partner si ještě nestačil uvědomit, co se děje; Adolphus mu na to nehodlal dát čas.

Rozhodl se poučit ty pošetilé smrtelníky o významu slova hrůza. Uhodil muže do břicha. Síla úderu byla taková, že pěst prorazila maso a zabořila se muži hluboko do vnitřností. Adolphus ucítil kolem ruky mokré slizké orgány. S jistotou, jakou mohou dát pouze staletí, sáhl a sevřel prsty. Něco zmáčkl; když to odtrhával, ozval se podivný bublavý zvuk. Muž začal křičet, až když mu Adolphus přidržel před očima kus masa. Lupiči chvíli trvalo, než si uvědomil, že jsou to jeho vlastní játra.

Strážný nebydlí ve zrovna zdravé oblasti, pomyslel si Felix. Ať už Andrejev prohlašoval o platu svých strážců cokoliv, bylo zřejmé, že alespoň u tohohle nejdou peníze na nájem. Dům byl starý. Když procházeli uličkou, pozorovaly je lesklými očima krysy. Felixovi nepříjemně připomněly skaveny, s nimiž se střetli v Nulnu.

Dveře se houpaly na částečně zničených závěsech. Ozývalo se skřípání dřeva drhnoucího o kámen. Páchlo to tady levným kuchyňským olejem, nočníky a příliš mnoha lidmi namačkanými na sebe. Možná, říkal si Felix, to tu bylo trochu lepší před obléháním, než se tolik lidí ocitlo bez domova, ale jaksi o tom pochyboval. Dům vypadal na to, že měl spadnout už dávno.

Když vstoupili, uvědomil si, že ho sledují jiné oči než jen oči hlodavců. Patřily stařeně.

"Co chcete?" zeptala se drsným, krákvavým hlasem připomínajícím skřehotání papouška.

"Hledáme Henrika Glassera, babi. Máš ponětí, kde by mohl být?"

"Taky vám dluží peníze, co? A nejsem vaše bába!"

"Ne. Jen s ním chceme mluvit."

"Nevypadáte jako ti, co si chodí přátelsky popovídat... a Henrik stejně za kus řeči nestojí."

"Řekni nám, kde ho najdeme, stará čarodějnice, a ty řeči si nech od cesty," vložil se do hovoru Gotrek. Hlas mu zněl drsněji než obvykle. Stařena se na něj podívala, jako by chtěla něco odseknout, ale pohled na trolobijcovy násilnické rysy a jedno šílené oko ji přinutil změnit úmysl.

"Nahoru po schodech, první patro. Dveře nalevo," zavrčela a zmizela v kumbálu pod schody ještě rychleji, než se vynořila. Felix uslyšel, jak se v zámku otáčí klíč.

"Nechceme tu žádné potíže," zaječela ještě, když byly dveře bezpečně zajištěné. "Tohle je slušný dům."

"A moje matka je trol," zamumlal Gotrek. "Pojď, človíčku, nemáme na to celý večer."

Felix vyrazil do schodů. O deset úderů srdce později tloukl na dveře Henrika Glassera. Žádná odpověď. Tázavě se podíval na trollobijce.

"Někdo je uvnitř," řekl Gotrek. "Slyším dýchání."

Felix neslyšel nic, ale už dávno zjistil, že trollobijce má mnohem bystřejší uši než on. "Otevři, Henriku!" vykřikl. "Víme, že tam jsi."

Pořád žádná odpověď.

"Jestli ty dveře neotevřeš, než napočítám do tří, rozbiju je," řekl Gotrek. Felix neslyšel žádný pohyb. Podíval se na trpaslíka.

"Tři," řekl trollobijce a roztříštil dveře sekerou na třísky.

"To nebylo moc pěkné," řekl Felix a protáhl se dveřmi dovnitř.

"Bez komentáře, človíčku."

Zápach Felixe téměř udeřil; sevřel si prsty nos, aby začal vnímat. Smrdělo to tu nepraným oblečením, nemytými těly a také zvratky a chlastem. Jediná svíčka stála přilepená na talíři na rozbitém stole uprostřed místnosti. Felix spíš zaslechl než zahlédl koutkem oka, jak se něco pokouší odkrást. Gotrek vešel za ním a okamžitě přitáhl na světlo vyděšeného muže s bledým obličejem.

"Co po mně chcete? Vypadněte! Nic vám neřeknu," prohlásil ten muž rozzlobeně.

"To se uvidí," řekl Gotrek. Jeho tón měl v sobě tolik hrozby jako varovné vlčí zavýť.

"Chceme jen odpověď na několik otázek."

"Nemám peníze," řekl muž. "Říkal jsem to Arimu a říkám to i vám. Možná příští týden. Možná až najdu nějakou práci. Zlomit mi ruce nepomůže. Ari ty peníze takhle nikdy nedostane."

"Nejsme od Ariho," řekl Felix.

"Nemá cenu mi vyhrožovat. Nemám peníze. Řekněte Arimu, že zlato neroste na stromech."

"Nejsme od Ariho. Jen se chceme zeptat na pár věcí."

"Nejste od Ariho?"

"Ne."

"Pak nemáte právo mi sem takhle vrazit."

"To říká kdo?" zeptal se Gotrek velice výhružně.

Muž vypadal, že chce namítnout něco velice chytrého, ale pak si to rozmyslel. Felix mu to neměl za zlé. Když trollobijce chtěl, vypadal hrozivěji než hejno žraloků.

"Přicházíme od tvého bývalého zaměstnavatele, hraběte Andrejeva. Pamatuješ se na něho?" zeptal se Felix.

Muž přikývl. Trochu zesmutněl. "Já jsem nikdy pro hraběte nepracoval, to můj bratr Henrik."

"Ty nejsi Henrik Glasser?"

"Ne. Pauli. Henrik je pryč. Zmizel. Ne že bych mu to měl za zlé, víte. Zima je tuhá, pak to obléhání a všechno. Myslím, že měl práce pro toho starýho blázna dost a vyklouzl ven s nějakou karavanou."

"V téhle době neodjíždějí z Praag žádné karavany," řekl Felix. "Ani žádné nepřijíždějí."

"Ale jo, pokud víte, kam jít."

"Co tím chceš říct?" zeptal se Felix. Tenhle pocit už znal.

"Pašování vždycky vynáší, hlavně v dobách, jako jsou tyhle, když řadí vévodovi výběrčí daní a tak. Chápete?"

"Až moc dobře." Vzpomínal si na otcovy věčné stížnosti na výběrčí daní v Altdorfu a na to, že jeho otec měl spoustu kontaktů mezi pašeráky. To byla jedna z věcí, které dopomohly společnosti Jaegerů k její velikosti. Felix až příliš často viděl, jak to chodí. Vždycky se našli lidé, kteří byli ochotni si vydělat nepoctivý peníz i v dobách katastrofy.

"Myslíš, že bratr odešel s pašeráky?"

"Kde by jinak byl? I když mi tu mohl nechat nějakou zprávu a ne zdrhnout bez rozloučení, když tady navíc dlužíme za činži a tak. Nemyslím, že byste mi mohli půjčit pár stříbrňáků, dokud neseženu práci a-"

Felix pohlédl na muže, i když jeho tváří moc nevěřil. "Jak dlouho je tvůj bratr pryč?"

"Pár dní. Co ty stříbrňáky - i jeden by stačil."

"Nebylo na jeho zmizení něco neobvyklého? Kromě toho, že nenechal žádnou zprávu."

"Koneckonců, budu muset ty dveře nechat spravit. Stará Gerti na to moc dbá a vy dva jste je roztřískali-"

"Nebude to to jediné, co roztřískáme, pokud nezačneš odpovídat na otázky," řekl Gotrek. Felix sáhl po měšci, jako by zvažoval, jestli má hledat peníze. Znal hodnotu cukru a biče, když došlo na otázky.

"Ne. Ale neřekl to ani Nell, své holce, a ti dva byli nerozluční. Víc než to. Několikrát se tu byla na něho ptát a nevěřila, že nevím, kde je."

"Já ti to taky nevěřím," řekl Gotrek. Hrozivě zvedl sekeru.

"To není třeba. Řekl jsem vám všechno, co vím. Ulric je mi svědkem, proč bych vám lhal? Abych řekl pravdu, kéž byste měli štěstí a bratra našli. Až ho uvidíte, připomeňte mu, že se má podílet na činži."

Felix se podíval na trollobijce. Připadalo mu, že myslí na totéž, co on. Tady už nebylo nic, co by se mohli dozvědět.

"Je to marná snaha," řekl Felix a přitáhl si plášť k tělu. Trollobijce hleděl do tmy.

"Povídej, človíčku."

"No, alespoň víme, že Krieger, nebo někdo, kdo si tak říká, existuje a že Andrejev nelhal o tom, že jeho strážci a ochočený čaroděj zmizeli. Myslím, že si to nepotřebujeme dál ověřovat. Mám tušení, kde je najdeme. Nemyslím, že Pauli bratra ještě někdy uvidí."

Trollobijce ještě jednou přikývl.

"Takže zpátky do domu."

Vyrazili do noci a stále hlubšího sněhu.

Adolphus se rozhlédl po pokoji. Byl luxusní a bylo v něm teplo. Osrik vždycky uměl zajistit pohodlí pro sebe i pro své hosty. Cítil víno, čerstvě uvařené jídlo a krev - spoustu lidské krve. Okna byla zakrytá závěsy z těžkého brokátu, noční chlad tak zůstával venku. Na zdech visely portréty vznešených předků. Koberce byly tlusté, nábytek starý, naleštěný a těžký. To místo odpovídalo majetku ostatních jeho obyvatel. Všichni vzhlíželi k Adolphovi obdivnými očima.

Už si na to zvykl. Sám je vybral hned poté, co přijel do města. Některé znal odjinud a z jiné doby. S baronkou Olgou se poprvé setkal skoro před deseti lety. Pil z jejich žil ve voňavé zahradě na teplém jihu Bretonnie a od té doby byla jeho věrným otrokem. Opatřovala mu nové otroky, představovala ho jiným šlechticům a zajišťovala, aby jeho coven vzrůstal co do velikosti i vlivu.

Dokázala mu, že umí být velice užitečná, i když její hubenost a nezdravé světlo v očích prozrazovalo, že brzy uvadne. Pro smrtelníky nebylo dobré stát příliš blízko slunci. Blízké vztahy s Oživenými je předčasně zbavovaly mládí a síly, pokud jim vůbec bylo povoleno přežít.

Ne že by na tom záleželo. Vždy tu bylo dost jiných, kteří byli ochotni postoupit dál a zaujmout jejich místo. Majitelé vždy fascinovali dobytek. Nikdo nevěděl líp než Adolphus, jak je zasahuje aura nesmrtnosti, moci a krásy. Sám tím byl přemožen, když se před staletími poprvé setkal s hraběnkou a ona si ho vybrala.

A o tom to celé je, pomyslel si. Být vybrán. Všichni ti bohatí a mocní, kteří tu dnes večer byli, doufají, že jim jednou dopřeje své objetí. Všichni věděli, že je to nepravděpodobné, ale naděje je držela, motivovala je, aby ochotně dělali to, co si Adolphus přál. Ne že by měli na vybranou. Ode všech si vzal něco krve, což mezi nimi vytvořilo pouto, které dokázali zlomit jen ti nejsilnější.

Pohlédl na ně. Všichni přítomní se rádi podřizovali jeho vůli. Byli v jeho područí, ochotni udělat cokoli, co jim přikáže.

Necítil k nim nic, jen opovržení. Byli pomalí, hloupí, chamtiví, ohyzdní, hltaví, pošetilí. Všichni se otočili zády ke konvenční morálce, ke svým starým bohům a povýšili ho na jejich místo. Měli to vepsáno ve tvářích. Uvažoval, jestli se takto cítí skuteční bohové. Možná byli jen osamocená stvoření, s nimiž měl něco společného. Možná svět nebyl rozdělený na dravce a kořist, jak si vždycky myslel; možná byl rozdělený na věřící a ty, v něž je věřeno.

Odkud přicházely tyto myšlenky? Proč ho teď napadaly? Nezáleželo na tom, co tihle lidé byli nebo kdo si mysleli, že jsou. Potřeboval je jen jako nástroje. Jako všichni následovníci Oživených poskytovali peníze, meče, obdiv a krev. Na to byli dost dobří.

Opět se rozhlédl. Byli zde šlechtici, muži i ženy, toužící po nesmrtnosti stejně jako opilec touží po pití. Všichni byli bohatí a mocní, proto si je vybral, ale teď vypadali jako hlouček zoufalých dětí, které by chtěly být tím, jemuž se dostane milosti od vzdáleného rodiče. Dobře. Takhle je chtěl mít.

Jediný, kdo se odlišoval, byl Roche. Jeho mohutný sluha stál stranou, s cynickým úsměvem na hrubé poškozené tváři, prsty silných rukou škrtiče měl propletené v parodii modlitby. Roche věděl, na co myslí. Roche podobné coveny viděl už mnohokrát a sdílel pánovo pohrdání. Byl si svým místem v Adolphově přízni jistý, stejně jako byl i jeho otec a před ním dědeček. Rochova rodina sloužila Adolphovi po generace. V ně vkládal tolik důvěry jako v žádného jiného smrtelníka. Starali se o jeho zájmy mezi smrtelníky, hlídali jeho kryptu, když spal, řídili kočár za denního světla, pokud cestoval, a mluvili jeho hlasem k dobytku, když nebylo třeba jeho osobní přítomnosti. Roche byl sluha, ale věděl, že má víc moci než kterýkoli lord, a tu aroganci měl vepsanou v obličeji. Adolphovi to nevadilo, pokud nezapomínal, kdo je tu skutečným pánem. Možná dnes večer Rochovi dovolí, aby si vybral jednu z těchhle šlechticů a zplodil potomka. Koneckonců, Roche nemládl; uhlazené vlasy měl ocelově šedé a vrásky kolem očí se prohlubovaly. Takže brzy, řekl si Adolphus. Životy smrtelných jsou jako životy jepic.

Adolphus studoval své otroky a uvažoval, jestli je opravdu potřebuje. Odstranil většinu stráží starého Andrejeva a mrtvolu hrabivého mága nenajdou před jarním táním. Buď mu stařec vydá talisman za nabídnutou cenu, nebo si jej vezme z jeho chladných mrtvých rukou. V tomto okamžiku dával přednost druhé možnosti. Se slušností se nedostane nikam. Už se příliš zviditelnil. Pokud je hraběnka nebo někdo z jejich špehů ve městě, musí jim být jasné, že je tu ještě někdo z Oživených.

Viděl, že jeden z jeho přívrženců, tlustý kupec Osrik, zoufale touží promluvit. Ten muž si očividně myslel, že má nějaké důležité sdělení. Třel si dvojitou bradu a mastné vlasy a upřeně hleděl na Adolpha. Adolphus přemítal, jestli toho muže nemá nechat trpět ještě o chvilku déle, ale nakonec ten nápad zapudil. Bůh by měl být povýšen nad takovéhle hry.

"Co je, Osriku? Zdá se, že toužíš promluvit."

"Ano, pane, mám pro vás důležité zprávy." Ignoroval pohledy ostatních členů covenu, kteří mu záviděli Adolphovu pozornost. Adolphovi vytanula na mysli představa sultána a jeho harému. Ta myšlenka se mu nelíbila.

"Tak pokračuj, pověz nám všem, co jsi odhalil," řekl posměšně. Coven se zasmál jeho tónu. Jedna z věcí, na které se mohl spolehnout, bylo patolizalství.

"Jak víte, pane, mí špehové sledují dům starého hraběte Andrejeva ve dne v noci."

"Jak jsem nařídil."

"Stařec měl návštěvu." Kdyby Adolphovi dosud tlouklo srdce, teď by vynechalo. Okamžitě si představil hraběnkou nebo jiného špeha Rady, kteří zjistili, co dělá.

"Koho?" zeptal se klidně. Měl staletou praxi ve skrývání emocí a před dobyt看em by žádný strach neukázal.

"Najal si pomoc. Mága a dva trpasličí trollobijce, a také dva lidské bojovníky." Adolphus si dovolil slabý, spokojený úsměv. To nevypadalo na žádného z hraběčích špehů. Neslyšel, že by trpasličí byli někdy součástí nějakého covenu. V jejich krvi bylo něco, co většině Oživených nesvědčilo.

"V tomhle nevidím žádný problém, Osriku."

"Ten mág je velmi mocný, pane. Je to rádce vévody. Poptal jsem se a zjistil jsem o něm další věci. Jmenuje se Maximilián Schreiber. Je proslulý svými ochrannými kouzly. Býval v těchto záležitostech rádcem hraběte kurfiřta z Middenheimu a vévoda ho zaměstnal obdobně."

To znělo mnohem hůř. Adolphus se bál málokterých smrtelníků, ale prvotřídní mágové byli ten případ. Pokud měli dost času na seslání kouzla, byli hrozbou i pro Oživené. Zdálo se, že stařec to nevydá bez boje.

Šílenství číhající na pozadí Adolphovy mysli to uvítalo; více smrti, více krve, více zabíjení. Musel potlačit touhu ukázat tesáky.

"Věřím, že s jediným mágem si dokážeme poradit."

"Ti trolobjici také nahánějí hrůzu."

Adolphus dovolil, aby mu úsměv roztáhl rysy. Nebál se žádných smrtelných bojovníků. "Nemyslím, že si s nimi musíme dělat starosti," řekl s důvěrou. Ke svému překvapení viděl, že Osrik vypadá vylekaně, téměř jako by mu chtěl odporovat. To bylo u člena covenu neobvyklé. Chtěl tlustého kupce propustit, ale nějaký instinkt mu říkal, aby to nedělal. "Vidím, že máš starosti, Osriku. Proč nám neřekneš jaké?"

Tlustý och si povzdechl. Odulé tváře se mu zatřásl. "Jeden z těch trolobjců je Gotrek Gurnisson. Setkal jsem se s ním jednou na hradbách před obléháním. Je děsivý."

Je zajímavé, pomyslel si Adolphus, že Osrik popisuje Gotreka jako děsivého. Koneckonců, Osrik byl členem covenu a setkal se s jedním z Oživených. Nic menšího by na něj udělat dojem nemělo. Takže ten trolobjce by opravdu mohl být problém. Jeho věhlas pronikl i k Adolphovým uším. Trpaslík se proslavil během obléhání. Prý měl magickou sekeru a zabil válečníka Chaosu Areka Srdce démona. Při vyvrcholení obléhání shromáždil obránce na hradbách a prý zničil ty velké démonické dobývací stroje. Adolphus byl v hlubokém spánku, když bitva vrcholila, a tak to na vlastní oči neviděl.

Zamyšleně si zammul čelo. S trpasličími runovými zbraněmi měl špatné zkušenosti z minulosti, z bitvy u Hel Fennu. Věděl, že ho mohou zranit, a podle toho, co slyšel, byl trolobjce v zacházení se sekerou velmi zručný. Přesto Adolphus pochyboval, že by představoval velkou hrozbu, ale riskovat se nikdy nevyplácelo.

"Vedl sis dobře, Osriku. A vypadá to, že jsi byl důkladný. Kdo jsou ti ostatní žoldáci?"

"Se vši úctou, pane, nejsou to žoldáci. Jeden z nich je šlechtična, Ulrika Magdovna, dcera pohraničního bojara Ivana Petroviče Stragova a vzdálená příbuzná hraběte Andrejeva. Druhý trolobjce je jistý Snorri Nosohryz, velice silný trpaslík. Poslední z nich je Felix Jaeger, šermíř a společník Gotreka Gurnissona. Při obléhání města také sehrál velkou roli a těší se vévodově přízni."

Je to horší a horší, pomyslel si Adolphus. Jako by se mu staré síly snažily zkřížit plány. Pokud hrabě požádal o pomoc Ulričina otce, mohl mít k dispozici malou armádu. Adolphus znal kislevskou politiku natolik dobře, aby věděl, že pohraničnímu bojarovi naslouchá i carevna, a pokud jsou ostatní ve vévodově přízni, mohla by proti němu povstat silná koalice nepřátel. V tomto počtu by i dobytek mohl být nebezpečný. A co hůř, pokud je Max Schreiber schopný čaroděj - a to podle všeho je - mohl by odhalit skutečnou povahu talismanu a vzít si ho sám.

Adolphus si odfrkl a celý coven se roztřásl a zbledl. Uvědomil si, že nevědomky nechal zuby vyklouznout z dásní. To nebyl pohled, který by většina smrtelníků snesla s klidem. Události se mu vymykaly z rukou. Celou dobu se bál, že hraběnka nebo Rada odhalí jeho plány, a teď to vypadalo, že ho převezme hloupý starý blázen. Věděl, že teď musí jednat rychle. Čas čekání skončil. I kdyby tím měl odhalit svou přítomnost ve městě všem Oživeným, bude muset jednat a jednat hned, než smrtelníci shromáždí vojáky, aby ho zastavili.

Strávil stopováním talismanu příliš mnoho času, než aby teď couvl. Nikomu nedovolí, aby zmařil jeho plány. Byl Knižé noci. Naplní Nosferatovo proroctví. Pokud se mu v této poslední fázi někdo připlete do cesty, zemře.

Začal covenu udílet pokyny. Věděl, že s pomocí těchto věrných stoupenců rychle shromáždí malou armádu. Což je dobře, pomyslel si, protože ji nejspíš budu potřebovat.

Ulrika se podívala na Maxe. Měla strach. Před několika hodinami čaroděj vykřikl a spadl ze židle, na níž seděl. Podivný talisman mu vypadl z ruky. Ulrika ho prohlédla a zjistila, že Max dosud dýchá a srdce mu bije, i když pomalu, ale nedokázala udělat nic, co by ho probudilo. Poslala pro lékaře, ale ani ten nic nesvedl. Nyní Max ležel v bezvědomí na podlaze sklepa. Nevypadalo to, že by se měl brzy probít.

Ulrika byla bezmocná a to nebyl pocit, který by se jí líbil. Byla Maxovou dlužnicí za to, že ji zachránil při moru, a zatím neměla možnost mu ten dluh splatit. Nevěděla, co má dělat. Uvažovala, jestli by neměla hledat pomoc v Shallyině chrámu nebo u vévody. Začínala si přát, aby se nikdy nezapletla do žádné z těchto podivných záležitostí. Mohla Andrejevův vzkaz prostě ignorovat. Koneckonců, byl to jen vzdálený bratranec z matčiny strany. Stěží si vzpomínala, že by se o něm otec kdy zmínil, a pokud ano, tak se směsící lítosti a pohrdání. Její otec byl bojovník a neměl žádné zájmy kromě koní, bitev a udržování svých statků. Andrejevův koníček mu připadal dětinský a nemožný. Ulrika zavrtěla hlavou. To přesně vystihovalo vztah mezi pohraniční šlechtou Kislevu a těmi, kdo žili ve městech. Většina lidí z venkova si myslela, že jejich městští příbuzní jsou dekadentní a slabí. Obyvatelé měst zase pohlíželi na pohraniční šlechtu jako na něco málo víc než barbary. Obě strany mají v něčem pravdu, přiznala si Ulrika a přiměla se vrátit své myšlenky k současnému problému. Věděla, že se stejně jen snaží rozptýlit.

Snorri Nosohryz k ní vzhledl. V jeho zvířecích očkách spatřila strach. "Snorri si myslí, že to s Maxem není lepší," řekl. "Ale Snorri není doktor."

Ulrika se pokusila na trolobjce usmát. Snorri byl hloupý, ale měl dobré srdce a byl jejím společníkem v mnoha zoufalých dobrodružstvích. Nezasluhoval si pocítit její ostrý jazyk, ať už měla jakkoli chuť mu odseknout. Uvažovala, kdy se asi vrátí Felix. Ten by si možná věděl rady, nebo by alespoň měl nějaký nápad. Byl chytrý. Příliš chytrý, myslívala si často. Příliš chytrý a příliš povýšený, i když to byl pouhý syn obchodníka. Uvažovala, co na něm kdy

viděla. Dosud ji dokázalo rozčítit, když na něho jen pomyslela. Právě v té chvíli uslyšela zvonek u dveří.

Vzápětí byli Felix s Gotrekem v místnosti.

"Co se mu stalo?" zeptal se Gotrek a ukázal palcem směrem k Maxovi. Ulrika mu to řekla. Felix se pozorněji díval na něho než na ni.

"Kde je talisman?" otázal se.

"To je všechno, co tě zajímá?"

"Ne - ale pokud seženeme jiného čaroděje, aby se na něj podíval, mohl by ho chtít prostudovat."

"Studium té věci způsobilo Maxovi tohle," řekla.

"Jsi si jistá?"

"Je možné, že ho mohla ranit mrtvice, zrovna když zkoumal talisman, ale spíš věřím, že ty dvě věci mají něco společného," odpověděla.

"Ten sarkasmus je zbytečný."

Pohrdavě se na něho podívala. Pokud chtěl, dokázal ji hrozně rozčítit. "Myslíš, že povolát jiného čaroděje právě teď je dobrý nápad?"

"Nevím, co lepšího bychom mohli udělat, snad jen povolát léčitele nebo poslat Maxe do chrámu."

"To radši povolát léčitele."

"Léčitel bude požadovat dar pro chrám. Skoro vždycky ho požadují."

Andrejev se na ně podíval. "Zaplatím to. Koneckonců, došlo k tomu, když ten muž byl v mých službách."

V tom okamžiku se shora ozval tříštivý zvuk.

"Co to bylo?" zeptala se Ulrika.

"Znělo to, jako by někdo rozbíjel dveře," řekl Gotrek. Felix nepochyboval, že trolobijce má pravdu. V takových záležitostech ji obvykle měl.

"Snorri si myslí, že bychom měli jít a rozbít pár hlav," navrhl Snorri Nosohryz. Gotrek souhlasně zabručel a oba trolobijci se vyřítili do schodů. Felix se za nimi podíval, pak znovu pohlédl k otevřenému sklepu a na ležícího Maxe.

"Snorri není zrovna mistr stratég," poznamenal. "Předpokládá se, že tohle místo uhlídáme."

"Někdy je nejlepší formou obrany útok," řekla Ulrika. "Jdi jim pomoci! Zůstanu tady s Maxem a postarám se, aby se nikdo nedostal do sklepa."

Felix viděl, že se rozhodla, a to, co říkala, navíc dávalo smysl. Pokud bylo možné útočníky zadržet dřív, než se dostanou sem, bylo třeba to udělat. Felix se podíval na Andrejeva. Nějak nepochyboval, že Snorri Nosohryz a Gotrek zvládnou cokoli blízkého menší armádě.

"Dá se sklep otevřít zevnitř?"

"Ehm - ano. Dá. Tady je schovaná páka."

Dobře, pomyslel si Felix. "Zavřu za sebou dveře. Kdybychom se do hodiny nevrátili, sami se rozhodněte, co dál."

Když Felix vybíhal do schodů, napadlo ho, jak dlouho asi vydrží v zamčeném sklepe vzduch. Doufal, že dost dlouho. Shora bylo slyšet zvuky boje. Felix rozeznával válečný řev trolobijců a tlumené údery zbraní zasahujících těla, rychle následované smrtelnými výkřiky.

Trpaslíci očividně dělali to, za co byli placeni. Byl čas, aby dělal totéž.

Měl pocit, že jeho meč je velmi lehký. Srdce mu bilo rychle. Ne že by byl vyděšený. Jen se cítil trochu slabý. Připadalo mu, že všechno se pohybuje pomaleji než obvykle. Felix ty příznaky znal. Takhle se cítil vždycky, když šel do akce.

Vběhl do atria a přehlédl jedním pohledem celou scénu. Skrz doširoka otevřené dveře, houpající se na pantech, profukoval studený vítr a vhněl dovnitř sněh. Dav zahalených mužů, ozbrojených meči a dýkami, obklopoval oba trolobijce. Sluhové a ozbrojenci leželi v krvi všude kolem. Vypadalo to, že si útočníci při vraždění příliš nevybírali. Ale teď už jim to tak hladce nešlo. Gotrek se mezi nimi otáčel jako rozrušený býk. Pokaždé, když jeho sekera zasáhla, zanechala po sobě zkrvavenou mrtvolu - a zasahovala často. Byla tak rychlá, že ji lidské oko téměř nedokázalo sledovat. Jen za tu chvíličku, co se Felix díval, stačil trolobijce srazit dva útočníky.

Snorri byl neméně nebezpečný. V jedné ruce držel sekeru se širokým ostřím, v druhé těžké válečné kladivo. Zacházel se dvěma zbraněmi stejně obratně jako jiní muži zacházejí s jednou, útočil oběma současně a točil se přitom jako derviš, který zešílel z kozince. Jakmile jeden muž v kápi padl pod divokými údery, Snorri přeskočil mrtvolu a pustil se do křížku s dalším. Po celou dobu mu na rtech pohrával potěšený idiotský úšklebek a občas se mu z hloubi obrovského hrudníku vydral šílený řev radosti.

Ještě teď se z ostatních vchodů do haly vynořovali další muži. Buď to byli ti, kteří tu předtím zavraždili sluhy, nebo se sem dostali okny. Felix raději nechtěl domyslet, co to znamená. Ať už chtěl talisman kdokoli, přivedl si s sebou malou armádu. To nebyla zrovna povzbuzující myšlenka. Felix vyzývavě vykřikl a rozběhl se svým přátelům na pomoc.

Napadlo ho, jestli je ten záhadný Adolphus mezi bojujícími. Upřímně řečeno, vůbec netoužil se s ním setkat.

Adolphus Krieger se pohyboval tiše domem. Kdyby měl čas, docela by si tohle místo oblíbil. Každý roh byl zaplněn podivnými předměty a artefakty z dávných dob. Adolphus poznal vázy, které musely vyjít z hrnčířovy pece ještě předtím, než byl oživen. Některé tapiserie na stěnách byly utkány, když byl ještě dítě. Cítil téměř nostalgii. Téměř. Za sebou slyšel zvuky boje. Vypadalo to, že jeho nohsledi odlákali pozornost, jak jim přikázal. Možná dokázali přemoci strážce domu, i když Adolphus o tom velmi pochyboval. S jeho pomocí by měli šanci, ale byli tam sami. Bestie plížící se vzadu v jeho mysli se chtěla vrátit k nim, trhat a rvát a pít krev, ale tomu se nehodlal poddat. Proč by riskoval svůj staletý život, když nemusel? Mohli by trolobijce porazit, ale proč riskovat, když tu byla možnost, byť jedna ku tisíci, že nemuseli?

Pokud podstupujete rizika jedna ku tisíci často, pak vás jedno z nich dříve nebo později určitě zabije. Proto se jim vyhýbal, jak mohl, a nepochybně proto žil tak dlouho, zatímco jiní jeho druhu byli sfouknuti jako blikající svíce. Kdyby

opravdu musel, tak by se tomu trpaslíkovi postavil a zabil by ho, ale nechtěl pokoušet osud, pokud to nebylo naprosto nezbytné. Navzdory tomu musel vynaložit značnou sílu vůle, aby se nerozběhl k bitevní vřavě, aby se nehnal tam, kde, jak věděl, teče spousta teplé, čerstvé krve.

Adolphus se pohyboval tak tiše, že pochyboval, že by ho zaslechla byť i kočka, kradl se stále hlouběji do domu. Mág Benedikt mu před svým nešťastným odchodem poskytl podrobný popis a hrubý plán. Adolphus měl dokonalou paměť Oživených, což mu spolu se skvělým nočním viděním umožňovalo orientovat se bez potíží ve zšeřelých chodbách.

Když mezi ním a bitvou byla dostatečná vzdálenost, zaplavila ho úleva a nutkání zabít mírně polevilo. Vešel do části domu, kde působila magická ochrana. Otevřel své magické smysly tokům energie kolem sebe. Neviděl tu žádné magické pasti, prostě jen ochranná a hlídací kouzla vytvořená tak, aby zadržela slídívý zrak před nahlížením pomocí jasnovidných kouzel a v případě nutnosti i přímý magický útok. Ten, kdo kouzla vytvořil, svou práci ovládal, ale stanovil si určité hranice bezpečnosti, stejně jako se stavitelé sklepa vyvarovali použití fyzických pastí, jako byla například propadla.

Adolphus to chápal. Určitě se našli lidé dost paranoidní, aby takové věci použili, ale těch byla menšina. Koneckonců, kdo chce bydlet v domě, kde jediný chybný krůček může znamenat pád do jámy nebo sežehnutí ohnivou koulí? Navzdory tomu, jak se mákové zaklínali svou pečlivostí, takové věci se stávaly. A pokud k tomu došlo, obvykle jste už neměli možnost si stěžovat.

Adolphus se přestal usmívat. Vytváří tady předpoklady, které by se mohly ukázat jako fatální. Nic nemůže vědět určitě. Mohlo to být prostě tak, že čaroděj, který kouzla sesílal, byl lepší než on, a proto nedokázal objevit jeho pasti. Bylo by rozumné pokračovat s nejvyšší opatrností, dokud nebude mít víc informací.

Nyní byl na schodech. Věděl, že vedou dolů do sklepení. Na okamžik se zastavil a dovolil si vychutnat očekávání. Byl nyní blízko, tak blízko, že jej téměř cítil. Věc, kterou tak dlouho a usilovně hledal, byla téměř na dosah a s ní moc, o jaké se nikomu z Oživených ani nesnilo od časů upířích hrabat. On naplní proroctví Knihy stínů a Grimoire Necronium. Nepochyboval, že čas nadešel. Armády Chaosu jsou na pochodu, starý řád končí a nový svět se zrodí v ohni a krvi. Hlavně v krvi. Bude Králem noci a jeho vláda bude věčná, temná a naplněná jedovatou nádherou.

Zavrtěl hlavou. Takové fantazírování ho nepřivede blíž k cíli. Je čas udělat několik posledních kroků, které ho dovedou k věčné slávě.

Felix se rozhlédl po scéně zkázy. Kolem nich se vršila mrtvá těla. Krví zbrocený Gotrek a Snorri vypadali, jako by pracovali na jatkách. Felix hádal, že sám nevypadá líp. Ne všechna ta krev patřila jeho protivníkům. Byl posekán a pořežán na tuctu míst, i když se domýšlel, že žádná z těch ran není vážná.

"To tedy byl boj," stěžoval si Gotrek. "Byli to mizerní bojovníci i na lidi."

"Snorri už zabil i nebezpečnější šváby," souhlasil Snorri Nosohryz kysele. "Snorri zamáčkl mravence, který bojoval líp. Hnusně kysele smrděl."

Felix nemohl s trolobijci zcela souhlasit ve věci kvality nepřátel. Několikrát ho málem dostali díky početní převaze a bolavé tělo mu připomínalo, že pro něho osobně byl tenhle boj nebezpečný až až. Ale v něčem měli pravdu. Ti muži nebojovali tak dobře jako mnozí, kterým čelil v minulosti. Ne že by to byli jen mizerní bojovníci, bylo v tom něco víc. Bojovali jako náměsíční. Neměli tempo a bylo jim jedno, jestli žijí, nebo umírají. Jejich kryty a výpady byly čistě mechanické. Najednou mu to došlo.

"Bojovali jako očarování," řekl.

"To kouzlo z nich udělalo hodně špatné bojovníky," mínil Snorri Nosohryz.

"Myslím, že máš pravdu, človíčku," řekl Gotrek. "Ani lidé obvykle nejsou tak mizerní. Bojovali, jako by neměli všech pět pohromadě."

"To Snorriho nikdy neodradilo od dobrého boje," opáčil Snorri. Říkal to, jako by se ho ti muži snažili ošidit o měděný feník. Očividně byl zklamaný protivnickovými kvalitami až do hloubi duše.

Felix si ho nevšímal. Jeho mysl už uháněla vpřed, hledala důvody, proč se tohle všechno stalo. Adolphus Krieger byl čaroděj jistého druhu a tihle muži byli očividně v jeho područí. Otázkou bylo, proč je vyslal do útoku. Odpověď byla nasnadě.

"Útok měl jen odvrátit pozornost," řekl náhle Felix. "Mág je už v domě."

Vyměnil si pohled s Gotrekem. "Sklepení," řekli oba zároveň.

Adolphus stál před vchodem do sklepa. Dveře byly masivní a velice silné, určitě by dokázaly vzdorovat skupině mužů s dobývacím beranem. Ne že by v chodbě bylo dost místa, aby jej mohli rozhoupat. Na dveřích bylo několik ochranných kouzel určených pro neutralizaci otevíracích a odemykacích zaklínadel. Adolphus pochyboval, že by je mohl zlomit magií. Byl mág s hlubokými znalostmi, ale nevelkou mocí. Například hraběnka byla mnohem silnější. Až získá talisman, všechno bude jinak.

Ted' ani nepotřeboval být skvělým mágem. Skryté trpasličí tlakové vložky by oklamaly mnoho očí, ale ne ty jeho. Byly v temnotě mnohem, mnohem bystřejší, než by jakékoli lidské oko mohlo být. I vlasové okraje chytře skryté v kameni pro něho byly stejně zřetelné, jako by pro smrtelníka byly okraje dlažebního kamene.

Vytáhl dýku a zasunul její ostří do úzké škvíry té nejbližší. Uslyšel ťuknutí a kámen vyklouzl, odhalil tak tlakovou vložku pod ním. Zatlačil na ni a byl odměněn dalším ťuknutím, které mu řeklo, že cesta je částečně otevřená. Na druhé straně dveří to zopakoval. Zůstal jen hlavní zámek. Naštěstí i tady měl snadné řešení. Přípravu provedl pečlivě.

Sáhl do kabátce a opatrně vytáhl dvě nádoby, které si nachystal už dřív. Usmál se. Možná není největším mágem, ale má značné znalosti alchymie a během dlouhých staletí je zdokonalil. Když se obsah obou nádobek smísí, vytvoří silnou žiravinu, která dokáže rychle narušit i pevný kov.

Opatrně kápl trochu tekutiny na místo kolem zámku. Jakmile se zelená tekutina setkala s červenou, zvedl se štiplavý

chemický kouř. Ozvalo se syčení, prskání a kov zámku začal tát jako sněh, když se na něj voják vymočí.

Brzy bude mít talisman v hrsti.

"Co to bylo?" zeptal se Andrejev nervózně. Ulrika vzhledla. Také slyšela ten podivný bublavý zvuk. Před několika okamžiky slyšela tiché cvakání, jak někdo pracoval se zámky. Možná že se vrací Felix s trolobijci. Nějak tomu ale nevěřila.

"Nevím," řekla. K nosu jí dorazil slabý, odporný zápach chemikálií. Připomínalo jí to pach alchymistického ohně, ale nebylo to ono. Začichala znovu. Zápach přicházel ode dveří. Pomyslela si, že teď slyší i slabé syčení.

"Někdo je venku. Myslím, že se snaží dostat dovnitř," řekla a pozvedla meč do střehu. Andrejev sevřel pevněji svou zbraň.

Přímě před jejich očima se dveře začaly ohýbat dovnitř, jako by na ně působila pomalu a nevyhnutelně síla podobná tlaku ledovce.

"Ať je venku kdokoli, není to člověk," poznamenal Andrejev. Ulrika se zachvěla. Až příliš dobře si vzpomínala na Felixovy příběhy o jeho střetu s demony. Co Adolphus Krieger pro talisman poslal?

Adolphus se opatrně vyhnul místu, kde žiravina dosud bublala a napjal svou sílu. Byl mnohem silnější než kterýkoli člověk a během několika okamžiků věděl, že oslabené dveře povolí. Mohl prostě počkat, až kyselina dokončí svou práci, ale cítil, že nemá času nazbyt. Zvuky boje za ním ustaly. To mohlo znamenat, že nastrčeným lidem se podařilo všechny obránce pobít, ale soukromě o tom pochyboval. Bylo daleko pravděpodobnější, že trolobijci jdou teď po něm. Nehodlal riskovat boj, pokud se tomu mohl vyhnout, ne když byl tak blízko svého cíle.

Zevnitř slyšel hlasy. Jeden z nich patřil Andrejevovi, druhý mladé ženě. Dlouho mu překážet nebudou.

Felix utíkal domem a uvažoval, jestli je to moudré, Měl mnohem delší nohy než trpaslíci a běžel mnohem rychleji, takže je o velký kus předběhl. Co když je v domě víc omámených bojovníků? Co když na mága narazí zcela sám? Pokud se mu nepodaří dostat ho díky překvapení, mohlo by takové střetnutí být osudné. Neměl žádné iluze ohledně výsledku boje mezi sebou a zkušeným čarodějem.

Na druhou stranu, Ulrika byla v nebezpečí a navzdory vzájemným pocitům nechtěl, aby se jí něco zlého stalo. Možná je arogantní, pánovitá a namyšlená, zachází s ním jako s onucí, ale mrtvou ji vidět nechtěl. Po pravdě řečeno, zarazila ho intenzita vlastních pocitů tváří v tvář skutečnosti, že Ulrika je ohrožena. Ještě jsem to úplně nepřekonal, pomyslel si trpce.

Doběhl nahoru na schodiště a zastavil se. Zdola slyšel skřípání mučeného kovu. Znělo to, jako by vchod do sklepa někdo rozbíjel. Nemožné, řekl si, potřeboval by dobývací stroj. Ale ten muž dole byl mág. Kdo ví, čeho je schopen? Možná nebyla ochranná kouzla sklepení tak silná, jak Max tvrdil, nebo ten mág byl mnohem silnější než očekávali. To nebyly právě uklidňující myšlenky.

Naslouchal, jestli rozpozná ještě něco jiného. Doufal, že uslyší Gotreka a Snorriho, ale neslyšel nic. Marně se snažil zachytit dusot jejich okovaných bot na dláždění. Slyšel jen Ulričin nezřetelný hlas volat jakousi výzvu a mumlavou odpověď, příliš tichou, než aby jí rozuměl. Pak dole zavládlo zlověstné ticho.

Raději půjdu a zjistím to nejhorší, pomyslel si. Jak váhavě scházel ze schodů, napadlo ho, že možná Gotrek napíše příběh o jeho hrdinské smrti.

Ulrika viděla, jak dveře s praskotem vletly dovnitř. Skřípal kámen o kámen. Očekávala, že uvidí skupinu válečníků s dobývacím beranem nebo mága obklopeného rozžhavenou aurou moci. Místo toho spatřila vysokého, důstojně vyhlížejícího muže oblečeného podle poslední módy. U boku měl dlouhý meč zastrčený v pochvě. Vyzařovala z něho jakási nadpřirozená elegance, jakou by si spojovala spíše s akrobatem než s mágem. Podíval se na ni, ale neudělal žádný výhrůžný pohyb.

"Pokud umíš používat tu čepel, mágu, navrhuji, abys tasil. Nerada sekám do neozbrojeného muže."

K jejímu překvapení se usmál a předvedl zářící bílé zuby. Jeho tmavé, pronikavé oči se střetly s jejím pohledem.

Je to velice hezký muž, pomyslela si Ulrika, téměř krásný. Má v sobě něco velitelského, co by mu mohl závidět i car.

"A já bych nerad zabil tak krásnou ženu," řekl. Měl příjemný hlas. Jeho řeč zněla, jako by pocházel z Císařství, ale měl v hlase i nějaký velmi slabý cizí přízvuk. Kdyby musela hádat, řekla by, že bretonský.

"Nebojím se tvé magie, čaroději," pronesla a byla pyšná na to, jak klidný má hlas. Něco v chování toho muže jí říkalo, že tady zemře.

Zasmál se - byl to tajemný, sametový zvuk. "To si myslíš, že jsem?"

"Co jiného bys mohl být?"

"Něco, co si ani nedokážeš představit," řekl.

Adolphus poznal tu ženu od Bílého kance, stejně jako poznal muže ležícího na zemi v bezvědomí. Jak je ten svět malý, pomyslel si. Ale Praag byla opravdu malé město a po obléhání nezůstalo mnoho hospod otevřených. Opět pocítil, jak v něm narůstá touha.

Byla krásná a držela se skvěle. Na její odvaze navzdory očividnému strachu bylo něco, co mu připadalo dojemné. Přál si, aby si s ní mohl popovídat, ale už promeškal dost času. Měl by se podívat po tom, pro co přišel. Leželo to na stole vedle zhroucené postavy muže v oděvu mága.

Adolphus poznal, že ten muž je dosud naživu, ale život v něm pulzoval tak slabě, že se neprobere brzy, pokud vůbec. V tuto chvíli nebyl nebezpečný.

Jediní, kdo stáli mezi ním a talismanem, byli mladá žena a stařec. Nemusí ani tasit meč.

Na schodech za ním se ozvaly kroky člověka, který se snažil jít tiše. Smrtelník by si ho možná nevšiml, ale Adolphus dokázal říct, kde je, i podle dechu, natož když se jeho kožená bota lehce otřela o kámen. Usmál se. Jeden osamělý muž pro něho také nepředstavoval žádnou hrozbu.

"Odstup od talismanu a nechám tě žít," řekl dívce tiše. "Postav se mi na odpor a zemřeš a to mne nepotěší." Žena na

něho zaútočila překvapivě rychle. S tím svým dlouhým mečem to rozhodně uměla. Adolphus klidně ustoupil stranou. Na smrtelníka byla rychlá, ale ve srovnání s ním se pohybovala jako revmatický mrzák. Když šla po něm, stařec sáhl po talismanu. To mu Adolphus nehodlal dovolit.

Zrychlil své pohyby a natáhl se po talismanu v tomtéž okamžiku jako stařec. Krátký úder otevřenou dlaní a Andrejev přeletěl místností a rozplácl se o zeď. Ozvalo se odporne křupnutí a muž se svezl na podlahu. Z rozbité hlavy mu tekla krev. Adolphus s pocitem vítězství zvedl amulet.

Byl zklamán, že necítí žádný proud síly, žádný obrovský výbuch magické energie. Nezahřmělo. Nezablesklo se. Svět se v okamžiku nezměnil. Byl blázen, když očekával něco takového. Talisman musí být prostudován a naladěný, než jej bude moci použít. Nepochybně našel to, pro co si přišel, i když zatím jen duševně. Bylo to přesně takové, jak bylo psáno v grimoáru a Ztracené knize Nagaše. Tomuto popisu nemohl odpovídat víc než jeden artefakt na celém světě. Má to, pro co sem přišel. Je čas odejít.

Otočil se právě včas, aby viděl, jak se ta žena s mečem řítí na něho a ve dveřích stojí nějaký vysoký světlolvasý muž. Přece se ho ti blázni nepokusí zastavit?

Felix si nemyslel, že by kdy viděl člověka takhle se pohybovat. Jeho rychlost byla oslepující. Muselo ji zvyšovat nějaké kouzlo. Alespoň že to byl jenom čaroděj. Bylo to malé milosrdenství. Když toho muže sledoval, poznal, že neexistuje způsob, jak by ho mohl v otevřeném boji porazit. Bude lepší nedat mu vůbec šanci, pomyslel si, a vešel do místnosti. Ulrika sekla mečem po mužově krku. Oddělila by mu hlavu od těla, kdyby zasáhla. Jenže nezasáhla. Krieger se přikřčil a čepel mu zasvištěla nad hlavou. Pohybem podobným tygroví vrhajícímu se na jelena skočil vpřed. V okamžiku Ulriku znehybnil paži kolem krku; bojovala marně, jako myš, kterou drží kočka.

"Ulriko," vykřikl Felix.

Muž k němu vzhlédl a Felixe nijak nepřekvapilo, že vidí rudou zář v jeho očích. Mág, pomyslel si a pak mu došlo, že na tom muži je něco povědomého. Vzpomněl si. Byl to ten čaroděj z hospody, ten, co zmizel, když vešli Ulrika s Maxem. Felix uslyšel na schodech Gotreka a Snorriho Nosohryza. Pomoc byla na cestě.

"Pokud stojíš o tu dívku, ustup," řekl Krieger. "Jinak jí zlomím krk jako větvičku."

"Jestli jí ublížíš, zabiju tě," odpověděl Felix a ke svému překvapení zjistil, že to opravdu míní udělat. Ať to bude stát cokoli a trvat jakkoli dlouho, uštvě toho muže až do hrobu.

"Dost o tom pochybuji," opáčil Krieger příjemným hlasem.

"Pokud ten človíček ne, tak já určitě," ozval se za Felixem Gotrek. Nebylo pochyb, že to myslí vážně.

Vysoký muž se zasmál, ale v očích měl peklo. "Váš druh už to zkoušel mnohokrát a nepodařilo se mu to. Nyní ustupte, nebo ta dívka zemře."

Trollobijce na temného čaroděje upřeně hleděl. Felix uvažoval, jestli Gotrek zaútočí a nechá Ulriku zemřít. Byl rozhodnut tomu zabránit.

"Snorri si myslí, že bychom s ním měli zatočit," prohlásil Snorri Nosohryz.

"Já ne," namítl Felix. "Když to uděláme, zabije Ulriku."

"A pak Snorri zabije jeho," řekl Snorri, jehož touhu po boji střetnutí s mágovými poskoky zdaleka neuspokojilo. Byl připraven zaútočit na mága bez ohledu na to, co Felix řekne. Felix se naléhavě podíval na Gotreka. V trollobijcově jediném šíleném oku se neobjevila žádná známka porozumění. Ticho se prohlubovalo. Gotrek s Kriegerem nespouštěli jeden druhého z očí. V mágových očích se opět objevila podivná narudlá záře. Zdálo se, že tu probíhá nějaký souboj vůlí. Ani jeden neodvrátil zrak.

Felix měl sucho v ústech. Místnost páchla prachem a smrtí a slabě něčím dalším, možná skořicí. Andrejev ležel u zdi, jeho rozbitá hlava byla důkazem toho, jak je lidský život křehký. Max nevypadal o mnoho líp.

"Zabij ho," lapala po dechu Ulrika. "O mne se nestarej. Raději ztratím život než čest."

Slova rychle odumřela, když Krieger zesílil sevření. Byl silný. Felix si vůbec nebyl jistý, jestli by mu chtěl čelit s mečem v ruce. Ulrika měla velice bledý obličej. Felix viděl, že má potíže s dýcháním. Trollobijce nespouštěl pohled z mága. Felix cítil, že věci došly ke kritickému bodu, mohlo to dopadnout jakkoli. V pokoji panovalo napětí, které volalo po násilí.

Felix věděl, že pokud dojde k výbuchu, Ulrika zemře.

"Nech ji být a máš mé slovo, že budeš moci odejít," řekl v naději, že trollobijce ukolébá řečmi o cti a slibech. Tenhle přístup většinou na trpaslíky zabíral. Gotrek ztuhl. Nelíbilo se mu, co Felix dělal. Mág se slabě usmál.

"I když bych takovou nabídku rád přijal, obávám se, že za těchto okolností by to bylo nemoudré. Ta dívka je můj štít a od bojovníka by bylo velice nedomyšlené odhodit štít před koncem bitvy."

"Ty nejsi bojovník," zavrčel Gotrek. "Nemáš ani tušení, co to slovo znamená."

Kriegerův úsměv byl trpký a podivně smutný. "Kdysi jsem to věděl. Možná víc než ty. Ale věci se mění."

Gotrek byl připravený k útoku. Snorrimu tekla z úst pěna, jak slintal po boji. Dosud ale čekal na Gotrekovo znamení.

Ulrika se pokusila dupnout patou Kriegerovi na nohu, ale ten jejímu pohybu snadno zabránil. Pevnější stisk paže na krku vyloudil z kislevské šlechtičny bolestné zakvílení. Krk jí už téměř praskal.

Felix položil ruku trollobijci na rameno. Uvědomoval si, že nemá šanci trpaslíka zadržet, kdyby se rozhodl zaútočit, stejně jako by nedokázal zadržet lítého vlka, ale musel to zkusit. "Ne," řekl. "Musí být způsob, jak z toho ven."

"Taky že ano," ozval se Krieger. "Nechte mne jít a jakmile budu volný, nechám ji jít, kdykoli si bude přát."

"Mé slovo bys nepřijal," řekl Felix s pohledem upřeným na mága. Bledý úsměv se rozšířil. "Proč bych měl já přijímat tvoje?"

"Nemáš na výběr," ujistil ho Krieger. Zvedl ke rtům vonnou kuličku, jež mu visela na krku, a spokojeně se nadechl.

Najednou vypadal klidně a vyrovnaně. Choval se jako aristokrat. Felix je nikdy neměl rád.

"Nech ho jít," řekl Felix Gotrekovi. "Vždycky ho můžeme chytit později."

"Můžete to zkusit," řekl Krieger.

Zdálo se, že se Gotrek probíral z vražedného transu. "Ať to bude trvat jakkoli dlouho, kamkoli půjdeš, tam si tě najdu a zabiju tě," pronesl.

"O Snorrim Nosohryzovi to platí dvakrát," dodal Snorri.

"Ustupte," nařídil Krieger. Pomalu a váhavě to trpaslíci udělali. Krieger zvedl Ulriku, jako by nevážila nic, a s talismanem v hrsti prošel mezi nimi vzhůru do schodů.

Sklepení naplnilo ticho.

"Co budeme dělat teď?" zeptal se Felix.

"Sledovat ho," odpověděl Gotrek. "Nedostane se moc daleko."

Následovali Kriegera po schodech, ale když vyšli do noci, byl pryč a Ulrika s ním. Felix si myslel, že slyší šustění saní jedoucích v dálce, ale byla noc a mezi domy šlechticů jich projíždělo hodně.

Ulici zaplňovala ledová, namrzající mlha. Padla až příliš rychle, než aby byla přirozená. Felix uvažoval, jestli mág seslal nějaké kouzlo, aby zakryl své stopy. Bylo to pravděpodobné. Naplnilo ho zoufalství. Ulrika byla v rukou zlého mága a stejně tak talisman, který měli chránit. Andrejev byl mrtvý. Max byl v kómatu. Selhání chutnalo hořce.

"Musel použít magii hned, jak vyšel ze sklepení, aby se odsud dostal," uvažoval Felix. "Ochranná kouzla už na něho nepůsobila."

"Já nevím," řekl Gotrek. V hlase měl vztek. Ta situace se mu nelíbila o nic víc než Felixovi. "Nejsem čaroděj."

"Ani Snorri není, ale raději bychom měli vymyslet, jak ho rychle najít. Snorri přísahal a pokud Snorri bude muset prohledat tohle město dům od domu, Snorri to udělá."

"Je možné, že se k tobě připojíme," zamumlal Felix. "Pojďte, půjdeme dovnitř a podíváme se na Maxe." Nikdo z nich nenavrhl, aby zazvonili na poplašný zvon a zavolali hlídku.

Krieger se opřel o polstrované sedadlo saní. Rochova široká záda mu zakrývala výhled. Objal paži bezvědomou Ulriku. Bylo to dobré maskování. Byli jen dva milenci, kteří se právě vraceli z noční vyjížďky na saních, což byla scéna, kterou Krieger v minulosti s dobyt看em sehrál mnohokrát, než se napil jejich krve. Nikdo si jich nevšímal.

Naplnilo ho teplo triumfu. Chvilku si myslel, že to špatně dopadne. Když byl blízko, jasně viděl strašlivou sílu trpaslíkovy sekery. Nepochyboval, že tahle zbraň by dokázala ukončit jeho nesmrtelný život jediným úderem. Nikdy neviděl nic tak plného strašlivé vražedné moci. Pro mága s tak bystrými očima, jako měl Krieger, doslova zářila smrtící energie a ten, kdo jí vládl, byl téměř stejně děsivý - skutečná přišera s chlupatými rukama.

Zbraň toho člověka nebyla tak nebezpečná, ale k Adolphovu překvapení byla také magická a mohla ho zranit. Bylo obdivuhodné, že Andrejev dokázal rychle najít dva takové strážce. Kdyby to Adolphus věděl, neměl by tolik sebedůvěry. Nepochyboval, že by dokázal tuhle dvojici porazit, ale bylo by to riskantní. Teď, když má talisman, by byl blázen, kdyby něco takového podstoupil.

Jedna jeho část toužící po násilí a smrti si přála, aby vyvolal souboj, přála si, aby bojoval a trhal protivníkům končetiny po končetině. Řvoucí bestie byla dosud v něm. Přesvědčoval sám sebe, že na tomhle záleží víc. Přesto ho trápilo, že musel nechat nepřátele naživu a nezraněné. Trpaslíkova arogance ho rozčílila. Že si jakýkoli smrtelník dovolil vyhrožovat jednomu z Oživených, mu připadalo téměř jako svatokrádež. Byl si také jistý, že se trpaslík pokusí splnit svůj slib, i kdyby ten lov měl trvat roky.

Ne že by na tom teď záleželo. Brzy bude mít dost síly, aby ovládl svět. Nebude to trpaslík, kdo ho vyhledá. Jakmile naplní Nosferatovo prorocství, pomstí se. Říkal si sice, že ať je ta sekera jakkoli mocná, nevydělala ho, ale byl dost chytrý, aby věděl, že si to nalhává. To ta bestie v něm tak silně vrčela. Cítila se ohrožena. Mírně se zachvěl. Po mnoha, mnoha letech se setkal s něčím, co v něm vzbudilo strach.

Možná by se měl snažit si tu novinku užít. Koneckonců, po nudě dlouhých staletí byla jakákoli nová emoce vítaná. Ale nějak se nedokázal přinutit tomu věřit. Raději se co nejrychleji a nejtíšeji dostat odsud a zanechat trolobijce jejich marné snaze o pronásledování. Mohl cestovat tak rychle a tajně, že neměli šanci ho najít, dokud by sám nechtěl.

Teď potřeboval čas. Musel přijít na to, jak uvolnit moc talismanu, připoutat jej k sobě a naučit se přivolat jeho sílu.

Jakmile to dokáže, můžou proti němu udělat už jen velmi málo, alespoň podle Nosferata - a tenhle upíří věštec to dobře věděl.

Dívka vedle něho zanařikala, ale neprobrala se z bezvědomí. Zadíval se na ni. Probudila se mu v mozku starší zlomyslnost. Bylo očividné, že ten muž o ni stál a že i trpaslíci na ni brali ohled a zdrželi se útoku. Mohla by být cenným rukojmím a - u všech Temných bohů - byla krásná. Na dlouhé cestě by mohla být společnice pro ukrácení času zajímavá. Pokud by se ukázalo, že je hloupá, vždycky se jí mohl zbavit. Pochyboval ale, že by byla hloupá, alespoň chvíli ještě nebude. Zнала trpaslíky a toho muže s magickou zbraní, a proto by mu mohla říct něco o jeho nepřátelích. Potřeboval by znát alespoň jejich jména, až přijde čas je lovit.

Samozřejmě dal své slovo tomu muži, že ji nechá jít, a za celá staletí své slovo neporušil. Přesto ten slib formuloval tak, aby mu vyhovoval. Řekl, že ji nechá jít, kdykoli si to bude přát. Měl způsoby, jak zajistit, aby si nepřála ho opustit.

Jemně jí odtáhl límec halen a začal jí prsty masírovat hrdlo, pátraje po tepně, o které věděl, že ji tam najde.

Felix se rozhlédl po troskách domu. Všude byly mrtvolky; pozůstatky Andrejevových staříckých sluhů a znetvořená těla mužů, které s Gotrekem a Snorrim pozabíjeli. Vzduch páchl krví, otevřenými vnitřnostmi a rozkladem. To mu náladu nevylepšilo. Přál si, aby měl u sebe vonnou kuličku jako ten mág. Její vůně by možná překryla pach smrti.

Ta myšlenka probudila něco vzadu v jeho mysli. Něco mu to připomínalo, právě tak jako vůně, kterou cítil ve sklepení.

Co to bylo? Proč se mu najednou objevil před očima obraz mrtvé ženy?

Asi proto, že jsi obklopen mrtvolami, idiote, řekl si, ale věděl, že to není správná odpověď. Vzpomínal si, že viděl tělo mrtvé ženy nalezené ve sněhu, vzpomínal si, co říkala její společnice. Šla ven se šlechticem. Pamatovala si velmi

zvláštní pach, jakoby skořici. To cítil ve sklepení. Je možné, že ten muž, co zabil pouliční holku a znetvořil její mrtvolu, je

tentýž člověk, který sebral Ulriku?

Modlil se, aby to nebyla pravda. Mnoho šlechticů z Císařství nosí vonné kuličky, aby překryli pach ulic, tenhle určitě není jediný. Parfémy na bázi skořice byly běžné. Ne, to nemohl být tentýž muž - nebo mohl? Proč ne? Byl to temný mág a kdo ví, jakých zvěstev byl schopen. Felix slyšel příběhy o zlých čarodějích, kteří obětem vybírali mozek, aby mohli pohltit jejich duši. Možná byly ty příběhy pravdivé a možná byl ten muž jeden z nich. Najednou prudce zatoužil, aby byl Max při vědomí. O takových věcech věděl víc, než Felix kdy bude vědět. Zmínil se o svém podezření trolobijcům. "Snorri si myslí, že jste ho měli nechat ho zabít," řekl Snorri Nosohryz téměř nedůtklivě.

Měl jsem tě nechat! pomyslel si Felix. Jako by mohl někdo trolobijce zadržet, když si vzali do hlavy, že budou bojovat. Podíval se na mrzuté trpaslíky. Bylo očividné, že nejsou v nejlepší náladě. Dívali se na něho, jako by byl osobně zodpovědný za to, že přišli o naději na hrdinskou smrt. Svým způsobem asi ano, napadlo ho. Nijak ho to nedojalo. Ulričin život byl mnohem důležitější než jejich smrt. Až najdou toho mága, budou mít další šanci. Felix nepochyboval, že to dokážou. Nyní musel jen přijít na to jak.

První, co potřeboval udělat, bylo dostat Maxe k léčiteli. Byl expert v této oblasti a pokud někdo věděl, jak hledat temného mága, byl to on. Felix si myslel, že by měli raději uvědomit úřady, co se tady stalo. Městskou stráž ne; ti by je nejspíš všechny čtyři hodili do cel jen kvůli podezření, a jakmile tam jednou budou, kdo ví, kdy se dostanou ven. Samozřejmě za předpokladu, že by se Gotrek a Snorri nechali uvěznit. Bude lepší jít s tím úplně nahoru, až za vévodou. Ten je vyslechne, možná jim i pomůže.

A pak tu byl Ulričin otec. Na to, jak starému šlechtici poví o dceřině zajetí a možná i smrti, se Felix vůbec netěšil. Ne že by si připouštěl, že je Ulrika mrtvá. Na to nedokázal ani pomyslet. Musí všechno povědět Ivanu Petroviči Stragovovi a ten jim nepochybně poskytne pomoc, pokud ji nedostanou od vévody.

Zvažoval ten plán ze všech možných úhlů. Nemělo smysl pátrat po mágovi nazdařbůh v téhle mlze, ať už trolobijci chtějí cokoliv. Možná by mohl přesvědčit vévodu, aby uzavřel brány a nechal muže propátrat město. Tak by ti strážníci mohli být alespoň k něčemu a několik tisíc mužů by mohlo pátrat efektivněji než tři.

Rychle načrtl svůj plán ostatním. Vyrazili do noci.

Felix nahlédl do pokoje pro nemocné, kde ležel Max. Kněžky dokončily rituály. Léčivá magie byla vyvolána. Felix se mohl jen modlit, aby fungovala lépe na čaroději než před lety na jeho matce. Vévoda vzhlédl ze svého místa vedle postele. I tady ho doprovázeli dva kapitáni stráží. Byly nebezpečné časy.

Enrikova tvář měla melancholický výraz. Zdálo se, že vyzařuje smutek, od velkých očí s kruhy pod nimi až k visícím knírům. Felix slyšel, že mívá černou depresi, až šílenství, ale sám nikdy neviděl žádné příznaky. Vévoda Praag byl jedním z nejspolehlivějších a nejenergičtějších šlechticů, s jakým se kdy setkal. Vedl obranu města proti hordám Chaosu s rázností a odvahou. Bylo očividné, že ztráta bratra za záhadných okolností ho těžce zasáhla. Pohyboval se jako stařec, a to nejen kvůli svým zraněním.

"Vaše zprávy jsou velmi vážné, Felixi Jaegere," řekl. Hlas měl jasný a velitelský, naprosto v rozporu se svým vzhledem. Byl tak arogantní, jak se dalo očekávat od vladaře druhého největšího města Kislevu. "Ulrika byla moje příbuzná a Andrejev také, i když velice vzdálený, ale přesto jsme se měli velice rádi. Měl více společného s mým bratrem. Oba se velice zajímali o starodávné předměty a magii."

Felix měl podezření, že vévodův bratr se zapletl s kultem Chaosu. Bylo možné, že hrabě Andrejev také? To by vysvětlovalo jeho zájem o magické předměty a přání vyhnout se pozornosti. Ale pokud by tomu tak bylo, měl by vlastní lidské i magické spojení a nepotřeboval by volat jeho, Ulriku a Gotreka. Pokud ovšem nechtěl něco skrýt před svými démonickými spoluvěřícími. Felix dobře znal zrady a bodnutí do zad, v nichž si libovali vyznavači Temných bohů. Stačilo to, aby se mu začala točit hlava, jen na to pomyslel.

Možná se ten stařec zapletl do něčeho takového a možná ne. Bude lepší na to nemyslet, dokud nebude mít jasný důkaz. Teď měl na přemýšlení spoustu jiných věcí.

Vévoda se otočil a štkl rozkazy na jednoho z kapitánů, který hned odběhl. Felix věděl, že brzy budou hlídky u každé brány a městská stráž bude pilně hledat kohokoli podobného Ulrice a tomu, kdo ji zajal.

"Lituji, že nemohu udělat víc," řekl vévoda Enrik, "ale hledání dům od domu je v tuto chvíli nemožné. Je třeba se starat i o jiné věci."

Felix věděl, co má na mysli. S Ledovou královnou v paláci a její armádou rozloženou ve městě byl problém dohlédnout na její bezpečnost a udržet veřejný pořádek, nemluvě o plánování boje proti přicházejícím hordám Chaosu. Felix si znovu připomněl, že se celý svět nezastaví kvůli jeho osobním problémům. Největší invaze Starého světa za dvě století byla dosud na pochodu. Vypadalo to, že vévoda považuje celou věc za vyřízenou, ale Felix se rozhodl neustoupit.

"Informoval jste jejího otce, Vaše Výsosti?" zeptal se.

"Povolal jsem ho. Bylo od vás moudré, že jste to řekl nejdříve mně. Myslím, že takové zprávy by měl přinést příbuzný."

Ulriku má velice rád. Je to jeho jediné „žijící“ dítě."

Felix slyšel zaváhání u slova žijící. Vévoda se snažil dívat na věci z lepší stránky.

"A nemáte tušení, jaký talisman to byl nebo k čemu měl sloužit?"

Felix zachytil ve vévodově hlase mírnou změnu tónu.

"Nemám tušení, ale musí být důležitý, když uvážíme, jaké úsilí Adolphus Krieger vložil do toho, aby jej získal. Raději bychom měli doufat, že se Max brzy uzdraví. Možná by nám mohl říct něco víc."

"Tohle se mu stalo při zkoumání talismanu?"

"Ulrika to tvrdila."

"Dám vám vědět, až se uzdraví," řekl vévoda. Jeho tón jasně naznačoval, že ho tím propouští. Vypadal jako člověk, který nese na ramenou váhu celého světa.

"Děkuji, Vaše Výsosti," odpověděl Felix a odešel.

Adolphus se rozhlédl po místnosti. Osrik se vzdal svých nejlepších pokojů, aby se v nich mohl usadit jeho pán. Závěsy byly těžké a silné, nejlepší víno stálo neotevřené na těžkém mahagonovém stole, oheň jasně plápolal. Ačkoli Adolphus Krieger necítil chlad a ve víně nenalézal potěšení, vždycky mu připadalo dobré zachovávat zdání. Jazyky beztak štěbetaly a nemohli jste zastrašit nebo ovládnout všechny sluhy. Adolphus stejně nerozeznával jednoho od druhého. A připouštěl, že má rád luxus, což přetrvávalo z jeho minulého života, předtím než si ho hraběnka vybrala. Tuhle libůstku mohl jako jeden z Oživených uspokojit.

Jediná věc, jež byla v místnostech skutečně nezbytná, byly těžké závěsy, aby dovnitř nemohlo sluneční světlo. Na denní světlo si nikdy nezvykl. Dosud mu zraňovalo oči a bolestivě spalovalo kůži. Nezáleželo na tom, kolik krve vypil, když mu byl vystaven, stejně pak měl jen zlomek své skutečné síly. Byl potom slabý a malátný jako smrtelník.

Netečnost, kterou cítil, mu napovídala, že venku je dosud den.

Sluhové zprvu považovali za podivné, že nesmí být vyrušován během dne. Bylo jim řečeno, že je to vzdálený příbuzný jejich pána a má zálibu v životě spodiny a hýření, takže tráví většinu života v hospodách a nevěstincích a ve dne se zotavuje ze svých nočních potěšení.

Nelitoval, že opouští Kislev. Bylo to barbarské místo a zřejmě bude ještě horší, až dorazí hordy Chaosu. Krveprolití ve velkém měřítku v Kislevanech vždycky probudí divochy.

Přesto, pomyslel si, tahle situace má své výhody. Člověk mohl snadno využít anarchie nadcházejících měsíců a let a on bude dost mocný, aby to mohl udělat. Proroctví Grimoire Necronium bude naplněno. Tohle byl Čas krve, o němž hovořil prastarý svazek, o tom se nedalo pochybovat. A on byl Bledý král, který povstane, aby vládl noci. Talisman mu to zajistí. S ním se mu nikdo nebude moci postavit, všichni - i hraběnka a Rada - mu budou muset odpřisáhnout věrnost.

Žena v posteli se pohnula. Je až příliš krásná, pomyslel si. Neměla v sobě nic z té povýšené hlouposti, jakou měly obvykle ve tváři kislevské šlechtičny. Zdálo se, že je tvrdá, ostrá a divoká jako sokol. V její kráse bylo cosi dravčího. Možná byla hodna stát se jednou z vyvolených, možná byla hodna temného polibku. Možná ona byla ta správná.

Po dlouhá staletí, od doby, kdy mu hraběnka vysvětlila, jak krevní linie zeslábly od časů Lamianů, vzdoroval tomu, aby vytvořil svého potomka. Většina Oživených jeho generace mohla vytvořit jen jednoho, a i tak mohl dopadnout jako ubohá napodobenina toho, čím by měl být - hloupý, slabý, šílený, předobraz všech bizarních stereotypních nestvůr, za jaké smrtelníci měli Oživené. Nikdy neriskoval vytvoření vlastního potomka, protože nikdy nenašel nikoho hodného jeho objetí. Během staletí si občas myslel, že ano, ale vždy v nich objevil něco špatného.

Nejprve to byla bretonská šlechtična Kateřina, z níž se nakonec vyklubala jen prázdná, bezduchá hlupačka. Na chvíli ho její krása natolik zaslepila, že si myslel, že by mohla být dostatečně inteligentní a vznešená, aby byla hodna věčnosti po jeho boku.

Jak se mýlil! Ta žena se starala víc o zrcadlo než o cokoli jiného. Bylo zábavné pozorovat její zděšení, když se jí na tváři objevily vrásky, ve vlasech šediny a věk pozřel její krásu.

Pak tu bylo to vesnické děvče z Nulnu, co se z ní stala kurtizána - jak se jen jmenovala? No ano, Marianna. Měla vše, po čem toužil. Byla krásná, vtipná, inteligentní, okouzující, dokonce kultivovaná, s moudrostí těch, kdo se k ní bolestně dopracovali vlastním úsilím. Měla v sobě hravost a zvědavost, která slibovala, že se nikdy nestane nudnou. Byl k ní přitahován z mnoha příčin. Ale byla zrádná, sobecká a prolhaná. Když si vzpomněl, jak se on sám obrátil proti hraběnce, předvidal, že stejně by se ona obrátila proti němu, což by bylo velice bolestné. A tak na ni pouze dohlížel, pomáhal jí a chránil ji, dokud nakonec nezemřela bohatá, uznávaná jako jedna z největších šlechtičen Císařství. Její vzestup jim oběma přinesl spoustu pobavení.

Pak Alana, ta podivná zahořklá žena, napůl čarodějka, napůl věštkyně, jež ho naučila veškerá temná tajemství a otevřela mu oči pro magii smrtelníků. Jí a hraběnce dlužil za znalosti, které se smrtelníci snaží skrýt i před sebou samými. Zemřela, než měl příležitost o ní rozhodnout, roztrhána na kusy nějakou strašnou příšerou, kterou sama vyvolala při bezbožném rituálu na Geheimmisnacht. Stala se obětí svých nezměrných ambicí a touhy ovládat druhé. Nebyl si jistý, ale nejspíš by ji neobjal. Jejich vztah by byl vždy o moci a kdo z nich dvou by ji měl, kdo by vládl? Pokoušela se ho připoutat k sobě magií, jako on poutal kohokoli z dobytka temným polibkem.

Byly i další - tolik dalších za ta dlouhá staletí. Jejich obličej se někdy vznášely před ním, když se dostal do transu, jenž Oživeným nahrazoval spánek. Někdy se mísily dohromady, někdy se měnily v obličej, které nikdy neviděl, ale nakonec uvidí. Jednu věc se za staletí naučil - dříve či později všechno nastane.

Je to podivné, uvažoval, kolik masa odejde a kolik zůstane, když se vám dostane objetí. Už netoužil po mase, pití, sexu nebo drogách. Ale dosud toužil po společnosti. Možná to byla jediná věc, kterou měl s dobyt看em společnou. Dosud hledal tu jedinou mimořádnou ženu, stejně jako tehdy, když se setkal s hraběnkou v Parravonu před třemi stoletími, stejně jako když byl sotva víc než chlapec na prvním plese u královského dvora.

Zaplašil ty myšlenky. Měl na dosah největší vítězství, jaké kdy někdo z Oživených zažil, byl na pokraji šílenství vyvolaného něčím, co nedokázal vysvětlit - a myslel na ženském.

Ironicky se usmál. Byl to jeden z návyků smrtelníků, jehož se nedokázal zbavit.

Možná, napadlo ho, bych měl tu ženu teď hned zabít, vysát ji dosucha v extázi polibku, jen abych si dokázal, že jsem toho schopen. Zbytečné, řekl si, víš, že toho schopen jsi. Je to něco, co jsi v minulých týdnech dělal až příliš často. Pokud si chceš dokázat, že se ovládáš, nech ji naživu. Reakce bestie v mozku, které se to nelíbilo, ho přesvědčila, že se rozhodl správně. Tedy ji zatím nechá naživu. Mohla by s ním chvíli cestovat. Nikdy není na škodu mít vedle sebe zásoby pro čas nouze. Nemohl si dovolit oslabit Rocha tím, že by se do něho po cestě zakousl, a pití krve zvířat upřímně nenáviděl. K tomu by ho dohnala jen naprostá nutnost. Navíc by nebylo vhodné pro pána, jakým se brzy stane, aby pil z jelena.

Poznal kroky přibližující se chodbou dlouho předtím, než uslyšel zaklepání na dveře. Roche měl velmi snadno

rozlišitelnou chůzi. Na tak těžkého muže kráčel velmi tiše. Adolphovy bystré smysly mu řekly, že v okolí není nikdo jiný. Přešel ke dveřím a otočil klíčem v zámku. Bylo to jednoduché opatření, na které nikdy nezapomínal od dob, kdy ho hraběnka poprvé objala. Takhle nemohla nečekaně vejít komorná a najít ho s vysátou mrtvolou pouliční děvky. Roche na něj pohlédl bez úsměvu. Adolphus se na něho díval a uvažoval. Byl to mohutný muž, silný jako kovář, rychlý jako kočka, se způsoby komorníka a morálkou zabijáka. Stejně jako jeho otec a dědeček mu Roche sloužil jako nejdůvěryhodnější osobní sluha a věděl o všech nejtemnějších tajemstvích. Byla to práce, pro kterou byl vychováván od útlého dětství.

"Saně jsou připraveny, pane," řekl Roche. Hlas měl melodický, beze stopy smutku. Mohl klidně patřit knězi, jehož Roche často představoval. "Můžeme odjet, jakmile budete připraven."

"Velmi dobře, Rochu."

"Ta mladá dáma, pane?" Rochův hlas byl lhostejný. Jen chtěl vědět, co má dělat. Mohlo mu být řečeno, aby ji zabalil do přikrývky a vzal ji do kočáru, nebo aby ji rozsekal na malé kousky a nakrmil s ní psy. Udělal by obojí s touž klidnou, tichou zdatností, jako již mnohokrát v minulosti.

"Bude nás doprovázet."

"Velmi dobře, pane. Počítal jsem s možností, že si to budete přát, a dovolil jsem si naložit zásoby navíc. Doufám, že se to setká s vašim souhlasem."

"Jako vždycky, Rochu, ty myslíš na všechno."

"Je mi potěšením sloužit, pane." Vyměnili si vědoucí úsměvy.

"Odvez nás odsud, Rochu. Máme před sebou dlouhou cestu a čím dříve budeme pryč z tohoto zapadákova, tím šťastnější budu."

Ivan Petrovič Stragov byl nyní klidný. Felix byl rád. Ještě před chvílí řval kletby a výhrůžky tak silné, že by i dělník z doků zbledl. Nyní se omezil jen na několik anatomických přirovnání. Otočil se a zahleděl se na Felixe. Mladší muž měl najednou pocit, že se stan velice zmenšil.

"Najdeme ji," řekl vyzývavě, jako by mu Felix právě odporoval. "A až najdeme toho muže, který ji zajal, pověším ho za koule a..."

Pokračoval v přesném popisu toho, co udělá. U většiny lidí by Felix předpokládal, že hovoří metaforicky, ale Ivan Petrovič byl bojar z pohraničí. Zamýšlel ty hrozby splnit do posledního písmenka, bez ohledu na to, jak fyzicky nemožné se zdály. Felix Adolphu Kriegerovi nezáviděl, pokud se starému šlechtici dostane do rukou.

"Nejdříve ho musíme najít," řekl Gotrek. Drsný skřipavý hlas zněl téměř klidně ve srovnání s Kislevanovým, ale přes veškeré výbuchy by Ivan Petrovič nedokázal za stovku životů vložit do něj takovou hrozbu. Zapůsobil jako ledová sprcha do Kislevanovy tváře.

"Jak to provedeme?" Trolobijce potřásl hlavou. Vypadal zklamaně a zmateně. Felix věděl, že z toho bude ještě popudlivější. Felix přešel k ohřívadlu na dřevěné uhlí a hrál si ruce.

Ivan Petrovič by mohl mít pokoje v citadele, kdyby chtěl, ale raději zůstal se svými muži, kteří se zabydleli ve stanech na okraji města po způsobu starého kislevského jezdeckta. Felix by si stěžoval na zimu, ale už slyšel tolik komentářů o změkčilých jižanech, že mu to stačilo na celý život.

Otázka bojara z pohraničí byla dobrá. Felix příliš nedoufal, že Krieger dodrží slib a Ulriku propustí; za posledních několik dní i tato slabá jiskřička pohasla. Jak najít jednoho muže a jeho vězně ve městě tak velkém a chaotickém, jako je Praag? Jak mu zabránit, aby odjel, pokud se pro to rozhodne? Ivan Petrovič měl jezdce, ale v mrazu a sněhu byl průjezd kolem města obtížný. Na druhou stranu byl každý, kdo vyjel ven, nápadný. Touto dobou město neopouštělo mnoho lidí. Zástupy uprchlíků stále proudily spíše dovnitř.

Felix byl zmatený. Potřeboval víc informací. Potřeboval vědět, jaký je účel talismanu a k čemu jej temný mág zamýšlí použít. Zoufale potreboval vědět, jestli je Ulrika dosud naživu.

Kdybych byl zlý čaroděj a chtěl se schovat v Praag, jak bych to udělal? V knihách a hrách, které četl jako mladík, to bylo snadné. Zlí mágové žili ve zřícených věžích a velkých domech postavených z nečestných zisků. Hledání takových míst ve městě byla práce pro silný žaludek. Naneštěstí Felix už dávno zjistil, že věci nejsou tak jednoduché. Kdyby měl Krieger rozum, plížil by se a nějak se maskoval. Jak by to udělal? To by Felix rád věděl.

"Vypadáš zamyšleně, človíčku," řekl Gotrek. "Máš nějaké rozumné návrhy?"

Navzdory zjevné ironii v hlase by Felix řekl, že to trolobijce myslí vážně. Během jejich dlouhého společenství bylo přemýšlení v podobných situacích Felixova práce. Bylo smutné, že když to bylo nejvíc potřeba, měl v hlavě prázdnou. Zavrtěl hlavou a posadil se na silný kobereček na podlaze stanu, kde začal prsty sledovat propletená vlákna. Hlava mu třeštila, oči ho bolely a teklo mu z nosu. Určitě onemocní.

"Potřebujeme mága," řekl.

"Jednoho máme," řekl Gotrek. "Naneštěstí to vypadá, že teď právě nám moc platný není."

"To se může změnit," odpověděl Felix.

"Říkáš, že bych měl být trpělivý," řekl Ivan Petrovič. Jeho tón naznačoval, jako by Felix navrhl, aby přestal s obtěžováním koz.

"Někdy je to to jediné, co můžete dělat," poznamenal Felix unaveně.

"Ušetři nás perel své moudrosti, človíčku."

"Pokud máš lepší nápady," řekl Felix, "rád si je poslechnu."

Ticho bylo ohlušující.

Roche řídil saně k bráně. Vzadu byla levná dřevěná rakev, pytle s krméním pro poníky, potrhaný stan a několik dalších věcí. Práskl opratěmi, aby se zvířata pořád pohybovala. Sanice svištěly na sněhu, jak jeli k bráně.

Hlídka, která byla ve službě, se na ně zahleděla s větším podezřením než obvykle. Roche se jim klidně podíval do očí.

Seržant se zahleděl na svitek, pak si je znovu prohlédl, jako by zvažoval, jestli odpovídají popisu. Roche měl v obličeji tupý výraz. Odpovídal oblečení vesničana, které měl na sobě. Pokud ti blázni hledají jeho pána, hledají šlechtice a možná světlou dívku. Těžko budou hledat jeho.

Věřil si. Pokud hledají saně, měl připravený věrohodný příběh. Přesto cítil, že v něm narůstá napětí. Mohlo by to dopadnout špatně. V minulosti se jim to už stalo; mohlo se to stát znovu.

"Kam má namířeno, vesničane?" zeptal se podsaditý muž, který se vynořil mezi strážemi. Pěkná uniforma a chvástavě arogantní chování ukazovaly na důstojníka, zřejmě jednoho z takzvaných kislevských šlechticů. Rochovi se jeho chování nelíbilo. Zapamatoval si mužův obličej pro případ, že by v budoucnu měl příležitost pomstít se. Za těchto okolností to nebylo pravděpodobné, ale naděje umírá poslední. Pár minut o samotě s Rochem a jeho nástrojem na stahování by ho zbavily těch jeho fanfarónských manýrů - a kůže navrch.

"Vracím se na farmu pohřbít bratra," řekl Roche. Dokázal napodobit hrdelní kislevský přízvuk, pokud musel. "Slíbil jsem mu, že to udělám. Než umřel, tak řek', že chce ležet vedle mě, a já jsem řek', že na to dohlídnu."

"Vezmi ho zpátky a spal ho, radím ti dobře. V lesích jsou bestie, navzdory hlídkám." To promluvil seržant. Jeho tón nebyl nepřátelský. Byla v něm jistá dávka sympatií. Důstojník s tvrdým obličejem se na muže podíval. Seržantův obličej najednou vypadal jako prázdná maska. Zavřel ústa. Stráže města Praag dosud používaly k vynucení disciplíny bič.

Roche měl za to, že pro vštěpování poslušnosti nad něj není.

"Lidé to zkoušejí a pašují v rakvích různé věci," řekl důstojník. "Lidé zkoušejí různé triky."

Roche se na toho arogantního idiota podíval, ale udržel obličej bez výrazu. Pašeráci se snažili dostat věci do města, ne ven z města. Ale nebylo na vesničanovi, aby poukazoval na takové věci před šlechticem. Vesničané v Kislevu byli poslušní, stejně jako doma v Sylvánii.

"Slíbil jsem mu to," řekl Roche, jako by byl tak hloupý, že dosud odpovídá seržantovi. "Přinutil mě přísahat na Shallyu a Ulrika, že to udělám. Měl mě rád. Měl to rád doma. Říkal, že nikdy neměl chodit do tohoto města. Říkal, že chce být pohřbený pod borovicemi."

"Otevři rakev," přikázal důstojník. Bylo očividné, že se mu Roche z nějakého důvodu znelíbil. Lidem se to stávalo často. Roche byl na to zvyklý. Předpokládal, že za to může jeho zevnějšek. Ale teď s tím nemohl nic dělat.

"Ale on je mrtvý," řekl Roche.

"Pokud ji neotevřeš, nechám to udělat své muži." Roche viděl, jak se vojáci ošívají. Pravděpodobně by neměli námitky proti zabití člověka, ale nikomu se nechtělo otvírat rakev, v níž mohla být týden stará mrtvola.

"Na co zemřel?" zeptal se nervózně jeden ze strážných, chlapec s tvarohovitým obličejem ve špatně padnoucí tunice.

"Kašlavá nemoc. Před měsícem byl tak zdravý jako vy. Jednoho dne začal kašlat a sípat, říkal, že se mu těžko dýchá.

Před dvěma dny umřel, po měsíci pocení, horeček a rozpadání plic. Nebyl na něho pěkný pohled."

Vojáci teď vypadali ještě nervózněji. Od obléhání bylo ve městě mnoho podivných chorob. Možná to byly zbytky kouzel, které na město seslali vyznavači Nurgleho, Pána moru. Možná to byl jen výsledek přelidnění, zkaženého jídla, zimy a špatné hygieny. Říkalo se, že víc lidí zemřelo na nemoci než v bitvě. Roche tomu věřil. Často to tak bývalo.

"Řekl jsem, otevři tu bednu. Podíváme se, co tam máš."

"Mrtvolu," řekl Roche hloupě.

"Ty budeš brzy mrtvola, jestli to neuděláš," zavrčel důstojník. Byl to jeden z těch malých mužů, kteří využijí každý kousek svěřené moci, a očividně rád uplatňoval svou autoritu na takových nemotorných obrech, jako byl Roche. Roche si toho muže určitě zapamatuje. Možná si udělá speciální cestu do Praag jen kvůli němu, pokud mu to pán dovolí. Nerad se nechával do něčeho nutit.

Sešplhal ze saní a šel k rakvi. Vojáci se mírně stáhli pryč kromě důstojníka, který horlivě krácel vedle něj. Jen jednu minutu s nástroji na stahování kůže, víc nežádám, pomyslel si Roche. Otevřel rakev a postavil se tak, aby stín dopadal na jeho pána. Věděl, jak slunce působí na jeho jemnou kůži.

Důstojník se podíval na ležící postavu. Pán byl také oblečen jako vesničan a vlasy měl rozčuchané. Na bledost nepotřeboval líčidlo; šmouhy špíny na obličeji ještě zdůraznily bílou kůži. Už to v minulosti udělali několikrát, když potřebovali ve spěchu opustit město. Roche si pamatoval, že mu otec i dědeček vyprávěli o podobných odjezdech, některých probíhajících za ještě nebezpečnějších okolností než tehle.

Důstojník si sundal rukavici a položil ruku na hrudník mrtvolu, jako by úplně nevěřil vlastním očím.

"Naprostě mrtvý," řekl zkřamaně.

"Proto ho jedu pohřbít."

"A já už mám té tvé drzosti dost!" zasyčel kapitán. "Ještě slovo a nechám muže, aby tě stáhli z kůže."

Roche se díval na boty, aby skryl zuřivost v očích. Nenáviděl tyhle malé vyskakující úředníčky a musel se během let vypořádat s více než štedrým množstvím podobných. Teď není čas, řekl si. Snažil se co nejvíce vypadat jako ztělesnění vystrašeného vesničana.

Důstojník vypadal, že vážně uvažuje, jestli nemá nechat vojáky rozebrat rakev na kusy. To by bylo zlé, myslel si Roche, protože by mohli najít skrytou schránku pod pánem, ve které je talisman. Kdo ví, co by pán za takových okolností udělal. Roche věděl o jeho posedlosti tou starou cetkou, byl přinucen za nespočetných večerů tolikrát poslouchat příběhy o ní a pánovy plány s ní, až se mu z toho dělalo špatně. Pokud uslyším jméno Nosferatus ještě jednou, pomyslel si Roche, tak...

Důstojník se podíval na pána ještě jednou zblízka. Roche zadržel dech. V botě měl ukrytou dýku. Pokud se něco stane, vrazí ji tomu nafoukanému důstojníkovi do břicha a zatočí s ním. Lidé umírali dlouho, když jste to udělali správně. Roche to věděl z praxe.

Nakonec i tohoto muže unavilo jeho naduté komandování. "Vypadni odsud," řekl. "Jdi si pohřbít svého mrtvého."

Roche němě přikývl, vyšplhal na saně a práskl opratěmi. V očích vojáků viděl cosi jako sympatie.

"Vypadá to, že se tvůj přítel začíná uzdravovat," řekla Shallyina kněžka. Ve vlasech měla šediny, ale její klidný obličej byl velmi hezký. Když mluvila, usmívala se. "Je dosud velmi, velmi slabý, ale myslím, že se dostal z nejhoršího. Věřím, že bude žít."

Felix se rozhlédl po malé spartánské místnosti. Maxe převezli na vévodovo naléhání do hospitálu na chrámových pozemcích; tak byli nejmocnější léčitelé vždy nablízku. Felix ženě úsměv oplatil. "To rád slyším."

"Herr Schreiber je muž s velice silnou vůlí a má v sobě sílu, která podporuje léčení."

"Víte, co se mu stalo?"

"Ne - paní léčitelů se domnívá, že se do jeho mozku nějak dostala jakási zvrácená energie. Vypudit ji ven ji stálo všechny síly, nyní je již den zavřená ve svém pokoji. Tvůj přítel musí být velmi významný muž, když vévoda trval na tom, aby to udělala."

"Jsem si jistý, že přinese bohyni velký dar," řekl Felix kysele. Vypadalo to, že i sestry Shallye, které by měly být nezávislé a nesobecké pomocnice chudých a slabých, jsou předmětem politických intrik. Nevěděl, proč by z toho měl být rozčarovaný, ale byl. Žena postřehla jeho tvrdý tón a tvářila se hned méně přátelsky.

"Mohu se na něho podívat?" zeptal se s nuceným úsměvem. Kněžky by si nerad znepřátelil. Nikdy nevíte, kdy na jejich pomoci bude záviset váš život. Jejich modlitby a byliny zřejmě pomáhaly i proti jeho chorobě. Cítil se mnohem lépe, i když nebyl ještě úplně ve své kůži.

"Pokud si to přeješ... ale buď tiše. Spí a potřebuje odpočinek, aby se uzdravil. A zakryj si ústa kapesníkem. Bylo by smutné, kdyby se vyléčil z toho, co ho potkalo, a pak ho zabila tvá chřipka."

Felix přikývl a šel, jak nejtíšiěji uměl. Místnost pro nemocné voněla mátou, kafrem a jinými bylinami, které si pamatoval z dětství, když navštěvoval matku během její dlouhé nemoci.

Felix byl šokován. Max býval silný, energický muž. Nyní byl bledý a malátný, vyčerpaný jako by měl úbytě. Za tak krátkou dobu to byla strašlivá změna. Alespoň dýchal zhluboka a pravidelně. Felix vzhlédl k obrazu holubice na zdi a nabil modlitbu Shallye, aby byla milosrdná a čaroděje uzdravila. Pokud bohyně slyšela, nedala to nijak najevo.

Felix se už otočil k odchodu, když zaslechl změnu v čarodějově dechu. Obrátil se a uviděl, že Max má otevřené oči a je v nich šílenství a strach. Ruka se chabě natáhla a rty zašeptaly jediné slovo, z něhož šel Felixovi mráz po zádech.

"Nagaš," řekl čaroděj a upadl opět do bezvědomí.

"Nagaš," řekl zachmuřeně Gotrek. I v teple hospody, kde byl obklopený houfem opilých bojovníků, v pachu piva a zvuku tance a zpěvu, z toho slova Felixe mrazilo, jako by měl zimnici. Snažil se namluvit si, že je to ještě přetrvávající horečka, ale věděl, že to tak není. Jméno vyvolávalo obraz dávných časů, kdy temní bohové putovali světem a vyvražďovali celá království. Ani nejkřutější matky jim nestrašily nejneposlušnější děti.

"To je opravdu zlé jméno," řekl Ivan Petrovič a obrátil si do hrdla další sklenici vodky. Když to dělal, třásla se mu ruka.

"Snorimu se to nelíbí o nic víc," řekl Snorri a protentokrát s ním Felix souhlasil z celého srdce.

"Takže náš kouzelníček si myslí, že ten talisman je nějak spojený s Velkým nekromantem, človíčku?"

"To přesně se mnou neprobíral. Řekl jen tohle jediné slovo, než znovu upadl do komatu. To by vysvětlovalo, proč se Krieger tak snažil dostat tu věc do rukou."

Felix o tom přemýšlel, když si dával další lok vodky. Ohnivá tekutina hrála v žaludku, ale nevyhnala chlad ze srdce.

Velký nekromant, říkal si. Bytost, která bojovala s člověkem-bohem Sigmarem, než bylo založeno Císařství, a která byla zodpovědná za vyvražďení celých národů v raném věku světa, alespoň pokud se dá věřit legendám. Nagaš byl pravděpodobně nejmocnější čaroděj, jakého svět znal, nekromant ovládající nejtemnější tajemství života a smrti. Kdo ví, jaký nástroj nesmírného zla byl schopen stvořit. Ať už to bylo cokoli, měl to teď v rukou Adolphus Krieger, ať je jeho pravé jméno jakékoli. Spolu s Ulrikou.

Felix na to nechtěl myslet. Stálo ho dost úsilí vypudit z třeštící hlavy představu, že Krieger je upír a zabil několik žen. Otřásl se. Tohle mu ještě scházelo: Ulrika unesena, Max v komatu, hordy Chaosu na pochodu a nyní prastarý artefakt v rukou šíleného čaroděje. Co ještě může být horší?

Adolphus se cítil lépe. Byla noc a kůže se už začínala hojit. Tajuplné měsíční světlo dodávalo zasněžené krajině přízračnou krásu a naplnilo ho touhou po lovu. Z okna lovecké chaty viděl přicházet tlustého Osrika a jeho muže. Měli spoustu saní a strážců. Bystrými očima dokázal rozeznat muže a ženy zahalené v těžkých kožešinách. Tihle se přes bránu dostali bez potíží. Koneckonců, byli to místní šlechtici, a pokud byli tak bláhoví, že si chtěli vyjet na lov, žádná stráž se s nimi o tom nehodlala hádat.

Viděl, že ta dívka Ulrika je s nimi. Hlavu měla opřenou o Osrikovo tučné rameno. Byla dosud omráčená polibkem, který jí dal minulé noci. Adolphus se těšil na další lok její krve. Vypadalo to, že zatím všechno jde přesně, jak si přál. Byli za městem a přípravy na cestu do Sylvánie probíhaly podle plánu. Jeho coven dohlédl, aby byli vybaven vším, co on, Roche a dívka budou na cestě potřebovat. Brzy budou připraveni vyrazit.

Stiskl talisman. Nyní mu visel kolem krku. Něco v něm cítil, něco, co odpovídalo na jeho přítomnost. Položil na něj ruku, ale držel v prstech jen chladný kámen. Byla to fascinující věc, alespoň pro jeho druh, a proto byla tak nebezpečná. Jakmile bude zpět ve své adoptivní domovině, nadělí mu talisman moc, o jaké se šlechtě noci ani nesnilo. Stane se skutečným Pánem upírů a jeho vláda bude věčná.

Nyní je čas jít a přivítat dívku. Možná že je to ta pravá.

"Jak dlouho jsem byl... nemocný?" zeptal se Max Schreiber. Cítil se slabý a v jeho hlase zazníval strach, který tam dříve nebyl. Zvedl ruku. Vypadala spíš jako spár, samý sval a kosti. Nehty měl dlouhé a nestříhané. Kůže byla téměř průsvitná. Pohyb ho stál značné úsilí.

"Tři dny," odpověděl Felix Jaeger.

Max se zvedl na posteli a zaostřil oči na básníka. Felix také nevypadal dobře. Měl zarudlé oči, byl neupravený a

neoholený. Max cítil směs levného alkoholu a nepraného oblečení. Suše zakašlal do sevřené pěsti a pokusil se o úsměv. Měl pocit, že mu kůže na obličeji popraská námahou.

"A podle toho, jak vypadáš, jsi byl ty po celou tu dobu na tahu."

"Skoro," řekl Felix. Znělo to mrzutě a tvářil se ještě mrzutěji. V očích měl divokost, jaká tam dřív nebyla. Vypadal spíš jako trolobijce než jako ten přívětivý mladík, kterým býval.

Snaha posadit se Maxe vyčerpala. Dovolil si padnout zpátky do postele a zadíval se na strop. Byl obílený. Pokoj voněl mátou a léčivými bylinami. Stěny byly také bílé. Koutkem oka zahlédl obraz holubice.

"Nemám rád klišé, ale kde to jsem?" zeptal se. Odpověď mohl uhodnout, ale chtěl to vědět jistě.

"Vhospitálu Shallyina chrámu."

"To jsem byl tak nemocný?"

"Ano."

Max zhluboka vydechl a snažil se uspořádat si myšlenky. Poslední, co si pamatoval, byl dům šlechtice Andrejeva. Ne. Zkoumal něco, nějaký talisman. Potom měl vzpomínky... zmatené. Vzpomínal si na noční můry, kostlivého obra s obličejem smrti a hrůzy, zuby vyceněné jako zuby lebky, maso se loupalo z obličeje, oči byly jámy zelenavého zápachajícího slizu. Vzpomínal si na podivné vize opuštěné země a velké černé pyramidy; na války, kde mrtví bojovali se živými, bledí aristokraté pili krev z bronzových kalichů a praktikovali černou magii, aby si prodloužili svůj nepřírozeně dlouhý život. Věděl, že může pojmenovat tu postavu a tu vzdálenou prašnou krajinu smrti. Nechtěl. Jeho myšlenky se choulily před těmi vzpomínkami. Byly věci, s nimiž ještě nebyl připraven se vypořádat. A možná ani nikdy nebude.

Natáhl ruku a dotkl se obličeje. Vousy měl dlouhé a neudržované. Tváře měl propadlé. Dotkl se srdce. Dosud bilo. Jaksi se bál, že nebude bít.

"Vypadáš jako člověk, který viděl ducha," poznamenal Felix.

"Myslím, že svým způsobem jsem ho viděl."

"Když jsi byl nemocný, mluvil jsi z cesty. Pořád jsi opakoval nějaké jméno."

Max mohl uhodnout, jaké jméno to bylo. Nechtěl, aby ho Felix řekl, protože by mu to připomínalo to, co viděl. Ale ten muž se nedal zastavit.

"Nagaš."

Max ztuhl. Věděl, že tomu dříve či později bude čelit. Nestal by se mistrem čarodějem, kdyby měl nedostatek silné vůle. Zjistil, že normálně dýchá, ovládá bušící srdce, ignoruje chladný pot na čele.

"Ano," řekl nakonec. "Nagaš."

Vzpomínky připluly zpět. V tom amuletu bylo skryto tolik moci, vetkané s takovou zručností a úskočností, že tomu Max dosud úplně nevěřil. Byly v něm pasti proti slidičům, jako je Max, a jedna z nich sklapla. Měl štěstí, že to vůbec přežil. Rozhodně měl namále. Nagaš se určitě snažil ze všech sil skrýt svá tajemství, ale to bylo pochopitelné. Velký nekromant nebyl jediný mág, který se snažil utajit své znalosti před ostatními mágy. Jen jeho ochrana byla účinnější než těch ostatních.

Jelikož byl okamžik předem varován, dokázal se Max zaštitit proti plné síle úderu, ale přesto to jeho obranu zahltilo. Věděl, že teď potřebuje čas, aby spočítal škody a zjistil, jestli jeho mysl byla nakažena, jestli jsou vzpomínky úplné, jestli jsou jeho schopnosti...

Instinktivně sáhl myslí po vichrech magie. Moc proudila kolem. Napojil se na její tok a vetkal ji do své průzkumné sondy, pak si ale uvědomil, jak je dosud slabý, a moc zase uvolnil. Alespoň ještě dokážu pracovat s magií, pomyslel si. Moje schopnosti zůstaly nedotčené.

Uvědomil si, že na něj Felix zírá s rukou na meči. "Co je?"

"Začaly ti zářit oči a najednou ses posadil. Podle výrazu obličeje jsem si myslel, že bys mne mohl napadnout."

"Ne. Jen jsem zkoušel, jestli... jestli jsem dosud schopen pracovat s magií."

Felix přikývl, i když bylo jasné, že dosud nerozumí. "Co měl Nagaš společného s Okem Khemri?"

"Vyrobil ho. Vyrobil ho dávno s určitým záměrem. Víc jsem nedokázal zjistit, než past spustila."

"Co to umí?"

Max o tom přemýšlel. Byl si jistý, že zná účel Oka, ale teď to bylo v jeho mysli pohřbeno pod kaskádou strašných snů a vizí. Za čas bude schopen to dát dohromady. Alespoň v to doufal.

"Ještě nevím."

"Ještě?"

Max se necítil na dlouhé vysvětlování. "Mám v hlavě trochu zmatek. To se spraví."

Najednou ho napadlo něco dalšího. "Kde je Ulrika?"

Felixova reakce ho překvapila. Kdyby mladíka zasáhl magickým bleskem, netvářil by se bolestněji. Najednou pochopil, že Felixovo pítí musí mít důvod; stejně tak ten pomalý, váhavý způsob, kterým se vyjadřoval. "Není mrtvá, že ne? Co se stalo? Co se stalo v Andrejevově domě?"

Felix mu to řekl. Maxe to, co slyšel, nepotěšilo. Když Felix skončil, rozhlédl se. "Kde mám šaty? Musím vstát. Musíme ji najít."

Felix se na něho ironicky zašklebil. "Jak? Gotrek a já jsme si mohli nohy uchodit, abychom ji našli. Prošli jsme celé město, prohlédli každý hřbitov a vyslechli jsme každý drb související s přítomností cizích mágů. Nic. Ivan Petrovič nechal své muže propátrat okolí města. Nic. Vévoda dal Ulričin a Kriegerův popis všem strážím u brány. A víš co? Nic." Maxovi se nelíbil Felixův tón ani to, jak vypadá. "Takže pak jsi prozkoumal každou hospodu a dno každé pивní sklenice, jestli ji náhodou nenajdeš tam?" konstatoval.

Felixovi zběhly prsty na jílci meče a pak se mu do obličeje vloudil provinilý výraz. "Už mě nenapadlo nic dalšího. Zkusil

jsem všechno, co jsem dokázal vymyslet a bylo to k ničemu. Doufal jsem, že něco uděláš ty, až se vzpamatuješ. Proto tady čekám."

Znělo to tak utrápeně, že ho Max začal litovat. "Pak jsi udělal to nejlepší, co jsi mohl. Já ji najdu. Alespoň doufám, že to dokážu."

"Jak? Magií?"

"Ano."

"Pak jsi lepší než polovina věštců v tomto městě."

"Mám výhodu."

"Jakou?"

"Opatřil jsem talisman vyhledávacím kouzlem, ještě než jsem jej začal zkoumat. S trochou štěstí dosud drží, takže jej budu moci vystopovat."

"Takže dokážeš najít amulet. To ale neznamená, že dokážeš najít ji."

"Nebud' hloupý, Felixi. Krieger riskoval spoustu nepříjemností, aby tu věc dostal. Pochybují, že by ji chtěl prostě odhodit. Zejména pokud to má takovou moc, jak si myslím. Kterýkoliv temný mág by si ten talisman nechal, vyzkoušel ho a použil. Pokud dokážu najít talisman, dokážu najít Ulriku."

"Jestli je dosud naživu. Jestli ji nenabídl jako oběť nějakému temnému bohu. Jestli..."

Max zarazil Felixe pokynem ruky, i když jeho slova mu téměř zastavila srdce hrůzou. Ulrika je určitě naživu. Nemůže být mrtvá. Max ji miluje a nedovolí to. Byla tu sice reálná možnost, že Felixova podezření jsou správná, ale o té odmítal uvažovat.

"Seber se, člověče. Pokud ho najdeme a ona bude dosud naživu, osvobodíme ji. Pokud bude mrtvá..." V ústech mu vyschlo, když to říkal, a měl pocit, že snad ani nepřiměje jazyk k pohybu. Donutil se pokračovat. "Pokud bude mrtvá, pomstím se Kriegerovi a všem, kdo mu pomáhali."

Felix se napřiml a divoký lesk v očích mu trochu pohasl. Pustil meč a přejel si rukou po bradě, jako by si poprvé uvědomil, jak je jeho strniště neudržované.

"Jak brzy můžeš začít?" zeptal se.

"Jakmile budu venku z postele. A Felixi..."

"Co?"

"Trochu si odpočiň. Vypadáš příšerně."

"Jsi si jistý, že to bude fungovat?" zeptal se Ivan Petrovič už po sté.

Max si podrážděně povzdechl a ohlédl se na městské hradby. Felix viděl, jak je dosud vyčerpaný. Kráčel pouhou silou vůle a stále vyptávání pohraničního bojara ho unavovalo.

"Pokud nevěříte mé magii, měl byste vzít své muže a odjet, kam uznáte za vhodné," odsekl čaroděj. Jeho tón jasně dával najevo, že je s trpělivostí u konce. Chvilí to vypadalo, že přesně to stařec udělá. Kvůli obavám o svou dceru se krotit méně než obvykle, navíc to nikdy nebyl trpělivý člověk.

"Jsem si jistý, že Max je schopen vaši dceru najít," zasáhl Felix diplomaticky. Chtěl, aby bojar a jeho dvacet mužů jeli s nimi. Cestování v Kislevu bylo v zimě mizerné i za těch nejlepších podmínek. Ted', když byly hordy Chaosu na pochodu, a možná se v okolí vyskytovali i skaveni, by to mohlo být přímo sebevražedné. To by mohlo vyhovovat Gotrekovi a Snorrimu, ale Felix hodlal žít, aby mohl osvobodit Ulriku, a dvacet zocelených veteránů ze severní hranice s jejich statečným vůdcem značně zvyšovalo jejich naděje.

Ivan chvilí stál, a pak plácl Maxe tak srdečně po zádech, že se rozkašlal. "Nechtěl jsem tě urazit, Maxi, starý příteli, jen..."

Max vypadal vyčerpaně, ale slabě se na bojara usmál a řekl: "Chápu. My se o ni také bojíme."

Felix pohlédl na jejich malou karavanu. Každý jezdec vedl dva poníky navíc. Byly tam troje sáně, na zásoby, pro Maxe a pro trpaslíky. Všechny byly vysoko naložené zrním a jídlem. Felix doufal, že to bude stačit. Nikoli poprvé si přál vědět, kdy nebo jestli vůbec se Malakai Makaïsson vrátí s Duchem Grungniho. O vzducholodi už celé dny neměli žádné zprávy a nemohli čekat déle. Když trolobjice-mechanika viděl naposledy, u Železné věže, říkal něco o opravách. Mít ho tady, jejich výprava by byla mnohem jednodušší.

Gotrek a Snorri ostražitě sledovali poníky. Oba trpaslíci sice byli přesvědčeni, že koně jsou dobří jen k jídlu, ale dokonce i oni chápali výhodu saní v takovémto počasí. Felix jen doufal, že zvířata snášejí chlad lépe než on. I přes dvě vrstvy oblečení, nejteplejší plášť a rukavice zjišťoval, že je mu zima. Přál si, aby byl zpátky u Bílého kance, ohříval si ruce u ohně a popíjel horké kořeněné víno. Nemoc, která ho týdny sužovala, se mu při jeho flámech vrátila, a ani bylinky kněžek, ani Maxova zaříkadla příliš nepomáhala. Doufal, že se to nebude zhoršovat.

"Je čas jít," prohlásil Gotrek, vyšplhal do saní za Felixem a výhrůžně se podíval na poníky. Kdyby byla zvířata schopna Čistí vražedné pohledy, věděla by, že se mají raději chovat slušně. Snorri vylezl za Maxem. Ivan sám vzal opratě třetích saní. Jezdci se rozptýlili do formace. Dvojice zvěďů vyrazila vpřed, další dvě dvojice jely po stranách a ostatní strážé zpomalily, aby jim hlídaly záda. Zbytek malé jednotky jel ve dvoustupu před nimi.

Sníh křupal pod kopyty koní a skřípal pod sanicemi. Sáně sebou trhly vpřed, jak Felix zatáhl za opratě. Vyjžděli. Za nimi se v dále ztrácely zlaté věže Praag.

* * *

Max zavřel oči a znovu vyvolal pátrací kouzlo. Proudové magie ho pohltily a posílily dlouhá, tenká vlákna, která ho spojovala s Okem Khemri. Jako by ho k talismanu poutalo neuvěřitelně dlouhé lano. Nedokázal říct přesně, jak je

dlouhé, ale věděl, že je to velká vzdálenost a že směr, kterým musí jet, je jihozápad.

Snad až se dostanou blíž, bude schopen odhalit víc, ale zatím to bude muset stačit. Měl štěstí, že ta jemná nitka držela i na takovou dálku. Sakra, měl štěstí, že je vůbec ještě naživu, poté co padl do pasti, kterou po sobě zanechal Velký nekromant.

Max v minulých dnech strávil hodně času přemýšlením o té věci. Pořád měl svou moc. Jeho schopnosti a paměť byly víceméně nedotčené. Nedokázal ani najít ve své duši žádnou náказu, kterou by tam mohl zanechat příliv temné magie. To ovšem nic neznamenalo. Kouzlo schopné nakazit jeho myšlenky by mu také dokázalo zabránit, aby jej viděl. Max věděl, že by na to bylo třeba mága s nepředstavitelnými schopnostmi. Ještě před několika dny nevěřil, že je to vůbec možné. Nyní si byl jistý, že je. Podle sítě zanechané na Oku Khemri Max zjistil, že Nagaš byl něčeho takového nepochybně schopen. Ten člověk - nebo to, co se z něho stalo - byl nadán mocí téměř božskou.

Jak je to možné? uvažoval Max. Jak se může nějaký mág stát tak mocným? Možná že v době, kdy byl svět mladý, byla magie vydatnější. Možná se tehdy vlny magické energie zvedaly k vrcholům, o jakých se čarodějům v moderní době ani nesní. A možná se právě to děje i nyní, když se pustiny Chaosu rozpínají a armády Temných sil pochodují k jihu. Nebo se možná Velký nekromant prostě narodil s mocí značně převyšující moc kteréhokoli moderního mága. Vyloučeno to nebylo. Čarodějové se jeden od druhého lišili co do moci a potenciálu. Max znal muže dvakrát starší, než byl sám, a s dvojnásobnými zkušenostmi, kteří neměli ani desetinu jeho současné moci. Viděl učně, o kterých si myslel, že se praxí stanou mnohem silnějšími než on. Alespoň teď tomu věřil.

Střetnutí s obranou, již Nagaš vložil do Oka Khemri, ho naplnilo pochybnostmi. V celém svém životě se nesetkal s dílem mága, který by ho o tolik převyšoval. Čarodějové podporující svými zaklínadly hordy Chaosu během obléhání byli sice silnější než on, ale alespoň chápal, co dělají. Věděl, že jejich síla částečně pochází z mohutného proudu temné magie, kam vždy sáhli. Šedý věstec skavenů byl mocný jen proto, že svou sílu zvyšoval používáním chaotitu, a Max pochyboval, že pokud se jedná o skutečnou práci se zaklínadly, byl ve skutečnosti o mnoho silnější nebo lepší.

Ale Nagaš byl úplně jiný. Max se nikdy nesetkal se zaklínadly tak rafinovanými jako ta, jež byla vložena do amuletu, ani s tak velkou přirozenou silou, aby po sobě zanechávala rezonanci po tři milénia. Když v Oku objevil obranné kouzlo, setkal se s prací bytosti o tolik jej převyšující, o čem sám v oblasti magie převyšoval obyčejné lidi. Věděl, že bez ohledu na to, jak pilně bude studovat nebo kolik moci získá, nikdy se takové bytosti nevyrovná.

To, co se mu stalo, byly víc než jen noční můry a podivné vize. Nahodávalo to jeho sebeúctu, ničilo jeho sebedůvěru a Max věděl, že tohle může být mágovi osudné. Sesílání kouzel většinou záviselo na síle vůle a cokoli, co ji oslabovalo, snižovalo vaše schopnosti. Chyba při splétání nebezpečného kouzla mohla mít smrtící následky. Max o takových případech slyšel. Výsledek nebyl příjemný ani pro mága, ani pro lidi v širokém okolí. Takové selhání si teď nemohl dovolit. Ne když je v sázce Ulričin život.

Uvažoval, jestli jeho pocity méněcennosti nejsou nějakým způsobem zapříčiněny ochranou talismanu. Byl by to velmi rafinovaný způsob, jak zničit nepřátelského mága. Nagaš pravděpodobně nepotřeboval být tak lstivý, i když toho určitě byl schopen. Proč skrýval moc uvnitř talismanu? Proč jej chránil takovými prostředky?

Max dokázal odpovědět alespoň na tu druhou otázku. Ponořil se do talismanu na dost dlouho. Nagaš měl mnoho protivníků a rozhodně mělo smysl zaštitit svou práci tak, aby nepadla do rukou jeho nepřátel. Pomyšlení na nepřátele vyvolalo v Maxově mysli další představu vířícího chaosu nočních můr a vizí. Viděl znovu ty blede šlechtice pijící krev a věděl, že talisman má s nimi cosi společného - ale co? Mohl jen doufat, že zmatek v jeho mysli se brzy usadí a že bude schopen analyzovat šílený vír podivných myšlenek, jež tam talisman zanechal. Závisel na tom Ulričin život. A nejen to, závisel na tom i jeho život, dokonce více než jedním způsobem. Potřeboval vědět, čemu budou nuceni čelit, až nakonec Adolpha Kriegera najdou. A potreboval znovu získat svou sebedůvěru.

Mysli, říkal si. Podívej se na to z lepší stránky. Nauč se z té zkušenosti, co můžeš, a použij to, abys ze sebe udělal lepšího člověka a lepšího mága. Vždycky jsi věděl, že existují mágové mocnější než ty. To nijak nesnižuje tvé úspěchy. S dary, které ti byly dány, děláš co můžeš.

Přežil jsi to, co se stalo, a nezlomilo tě to. Poučil ses. Určitě by ses bez některých těch poučení docela rád obešel, ale už se stalo. Kolik lidí se může chlubit, že viděli přímo do mysli Velkého nekromanta? Kolik lidí přežilo, když je zasáhlo jedno z jeho kouzel?

Pomalů, po troškách Max bojoval s pochybnostmi o sobě samém. Věděl, že najít znovu sám sebe bude dlouhý, pomalý proces, ale alespoň začal. Jen doufal, že bude připraven tomu temnému mágovi čelit, až přijde čas. Z víru myšlenek v jeho hlavě se postupně vyloupala další, ještě děsivější možnost.

On tu past spustil a dostal plný zásah její energie. Obnovilo se pak to kouzlo samo? Nebo najde Krieger cestu otevřenou, takže k sobě bude moci amulet snadno připoutat? Maxe napadla další věc. Obrany amuletu nebyly spuštěny, dokud se nesnažil prozkoumat jeho strukturu. Možná amulet měl být použit; možná měl nějaký neblahý, tajný účel, který Velký nekromant chtěl skrýt. Na okamžik Max téměř cítil, jak se ta obrovská kostlivá ruka natahuje přes propast věků, aby sáhla do osudů smrtelníků.

Otřásl se a uvažoval, jestli Adolphu Kriegerovi neprokážou milost, když ho zabijí.

* * *

Ivan Petrovič Stragov sevřel opratě saní v rukou, jež byly nešikovné kvůli silným rukavicím lemovaným kožešinou. Padal sníh, který tlumil dusání kopyt poníků a cinkání postrojů. Vitr štípal do tváří. Všude kolem cesty se táhly husté borové lesy. Za sebou slyšel, jak po sněhu jedou další saně.

Proklínal počasí. Proklínal muže, který unesl jeho dceru, ale nejvíc proklínal sám sebe. Nebyl tam, když ho jeho dcera potrebovala. Bavil se na banketu u vévody, když ji odvážel nějaký šílený čaroděj. Po smrti její milované matky ji

nestydatě rozmazloval, nechal ji dělat, co chtěla, dokonce ji nechal běhat za tím cizincem Felixem Jaegerem, když měla být v bezpečí doma.

Ale už vlastně domov neměli, teď už ne. Jeho dům byl zničen při útoku skavenů před několika měsíci a i to, co zbylo, bylo bezpochyby smeteno, když přes něj přešly hordy Chaosu. Všechny jeho naděje na klidné stáří v kruhu vnoučat byly pryč. Cítil se podivně neklidný a vykořeněný. Uplynulý měsíc partyzánských bojů a putování s vojsky ho donutil si uvědomit, že už není mladík. Byl tlustý stařec, přivyklý pohodlí a změkčilý dobrým životem. Stálo ho obrovské úsilí držet krok s mladšími muži ve svém vojsku a neukázat únavu a beznaděj. Ještě větší úsilí ho stálo nepoddát se tomu teď.

Snažil se říkat si, že Ulrika je statečná a duchapřítomná mladá žena, cvičená ve zbrani stejně jako kterýkoli válečník z jeho skupiny. Ale nepomáhalo to. Mohl jen doufat a modlit se, aby byla dosud naživu a nebyla obětována nějakému temnému božstvu. Mohl jen doufat, že Max Schreiber ví, co dělá. Jel dál, v srdci mu hlodaly obavy a vina a jeho myšlenky byly bezútěšné stejně jako počasí a pustiny kolem.

Adolphus Krieger se rozhlédl po vnitřku kočáru. Byl pohodlný. Sedadla byla vyrobena z luxusní kůže a poskytovala dost místa pro něho i dívku. Vyrobil ho pro Osrika nejlepší výrobce kočárů v Kislevu a kvalita na něm byla vidět. Hračka bohatého člověka. Luxusní kočár postavený na sanicích. Možná že v kraji, kde zima trvala šest měsíců a kde po většinu té doby pokrýval zemi sníh, mělo smysl vlastnit takové saně stejně jako kočár. Ať už to bylo jakkoli, stejně byl rád, že mu je Osrik nabídl.

Dívka na něho zamračeně pohlédla. Byla bledá, vyčerpaná a vzdorovitá. Nechápala, co se s ní děje. Málo smrtelníků opravdu chápalo smysl temného polibku. Bojovala proti tomu. To je v pořádku, pomyslel si Adolphus. Bavilo ho lámat její vůli. Usmál se na ni, ale neukázal zuby.

"Přiznej si to," řekl hedvábně. "Líbí se ti to. Minulou noc jsi mi nabídla hrdlo dřív, než jsem tě o to požádal."

To nebyla tak docela pravda, ale téměř ano. Když ji objal, příliš nebojovala. Znal potěšení, které smrtelníkům přináší to, že jsou vysáváni. Byla to extáze jako žádná jiná. Jakmile se tomu člověk oddá, udělá cokoli, aby to zažil znovu, i kdyby ho to mělo zabít. Což se často stává.

Dívka se na něho mračila a nepřipouštěla, že by v tom, co říkal, bylo byt' jen zrníčko pravdy. Nebyla ochotná to přiznat ani sama sobě. A přesto věděl, že je to tak. Pomalu to začínalo být neoddiskutovatelné. Její strach, odpor a odmítání postupně slábly. Seběmenší zárodky pochyb, které se jí už zmocňovaly, brzy podryjí její odpor, až se naučí, že nemůže věřit vlastnímu úsudku, svému starému smyslu pro morálku. Za ta staletí to viděl už mnohokrát. Jakmile ten proces začne, je nevyhnutelný, dokud se on sám nerozhodne, že jej zastaví.

Vytáhl knihu, starou potřhanou pergamenovou kopii Nosferatových proroctví, vázanou v lidské kůži. Otevřela se v místech týkajících se předzvěstí Času krve. Ta znamení byla nepřehlédnutelná. Armády bestí byly na pochodu.

Hladový měsíc požíral oblohu. Města lidí hořela. A nyní Bledý kníže získal Oko Velkého neumírajícího. Bylo tu, pálilo ho na hrdle. Cítil rafinovanou moc té věci. Koutkem oka zachytil náhlý pohyb.

Dívka sáhla po dýce rychle jako had. Očekával to od ní. Byl to jeden z důvodů, proč jí tu zbraň nechal. Byla velmi rychlá. V srdci smrtelníka by ta dýka byla dřív, než by stačil zareagovat. Ale Adolphus nebyl smrtelník. Chytil ji za zápěstí a téměř jemně jí ruku odsunul zpět. I když byl tlak jemný, nedalo se mu vzdorovat. Během chvilky ji donutil vrátit zbraň do pochvy. Nechal si knihu padnout na kolena.

"Klid, klid, má milá," řekl škádlivě a znovu zachytil její zápěstí, když se ho pokusila udeřit. Měla by se naučit, že je bezmocná; že nemůže udělat nic, čím by ho zastavila. Nejdřív se to naučí fyzicky, a pak se to nevyhnutelně naučí i v duši a v srdci.

"Pijavice," zasyčela nenávistně, odvrátila se a vyhlédla z okna. Adolphus viděl dvě malá bodnutí na jejím krku. Zjistil že ho ten pohled podivně vzrušuje a vzbuzuje v něm touhu napít se znovu. Potlačil to nutkání, i když to bylo obtížné - v dívčině krvi bylo něco, co mu přinášelo velké potěšení. Možná proto s ní strávil tolik bdělých hodin a přitom se jí nenápadně vyptával na její spoléčníky. Těšilo ho, že dokázal odolat pokušení. Čím víc mil bylo mezi Praag a nimi, tím méně ho ta bestie uvnitř trápila. Nebo to možná bylo vzdáleností, kterou položili mezi sebe a sever. Ať to bylo jakkoli, už na tom nezáleželo; důležité bylo to, že se mu vracelo sebeovládání.

"To jsem," řekl a dovolil pýše, aby se mu objevila v hlase. "A není to vůbec špatné. Žiju po staletí a viděl jsem divy, jaké si ani nedokážeš představit."

"Ta staletí sis vykoupil krví nevinných."

Zasmál se. "Většina mi ji dala dost ochotně, stejně jako to brzy uděláš ty."

"Nikdy," prohlásila a znělo to, jako by to myslela vážně. "To radši umřu."

"Ach, nebud' tak melodramatická. Nemáš ponětí, o čem mluvíš. Koneckonců, v hrobě jsi dlouho. Proč tam pospíchat? Proč pospíchat, aby ti červi mohli sežrat ty krásné oči nebo aby se larvy mohly plazit mezi těmi krásnými a plnými rty?" Na chvíli zavládlo ticho, pak se zeptala: "Co ty víš o smrti? O skutečné smrti? Jsi chodící mrtvola udržovaná naživu krví živých."

Takže nakonec to s ní bude těžké. Dobře. Boj to dělá zajímavějším. Alespoň se zdoláváním jejího odporu zabaví, dokud se nedostanou do pevnosti, kde bude moci vyładit talisman na svou vůli. "Vím dost, abych si uvědomoval, že se bez toho klidně obejdu."

"To není odpověď."

"Co chceš, abych řekl? Nejsem kněz, abych zasvěceně hovořil o věcech, které jsem nikdy neviděl, nebo ti vyprávěl o říších, v nichž jsem nikdy nebyl. Nelžu."

Adolphus měl dojem, že nyní získal její pozornost. Znělo to upřímně, a i když byl dokonale schopen upřímnosti předstírat, kdykoli chtěl, právě teď to nedělal. Nebylo to třeba. Pochybnosti a obavy, které cítili všichni smrtelníci, které

cítil sám, dokud dýchal a které cítí občas i teď, se ho příliš nedotýkaly.

"Ty tvrdíš, že kněží lžou? Že Kniha Morrova není pravdivá? Že slova bohů jsou lež?"

Vzal ji za bradu a jemně, leč neúprosně jí otočil hlavu, aby jí mohl hledět přímo do očí. "Mluvila jsi někdy s bohem, maličká?"

"Modlila jsem se."

"A odpověděl ti někdy bůh?"

"Mé modlitby byly vyslyšeny."

"Nemyslím tím, jestli jsi dostala to, oč jsi žádala nebo o čem sis myslela, že o to žádáš. Chci říct: Mluvil s tebou bůh někdy přímo?" Viděl, že nyní ztěžka dýchá. Vyzývavě se mu podívala do očí.

"Ne. Samozřejmě že ne."

"Přesto ochotně věříš slovům kněží, že jsou tím, za co se vydávají. Ochotně věříš na bytosti, které jsi nikdy neviděla."

"Nikdy jsem neviděla Altdorf, a přesto vím, že tam je."

"Do Altdorfu bys mohla jít, kdybys chtěla, ale mohla bys mluvit s bohy těch kněží?"

"Byly tu zázraky... provedené kněžimi ve jménu jejich bohů."

"Oba věříme v magii. Myslím, že čaroděje znáš. Jsem si jist, že bych většinu těch zázraků dokázal zopakovat. Kdo může říct, že kněží nejsou sami mágy?"

Ticho. Protahoval jej a škádlivě se na ni usmál. Neošila se, ale hleděla na něj. Rozhodl se, že ji překvapí. "Věřím ale, že bohové existují. Viděl jsem dost důkazů, abych to mohl říct. Jen prostě nevěřím, že jsou tím, o čem mluví kněží."

"Ty jsi viděl důkaz?"

"Ty jsi jej viděla také, pokud se nad tím zamyslíš. Jen blázen by se mohl dívat na hordy Chaosu a popírat, že existují páni Chaosu."

"A co naši bohové?"

"Tví bohové, míníš tím?"

"Pokud to tak chceš."

"Věřím, že něco existuje, ale nemyslím, že jsou tím, v co smrtelníci věří." Nic neřekla, a tak pokračoval. "Myslím, že bohové přesahují obyčejné smrtelníky o tolik jako smrtelníci psy. Když se na tebe podívá pes, myslíš, že rozumí tomu, nač myslíš?"

"Můj starý pes tomu rozuměl."

"Rozuměl poezii?"

"Nechápu, co to s tím má společného."

"Chci tím říct, že existují věci, kterým můžeš rozumět a myslet na ně a tvůj pes to nikdy nedokáže, ať tvým emocím a náladám rozumí jakkoli dobře. Myslím, že tví bohové jsou podobná stvoření. Myslím, že shlížejí na vás smrtelníky a baví se. Koneckonců, mají před sebou eony a znalosti, které značně převyšují tvé."

"Myslím, že mi říkáš, jak vidíš bohy ty. Řekla bych, že jim nerozumíš o nic víc než já."

Adolphus na ni pohlédl; překvapilo ho, jak je vnímavá. Ta dívka byla očividně inteligentnější, než myslel. Výborně, poskytne mu na té nudné cestě inspirující společnost. Společnost Osrika a zbytku covenu ho začínala nudit. Lichotivá oddanost a respekt unavují jako všechno, co se přehání. Všechno kromě krve.

Nyní, když se bezprostřední hrozba stala minulostí, zjistil, že mu docela chybí očekávání, že se každou chvíli objeví trolobijce a jeho druhové. Událostem to dodávalo trochu vzrušení. Ale tyto země prý byly nebezpečné. Byl si celkem jistý, že se přihodí ledacos zajímavého dříve, než cesta skončí.

* * *

"Alespoň mříme zpátky do Císařství," poznamenal Felix mhouřící oči ve vánici. Z chladného větru mu vyrazily slzy a zamrzaly mu na tvářích. Byl rád, že investoval do dalšího páru rukavic, než odjeli z Praag. Dokonce i přes dvoje rukavice měl pocit, že mu ruce přimrzají k opratím. To všechno ještě zvětšovalo tu mizérii jeho nemoci. Možná ty prohyřené noci v Praag nebyly až tak dobrý nápad. Zatím se úplně nevzpamatoval.

Gotrek neodpověděl, jen dál hleděl do vánice, jako by to byl jeho osobní nepřítel. Ve tváři měl pochmurný výraz, který trpaslíci měli vždy, když se dostavily těžkosti. Felix však měl pocit, že pod ním se trolobijce docela baví. Zdálo se, že trpaslíkům fyzické strádání vyhovuje. Pokud se Felixe týkalo, byla to jejich nejméně zajímavá vlastnost. Těžkosti byly něco, bez čeho se klidně obešel.

Před sebou stěží viděli Maxe a Snorriho a jezdcí byli ve vánici jen matnými stíny. Felix uvažoval, jak zvědové najdou v tak mizerném počasí cestu zpátky - ale dokázali to. Předpokládal, že jsou na takové počasí zvyklí z divočiny severního Kislevu. Felixovým stížnostem ohledně zimy se jen smáli a říkali, že tohle je jamí počasí ve srovnání s tím, jak je u nich doma. Felix si nebyl jistý, jestli si z něho dělají legraci, nebo ne. Předpokládal, že spíš ne.

Určitě měli schopnost najít místo vhodné k přespaní a zbudovat přístřešek. Minulou noc jim Ivan Petrovič dokonce předvedl, jak postavit malý kulatý domek ze sněhu a ledu. Ukázalo se, že je překvapivě teplý, jakmile se v něm jednou uhnízdili; určitě byl pohodlnější než stan a byl v něm menší průvan.

Postupovali však pomalu. Projíždět touto částí Kislevu v sevření zimy byl zlý sen. Nebýt starostí o Ulriku, Felix by nejspíš škemral, aby se vrátili zpět. Měl už dost nekonečného chladu, bodání větru a vzdáleného vytí vlků. Až příliš mu to připomínalo jeho střetnutí s Ulrikovými Oživenými za podobných okolností kdysi v Císařství. Tři takové dny by mu vystačily na celý život. Ale věděl, že bude muset vydržet mnohem víc. Podle Maxe bylo mezi nimi a talismanem víc než sto mil a ještě se nepřestal pohybovat.

Při cestě těmi bílými pláněmi Felix občas cítil naprostou marnost toho, co dělali. Hnat se za mágem s takovým náskokem

bezútěšnou mrazivou krajinou bylo jistým druhem šílenství, zvláště když měli jen mizivou naději, že najdou Ulriku živou. To byl alespoň důvod, proč to dělali on a Max. Byl si jistý, že Gotrek, Snorri a Ivan by pronásledovali Kriegera až na konec světa, i kdyby byla Ulrika zabita, kvůli pomstě nebo - v případě trolobijců - prostě proto, aby splnili svou přísahu.

Sigmarovi mohli děkovat hned za několik laskavostí. Zatím se nesetkali s žádnými bestii nebo bojovníky Chaosu. Ze vzduchodolí se zdálo, že se jimi krajina jen hemží, ale na zemi tomu bylo jinak. Rychlost Ducha Grungniho byla ošidná. Teprve teď si Felix uvědomil, jak rozlehlá a prázdná je krajina Kislevu a jaká vzdálenost odděluje jednotlivá vojska. Uvažoval, co bude dál, jestli se jim podaří zabít Kriegera a najít Ulriku. Nebezpečí tím pro ně neskončí. Zima zpomalila velkou invazi Chaosu a skoro úplně zabránila přesunům na straně lidí. Jakmile přijde jaro, vypukne totální válka v měřítku, jaké svět neviděl po dvě staletí. Možná že snažit se zachránit život jediné ženy uprostřed toho všeho bylo zbytečné. Nejspíš budou brzy stejně všichni mrtví. V Praag se jim podařilo zpomalit a porazit jen malou část rozsáhlé armády. Vojska Chaosu neměla konce a jejich démonickým pánům nezáleželo na tom, kolik životů pro dosažení svých cílů vyplývají. Tváří v tvář takovému nepříteli někdy Felixovi připadalo nevyhnutelné, že svět skončí v ohni a troskách.

Ale co mohl dělat? Jen to, co pokládal za nejlepší. Po pravdě řečeno by mu teď trocha ohně nevadila, i když bez trosek by žít určitě dokázal. I když to byl ubohý vtip, alespoň na chvíli ho pobavil, než mu znovu začala zima zalézat pod kůži a vrátil se mu dusivý kašel.

Až donedávna to byla vesnice. Nyní zůstala z kamenných budov jen zčernalá suť. Z dřevěné palisády zbylo pár zuhelnatělých pahýlů trčících nad sněhem. Znamky lidského osídlení byly pohřbeny pod závěsemi spolu s většinou mrtvol. Felix se cítil vinen, jako by to způsobily jeho myšlenky před chvílí.

Nebud' směšný, řekl si, tahle osada byla zničena už před několika dny. Přesto ten pocit přetrvával a přidal se k jeho chmurám.

"Podívejte se na tohle," řekl stopař Marek. Vytáhl něco dlouhého, bílého a hnědě skvrnitého. Felix se připojil ke Gotrekovi, který mezitím dorazil. Ivan Petrovič už tam byl. Z nebe se snášely sněhové vločky. Po celé pláni bylo ticho, až na tajuplné hvízdání větru.

"Co je to?" zeptal se Felix.

"Lidská kost," řekl Gotrek, když se podíval na tu věc v Markově ruce.

"Stehenní kost," dodal Marek. Měl dlouhý, hubený přemýšlivý obličej a zřídka kdy mluvil víc, než musel. "Alespoň část. Zlomená kvůli morku."

"Vlci?" zeptal se Felix s nadějí. Jakmile slova splynula Markovi ze rtů, napadly ho jiné, horší možnosti, ale nechtěl být tím, kdo je vysloví. Vlci nenapadají opevněné vesnice a nevypalují je.

"Ne, tahle kost byla rozštípnutá po délce, a zlom určitě neudělaly vlčí zuby. Udělali to lidé nebo něco lidem podobného."

"Je to práce bestii," zahřimal Ivan Petrovič. "Viděl jsem dost podobných v pohraničí, abych to poznal."

"Musely dostat hlad, a tak si při svém dlouhém pochodu odskočily na svačinku," poznamenal Gotrek. Ďábelsky se přitom zašklebil. Bestie nenáviděl.

Připojil se k nim Max. Pohyboval se pomalu, jako by si dosud šetřil síly. Obrovský medvědí kožich mu zakrýval silný vlněný oděv. V ruce navlečené v rukavici svíral hůl.

"Myslíš, že tu byli Ulrika s Kriegerem, když došlo k přepadení?" zeptal se Felix a vyslovil tak otázku, která už všem vytanula na mysli.

Max zavrtěl hlavou. "Talisman se dosud pohybuje."

"Možná jej mají bestie," opáčil Felix kysele.

Max na něj chladně pohlédl. "Není tady žádná reziduální magie. Pokud by tady byli, když došlo k útoku, Krieger by na svou obranu jistě vyvolal temnotu. Kdyby to udělal, věděl bych to. Nemyslím, že tu byl, když se tohle stalo." Znělo to tak jistě, že Felix tu záležitost nechal být. Možná jen nechtěl zvažovat jinou možnost.

"Myslíš, že jsou bestie dosud někde tady?" zeptal se Felix a nervózně se rozhlédl.

"Ne. Tohle je dva dny staré. Už jsou dávno pryč," řekl Marek.

"Škoda," zamumlal Gotrek a přejel palcem po ostří sekery, až se objevila kapka jasné krve.

"Neboj se, Gotreku Gurnissone. Pro tvou sekeru se ještě najde spousta práce, než tohle skončí. Tuhle zimu jsou na pochodu všechny pekelné hordy."

"Tak je přiveďte," řekl Gotrek a ponuře se zahleděl do lesa. "Malá rozcvicka by nás zahřála."

Adolphus v noci slyšel z dálky vytí vlků, pronásledujících kořist. Tou kořistí byla jeho malá karavana. Obvykle by mu zvířata nepůsobila nejmenší potíže, ale do vlčích hlasů se mísily i jiné - hlasy skřetů, vlčích jezdců. Zelené kůže musejí být zoufalé, pomyslel si, když tuhle zimu vyrazily tak daleko do země lidí. Nepochybně je z jejich domovů vyhnal pohyb hord Chaosu na jih. Nejen lidé před nimi utíkají jako jeleni před nadháněči. No, nechme je pokračovat; brzy zjistí, jak je hloupé záutočit zrovna na mne.

Ulričina krev mu dodala svěžest. Zanechávala po sobě teplo, jako kdysi dobré víno. Slyšel, že někteří Oživení pili vzpomínky a emoce těch, které vysávali, ale sám až doposud nic takového nezažil. Zdálo se, že si trocha dívčina ohně našla cestu do jeho žil. Byl to podivný pocit, ale ne nepříjemný. Dívka byla vysátá a spala na koženém sedadle se spokojeným úsměvem na tváři. Adolphus znal ten pohled už z jiných dob a od jiné potravy; bude spát celé hodiny. Nyní cítil některé její emoce. Krvavé pouto mezi nimi narůstalo.

Sáně se zatřásly a zastavily se. Ozvalo se zaklepání na okno a objevil se Rochův ošklivý obličej, plný důlků jako tvář většího měsíce. "Vypadá to, že jsme pronásledováni, pane," řekl klidně, jako by po jejich stopě nešlo půl stovky

hladových zelených kůží. "Přejete si, abych řídil nebo abych řekl ostatním, že se mají připravit k boji?"

"Nevěřím, že bude třeba bojovat, Rochu," řekl Adolphus. "Pochybuji, že vlci na nás zaútočí. Rozumím si s nimi."

Otevřel dveře a vyšel na mrazivý noční vzduch. Necítil chlad tak jako kdysi a štípání studeného větru mu připadalo osvěžující. Stromy všude kolem pokrýval sníh. Vždycky měl sníh rád. Měl barvu kosti, prázdného papíru. Hovořil k němu o nevinosti a novém počátku. Osrik a ostatní šlechtici na něho ustrašeně hleděli z oken svých saní. Přezívní strážci vypadali, že se nemohou rozhodnout, jestli se připravit k boji nebo k útěku. Adolphus je obdařil úsměvem, o němž věděl, že jim klidu určitě nepřidá. "Bez obav, mí stateční přátelé," řekl. "Budu vás chránit."

Vyrazil zpátky po stopě saní, dokud nestál mezi malou karavanou a jejich přibližujícími se pronásledovateli. Zatímco čekal, prohlížel si nehty. Dosud je měl lehce zrůžovělé od pití krve.

Vytí se ozvalo blíž. Zvuk byl osamělý, i když přicházel z hrdel smečky a hovořil k němu. Navzdory tomu, co řekl Ulrice o psech a poezii, cítil, že mezi ním a těmito tvory je pouto. On i smečka chápali osamělost dravců. Potřásl hlavou. V této době neměly takové myšlenky v jeho mysli místo. Muselo to být dívčinou krví nebo přítomností talismanu.

Smečka vyrazila z lesa, při běhu za sebou vířila sníh. Obrovští tvorové, mnohem větší než normální vlci, s bílou zimní kožeshinou a rudýma očima planoucímá divokým hladem. Byla to nádherná stvoření - což se nedalo říct o jejich jezdcích. Byli menší než lidé, vysocí sotva jako desetiletý chlapec, měli zelenou kůži a byli zahalení do tlustých kožešin a šatů, které vypadaly jako staré kostkované barevné hadry. Rozšklebená ústa měli plná velkých, ostrých zubů. Oči měli žluté a velké jako podšálky. Adolphus věděl, že ve tmě vidí téměř stejně dobře jako on. Paže měli v poměru k tělu příliš dlouhé, možná o polovinu delší než lidé. V obrovských kloubnatých rukou svírali oštěpy, luky a scimitary. Adolphus jim sebevědomě vykročil vstříc.

To je zarazilo. Nečekali to. Jeden ze skřetů, větší a ohyzdnější než ostatní, zvedl pařát a řada jezdců se neuspořádaně zastavila. Jeden jezdec namířil krátký luk a vypustil šíp. Adolphus ustoupil stranou a nechal jej proletět, takže narazil do boku kočáru za ním. Pochyboval, že by mu šíp s kamenným hrotem dokázal ublížit, ale bolelo by to a Adolphus neměl rád bolest o nic víc než kdokoli jiný. Vůdce se otočil a zahleděl se na skřeta, který vystřelil. Vlci vycítili Adolphovu podstatu a zachytili jeho pach ve větru; začali vrčet a zároveň se krčít. Vůdce smečky, obrovské zvíře, na něho upřel oči, které se co do zuřivosti vyrovnaly očím vůdce skřetů.

Adolphus se zastavil dvacet kroků před skřety. Věděl, že teď už má Roche nataženou kuši a míří na vůdce. Nebylo to sice nezbytné, ale jeho sluha už byl takový. Pochyboval, že by strážci byli k něčemu dobří, kdyby došlo k boji, ale o to se nestaral. Položil ruku na jilec meče a pohrdavě si změřil vlčí jezdce. Ti se neklidně zavrtěli v sedlech, protože si nebyli jistí, proti čemu stojí, ale i kdyby to věděli, stejně by to bylo mimo jejich dosavadní zkušenosti.

"Běžte pryč a já vás nechám naživu. Zůstaňte a zemřete," řekl jim sebevědomě s pohledem upřeným přímo na vůdce. Jejich oči se setkaly a souboj vůli začal. Skřet byl zuřivý, hloupý, ambiciózní a nerad prohrával. Ten souboj rozhodně nebyl jednostranný.

Ostatní skřeti mávali zbraněmi a vykřikovali drsným hrdelním jazykem. Adolphus pochyboval, že rozuměli něčemu z toho, co řekl. Byl to prostě jejich způsob chování. Vůdce vůbec nechápal, co se děje. Cítil přítomnost magie a to ho znervózňovalo. A jeho vztek se pomalu měnil ve strach.

"Zabijte kouzelného muže," vykřikl a dodal několik dalších rozkazů ve skřetí řeči. Vlci zavrčeli a přikrčili se ke skoku. Jezdci založili kopí a pozvedli scimitary. Adolphus pokrčil rameny. Mělo to jen malou šanci na úspěch, ale za zkoušku to stálo. Nyní nastal čas na plán B.

Bleskl pohledem po vlci a ukázal jim zvíře, které v něm žilo. Dovolil jim zjistit, že jsou v přítomnosti dravce mnohem nebezpečnějšího než oni sami. Výsledek se dostavil okamžitě. Vlkům se zjezila srst a začali se hrbít jako zbití psi - ocas stažený mezi nohy, otevřenou hubu a vyplazené jazyky. Válečný pokřik jejich jezdců se změnil na chabé zmatené výkřiky.

Adolphus sáhl po temné magické energii, již byla noc plná, a promítl svou vůli do mysli zvířat. Možná se mu to jen zdálo, ale nyní, když měl Oko, mu to připadalo snazší. Vycítil krátký odpor, ale jeho vůle byla příliš silná. Během chvilky zvířata ovládal a vysílal rozkazy přímo do jejich mysli.

Vlci couvli a přikrčili se, pak všichni téměř zároveň shodili své jezdce ze sedel a skočili jim po hrdlech. Skřetům chvíli trvalo, než překonali překvapení a uvědomili si, co se děje. Mezitím jich byla dobrá polovina mrtvá.

Přesto se nevzdali bez boje. Některým se podařilo udržet se v sedle. Adolphus zahlédl, jak vůdce prořízl svému zvířeti dýkou hrdlo. Snih zrudl vlčí krví. Vůdce sklouzl ze sedla a s dýkou, z níž kapala krev, se hnál k Adolphovi. Adolphus se téměř usmál nad jeho šílenou odvahou.

Vykročil skřetovi vstříc, ale ani se neobtěžoval tasit meč. Jednoduše ustoupil stranou a rukou mu sevřel hrdlo. Jediným trhnutím zlomil vůdci vaz. Páteř praskla. Něco mokrého a lepkavého stékalo skřetovi po noze do sněhu. Adolphus zvedl mrtvolu nad hlavu a hodil ji proti zbývajícím jezdcům, kteří si k němu razili cestu sněhem.

Proletěla kolem něho šipka z kuše a zasáhla jednoho ze skřetů do krku. Slyšel, jak se strážci za ním začínají řadit k boji - zřejmě došli k názoru, že o vítězství je už rozhodnuto. To zeleným kůžím stačilo. Během jediného úderu srdce se ti, co přežili, otočili na patě a dali se na útěk, pronásledováni svými vlastními zvířaty. O minutu později barvila sníh žlutozelená krev a všichni skřeti byli mrtví.

Adolphus dovolil vlkům se nažrat a ti se ochotně pustili do mrtvol. Zima byla zřejmě tvrdá a jejich bývalí páni je příliš dobře nekrmili. Adolphus se otočil a zamířil zpátky ke kočáru. Roche ho sledoval bezvýrazným pohledem. Jeho coven na něho hleděl s výrazem oscilujícím mezi zbožnou oddaností a hrůzou. Oči strážců byly plné strachu, když se rozestupovali, aby mohl projít.

"Na další cestě budeme mít doprovod," řekl Adolphus.

"Velmi dobře, pane," odpověděl Roche. "Počkám, až se vaši noví následovníci nakrmí."

"Mně se to celé nelíbí," prohodil Max Schreiber. "Tyhle stopy nejsou přirozené."

Felix někde hluboko v nitru cítil neklid. Lesy kolem nich byly husté a tmavé, na stromech namrzaly bílé vločky. Před nimi byl sníh zvržený, jako by tudy poměrně nedávno prošla velká skupina lidí nebo něčeho jiného. Felix vážně pochyboval, že kterýkoli přičetný nebo počestný člověk by byl na cestě v takovém počasí bez nějakého velice pádného důvodu. Jak byla stále větší zima a počasí hrozivější a hrozivější, zjišťoval, že je pro něho myšlenka na kapitulaci stále lákavější.

Ne že by nechtěl zachránit Ulriku. Ale čím více času uplynulo, tím menší byla naděje, že je dosud naživu. Přisahat, že ji pomstí, bylo sice pěkné, ale muži, kteří umrznou ve sněhu nebo ztratí končetiny kvůli omrzlinám, vykonají pomstu jen stěží.

Zatím si Felix ty myšlenky nechával pro sebe. Pochyboval, že by našly ohlas u trolobijců, Maxe nebo Ulričina otce. Občas jim nevěnoval pozornost ani on sám, jindy v něm zanechávaly pocit znechucení nad vlastní slabostí, přesto se mu v poslední době vynořovaly v mysli stále častěji. Věděl, že je nemocný; chřipka se zlovolně vrátila. Mohl jen doufat, že nepřeroste v zápal plic.

Snažil se přit sám se sebou: žádný hrdina v přibězích, které čítal jako chlapec, se přece nikdy nevzdal kvůli zimě, hladu, bolestem hlavy nebo pomýšlení, že se mu z dalšího sousta hovězího obrátí žaludek. Ale jak dny ubíhaly, zjišťoval, že právě tyhle věci mu ubírají odvahu nejvíce.

S hrozbou násilí se Felix dokázal vyrovnat. I když ho představa fyzického nebezpečí nijak neokouzlovala, v minulosti mu často stál tvář v tvář a vedl si celkem dobře. To ty maličkosti ho pomalu, ale jistě deptaly; to, jak měl popraskané rty, jak mu kručelo v břiše, soustavná bolest ve spáncích od chřipky, které se přes Maxovo léčení a bylinky nikdy úplně nezbavil. Cítil se podivně protažený, jako by jeho vitalitu vysáli duchové zimních lesů. Občas ho napadalo, že i kdyby Kriegera dohnali, byl by příliš unavený, než aby s ním bojoval.

Zjišťoval, že ho stojí obrovské úsilí vyvolat si v mysli obraz Ulriky. To ho děsilo. Vždyť ji přece miluješ, říkal si. Ne, miloval jsi ji a nyní vážně uvažuješ o tom, že ji ponecháš svému osudu. To byla další oblast, kde zjistil, že to nefunguje tak jako v přibězích. Tam si hrdinové troufli na cokoli, aby zachránili svou milovanou. Vždycky pláli neuhasitelnou vášní a byli si jistí sami sebou. Nikdy netrpěli pochybnostmi ani neuvažovali, jestli jsou opravdu zamilovaní.

Takové pocity mu byly až příliš známé. Někdy, když měl hlad, byl unavený, měl kocovinu nebo strach, zapomínal na to, že ji miluje. Zato si vybavoval všechny okamžiky, kdy ho zranila, urazila nebo mu řekla, že je blázen. Veškeré mrzutosti, které zažil, se mu nastřádaly v hlavě a teď se hlásily o slovo. Detlef Sierck se o něčem takovém ve svých hrách nikdy nezmiňoval. Felix uvažoval, jestli je jediným člověkem na zemi, který se tak cítí. Soukromě o tom pochyboval.

Potom, když už si myslel, že všechny podobné myšlenky zaplašil, se vrátil ty nejpodivnějšími způsoby. Zjistil, že si vybavuje podivný kislevský způsob, kterým Ulrika dávala přízvuk na určité slabiky, nebo jak vrtěla hlavou, ale usmívala se, když řekl něco velmi hloupého. Nebyl si jistý, proč všechny ty věci považoval za roztomilé, jen věděl, že je to tak. V tom řetězu byly články, které ho dosud k ní poutaly, i když si myslel, že je opotřeboval čas, vzdálenost a hlad. Možná si nikdy nebude úplně jistý tím, co k ní cítí, ale věděl, že dokud bude žít, bude mít možnost ji najít. Pokud zemře...

Jen jdi dál, říkal si. Jen jdi po téhle stopě. Jez dál ty nechutné kislevské železné zásoby. Smíř se s chladem, bolestí, bručením trpaslíků a Maxovým výrazem plným obav. Vydrž to. Tak jako tak to zvládneš. Jednoho dne, když budeš mít štěstí, se k tomu vrátíš a laskavě si na to vzpomeneš tak, jako se ohlížíš na strádání, které jsi zažil kdysi a nyní je bezpečně daleko v minulosti.

Věděl, jak podivně si s ním jeho paměť dokáže zahrávat, jak si po svém interpretuje události, které prožil. Když to přežije, bude vzpomínat na kamarádství a na to, jak bok po boku čelili nebezpečím. Vybaví se mu všechna krása, která se nečekaně a překvapivě objevovala i v této zimní divočině. Okouzlující pohled na zamrzlé hájky zahlédnuté koutkem oka, když se řítily po stopě, vyděšené jeleny prchající do dálky, jakmile je zahlédli, jak jim nohy kmitaly a vzdalovaly se zemi mocnými skoky. Vybaví se mu podivný pocit klidu, když jezdci zpívali své zimní písně kolem ohňů v ledových chýších, které si budovali každé odpoledne.

Bez současných pocitů bolesti, nevolnosti, obav a strachu mu paměť tohle všechno přetvoří v úžasné dobrodružství. Samozřejmě to bude lež, ale bude to úžasná lež mnohem, mnohem lepší než skutečnost. Možná jako všichni vypravěči v té lži pokračoval a donutí ostatní věřit, že na tom skutečně bylo něco úžasného. A co bylo nejpodivnější, věděl, že když to udělá, bude upřímný. I on bude věřit tomu, co říká.

Marek se oproti ostatním opozdil, aby si prohlédl stopy. Pozorně je studoval. "Řekl bych, že nejsou moc daleko před námi," oznámil. "A nebudou příliš přátelští."

"Jak to můžeš říct?" zeptal se Felix.

"Snadno. Některé stopy jsou promíchané s otisky kopyt. Rozeklaných. Podobné stopy dělají jen bestie. Pokud budeme mít štěstí, brzy je doženeme."

Já v tom žádné štěstí nevidím, pomyslel si Felix a držel si bolavou hlavu.

Max měl obavy. Ne kvůli vyhlídce, že brzy budou čelit bližší neurčenému počtu bestií, ale kvůli tomu, kolik času jim zabíralo pronásledování. Jeli už téměř týden a dosud nebyli k talismanu o nic bližší než na začátku. Vzdálenost se spíš zvětšila. Ať už byl Krieger kdokoli, určitě věděl, jak rychle cestovat zimní krajinou.

Svým způsobem to bylo dobře. Max si byl teď jistý, že temného mága nic, s čím by se mohl na cestě setkat, nedokáže ani zpomalit, natož ohrozit. To znamenalo, že pokud chce udržet Ulriku naživu, dokáže to a v tom byla Maxova naděje. Na druhé straně to, že je Krieger mocný, snižovalo jejich šance na znovuzískání dívky, zejména pokud se naučil používat moc talismanu.

Max se zachvěl, ale ne zimou. Od Ulričina zajetí se štvál víc, než by vůbec považoval za možné. Někdy měl pocit, že pokračuje vpřed jen silou vůle. Změnil se v člověka z kamene. Necítil chlad, necítil únavu a necítil hlad. Jen chtěl získat

zpátky tu ženu.

Svým způsobem byl za tu situaci vděčný. Pomáhalo mu to sebrat se po strašlivém mentálním utrpení, které mu přivodilo střetnutí s ochrannými kouzly v talismanu. Dalo mu to důvod překonat pocity slabosti a sebelítosti a postavit se tváří v tvář propasti pochyb, která mu zela v mysli. Věděl, že se z toho musí dostat kvůli Ulrice, stejně jako kvůli sobě.

Dříve si myslel, že ji miluje, ale teď měl pocit, že to byl jen bledý odstín toho, co cítí nyní. Obavy, že ji ztratí, byly téměř víc, než dokázal unést. Nikdy dřív nic tak hlubokého necítil. Nutkání ji hledat jej popohánělo; převyšovalo jakékoli tělesné potřeby i slabosti.

Proklínal každou minutu, kterou na cestě ztratili. Vadila mu hrozba střetu s bestii, protože by je to zpomalilo a protože to představovalo nebezpečí zranění nebo smrti. Nenáviděl každý ztracený okamžik, který Kriegerovi umožňoval, aby zvětšil vzdálenost mezi nimi. Vadil mu čas strávený nočním tábořením, budováním ledových chýší, rozdělováním ohňů. Kdyby mohl, jel by bez nich, bez jídla, pití i spánku.

Jedna jeho část věděla, že je to šílenství. Kdyby se toho všeho vzdal, zemřel by a nepomohl by nikomu, nejméně ze všech Ulrice. Ale jedna věc byla to racionálně vědět a druhá cítit to v hloubi duše.

Jeho život se zjednodušil na jedinou skutečnou a pravdivou věc; musí zachránit Ulriku. Připadalo mu, že se zblázní, pokud ji nezachrání.

Zatím nenašli nic, nepřemohli žádné nestvůry a nezahlédli ani jednu bestii. Litovali toho jenom trolobijci. Všichni ostatní cítili úlevu. Felix uvažoval, jak mohou bestie přežít takovou zimu. Ivan znal odpověď.

"Když se nedostanou k lidskému masu, požírají jeden druhého. Velcí požírají malé. Silní požírají slabé. Předpokládám, že si myslí, že je bohové tak zkoušejí, a tak přežijí jen ti nejtvrdší. Nevím. Vím jen to, že jsem viděl dost mrtvol a vybojoval jsem proti nim v zimě dost bitev, abych tohle věděl."

Gotrek přikývl, jako by souhlasil s každým slovem. Felix se otrásl. Bez těchto vědomostí by se v životě klidně obešel. Naneštěstí se zdálo, že osud s ním má jiné plány.

"Raději pojedeme dál," řekl trolobijce. "Vypadá to, že tuhle zimu je na pochodu každá odporná bestie Chaosu. Dříve nebo později se s nějakými setkáme." Jeho zlověstný úsměv nenechával Felixe na pochybách, co se stane potom. Nad hlavou jim jasně zářily měsíce. Sníh ležel na lese v silné vrstvě. Obklopovaly je pokroucené prastaré stromy, přerůstající přes cestu.

Adolphus zhluboka dýchal. Konečně jsou tady. Vzduch chutnal jinak - byl ostřejší, s příchutí krve, temné magie a prastarých tajemství. Věděl, že je doma. Žádné místo na světě nebylo cítit jako Sylvánie.

Samozřejmě se tu nenarodil, ale strávil tu mnoho staletí své nemrtvosti. Bylo to útočiště jeho druhu. Země, kde po staletí vládla neumírající hrabata, kde si vesničané i menší takzvaní aristokraté dávno uvědomili, kde je jejich skutečné místo ve velkém koloběhu věcí, sklonili hlavy a sloužili Oživeným. Dohlédne na to, aby se to vše vrátilo. Nastal Čas krve. Rada a ti, kdo je následují, změni své způsoby, nebo skončí v pekle. On osobně je tam s radostí pošle.

S vlky, kteří ho následovali jako smečka poslušných psů, vyrazil v kočárové brázdě. Bylo dost snadné držet s nimi krok i v tom nejhlubším sněhu. Pro takové, jako je on, to nebyla žádná překážka. Zima ho nemohla zpomalit a už dávno se jej netýkaly takové lidské slabosti, jako je strádání kvůli mrazu. Této noci, v noci návratu, chtěl být venku, plížit se tmou jako lovec, kterým byl, větřit kořist, slídit starým způsobem po krvi. Jedině tady to mohl provést beze strachu z odplaty. A chtěl být sám, aby si tento okamžik užil, pryč od lichocení covenu a chladného Rochova pobavení.

V této prastaré pevnosti upíří moci dobytek věděl, že nemá smysl bouřit se proti svým pánům. I v temných dobách, kdy vojska takzvaného Císaře zahnila Oživené do podzemí, v Sylvánii byli dál obávaní a respektováni. Smrtelníci věděli, že ať se v jejich zemi prohlásí vládcem kdokoli, jsou tu jediní skuteční páni. Lidská moc tu byla pomíjivá. Oživení se vždycky vrátili. Mezi smrtelníky a jejich pány došlo k dohodě, která svým způsobem uspokojovala obě strany. Co mohlo být pro sprosté vesničany s krátkým životem lepší než pán, který v sobě spojuje feudála i nesmrtelného boha? Lidé potřebují vědět, kde je jejich místo na světě, a Oživení jim to ukázali. Svým způsobem byl dobytek dokonce vděčný, že cítí nad sebou pevnou ruku. Byli nejšťastnější, když někdo myslel za ně.

Adolphus věděl, že jednoho dne bude takový celý svět. Sylvánie byla modelem toho, co přijde. Nyní, když měl talisman v rukou, tomu nic nestojí v cestě. Nikdy nebyl nejdokonalejším mágem - měl talent v jiných směrech - ale jakmile dojde do Drakenhofu a načerpá ze starého uzlu sílu, prohlásí Oko za své.

Usmál se. Stálo ho to desetiletí výzkumu a léta studia tajemných knih a proroctví, ale klíč k naprosté moci měl nyní v ruce. Vlastnil artefakt Velkého nekromanta, vytvořený na vrcholu jeho moci, předmět, který mocný mág naplnil zlomkem své neomezené síly. Nagaš byl ve své nenávisti nejvíce důvtipný a neúprosný proti silám, jež by se mohly měřit s jeho. Vykoval talisman, když začalo být zřejmé, že by prastará upíří královna Lamie a její následovníci mohli povstat, aby se s ním střetli. Nehodlal podstoupit riziko toho, že by s ním v jedné zemi žili mocní nesmrtelní čarodějové, aniž by proti tomu zaujal nějaká opatření, a tak vytvořil Oko Khemri namířené proti nim.

Obsahovalo runy, které, pokud byly správně aktivovány, podřídily Oživené vůli nositele. S tím vytvořil i Nagašovy honící psy, druh, který mu díky moci magie věrně sloužil. Zbytek Oživených utekl a skryl se ve vzdálených koutech světa. Samozřejmě Nagaš nikdy nehodlal dát Oko z ruky. Přes veškerou svoji moc nedokázal předpovědět svou porážku nejdříve v boji se statečným králem Alcadízaarem, pak s člověkem-bohem Sigmarem. Po jeho zkáze se Oko ztratilo v historii, prošlo rukama neznámých majitelů, až se objevilo na hrdle Vlady von Carnsteina. Ani jeho nejbližší druhové nevěděli, jakou má moc, přestože byli nuceni se sklonit pod nadvládou talismanu. Adolphus občas přemýšlel, jestli první a nejmocnější z upířích hrabat skutečně věděl, co vlastní. Vlad byl teď navždy pryč a Adolphus litoval, že nikdy neměl možnost se ho na to zeptat. Talisman prošel rukama jeho následníků, ale žádný z nich nevěděl o jeho skutečné moci, až do jeho konečné ztráty v bitvě u Hel Fennu. Teprve o mnoho let později si Krieger nad částí jednoho

ze tří dochovaných exemplářů strašlivé Liber Occultus pojednávající o historii prastaré Nehekary, uvědomil, čím Oko je. Tak začalo jeho dlouhé hledání.

Nyní měl talisman v ruce a téměř jej podřídil své vůli. S ním se mohl prohlásit nezpochybnitelným vládcem Oživených. Dokázal by sjednotit celou Sylvánii a vytvořit neporazitelnou armádu. K tomu bude ovšem třeba čas a trpělivost. Jakkoli si Oživení představovali, že jsou tajnými vládci světa, bránila jim v tom jejich vlastní nejednotnost. Strávili víc času intrikami proti sobě než zvětšováním říše pro svůj druh.

Adolphus tohle ukončil. Zorganizuje Oživené a nahradí váhání Rady vlastní vládou železné ruky. Stane se jejich králem a dohlédne na to, aby měli pevnou hierarchii stejně jako kterékoli Císařství, kde každý ví, kde je jeho místo, komu vládne a komu se zodpovídá. Cestoval, a proto věděl, že na zemi je dost místa pro ně všechny, dost i pro velká stáda dobytka, aby je uživil po celou věčnost. Byl vzrušený. Víze toho, co přijde, ho pálily v mozku, chtěl se o ně s někým podělit.

Opustil vlky, vrátil se ke své družině a vyšplhal do kočáru. Dívka k němu vzhledla. Viděl, jak z ní odpor pomalu vyprchává spolu s krví. Její nenávisť se mísila s touhou a ano, dokonce potřebou. To s lidmi dělala extáze temného polibku, ať tomu vzdorovali, jak chtěli. Dosud sahala po dýce; dosud chtěla, aby viděl, že s ním bojuje. Nenuceně se natáhl a vzal jí ji, jako dospělý bere dítěti hračku. Dnes večer neměl náladu na hry. Potřeboval se vypovídat, buď před ní nebo před Rochem - nebo před vlky. Měl pocit, že by bylo správné jí to říct.

"Brzy budu vládnout téhle zemi," řekl.

"Jsi šílený," odpověděla. Byla zesláblá, a tak měla přerývaný a tichý hlas. Adolphus cítil, že se v něm opět zvedá nutkání napít se její krve. Ovládl ho. Chtěl jí vysvětlit svůj plán, přinutit ji vidět to, co viděl on, přinutit ji pochopit, čím je a čím bude.

"Ne," řekl. "Nejsem. Mám moc uskutečnit všechno, co říkám."

Nevěřicně potřásla hlavou, ale bylo zřejmé, že vzbudil její zájem.

"Oživených je mnoho a jejich coveny mají ve světě velký vliv. Byla bys překvapená, kolik bohatých a mocných je tajnými členy."

"Tak?"

Měl rád způsob, jakým vyzývavě zvedala bradu, když mluvila, navzdory tomu, jak byla slabá, navzdory tomu, že se jí z polibku musela točit hlava. Vše tak bylo zajímavější.

"Budu vládnout Oživeným."

"Jak?"

"Nedělej ze sebe hlupáka, Ulriko. Nesluší ti to. Hodlám použít talisman, který jsi s přáteli tak oddaně bránila. Je v něm nesmírná moc. Vytvořil jej Velký nekromant Nagaš, aby mu před staletími umožnil vládnout mému druhu. Dosud je v něm síla. Budu vládnout Oživeným a skrz ně budu vládnout této zemi."

"Možná k tomu bude mít co říct císař. Máš peníze a vliv, ale neporazíš armádu."

"Ulriko, Ulriko. Někdy si myslím, že prostě předstíráš, že jsi hloupá, abys mě donutila tě podceňovat. Oba víme, že s penězi a vlivem je snadné najmout vojáky a oba víme, že mnozí lidé, kteří mají obojí, vojáky zaměstnávají. A co víc, Nagaš byl Velký nekromant. Mohu použít talisman, abych povolal armádu z každého hřbitova a z každého pohřebiště, bude-li to nutné. A mnozí Oživení jsou také mocnými nekromanty. Dohromady vytvoříme armádu tak velkou, že se proti nim nedokáže postavit žádná smrtelná armáda."

"Armádu chodících mrtvol."

"Určitě jim to nebude vadit. Koneckonců, jsou už mrtví. Jen bohové a Oživení žijí navždy." Nechal ta slova a myšlenku chvíli viset ve vzduchu. Většina smrtelníků byla nakonec ohromena jeho mocí. I kdyby jim nikdy nenabídl, že z nich udělá jednoho z Oživených, začali by o tom přemýšlet. Začali by vidět ty možnosti, co příjemného jim to může přinést. Žádný strach ze stárnutí, žádný strach z hrobu. Žádný strach z odchodu z tohoto světa. Kvůli tomuto slibu víc než kvůli čemukoli jinému se tak ochotně poddávali. Byla to mince, jakou mohl prokazatelně nabídnout jen jeho druh. Připadalo mu, že vidí, jak se v ní probouzí pokušení, a podle výrazu by řekl, že jej zaplašila. Nevadí. Mnoho smrtelníků to poprvé udělalo, než měli čas o tom přemýšlet. Jakmile ho měli...

"Vojska Chaosu také mohou mít na věc vlastní názor. Vypadá to, že se rozhodla zabrat svět pro sebe." Ukázala k oknu, na skvrnitou tvář Morrsliebu zářící nápadně na obloze.

"Budou zahnání zpátky jako dřív. Sjednání Oživení k tomu budou mít moc. Jsou zřejmě jediní, kteří to mohou dokázat. Myslíš, že tu sílu mají prohnat lidská království?"

"Budou mít dost síly, aby zastavila tebe. Tak jako byl von Carstein zastaven u Hel Fennu."

Usmál se a ukázal všechny zuby. Ulrika se zachvěla. Adolphus si byl jist, že částečně strachy, částečně touhou. "Hel Fenn? Pamatuji si na něj dobře. Von Carstein tam nikdy neměl bojovat. Pro bitvu se nehodilo. Nebylo tam místo k ústupu, jen bažina. Byl si jistý, že on nikdy nebude muset ustupovat. Blázen..."

"Ty jsi byl u Hel Fennu?" Viděl, jak jí v očích začíná doutnat poznání. Začínala si uvědomovat, čím je, co jí může nabídnout. Nyní věděla, že byl přítomen bitvě, která probíhala před dvěma sty lety.

"Jsem dosud tady," řekl. "Kolik takzvaných vítězů to může říct?"

Na to neměla odpověď. Žádná nebyla.

"Konečně se dostáváme blíž k bestiím," oznámil Marek. Felix v soumraku pohlédl na stopaře. Ošlehaný obličej měl napjatý potlačovaným vzrušením. Všichni kislevští kopiníci se připravovali na boj. Max si protáhl končetiny a Felix si na okamžik myslel, že vidí slabou světelnou auru kolem čarodějových napínajících se prstů.

"Před námi je slyšet zvuky boje," řekl Gotrek. Felix neslyšel nic, ale to ho nepřekvapilo. Trolobijce měl bystřejší uši než on, stejně jako on měl v denním světle lepší oči.

"Kdo bojuje?" zeptal se Felix.

"Lidé a bestie a bojovníci Chaosu. Skandují Khornovo jméno, ale my jim to brzy zatrháme."

Felix si přál mít jeho jistotu. Ivan Petrovič přikývl. Kopiníci vyrazili do evalu. Felix práskl opratěmi a pobídl svého poníka vpřed.

Brzy uslyšel zvuky bitvy sám.

Krev barvila sníh. Skupina mužů v barvách rytířů Císařství hájila poslední stanoviště uprostřed mýtiny. Snažili se ochránit kočár. Ozbrojenci leželi mrtví v závějích, píky stále svírali v necitlivých prstech. Všude kolem se hemžily bestie, rohatí běsové, částečně lidé, částečně kozli. Svírali zbraně v pokrivených prstech a dupali po padlých rozeklanými kopyty. Oči jim rudě plály žízní po krvi. Z tlam jim kapala pěna.

Felix viděl, jak se klůň pod jedním z jezdců vzeplal a zaržal hrůzou. Rytíř vystrojený v rudé a zlaté byl vyhozen ze sedla. Obrovská bestie držící standartu zobrazující odulý hladový měsíc, se žerdí zakončenou lidskou lebku, vyrazila vpřed a zabodla okovanou botku praporu muže do hrudníku. Ozval se odporný, čvachtavý zvuk. Muž zachrčel a zemřel.

Bestie se ohlédla, vyrušená zvukem kopyt křupajících ve sněhu. Ivan zařval rozkaz na své muže a dvacet kopí se sklonilo do bojové polohy. Kislevští koně vyrazili vpřed a najeli do shluku překvapených bestií. Stvůry s řevem umíraly nabodnuté na kopí, zadupané do země okovanými kopyty. Gotrek a Snorri postupovali za jízdu, zbraně připravené, nezadržitelní jako hromobití. Max vyslovil zaklínadlo a na mýtině bylo náhle světlo jako ve dne.

Nad čarodějovou hlavou se objevil zářící sluneční kotouč a pak na pokyn svého tvůrce vylétly žhnoucí paprsky, připálily nepřítelům kůži a naplnily vzduch pachem zuhelnatělého masa.

Felix měl stěží čas tasit meč z pochvy a seskočit ze saní a bylo po všem. Bestie, nepřipravené na taková jatka, se rozprchly na všechny strany a hledaly spásu v lese. Většina z nich to nestihla. Zabili je jezdci nebo Maxovy magické blesky. Gotrek a Snorri dobýjeli raněné, ale tvářili se naprosto rozladěně.

"Mizerný boj," odplivl si Gotrek.

"Bestie už nejsou, co bývaly, když byl Snorri kluk," přisvědčil Snorri. "Měly by se trochu víc snažit."

Felix byl rád, že se nesnažily. Oslabení nemocí spolu s únavou ze zimy ho nutily přemýšlet, jestli by boj s bestií přežil. Raději by na to neměl myslet. Vydal se ke kočáru, který rytíři tak odhodlaně bránili. Jeden z nich, mohutný muž s hřívou zlatých vlasů, se postavil mezi něho a kočár. Mírně pozvedl meč se zřetelným záměrem nepustit Felixe blíž. Felix pokrčil rameny a ustoupil.

"Nechceme vám ublížit," řekl. Gotrek a Snorri mu stanuli po boku. Tvářili se mnohem výhrůžněji, než Felix považoval za nutné. Očividně dosud toužili po boji a rytíř by jim ho možná rád poskytl. Rozhodně vypadal, že o tom uvažuje. Felix si pomyslel, že by měl radši něco říct, než se mu to vymkne z rukou. "U Sigmara, skloňte zbraně. Právě jsme vám zachránili život."

Čtyři přeživší rytíři se shlukli kolem zlatovlasého muže. Z toho, jak se na něho tázavě dívali, si Felix domyslel, že je jejich velitelem.

"Poradili bychom si s nimi sami," řekl zlatovlasý rytíř. Hlas měl příjemný, velitelský a plný sebejistoty. Zdálo se, že o svých slovech ani trochu nepochybuje.

Tohle nám ještě scházelo, zaklel Felix v duchu, další slabomyslný aristokrat. V mužově přízvuku bylo něco zvláštního, sytost, jež nebyla úplně císařská ani úplně kislevská. Připomínal mu způsob mluvy postav ze starých knih.

"Takže to, jak se vaši muži vrhali na oštěpy bestií, bylo součástí strategie?" zeptal se Gotrek sarkasticky. "Skvělý plán."

Felix si v první chvíli myslel, že se rytíř na Gotreka vrhne. Byl v pokušení mu v tom nebránit. Pokud ten idiot chce zahodit svůj život v boji s trolobijcem, proč mu to nedopřát, pomyslel si nemilosrdně. Utřel si nos cípem pláště a čekal.

"Co se tu děje, Rodriku?" ozval se z kočáru ženský hlas. "Proč neděkuješ těm laskavým cizincům za jejich pomoc?"

"Má paní, mají nezdvořilé způsoby a postrádají dvornost. Neměla byste hloupě týrat své uši nasloucháním jejich slovům."

Gotrek s Felixem se na sebe podívali. Kdyby Felix trolobijce neznal, skoro by řekl, že se baví.

"Myslím, že ty postrádáš rytířské způsoby, Rodriku. Skutečně galantní muž by za těchto okolností vyjádřil vděčnost a nehledal by hloupé výmluvy."

Rytíř se zatvářil schliple, a když se obrátil zpět k trolobijcům, vysekl jim dokonalou dvorskou poklonu.

"Přijměte mou omluvu za mé chování," řekl. "Mým jediným ospravedlněním je, že mne přemohla starost o bezpečí krásné dámy. Prosím za prominutí."

Gotrek mu plivl na zem k nohám. Vlídne přijímat omluvy nepatřilo k jeho zvyklostem. Rodrik ke své cti ani nemrkl. Max se zapotácel. Vypadal ještě unaveněji a vyčerpaněji než obvykle. Magie použitá v boji ho přišla draho.

"Je neobvyklé, aby lidé byli venku v takovém počasí, v tak nebezpečné zemi," řekl.

Rytíř se na něho podezřívavě podíval. Felix se pohyboval ve společnosti Maxe tak dlouho, že zapomněl, jak mnoho obyčejných lidí nemá rádo čaroděje. "Totéž bych mohl říct o vás," opáčil Rodrik. Za tou odpovědí bylo víc inteligence, než kolik by mu Felix přisuzoval. Možná nebyl tak hloupý, jak vypadal.

"Jsme na výpravě," řekl Max zdvořile, i když mu tvář proletěl bolestný výraz. "I když pátrání by byl asi přesnější výraz."

Byla to dobře uvážená odpověď. Felix viděl, že Rodrik se nechal oklamat. Výpravy byly něčím, čemu rytíři rozuměli, zejména takoví jako Rodrik, který si zřejmě myslel, že žije v nějaké dvorské romanci. Felix slyšel, že takoví jako on dosud existují, ale až do dnešního dne tomu nevěřil. Myslel si, že podobné nápady mají jen Bretonci.

"A na jaké?"

"Krásná mladá dáma, kterou známe, byla unesena zlým čarodějem. Máme v úmyslu ji zachránit nebo pomstít." Ta slova by mohla znít směšně, ale Max je pronesl tak, že každé v sobě mělo váhu a serióznost. Pokud mohl Felix soudit, na

Rodrika to udělalo dojem.

Záclonky na kočárové okénku se odtáhly a objevil se bledý, krásný obličej částečně skrytý pod černým závojem. "Pokud vás to na vaší výpravě příliš nezdrží, možná bychom vám mohli poskytnout pro tuto noc přístřeší. Nedaleko odtud je pevnost, kde nás očekávají. To nejmenší, co vám můžeme nabídnout za námahu vynaloženou kvůli nám, je teplý oheň a horké kořeněné víno."

Zdalo se, že ani trolobijci nemají námitky.

Rodrik a jeho muži se seřadili kolem kočáru. Zvědové Ivana Petroviče vyrazili před nimi. Sáně zaujaly místo vzadu.

"Všiml jsem si, že nám neřekli, co tu dělají," poznamenal Felix.

"Nepochybně to brzy zjistíme, člověčku," řekl Gotrek.

"Vypadá to jako strašidelný hrad z melodramatu Detlefa Siercka," zamumlal Felix. Trolobijce mu věnoval prázdný pohled. Felix uvažoval, jestli toho dramatika zná. "Nelíbí se mi to." Pevnost se usadila na vrcholku kopce, který svírala jako sokol bidýlko. Bylo na ní něco dravčího. Felixovi se okamžitě vybavili loupeživí rytíři, bandité a jiné méně příjemné věci ze starých příběhů. Scéna mu byla matně povědomá. Říkal si, že by měl krotit svou představivost. Byl nemocný, byla mu zima a jakékoli místo v téhle ledové zemi vypadalo zlověstně. Pevnost vypadala odolně; zdi silně. Věžičky vnitřního opevnění byly zbudovány tak, aby dokázaly odolat i obléhání. Bylo tu něco, co vyvolávalo i jiné představy. Felix pomyslel na mučírny, duchy s chřasticími řetězy a hříšné staré barony vyhrožující hrdinkám osudem horším, než je smrt.

"Je to hrad, člověčku, a silný. Dobrá kamenná práce, tedy na lidi." Měl vědět, že trpaslík vidí věci mnohem prozaičtěji. On nemá moji příšernou představivost, pomyslel si Felix, který by momentálně tu vlastnost rád oželel. Na tomhle místě bylo něco, co mu strašně lezlo na nervy.

"Znervózňuje mě," řekl Felix. "Něco ve stylu té budovy, jak..."

Když to říkal, došlo mu to. Vzpomněl si, kde viděl podobné pevnosti. Bylo to v knize strašidelných povídek, které čítal jako chlapec, v knize odehrávající se v Sylvánii. Tohle místo bylo téměř přesnou replikou jedné z pevností z té knihy. Doufal, že mu to tady připadá zlověstné jen kvůli té vzpomínce.

Město pod hradem bylo téměř v ruinách. Felix viděl, že nebylo zničeno nedávno. Většina budov se zřítíla před desítkami let. Město vypadalo, jako by bylo zbudováno pro pět tisíc obyvatel a nyní v něm žila jen desetina toho počtu. I uprostřed města, na hlavní ulici vedoucí k hradu, byl obydlen jen jeden dům ze tří a ty ještě byly napůl rozpadlé. Místní obyvatelé byli nevrlejší a neomalenější než jacíkoliv lidé, se kterými se Felix kdy setkal. Bloudili téměř opuštěnými ulicemi netečně, bez cíle. Vzduch páchl hnilobou a lidskými výkaly.

A tohle byl Waldenhof, podle místních měřítek velké a prosperující město. Felix se rozhodl, že tady by žít nechtěl.

Cesta vedla po příkrém úbočí kopce k rozšklebené bráně. Už když přicházeli ke vchodu, brána Felixovi připomínala tlamu velkého zvířete a padací mříž jeho tesáky. Přejel mu mráz po zádech.

Horečka, řekl si Felix, ale tak úplně tomu nevěřil.

"Vítejte na Waldenschlosse," řekl muž, který na ně čekal na nádvoří. Byl to vysoký, zdravě vypadající aristokrat, oblečený v poněkud zastaralém stylu. Vycpávaná ramena a poklopec nebyly v císařství moderní už půl století. Felix to viděl jen na starých portrétech. Ostatní kolem byli oblečení podobně. Nějak to odpovídalo i jejich mírně zastaralému způsobu mluvy. "Děkujeme za službu, již jste poskytli mě švagrově, hraběnce Gabrielle, a mému synu Rodrikovi. Zdá se, že bez vašeho zásahu bychom neměli to potěšení ji nyní přivítat. Nic, co můžeme udělat, nevyjádří naši vděčnost za vaši laskavost, ale vynasnažíme se ze všech svých ubohých sil."

Jsem Rudgar, hrabě z Waldenhofu, a vy jste našimi váženými hosty. Doufám, že než odjedete, poznáte skutečný význam pojmu sylvánská pohostinnost."

Felixova mysl utrpěla šok. Zajeli dál, než si mysleli nebo než by si přáli, pokud opravdu překročili hranice neblaze proslulé provincie Sylvánie. To nebylo místo, které by si přál navštívit - ani v létě, a když se lesy nehemžily bestii, ne. Sylvánie měla hroznou pověst.

Přivítání pokračovalo, ale Felixovi se motala hlava horečkou a na nic z toho si nevzpomínal. Vybavovalo se mu jen, že se na něho dívala hraběnka Gabriella a on navzdory vdovskému závoji viděl, že je to velice krásná žena.

"Na vaše zdraví," pronesl hrabě Rudgar a pozvedl sklenici. Na holé hlavě se mu leskl pot. Špičky dlouhého kníru si namácel do vína. Naklonil sklenici a jediným douškem ji vyprázdnil. Mlčenlivý sluha se předklonil, aby mu ji doplnil. Felix musel připustit, že se po několika hodinách strávených u jídelního stolu ve velkém sále, nedaleko ohně, cítí mnohem líp. Žaludek měl plný hovězího, opečených brambor, kapouna a šťávy. Půl láhve hraběcího vína také dokázala divy a rozhodně se teď cítil vůči svému okolí lépe naladěný. Viděl, že většina ostatních jeho pocity nesdílí.

Gotrek se podezřívavě rozhlížel zdravým okem, jako by očekával, že na něho každou chvíli zaútočí nepřátelská armáda.

Na tom nebylo nic neobvyklého. Takhle vypadal pořad, ale pro Felixe to byla nevíтанá připomínka, že by se měl mít také na pozoru. Max nepil, a i když si zdvořile povídal se sylvánskými šlechtici, Felix hádal, že také nebyl úplně klidný. Zachytil jeho pohled a kývl, jako by říkal, že i on sdílí podezření svého druha ohledně tohoto místa.

Kislevští jezdci a Snorri Nosohryz se pustili do jídla a házeli do sebe víno i maso, jako by to byla jejich poslední možnost se k němu dostat. Když se nad tím tak zamyslel, možná to byla pravda. Ivan Petrovič seděl u stolu s nimi. Jeho muži měli jiný stůl dále v síní s vojáky z pevnosti, kteří právě byli mimo službu.

Felix poněkud překvapilo zjištění, že nejsou spolu s hraběncinou skupinkou jedinými hosty. Vypadalo to, že Waldenschlosse navštívilo mnoho sylvánských šlechticů, i když nechápal, proč se tak rozhodli uprostřed zimy. Četl příliš mnoho příběhů a viděl příliš mnoho her, kde se na hostinách v sylvánských hradech stávaly strašlivé věci, než aby byl klidný. I když ho víno příjemně hřálo, část jeho mysli očekávala, že najednou uslyší rozkaz, po němž se skrytí vojáci sesypou na hosty a nastanou krvavé orgie. V románech se něco takového stávalo až příliš často.

Rozhlédl se kolem a opět se snažil k tvářím přiřadit jména. Tentokrát si byl jistý, že to zvládl. Křehký stařec po jeho

pravici, kostnatý a s hřívou bílých vlasů, byl Petr, hrabě ze Swartzhafenu. Vypadal docela příjemně se svými mírnými a zdvořilými způsoby, ale v očích měl něco strašidelného, co Felixe nutilo si myslet, že je to člověk, který viděl věci jako málokterý smrtelník. Přímě proti němu přes stůl seděl vysoký muž právě na vrcholu sil. Kristof, baron z Leicheburgu, měl lesklé černé vlasy a arogantní, jakoby sokolí obličej, kterému dominovaly planoucí černé oči. Jemu po pravici seděl Johan Richter, hezký mladík, který měl něco společného s ponurou atmosférou kolem hraběte ze Swartzhafenu. Podle toho, co si Felix dal dohromady, to byli v této části světa významní šlechticové, což mezi řádky znamenalo, že byli obávaní. Celá společnost kromě Gotreka pozvedla sklenice k připitku. Felix měl pocit, že se na něho upírají všechny oči. Když se podíval nalevo, viděl, že se na něj hraběnka Gabriella dívá, jako by ho odhadovala; modré oči měla za závojem překvapivě jasné.

"A na zdraví neočekávaných a nanejvýš vítaných hostů," řekl Rudgar. "Patří jim moje vděčnost za záchranu života mého syna a mé ovdovělé švagrové."

Rodrik se zdál být poněkud na rozpacích, ale držel jazyk za zuby. Nepochybně nestál o další přednášky na téma vděčnost ani od svého otce, ani od hraběnky. Mumlání kolem stolu potvrdilo vévodova slova. Ať už se o sylvánské šlechtě říká cokoli, pomyslel si Felix, určitě jsou zdvořilí takovým tím starosvětským způsobem.

"Nyní, když jsme se najedli, bych navrhoval, abychom přešli k věci," řekl baron Leicheburg. Hlas měl hluboký a znělý. Byl to ten druh hlasu, jaký dovede zaplnit pokoj nebo divadlo, nebo se bez námahy nese nad bojištěm. Felix mu ho záviděl. "Nepřijel jsem sem celou cestu v nejhorší zimě za posledních dvě stě let proto, abych se jen napil tvého vína, starý příteli - bez ohledu na to, jak skvělé máš sklepy."

Hrabě ocenil poklonu přikývnutím a ujal se slova.

"Ano, o to právě jde. Je to nejhorší zima za posledních dvě stě let a nejen kvůli sněhu. Vci se shromažďují v lesích, bestie táhnou po císařské silnici a už se objevily i ještě horší věci."

Felix si nebyl jistý, jestli se mu líbí tón hlasu hraběte. Začaly se mu ježít chlupy na krku. Hrabě Swartzhafen pozvedl pěst k ústům a suše, drásavě zakašlal. "Říkáte, že se vrátila prastará kletba, aby nás opět sužovala?"

Felix pohlédl na Gotreka. Trollobijce seděl jako pes na vodítku, který zvěřil kořist. Nepochybně nabyt dojmu, že tu možná pro něho bude práce. Skvělé, pomyslel si Felix, jako by dostat Ulriku ze spárů temného čaroděje nebylo už tak dost zlé, nyní se ještě zapleteme s nějakým prastarým zlem. Přesně tohle potřebuju.

"Dá se o tom pochybovat?" opáčil Richter. Naklonil se kupředu a položil číši opatrně na stůl, ale oči mu planuly téměř nepříčetně. Felix si nebyl jistý, že chce vědět, co způsobí takový pohled. "Znamení jsou neklamná. Před dvěma týdny zahlédl kupec na Temných blatech čarodějná světélka. Na Staré cestě k Rudému opatství viděli černé kočáry. Něco porušilo hroby na hřbitově v Essenu. Já jsem cestou sem vstoupil do krypty u Mikalsdorfu a zjistil jsem, že je prázdná. Řádili tam vylupovači hrobů."

"To nezní dobře," řekl mírně hrabě Swartzhafen. Odpověděl mu neradostný smích, až ozbrojenci u svého stolu na okamžik zmlkli a podívali se na své pány. Ale jen na okamžik, pak zase pokračovali v rozhovoru.

Baron Leicheburg se rozhlédl po přítomných a pokračoval. "Kolem Ponurého lesa se ztrácejí mladé dívky a vesničané začali věšet na dveře svazky čarozmaru a krvavého kořene. Za normálních okolností bych se nad tím nepozastavoval. Zima byla dost zlá a nakažených Chaosem tolik, že by to mohl být dostatečný důvod pro podobná opatření, ale byli spatření i bledí, černě odění lidé."

"Nemyslím, že je čas na nějaké pochyby," řekl Rudgar. "Nemrtví se vrátí."

Něco v jeho tónu způsobilo, že se Felix otrásl. "Nemrtví?" zeptal se. Myslel si, že chápe, ale chtěl to vědět určitě.

"Potomci von Carsteina, kteří pijí krev," řekl Johan a obrátil k němu svůj planoucí zrak.

"Upíři," dodal Max Schreiber. "Mluvíte o upírech."

Rudgar se na něho trpce usmál, až se mu zuby zableskly, ale radost v tom žádná nebyla. "Tohle je Sylvánie," řekl. "Země upírů hrabat."

Opět padlo ticho. Ani sluhové se nepohnuli. Bylo to, jako by se někdo zasmál na pohřbu nebo vyslovil hrozivou pravdu, na kterou všichni mysleli, ale nikdo se až dosud neodvážil pronést ji nahlas.

Úžasné, pomyslel si Felix, zlí čarodějové, příchod Chaosu a nyní se ještě vracejí upíři hrabata. Do čeho jsem se to zase namočil?

"Dá si ještě někdo víno?" zeptal se hrabě Rudgar, aby prolomil ticho. Zdálo se, že mu kníry ještě víc poklesly. Vypadal jako člověk, kterému řekli, že je jeho rodina nakažená morem a je slušná šance, že on to taky chytil. Felix věděl přesně, jak se cítí.

Max se podíval na svou plnou číši vína, jako by tam viděl nějaká tajemství. Gotrek si mnul téměř radostně mohutné ruce.

Ivan Petrovič vypadal ještě odhodlanější najít svou dceru. Felix potlačil nutkání zasténat.

"Na podobné diskuse bude čas později," ozvala se hraběnka Gabriella, jejíž melodický hlas zněl chladně a pobaveně.

"Možná by nám naši hosté rádi řekli, co je sem přivádí v tomto neradostném čase."

Max se podíval na Felixe, jako by se ptal, kdo z nich jí odpoví. Felix Maxovi pokynul, aby se ujal slova. Mág ten příběh dokáže nepochybně podat lépe než on. Max začal vyprávět o únosu Ulriky a jejich pronásledování přes zamrzlou zemi. Přitom se nemohl nezmínit o obléhání Prahy a invazi Chaosu.

Sylvánští šlechtici mlčeli ještě chvíli potom, co domluvil, a pak se podívali jeden na druhého. Většinou měli klidné obličej, ale Felix si byl jistý, že jim v očích viděl strach - a to si byl dosud jistý, že to jsou lidé, které není snadné vyděsit.

"To zní, jako by se blížil konec světa," řekl nakonec hrabě ze Swartzhafenu.

"Skutečně žijeme ve zlých časech," souhlasil baron Leicheburg. "Dokonce horších, než jsem si představoval."

"Císař shromáždí armády," řekl Max. "Jsem si jistý, že na jaře vytáhne proti nepříteli."

"Bud' jak bud'," pronesl Rudgar. "Nikdo z nás s ním nepůjde."

Felix pocítil mírné rozhořčení. Šlechtici pořád mluví o svých právech a privilegiích. Pokud si vzpomínal, měli i nějaké povinnosti a jednou z nich bylo bránit Císařství, bude-li třeba. Zdálo se, že z přítomných si jediný Rodrik všiml jeho pohledu a měl dost taktu, aby vypadal rozpačitě.

"Ne že bychom nechtěli," pokračoval rychle. "Netoužíme po ničem jiném než jet císaři po boku do bitvy. Ale je naší povinností zůstat tady s lidmi. Pokud se nemrtví opět vyplížili z úkrytu, je naší povinností dohlédnout, aby se vrátili, odkud přišli."

Poslední část pronesl s mnohem menší sebedůvěrou než tu první. Felixe to nepřekvapilo. Pokud historie nelhala, když povstala upíří hrabata naposledy, bylo třeba k jejich zahnání vši vojenské moci Císařství i jeho spojenců. Trvalo to mnoho let a stálo to mnoho životů.

"Souhlasím s mladým Rodrikem," řekl bělovlasý hrabě ze Swartzhafenu. Znovu suše zakašlal. "Císařství nijak nepomůže, když ho na pochodu proti zplozencům Chaosu z boku napadnou nemrtví. Vlastně se obávám, že by to znamenalo pohromu."

Felix nebyl žádný expert na vojenské záležitosti, ale znělo to rozumně. S tak mocným nepřítelem před sebou by jakákoli hrozba pro křídla nebo zásobování císařských linií mohla být katastrofou. A teď si vzpomínal i na jiné věci o armádách upířích hrabat. Sloužily jim mrtvolky oživené nejtemnější magií. Sníh by je vůbec nezpomalil. Vlastně by v téhle době byli nejsilnější. Ano, armády temnoty zřejmě právě získávaly mocného spojence.

"To nejlepší, co pro Císařství můžeme udělat, je smést nemrtvé dříve, než nabерou plnou sílu, a pak vyrazit císaři na pomoc."

"Modleme se, aby to bylo možné," řekla hraběnka Gabriella. Všichni kromě Gotreka udělali nad stolem znamení kladiva. Ten jenom zabručel a znovu se napil vína. Naklonila se k nim přes stůl a do modrých očí se jí vkradl divoký svit. "Zdá se mi, že se na nás bohové usmívají. Není náhoda, že jsou naši přátelé tady."

Felix viděl, jak se Gotrek s Maxem otočili, aby na ni viděli. Ivan byl ponořený do vína, ale něco v jeho chování Felixovi napovídalo, že také pozorně naslouchá. "Co tím chcete říct?" zeptal se Max.

"Jméno Adolphus Krieger nám není neznámé," řekla.

Max se nadechl. "Je to nekromant?"

"Huť. Je to jeden z nemrtvých. Velmi nebezpečný potomek z von Carsteinovy pokrevní linie."

"Co přesně to znamená?" zeptal se Felix. Měl pocit, že musí něco říct, aby zakryl strach, který jej zaplavil.

Krieger byl upír! To leccos vysvětlovalo; jeho rychlost, neobyčejnou sílu. A možná byla spojitost mezi ním a tím zabijákem, který se plížil ulicemi Praag a pil krev umírajících dívek. Nyní si vzpomněl, jak Nella, ta pouliční holka, říkala, že cítila skořici, a na vonnou kuličku, kterou měl Krieger ve sklepení.

Zazněl hraběčin zvonivý smích. "Odpusťte mi, Herr Jaeger; při sezení u stolu člověk někdy zapomene, že ne všichni sdílejí naši posedlost, zájem a vědomosti o nemrtvých. Pokud jste sylvánský šlechtic, vyrůstáte s tím."

"Myslel jsem, že většina sylvánské šlechty jsou upíři," prohlásil Gotrek drze. Nebylo to zrovna nejtaktnější, ale Felix slyšel totéž, i když většina jeho informací o této věci pocházela od chůvy, která ráda děsila děti, o něž pečovala, strašidelnými příběhy.

Po trolobijcových slovech teplota u stolu znatelně poklesla. Rodrikova ruka se přesunula k jílcí meče a Felix si byl jist, že jen otcův chladný pohled mladíkovi zabránil okamžitě Gotreka vyzvat na souboj.

"Vaše vědomosti jsou poněkud zastaralé," řekl baron Leicheburg. Prohlížel si trolobijce, jako by to byl obtížný hmyz, který mu právě leze po stole. Pokud si toho Gotrek všiml, nedal to najevo. Znovu si lokl vína a hlasitě říhl. Tentokrát bylo třeba stisku otcovy ruky, aby Rodrik nevyskočil a nevykřikl výzvu. V obličejí staršího muže se zračily starosti. Zřejmě dokázal odhadnout výsledek souboje stejně dobře jako Felix.

"Rád se poučím," řekl Gotrek.

"Před dvěma staletími byste měl naprostou pravdu," prohlásil hrabě ze Swartzhafenu. "Tehdy tato země ležela u nohou upířích hrabat a jejich spojenců. Po Hel Fennu byli... vyhlazeni a císař dal tuto zemi jako léno nám, svým věrným vazalům."

Felix si vzpomínal, že o tom kdysi něco četl v univerzitní knihovně v Altdorfu. Kniha neříkala nic o věrných vazalech. Říkala, že země Sylvánie byla dána ožebračeným šlechticům a druhorozeným synům, kteří toužili po vlastních pozemcích a nemohli je získat jinak. Kniha naznačovala, že musíte být velmi zoufalí, když chcete vládnout v kterékoli části této provincie.

"Slyšel jsem příběhy o upírech, kteří se vyskytovali v Sylvánii v mnohem nedávnější době než před Hel Fennem," ozval se Max. "Mám z důvěryhodných zdrojů, že až donedávna vládli ve velkých částech této země. Myslím, že templáři Bílého vlka oblehli hrad Regrak před deseti lety, poté co bylo zjištěno, že jeho majitelem je stvůra živící se krví."

"Regrak se živí krví," přisvědčil hrabě ze Swartzhafenu, "ale byl stejně smrtelný jako vy nebo já. Jen se domníval, že ho požívání krve panen udrží mladého a dá mu mystickou sílu. Pokud vím, tak nedodalo. Věřte mi, kdyby to byl upír, dalo by templářům mnohem více práce vykourit ho z jeho domu."

"Niméně náš učený přítel má vcelku pravdu," řekla hraběnka. "Byly i jiné případy, že nemrtví vládli v Sylvánii i po Hel Fennu, jak všichni až příliš dobře víme. I když je počet těchto případů menší, než tvrdí pověsti, ignoranti to mohou zaměňovat za všeobecnou pravdu."

"Neodpověděla jste na mou původní otázku, hraběnko," řekl Felix. Podle toho, jak komolil slova, si uvědomil, že začíná být opilý. Nepřekvapilo ho to. Celé dny byl nemocný a po cestě neměl žádné víno; ztratil v pití praxi. "Co míníte von Carsteinovou pokrevní linií?"

K Felixovu překvapení opět odpověděl Max. Nikdy neodolal pokušení pochlubit se svými znalostmi, když se tomu naskytla příležitost. "Lidé vzdělaní v tomto oboru věří, že nemrtví se dají... rozdělit, to je možná to nejlepší slovo, do

několika pokrevních linií. O těchto se věří, že jsou potomky původních upírů z města Lamie v království Nehekara, které vytvořil Nagaš před třemi tisíci lety. Každá pokrevní linie v sobě má vlastnosti svého předka a to jí dodává různé slabosti i sílu v závislosti na původu."

Felix si všiml, že hraběnka hledí na Maxe se směsicí pobavení, respektu a zájmu. Pocítil trochu žárlivosti. Nepochybně byla velice přitažlivá. Najednou byl znechucený sebou samým. Na co myslí? Ulrika je v rukou někoho ještě mnohem horšího, než by byl šílený temný mág, a on touží po jiné ženě. Cyničtější část jeho mysli říkala, že pocit studu nijak nezmění fakta týkající se momentální situace.

"Jste velmi vzdělaný muž, Herr Schreiber. Překvapujete mě. Tohle nejsou obecně známé věci. Někdy mi musíte vyprávět, jak jste se dostal k takovým vědomostem."

Max blahosklonně kývl hlavou. "Děkuji za kompliment," řekl. "Studoval jsem mnoho temných a zakázaných -"

"Nicméně hned v několika podstatných věcech se mýlíte."

"Mýlím?"

"Upíry nestvořil Nagaš. Byli to plnoprávní mocní mágové, kteří získali ve válkách v letech úsvitu některé z jeho vědomostí."

Max se zatvářil pochybovačně, ale byl zticha.

"To byl věk přinejmenším stejně svárlivý, jako je ten náš."

"Carsteinova linie?" naléhal Felix v naději, že dostane odpověď na svou původní otázku.

"Je to jedna z větších upířích pokrevních linií," řekla hraběnka. "V Císařství je to možná ta hlavní."

"To jméno je určitě nejznámější," poznamenal Felix suše. "Co se týče válek upířích hrabat a toho všeho."

"Proto je ta pokrevní linie známá jako Carsteinova. Původní Vlad von Carstein byl z hrabat nejznámější a legendy po něm pojmenovaly celé potomstvo."

"Říkáte to, jako byste s tím nesouhlasila?" ozval se Max jako správný učenec tělem i duší, který diskutuje o malém terminologickém problému a ne o masovém vrahovi, jehož šílené dobovatelské plány vyústily ve smrt desítek tisíc lidí. Hraběnka lehce pokrčila rameny, což bylo gesto, které si Felix spojoval s bohatými bretonskými kupci, kteří často navštěvovali jeho otce. "Nevím, proč by na tom mělo záležet. O předchůdcích von Carsteina víme málo. On byl ve své linii první, kdo vešel ve všeobecnou známost. Od té doby bylo jeho potomstvo aktivní zejména tady v Sylvánii."

"Zdá se, že poměrně nedávno začali být mnohem aktivnější," poznamenal Felix. "Rád bych věděl proč."

"Myslím, že to je to, co musíme zjistit," řekl hrabě Rudgar. "Může na tom záviset mnoho životů."

I ty naše, pomyslel si Felix. Donutil se soustředit navzdory vínu, teple a příjemnému pocitu po dobrém jídle poprvé po mnoha dnech strádání. "Zdá se, že něco víte o Adolphu Kriegerovi," řekl a snažil se, aby příliš nekomolil slova. "Mohla byste se s námi podělit o své znalosti?"

"Později," odpověděla hraběnka. "Byl to dlouhý den a jistě jste všichni unavení. To do zítřka počká. Některé věci je lépe probírat, když je slunce vysoko."

Za těchto okolností ji Felix nemohl obviňovat, že se vymlouvá.

Pokoj byl velký, chladný a vévodil mu veliký portrét sylvánského šlechtice s chladnými očima, který jako by si Felixe prohlížel s vražedným zájmem. Felix rychle zvážil možnost prozkoumat pokoj, jestli v něm nejsou tajné průchody. Ve starých příbězích jich sylvánské hrady byly plné, ale v pokoji bylo příliš zima a byl příliš opilý, než aby se o to pokusil. Podnikl protiopatření tím, že zavřel dveře na zavoru a nechal meč u zdi kousek od postele, aby jej měl po ruce.

Jak se nořil do chladného a uzdravujícího spánku, přísahal by, že slyší vzdálené vytí vlků.

Byla tma. Kočár tiše a rychle klouzal nocí. Za nimi běželi sněhem jako přízraky vlci. Oči jim planuly, dech se jim srážel v obláčky páry. Vypadali vyčerpaně i zuřivě. Bylo v nich něco hluboce nepřírozeného, jak pod vládou upírový vůle běželi dál a dál.

Ulrika věděla, jak se vlci cítí. Byla zmatená. Emoce v ní vířily a někdy jí připadalo, že temnota noci útočí na její mysl a duši. Nenáviděla Kriegera. Hnusil se jí. Byl arogantní, povýšený, sebejistý, dominantní, pohrdající těmi, kdo jsou pod ním, tedy většinou světa. Byla si jistá, že to, co plánuje, je zlé, ale přesto se na tom jistým způsobem chtěla podílet. Když na to přestala myslet, věděla, že se musí dostat pryč, že musí nějak utéct z kočáru a uniknout nebo najít nějaký způsob, jak Kriegera zabít.

A přesto to bylo nemožné. Byl příliš silný, příliš mocný. Často se ho snažila napadnout nožem a on jí nůž vždycky vzal, jako bere dospělý dítěti hračku. Dvakrát se snažila utéct sněhem do hloubi zimních lesů. Prchala, aniž dbala o to, jestli země zimou nebo hladu.

Jednou prostě sledoval její stopu, přemohl ji ve tmě a odnesl ji zpátky do kočáru. Nedokázala mu vzdorovat o nic víc, než myš dokáže vzdorovat kočce, když je chycena. Podruhé si už myslela, že mu utekla, ale chlad jí pronikl tenkým oblečením a ztratila ve sněhu vědomí. Když se probudila, zjistila, že je zpátky v kočáru, zahřívána nějakými nepřírozenými prostředky, a je si celkem jistá, že by ji mohl přemoci kdykoli, že si s ní pohrává, že ji nechává si myslet, že unikla, jen aby viděl, jak mizí její naděje. Nejzvláštnější bylo, že se ji žádný z upírových sluhů nesnažil zastavit. Jako by měli přikázáno, aby nezasahovali.

Měla oči otevřené, aby našla vesnici, kde by se mohla osvobodit a najít přístřeší, ale v žádné nezastavili na dlouho. Roche nebo ostatní nakupovali zásoby, zatím co ji držel v nehybnosti planoucí pohled jejího pána a jeho nepřírozeně silné sevření. Nemohla ani začít křičet o pomoc, což ji také udivovalo.

UPÍROVO DOUPĚ

"Dnes vypadáš nějak zamyšleně, človíčku," zabručel Gotrek.

Felix švihl opratěmi a pobídl poníky, pak se otočil a pohlédl na trolobijce. Kislevané jeli jako vždycky před nimi. Hraběnka Gabriella a její doprovod je následovali v kočáře. Slyšel Rodrika, jak hlasitě rozpráví o tom, že tahle část lesa bude na jaře vhodné místo pro štvanici na bestie. Felixovi to spíš připadalo jako dobré místo, kde by na ně bestie mohly uspořádat štvanici už teď.

"Mám hodně o čem přemýšlet," odpověděl. Uvažoval, jestli nemá navzdory všemu trolobijci říct, co mu včera prozradila hraběnka. Koneckonců, kdyby se ukázalo, že je zrádkyně, Gotrek by měl být předem varován. Felix cítil, že si zasluhuje alespoň tohle. On a trpaslík byli společníky v mnoha dobrodružstvích a trpaslík mu zachránil život víckrát, než by dokázal spočítat. Cítil se dost mizerně, že si to tajemství nechává pro sebe. Hraběnka mohla být jen velice přesvědčivá lhářka a vede je všechny do pasti.

"Nevěřím těmhle Sylváncům," prohlásil nakonec Felix.

"Zdá se, že s hraběnkou Gabriellou vycházíš dost dobře," opáčil trolobijce. Znělo to pobaveně.

"Ona je částí toho problému."

Trolobijce se na něj škádlivě podíval. Zdálo se, že je dnes v neobyčejně dobré náladě, navzdory tomu, jak velké množství piva včera vypil. Možná ho rozveselila představa, že už brzy bude stát proti Kriegerovi a dojde své vytoužené smrti. U trpaslíků to bylo těžké posoudit. "Pokračuj."

"Nejsem si jistý, jestli můžu."

Trpaslíkův úslebek se ještě rozšířil. "Proč ne?"

"Je to otázka důvěry. Dal jsem své slovo."

Trpaslík se nyní tvářil vážněji. Jeho lid nebral přísahy na lehkou váhu. "Pak nebudu naléhat," řekl.

Felix byl zklamaný. Naplň doufal, že trpaslík bude ve vyptávání pokračovat. Zadíval se na stezku, studoval jejich cestu skrz zasněženou krajinu. Vinula se lesem, který byl tmavší a ponuřejší každým dalším krokem, který udělali. Vzhled toho místa se mu vůbec nelíbil.

"Až se budeš cítit trochu lépe, človíčku... mám svoje podezření ohledně našich náhodných společníků."

Felix cítil, jak jím projel záchvěv strachu. Odhalil trolobijce sám hraběčino tajemství? Felix věděl, že navzdory svému barbarskému vzhledu Gotrek zdaleka není hlupák. "Co tím myslíš?" zeptal se.

"Myslím si, že nejsou tak úplně tím, čím se zdají být."

Felix uvažoval, na co přesně Gotrek naráží. Nemohl znát celou pravdu, jinak by už dávno vrazil k hraběnce do kočáru se sekerou v ruce. Felix si pomyslel, že by měl raději začít jednat.

"Věříš mému úsudku?" zeptal se.

Trolobijce ho chvíli pozoroval. Když Felix hleděl do jeho jediného šíleného oka, připomněl si, jak se Gotrekova rasa od jeho liší. Vypadali skoro jako lidé, ale byli jiní. Byli produktem jiné kultury a jiné výchovy, děti jiných bohů.

"Ano," připustil trolobijce nakonec.

"Znám jistě tajemství týkající se hraběny. Je nebezpečné a mohlo by způsobit, že jí nebudeš věřit. Slíbíš mi, že na ni nezaútočíš ani jí jinak neublížíš, dokud neosvobodíme Ulriku nebo nezabijeme Kriegera?"

Felix viděl, že teď vzbudil trpaslíkovu zvědavost. Trolobijce dlouho mlčel a přemítal. Felix by rád věděl, jestli špatně neodhadl situaci, jestli Gotrek jednoduše nepůjde a nezkusí z hraběny její tajemství vytlouci. Možná ale jen zvažoval všechny možnosti. Věděl, že trpaslíci považují přísahy a sliby za velice vážnou věc.

"Stanovil jsi zajímavé ultimátum, človíčku," řekl Gotrek nakonec. Felix si toho byl vědom. Vypadalo to, že ať byly hraběčiny argumenty jakkoli přesvědčivé, nebyl připraven jí věřit dlouho.

"Přijmeš je?"

"Pokud nám to nijak neublíží, tak ano," řekl Gotrek nakonec. Slova z něj vycházela váhavě, jakoby proti jeho zdravému rozumu. Felix byl docela pyšný na to, že trolobijce byl připraven mu tolik věřit. Vypravování celého příběhu pak bylo mnohem jednodušší.

Jak mluvil, měl pocit, že Gotrek každou chvíli vybuchne. Z jeho chování bylo naprosto jasné, jak je trolobijce nešťastný, že má jednoho z mrtvých na dosah ruky a nemůže s tím nic dělat. Felix rychle vysvětlil důvod, proč by měli přijmout její pomoc alespoň do té doby, než bude Ulrika volná. Gotrek se na něho díval, jako by ho podvedl. Felix naplň očekával, že trolobijce seskočí ze saní a vyřítí se ke kočáru, ale neudělal to. Jen se na něj zarputile mračil. Felix viděl, jak mu na toporu sekery zbělely kotníky.

"To se mi nelíbí, človíčku," řekl.

"Ale necháš ji na pokoji. Zatím."

"Slib je slib."

Po trolobijcových slovech Felixem projel záchvěv viny. Neměl dobrý pocit z toho, že hraběčino tajemství svěřil trolobijci. Říkal si, že je směšný. Nic upírce nedlužil. Byla monstrum živící se krví nevinných lidí. Navzdory výčitkám svědomí se však cítil, jako by mu z ramen spadla obrovská tíha. Alespoň teď trolobijce ví, jak se věci mají, a bude ve střehu.

Pokud hraběnka plánuje zradu, zjistí, že je na nesprávném konci sekery, které se tak bojí. Moc ho to neuklidnilo, ale v této chvíli žádnou jinou útěchu neměl.

"Kdo ještě to ví?" zabručel Gotrek.

"Jenom Max."

"Asi bude lepší se o tom Snorimu Nosohryzovi nezmiňovat." Trolobijce to říkal téměř rozpačitě.

Felix s ním mohl jedině souhlasit.

* * *

Jak jeli dál, les začínal být tišší a prázdnější, stromy pokroucenější a zakrnělejší. Max se soustavně ohlížel a neustále dohlížel na hraběčin kočár. Určitě jí nevěřil ani tolik jako Felix. Držel v ruce Oko Khemri a cítil jeho moc. Věděl, že by bylo užitečné pro jednoho upíra, stejně jako pro druhého, a tak bez ohledu na to, co prohlašovala, nedokázal uvěřit, že by její pohnutky byly čistě nesobecké.

Cítil změnu v povaze lesa. To místo bylo velmi zákeřně nakaženo. Zvedal se mu žaludek, jak se mu občas stávalo v přítomnosti Chaosu. Začínal si myslet, že příběhy o tom, jak byla tato země zkažená chaotickým spadem v roce 1111, nebyly daleko od pravdy.

Víc než jen to, cítil, jak jsou vichry temné magie na tomhle místě podivně pozměněné, podobně jako při útoku hord Chaosu na Praag, ale ne tak silně. Ještě ne. Uvažoval, jestli jsou všechny tyto události nějak spojeny. Zdálo se, že proud temné magie v současné době až příliš podléhal vůli zlých mágů. Možná páni Chaosu vydali část své moci, aby pomohli svým stoupencům. Max se zachvěl a nebylo to chladem.

Otevřel svůj magický zrak, ale neviděl nic, co by obklopovalo kočár. Hraběnka tedy nepoužívala žádnou magii, kterou dokázal vysledovat, a to znamenalo, že nejspíš neprovádí žádná kouzla. Max byl dostatečně schopný čaroděj, aby je odhalil. Zaklínadlo by před Maxem nedokázal zatajit ani mistr magie.

Znovu se zamyslel nad plánem, který předchozího večera spolu s Felixem vymyslel. I kdyby upíří hraběnka byla tím, za co se vydává, bude lepší postarat se, aby jí Oko Khemri nepadlo do rukou. Pokud to bude možné, měl je vzít Felix. Max se ho ujmout váhal. Felix nebyl mág a ta věc zřejmě nebyla schopna ho ovlivnit tolik jako Maxe. A i kdyby, Felixův nedostatek magických schopností by zajistil, že nenapáchá mnoho škody.

Max se snažil vzpomenout si na všechno, co při svém střetnutí s jeho tajným srdcem o Oku zjistil. Určitě bylo možné, aby neuvěřitelně složitý komplex magie jeho jádra dokázal to, co hraběnka tvrdí. Skutečně to byla nátlaková kouzla velmi neobvyklého druhu. Také se zdálo, že nejsou určena na spoutání ničeho lidského.

Max věděl, že tápají ve tmě a nemají k dispozici žádné, nebo jen velmi málo světla. Skládali nářázky, polozapomenuté vzpomínky a podezření, aby vytvořili teorii o svém nepříteli a o tom, co chce, ale nebyli si vůbec jisti, že je správná.

Mohli jen jet dál a doufat, že až přijde čas, budou připraveni upíra zabít.

Na nebi planul měsíc Chaosu tak jasně, že Morrslieb proti němu vypadal matně. Adolphus Krieger kráčel lesem obklopujícím jeho novou pevnost. Jeho přísluhovači zatím neměli čas vyčistit zemi a vytvořit pro něho loviště, ale to se brzy změni. Usmál se a odhalil tesáky.

Cítil se silný. Oko Khemri bylo jeho. Jeho povolávací kouzlo se rozšířilo zemí. Na jeho zavolání se začínali shromažďovat ghúlové a jiná stvoření temnoty. Věděl, že děti ponořené do snu na stovky mil daleko začínají cítit tah jeho vůle. Brzy se u něho doma shromáždí aristokracie noci a naplánuje, jak dobýt zpět vše, co bývalo jejich.

Dnes měl jiný záměr. Kroky ho odvedly k velkému hřbitovu, skrytému hluboko v lesích nedaleko ruin města Drakenhof. Bylo to velké území, původně zasvěcené Morrovi, Pánu smrti, místo posledního spočinutí, svatyně. Lidé od tohoto místa očekávali, že zde budou věčně odpočívat v pokoji.

Adolphus měl v úmyslu to změnit. Dnes v noci se hřbitov změni ve verbovací kancelář pro nejmocnější armádu v celé historii. Dnes v noci povstane z řad mrtvých první z mnoha vojáků.

Dotkl se talismanu a ucítil jeho moc. Když to udělal, připadalo mu, že slyší šeptat hlasy, které mu vyprávějí mocná tajemství nekromancie. Od doby, kdy se sladil s Okem, se jeho porozumění magii prohloubilo.

Prastará zaklínadla, jež mu kdysi nedávala smysl, byla nyní těhotná skrytým významem. Dokázal odhalovat a ovládat toky temné magie s lehkostí, jež ho samotného překvapovala. Vždycky byl lhostejným studentem magických umění, ale nyní cítil, že když bude mít dost času, stane se jedním z největších mistrů. Zdálo se, že řada darů, které Nagašův výtvar poskytoval, je nekonečná. Kdo ví, když bude mít čas, možná by se mohl co do znalostí té prastaré mrtvole vyrovnat a vytvořit si stejně mocný artefakt sám.

Tu myšlenku prozatím odsunul. Tak sladké sny si nechal na později. Právě teď má na práci důležitější věci. Musí učinit několik dalších kroků na cestě k říši. Stará proroctví se musí vyplnit. Je jeho povinností vyhlásit Čas krve.

Hbitě vyskočil na zříceně zbytků starého mauzolea. Odsud měl dobrý výhled na celý hřbitov. Viděl řady převrácených náhrobních kamenů, sochy s ulámanými rukama, portréty už zapomenutých mrtvých, kteří se brzy vrátí, aby se stali vojáky.

Pohodil hlavou, otevřel ústa a začal deklamovat slova starobylého rituálu.

"Ve jménu Nagaše, pána nesmrti, volám vás..."

Oko mu planulo na hrdle, maják vysílající chladné studené světlo ozařující okolí. Vichry magie se točily kolem a lehce jej hladily, když vplouvaly do talismanu.

"Ve jménu Nagaše, pána neživota, musíte přijít..."

Planoucí ohniví hadi se mu kroutili a otáčeli v břiše. Tentokrát nebylo třeba bojovat o jejich ovládnutí. Celá ta energie tu byla na jeho rozkaz. Temná magická síla proplouvala skrz něj do poskvrněné půdy Sylvánie.

Chapadla moci se šířila jako složitý kořenový systém. Mohl skrz ně cítit, podivnou směsicí vidění a hmatu i jiných, bezejmenných vjemů. Začínal si uvědomovat stovky mrtvol uložených v zemi, po staletí zachovaných díky slabému chaotickému znečištění půdy. Viděl vypasené bílé červy, jak hrabou, a jiná zřůdná stvoření, na něž bylo strašlivé i jen hledět.

Jak se pavučina moci dotýkala mrtvol, přicházela vzdálená ozvěna života, který v nich kdysi tak silně planul. Byl tu pyšný šlechtic, který dřel své poddané. Byl tu rytíř, jenž byl za života hrdým obráncem své víry. Dotkla se ženy, která

zemřela v bolestech při porodu dítěte a muže, jenž zemřel hladu během jednoho z mnoha opakujících se hladomorů pustošících od nepaměti Sylvánii.

Krieger se nestaral o to, jak zemřeli. Nestaral se o to, čím byli za života. Zajímalo ho jen to, že mu mohou posloužit i po smrti. Jeho kouzlo otevřelo stezku jinam, do světa paralelního s tím jeho, do kypícího života divokých chaotických energií, v nichž se plížily odporné bytosti. Ty nejslabší proplouvaly k duchům a vstupovaly do hnijících těl, splývaly s nimi a propůjčovaly jim životnost.

Okem své mysli viděl zelené čarodějnické ohně probouzející život v prázdných očních důlcích. Viděl pohyb bílých kostlivých končetin, svírání prstních kůstek. Kostry ožrané červy se pohybovaly jako plavci ženoucí se vpřed mořem prachu. Nezáleželo na tom, zda byli pohřbeni tváří dolů, aby se jim zabránilo v podobném zmrtvýchvstání. Cítili směr moci, která je táhla, a šli za ní.

Svíjeli se, zmítali, chvěli se a cukali sebou, jak si prohrabávali cestu na povrch. Jeho hlas zněl jako kvílivé lkaní, když odřikával starobylá zakázaná slova. Země pod ním vibrovala stovkami mrtvých probouzejících se z dlouhého spánku. Někde v dálce zavyl vlk hrůzou. Děsivé lovecké výkřiky ghúlů podvědomě odpovídajících na uvolněné energie zněly noci.

Rty mu zkřivil triumfální úšklebek. Otevřel oči. Linie moci se mihotaly ve vzduchu. Jako odpověď na jeho thaumaturgii padala z nebe sprška hvězd, míhala se přes tvář shlížejícího měsíce Chaosu. Tajuplná zelená světélka prohrábala noc jako drápy nějakého obrovského dravce trahajícího tenký pergamen oblohy.

Na zemi se objevila bledá bílá skvrna. Mohla by to být hlava jednoho z bezbarvých červů, které viděl v hlubinách, ale nebyla. Byla to špička prstu. Čtyři téměř stejné kousky slonoviny, pak následovala celá kostlivá paže. Vynořila se ze země a zamávala ve vzduchu jako plavec potápějící se v hluboké vodě.

Dlaň ruky se opřela o zem, aby mohla zapáčit, a objevil se zbytek kostry. Nejdřív lebka s planoucím očima a potměšilým zlověstným úsměvem, pak následoval hrudní koš a druhá ruka. Pak se objevila páteř, boky a podivně prodloužené nohy. První z Adolphovy nově naverbované armády se vynořil do noci, triumfálně se protáhl a zvedl paže k obloze. Při tom pohybu zachřestil. Rozšklebené čelisti se otvíraly a zavíraly v zmatené parodii zhluboka dýchajícího člověka.

Zápach hniloby a čerstvě obrácené země naplnil vzduch; v bledém měsíčním světle se prodíraly na povrch další a další oživené mrtvolky. Náhrobní kameny se kácely, staré pamětní desky padaly pod přívalem kostlivců. Někteří se rozhlíželi kolem sebe, zvědavě zkoumali okolí a krky jim přitom lehce skřípaly. Jiní divoce tančili mezi náhrobními kameny, jak po staletích strávených v zemi zkoušeli svou pohyblivost. Několik jich chmurně kývalo hlavami, jako by chápali, co se děje, a schvalovali to.

Pak se začali s chřestěním kostí stahovat ke Kriegerovi, jeden po druhém, ponížení jako věřící nějakého strašlivého prastarého boha před zakrváceným oltářem.

Dnes v noci, pomyslel si Adolphus, začíná nový věk. Dnes v noci jsem udělal první krok k říši, která bude trvat navěky. Proto bude dnešní noc památná. Já na ni budu vzpomínat také.

Vyslovil další zaklínadlo, nabral víc moci a rozvinul svou magii dál. Vysílal temnou magickou energii do stále se zvětšujícího okruhu, míli za míli. Všude, kde kouzlo působilo, se mrtví pohnuli v hrobech.

Na hrdle mu zářil Nagašův talisman jako oko zlého boha. Čas krve nastal.

Max vzhlédl od ohně, kolem něhož se choulili. Zdálo se, že to cítili všichni - pohyb obrovské síly někde tam v lesích.

Člověk nemusel být čaroděj, aby si toho všiml. Pulzování bylo tak silné, že by je dokázal vycítit i ten nejméně talentovaný zabezděnek; poznal by v něm hrozbu. Z toho, jak se i Kislevané, zvyklí na ledacos, zachvěli a rozhlédli se po okolním šeru, bylo zřejmé, že to cítili také.

A jestliže to zaznamenali i lidé bez zvláštního nadání, pro Maxe to bylo jako hřmění. Cítil, že celá jeho bytost odpovídala na magii, jež byla uvolněna. Věděl, že někde v noci se spřádá kouzlo obrovské síly. Cítil směr stejně jasně, jako by viděl maják hořící v noci. Tlak moci pohybující se krajinou cítil stejně jistě, jako kormidelník cítí vítr. Co ten nemrtvý šílenec asi provádí? divil se v duchu.

Nocí proletěl roj meteoritů, jako by nějak božská bytost dávala znamení, že se moci ujímá Temnota. Podle barvy žhavých ohonů Max poznal, že jsou z chaotitu, koncentrované esence čistého zla. Čím je tento kraj tak přitahuje? pomyslel si. Proč právě sem padá více toho strašlivého hvězdného spadu než jinde? Jde o nějakou zvláštnost danou polohou? Nebo je někdo přivolává? Je to kletba bohů? Nebo mají ty padající hvězdy něco společného s kouzlem, které bylo právě sesláno?

Už ve chvíli, kdy se mu tyto myšlenky honily hlavou, cítil další trhání přediva reality. Bylo to tak silné, že dokázal určit přesný směr i vzdálenost - byla značná, a proto cítil pouze neklid. Kdyby to bylo blíž, pomyslel si, potkalo by mě něco horšího než mírná nevolnost a závrať.

Váhavě vstal od ohně a šel k malému stanu, kde odpočívala hraběnka Gabriella. Gestem a zaklínadlem vytvořil malou kouli světla. Vznášela se mu nad jeho ramenem a osvětlovala mu cestu. Dalším zaklínadlem kolem sebe vyvolal magickou síť, neviditelnou pro oči všech s výjimkou čarodějů. Kdokoli nebo cokoli by ho chtěl napadnout, jakékoli zaklínadlo nebo útočník, narazil by na předivo mocných ochranných kouzel. Max nemínil nic ponechat náhodě.

Před stanem jej přivítali Rodrikovi společníci s tasenými meči, ale samotného Rodrika nikde vidět nebylo.

"Co chceš, čaroději?" zeptal se nejmladší z nich. Měl vysoko posazený a mírně zženštilý hlas. Ve světle magického světla Max jasně viděl jeho obličej s malou housenkou kníru plazící se mu nad horním rtem. Ten hoch se zdál být vyděšený a zoufalý zároveň, proto dával tak okázale najevo svou odvahu.

"Chci mluvit s hraběnkou Gabriellou."

"To je v pořádku, Quentine. Pusť ho dovnitř," zazněl z nitra stanu hlas hraběnky. Mladí bojovníci váhavě ustoupili.

Max se na ně příjemně usmál, i když mu z nich teď, když věděl, kdo jsou, běhal mráz po zádech. Když odsunul chlopeň stanu a vešel dovnitř, navzdory ochranné síti napůl očekával bodnutí meče do zad.

Vzduch uvnitř voněl pižmem a skořicí. Ten silný parfém měl zakrýt pach něčeho jiného. Snad nemrtvého masa. Podlahu pokrýval arabský kobereček. Dvě těžké truhlice byly odsunuté na jednu stranu. Kromě jeho svítící koule nebylo ve stanu žádné světlo. Ti, co tu bydleli, ho patrně nepotřebovali.

Rodrik ležel na podlaze. Vypadal unaveně a zároveň jakoby v extázi. Obličej měl brunátný. Pohled měl rozostřený, oči upíral do prázdna. Dýchal přerývaně, jako člověk, který dlouho běžel. Hraběnka ležela vedle něho. Paže měla ovinuté kolem jeho ramen a hlavu zvrácenou. Závoj měla stále přes obličej. Max nepochyboval o tom, že kdyby přišel o chvíli dřív, zastihl by ji u večerního jídla z žil jejího obdivovatele.

Chladně a jemně Max probral nejrychlejší a nejničivější kouzla, která znal. Světelná koule se dala jedním gestem přeměnit ve zdroj zkázy. Slovo a nepatrné gesto a prozářila by šero stovkami břitvově ostrých paprsků světla. Další slovo by ho zahalovalo do kokonu ochranné energie. Dýchal zhluboka a uvolněně se usmíval, každou chvíli připravený čelit smrti.

"Mezi námi není násilí nutné, Herr Schreiber," řekla hraběnka, téměř jako by mu četla myšlenky. Znělo to pobaveně.

"Také doufám," odpověděl Max, ale ani chvíli nepolevil v ostražitosti.

"Neodvažuj se vyhrožovat dámě," řekl Rodrik slabě a pokusil se vstát. Jeho hlas zněl jako blábolení muže, který vypil příliš mnoho nebo to přehnal s čarodějným býlím.

"Není moudré vyhrožovat mně," odpověděl Max a přešel očima z rytíře na ženu, aby nebylo pochyb o tom, co tím myslí.

"Nech nás o samotě, Rodriku. Promluví si s tvou paní." Max si nedokázal odpustit, aby nezdůraznil poslední slovo a jeho dvojsmyslnost.

Rodrik zvedl zakalený pohled k hraběnce. Téměř něžně ho pohládila po tváři a souhlasně přikývla. Mladý rytíř se vzpamatoval a zvedl se, aby se odpočíval k východu.

"Pokud mne budete potřebovat, madam, budu na doslech."

"Jeho oddanost je skutečně dojemná," poznamenal Max ironicky, když Rodrik vysekl nešikovnou poklonu a vyšel ze stanu.

"Ujišťuji vás, že jeho oddanost je upřímná a nevynucená, Herr Schreiber. A jsem si jista, že jste nepřišel proto, abyste se vysmíval mým obdivovatelům."

"Nazýváte je hezky," řekl Max.

"Pochopila jsem, že Herr Jaeger vám o mně už všechno řekl. Domyslela jsem si to z vašeho chování při jízdě."

"Ujasňme si jednu věc," odpověděl Max. "Nelíbíte se mi ani vy, ani to, čím jste. V tomto okamžiku jsme náhodou spojení, protože potřebujeme jeden druhého. Za jiných okolností bychom byli nepřáteli."

"Jste upřímný, Herr Schreiber. Velmi dobře, potřebujeme jeden druhého, jak říkáte, a proto vám odpouštím vaše křupanské způsoby i to, že jste ke mně vešel zahalen mocí, a budu s vámi mluvit jako rozumný člověk. Navrhuji, abyste udělal totéž."

Max se chladně pousmál. Bylo to pečlivě odměřené pokárání, uštědržené tónem rodiče napomínajícího neposlušné dítě. Mnoho mužů by to vyděsilo. Max k nim nepatřil.

"Váš chránělec Krieger začal s prací. Musela jste to cítit stejně zřetelně jako já."

"Proč si myslíte, že jsem riskovala a požádala Rodrika o návštěvu u mne ve stanu? Brzy budu potřebovat veškerou svou sílu, stejně jako ji budete potřebovat i vy. Obávám se, že se můj potomek stal opravdu silným."

"Z toho, co jste říkala, jsem pochopil, že býval sotva průměrný čaroděj. Zaklínadlo seslané dnes večer nebylo kouzlem nemotorného tovaryše."

"Pak můžeme předpokládat, že se buď za několik uplynulých let hodně naučil, nebo že Oko Khemri značně posílilo jeho schopnosti v této oblasti."

"Pokud je to tak, pak čelíme děsivému nepříteli."

"A také nepříteli, který svolává armádu, pokud se hodně nemýlím, Herr Schreiber. To, co jsme oba cítili, byla nekromancie nejtemnějšího a nejmocnějšího druhu. Věřte mi, mám s tím dost zkušeností, proto to vím."

"A co vaše zkušenost říká, že bychom měli udělat?"

"Pospíchat do Kriegerovy pevnosti a zničit ho, dokud to ještě jde. Už cítím, jak moc Oka narůstá i v mé mysli. Svolává Oživené a jeho vábení dokáže málokdo v okruhu sta mil odolat."

"Říkáte, že by vás mohl obrátit proti nám?"

"Ano, Herr Schreiber, přesně tohle říkám. Vidíte, čestně vás varuji před všemi možnými riziky."

Max se na ni upřeně díval a přitom zvažoval její slova. Svým způsobem by uvítal šanci zničit tuhle nestvůru, ale také doufal, že k tomu nedojde, protože pak by se ocitli ve skutečně zoufalé situaci.

Hraběnka krátce přikývla, jako by mu opět četla myšlenky. "Věřím, že dokážu bojovat proti Kriegerovu vlivu dlouho. Jsem mnohem starší a v těchto uměních mnohem zkušenější než on."

"Myslím, že Oko Khemri by mohlo poměr sil změnit."

"Vy byste to měl vědět. Byl jste s ním ve styku víc než já."

"Řekněte mi všechno, co o něm víte."

Max se usadil, aby vyslechl upířčin příběh, a pátral přitom po sebemenších neshodách mezi tím, co řekla jemu a co řekla Felixovi. Už tušil, že žádné nenajde. Když pozorně naslouchal jejímu, jasnému, uklidňujícímu hlasu, zjistil, že mu myšlenky utíkají k Ulrice. Měl strach, co všechno se jí mohlo stát.

* * *

Ulrika se probudila v temnotě. Cítila se slabě a divně. Něco se jí stalo s očima - viděla věci kolem sebe úplně jasně, ale všechny barvy zmizely. Všechno teď bylo v různých odstínech černé a bílé.

Vstala. Ten pohyb jí způsobil závrať. Celé tělo jí bolelo. Hlava jí třestila. Žaludek jí plaval jako na vodě. V ústech cítila bodavou bolest. Rozhlédla se. Ležela na chladném kameni v kryptě. Zdálo se, že je pohřbena v jakési pohřební komoře. Zmocnila se jí vlna paniky. Byla uvězněna v nějaké hrobce, mylně považovaná za mrtvou, přestože byla stále naživu? Mohlo by to být horší, pomyslela si. Mohla jsem být pohřbena v rakvi. Alespoň budu vzhůru, až mě přijdou pohřbít. Pokud mě přijdou pohřbít. Co se stalo? Tušila, že se Krieger napil její krve tak silně, že upadla do transu podobného smrti. Taková chyba se udělá snadno.

Pomyšlení na upíra a poslední objetí v ní vyvolalo vlnu protichůdných emocí; nenávist, odpor - a tajně provinilé potěšení. Protáhla se a rozhlédla se po svém vězení. Místnost byla malá, se stěnami pokrytými rytinami koster, lebek a jiných symbolů smrti. Zavětrila. Její smysly byly mnohem bystřejší než dřív. Cítila prach a jemný závan skořicového parfému, který používal Krieger. Pod tím vším byl jen lehoučký závan rozkladu. Ve vzduchu čpěla plíseň a z dálky k ní pronikal teplý pach živých bytostí. Zaposlouchala se a zdálo se jí, že zachytila tichý zvuk kroků.

Strašlivý hlad ještě zesílil. Zamířila k východu, jako by odpovídala na nějaké primární instinkty. Došla ke schodům a zjistila, že jsou zatarasené. Cestu ven jí uzavírala brána z rezavého, ale bohatě zdobeného kovu. To je pro Sylvánce typické, pomyslela si. Mění svá mauzolea ve vězení, jako by mrtví mohli utéct ze svého exilu. Potřásla hlavou. To, co se jí stalo, ukazovalo, že k tomu měli dobrý důvod. Její myšlenky se rozběhly směrem, kterým je nehodlala následovat. Místo toho prozkoumala mříže; pod prsty ucítila chlad kovu.

Jednotlivé pruty se zdály být staré a slabé. Jsou opravdu prorezavělé, pomyslela si vděčně a vši silou se do nich opřela.

Přestože byla zesláblá, dokázala mříže roztáhnout natolik, aby vznikla mezera, skrz kterou se rychle protáhla a rozběhla se do schodů. Co teď? Kde je Adolphus Krieger? Na tom teď nezáleželo.

Konečně byla sama, konečně měla šanci uprchnout. Musela jednat rychle, než se on nebo jeho odporní nohsledi přijdou podívat do sklepení. Horečně uvažovala. Palčivý hlad, který cítila, ještě zesílil. Neměla žádné zimní oblečení a žádné zbraně. Ve sněhu, v téhle hrozné zemi se nedostane daleko. Bez ohledu na to, jak to bylo riskantní, musela najít nějaké jídlo, zbraně a teplý oděv. To znamenalo prohledat dům a modlit se ke všem bohům, aby nepotkala upíra nebo jeho pohůnka. Jedna její část se bouřila proti myšlence útěku, chtěla zažít upírovo objetí znovu a znovu, bez ohledu na to, co to stojí. Nelítostně takové myšlenky zapudila.

Ty jí nepomohou.

Výrazila kupředu, jak nejtišeji dovedla. Byla v části panského sídla, kterou neznala, což nebylo nic divného. Pokud zrovna nebyla v Kriegerově trůnním sále, trávila všechen čas v přidělených komnatách. V nose ji polechtal závan vařícího se jídla, živočišných tuků a spáleného masa. Navzdory hladu se otřásla odporem, ale přinutila se zaměřit tím směrem.

Přebíhala od jedné dveří k druhým. Věděla, že by se měla zastavit a prozkoumat místnosti za nimi, hledat to, co potřebuje, ale zjistila, že nemůže. Někaké nutkání, její bouřící se mysl jen zpola pochopitelné, ji hnalo tam, kde věděla, že najde lidi.

Před sebou zahlédla pohyb. Instinkt jí velel protáhnout se pootevřenými dveřmi a ukrýt se, avšak ke svému údivu zjistila, že místo toho běží k tlustému kupci Osrikovi. Stál tam a civěl na ni se směsicí údivu a strachu v obličejí. V ruce držel kuřecí stehno a z blábolicích úst se mu řinul potůček šťávy. Zvedl ruce, jako by ji chtěl odehnat. Ulrice všechny jeho pohyby připadaly strašlivě pomalé, jako by byla v nějaké hrozné noční můře. Cítila teplo, které z muže sálalo, sladkost krve proudící jeho tělem. Viděla, jak mu na krku pulzuje tepna. Hypnotizovalo ji to, nemohla od ní odtrhnout oči. Její hlad byl téměř nesnesitelný. Měla pocit, jako by seděla v řítícím se kočáru nebo na zádech splašeného hřebce. Své tělo už vědomě neovládala a ani nechtěla.

Bolest v ústech byla stále intenzivnější. Cítila, jak jí něco probodává dásně. Ústa jí naplnila chuť staré, sedlé černé krve. Vrhla se na ječícího Osrika, oběma rukama mu sevřela krk a strhla si ho do objetí. Jakkoliv se cítila slabá, jeho zoufalé pokusy osvobodit se byly marné. Ulrice se zdálo, že je slabší než malé dítě.

Už se vůbec neovládala, když se naklonila vpřed a ucítila, jak její tesáky pronikají masem sluhova krku. Škubnutím hlavy mu roztrhla tepnu a jeho krev se rozstříkla kolem. Stála tam jako v rudé mlze, která jí zastírala pohled a lepila se jí na tělo. Nezáleželo na tom. Měla dostatek teplé rudé potravy a žízňivě ji hltala.

Jak jí krev klouzala hrdlem, naplňovalo ji příjemné teplo, pocit silnější než jakákoliv rozkoš, kterou kdy dříve poznala. Upírovo objetí bylo toho jen matnou ozvěnou. Extáze přehlušila všechny ostatní pocity, všechnu hrůzu, pocit viny i poslední zbytky sebeovládání. Hladově chlemtala krev a přála si, aby tenhle okamžik nikdy neskončil, aby trval věčně. Slyšela výkřiky a jakot ostatních sluhů, ale nevnímala si jich. Osrik se v jejím sevření napjal, ale jeho křeče pro ni nic neznamenaly. Snadno ho udržela, přestože byl mnohem těžší než ona.

Dokud tu byla její otevřená ústa a ten horký úžasný proud životodárné tekutiny, celý zbytek vesmíru pro ni neexistoval. Jen matně si uvědomovala, že se tlukot Osrikova srdce zpomaluje, až se zastavilo docela. Životodárný proud slábl, až z něj zůstalo jen posledních pár kapek. Teplo krve se jí teď rozlévalo celým tělem. Procházelo jí od žaludku k žilám, tak intenzivně sladké, až to bylo téměř nesnesitelné. Pak ten pocit narazil na nějakou překážku, potěšení se změnilo v bolest a její mysl zaplavily hrůza a strach spolu s vědomými myšlenkami, které předtím potlačila.

Bylo jí hrozně špatně a zvedal se jí žaludek. Měla pocit, jako by měla každou chvíli vybuchnout; cítila se jako přeplněný vinný měch plný kradené krve. Horší však bylo vědomí toho, co udělala, čím se stala.

Nevolnost byla tak intenzivní, že se stěží udržela na nohou. Slyšela, jak se přibližují ostatní sluhové, ale nemohla nic dělat. Bylo jí jasné, že by měla utéct, ale nemohla. Věděla, že ji zabijí a že smrt přivítá. Instinktivně, protože vlastní tělo ji znovu zradilo. Rozběhla se chodbou, nevolnost ji zaplavovala s rychlostí šířícího se ohně. Narazila hlavou do zdi, padla

na kolena a pak se slepě plazila chodbou, zvracela krev, žluč a zbytky potravy, a přitom se vlekla stále dál. Slabost ji pomalu přemáhala a postupně zpomalovala, až se zastavila úplně. Klesla do kaluže zvratků, přemožena nenávistí k sobě a k tomu, čím se stala, a také k tomu, kdo to z ní udělal. Zrak jí opět zastířela temnota, a jelikož otupila i její vědomí, přivítala ji.

"Zajímavý rozhovor?" zeptal se Felix, když se Max posadil vedle něho. Čaroděj vypadal unaveně a tvářil se pochmurně. Jednání s nemrtvým by vyčerpalo kohokoli. Najednou byl rád, že se o své vědomosti o hraběnce podělil s Gotrekem a čarodějem. V tomto případě byla skutečně pravda, že sdílené břemeno je mnohem lehčí.

Gotrek, který seděl na druhé straně ohně, vzhlédl. V jediném oku se mu odrážely plameny a dávaly tak trolobijci strašlivý, nadpřirozený vzhled.

"Velice," odpověděl Max opatrně. "Hraběnka je velmi vzdělaná... žena."

Zdálo se, že má jisté potíže vyslovit to poslední slovo. Felix měl dojem, že ví, jak se Max cítí. Kdykoliv na hraběnkou pomyslel potmě, zamrazilo ho mezi lopatkami. Sítilo to od chvíle, kdy za soumraku ucítil ten podivný neklid a zjezily se mu chloupky vzadu na krku, což se mu stávalo, když byla v bezprostřední blízkosti použita magie.

"Dozvěděl ses od ní něco?" zeptal se Felix a odkašlal si. Cítil, jak se mu v plicích pohybuje hlen, ale bylo mu teď trochu lépe. Přinejmenším už nebyl tak slabý.

"Poučil jsem se, že si máme dát pozor na zradu." Max se rozhlédl kolem ohně. Kromě Gotreka a Snorriho byli sami. Kislevané dávali přednost společnosti svých druhů kolem druhého ohně. Ivan Petrovič se ztrácel v temnotě; stál stranou s pohledem upřeným do tmy. Snorri hlasitě chrápal. Gotrek se na ně podíval. Felix nepochyboval, že trolobjcovy bystré uši slyšely všechno, co Max říkal. "Myslí si, že by ji Oko Khemri dokázalo ovládnout a obrátit proti nám."

"Skvělé," zamumlal Felix. Tahle zpráva mu na klidu rozhodně nepřidala.

"Také má za to, že musíme zaútočit brzy, než se tam dostaví ostatní z jejich druhu. Kdo ví, možná jsou už na cestě."

"Čím dál lepší. Připomeň mi, proč jsem sem chodil."

"Ze stejného důvodu jako já, osvobodit Ulriku."

"A co když to nedokážeme? Co když je mrtvá?" naléhal Felix.

"Pak ji pomstíme."

"A co když... přešla na jejich stranu."

"Pak ji zabijeme."

Felix se podíval na Maxe a uvažoval, jestli by někdo z nich toho byl skutečně schopen. Zachytil záblesk v Gotrekově oku. Pokud nedokáže tu ženu zabít on, trpaslík to udělá bez zaváhání. Felix se modlil k Sigmarovi, aby k tomu nedošlo.

V tajemném měsíčním světle vylézaly mrtvoly z hrobů. Na těle měly dosud nalepené cáry rubáše. Jejich ruce se podobaly spárům. Hladověly po mase živých, ale jiné mocné puzení tuto touhu přehlušovalo. Z noci se ozývalo volání, kterému nebyly schopny odolat. Klopýtaly, vrávoraly, potácely se jako nemocní slepci, ale všechny mířily ke stejnému cíli. V prokleté zemi Sylvánii se vesničané skrývali v domech a modlili se k Sigmarovi, aby je ochránil. Nemrtví se vydali na cestu.

* * *

"Takže to víš," řekl Adolphus. Ulrika byla překvapená. V jeho chování nebyl žádný triumf, jen starost. Podíval se na ni jak by se možná díval milenec, nebo otec či král pozorující oblíbeného vazala, nebo snad kombinace toho všeho. Rozhlédla se kolem sebe. Ležela na velké čtvercové posteli v jeho pokoji. Někdo si dal tu práci, aby ji očistil od zvratků a krve a převlékl ji.

"Nech mě zemřít," řekla. Cítila se bídne, fyzicky i mentálně. Tělo měla poničené nevolností, mysl sebenenávistí a pocitem viny.

"Teď už nezemřeš, dokud se nezabiješ sama nebo někdo nezabije tebe. Cítíš se hrozně, protože jsi vypila příliš mnoho krve. Je to obvyklá chyba nově oživených. Svým způsobem je to, jako když hladovějící člověk zasedne k hostině. Jeho žaludek se prostě nedokáže vyrovnat se vším tím jídlem, které sní. Podobá se to i tomu, co se stane, když člověk vypije příliš mnoho vína. Mohla bys tomu říkat kocovina."

"Nechci žít. Zabila jsem toho člověka pro nic za nic."

"Zabila jsi ho, aby sis prodloužila život. Lidé to dělají denně. To už jsme probírali. Nyní se cítíš vinna, protože jsi jednala proti pokryteckým zásadám, které ti vtoukali do hlavy od dětství, ale věř mi, to brzy přejde."

"Nechci změnit způsob, jak cítím."

"Ale změníš ho. Věř mi. Změníš."

"To si nemyslím."

"Zpočátku jsme to říkali všichni."

"Jseš si tak jistý sám sebou, že?" odfrkla Ulrika. Adolphus Krieger pokrčil rameny.

"Mám pro to důvody. Prošel jsem tím také. A vím, že jednoho dne mi budeš děkovat za tu největší laskavost, kterou ti kdo udělal."

"Že jsi mne změnil v netvora?"

"Že jsem tě změnil v nesmrtelnou."

Ulrika se pozvedla na lokti a probodla ho pohledem. Nejraději by ho vypráskala bičem. Měla chuť vjet mu nehty do obličeje a seškrábat mu maso až na kost, zabořit mu tesáky do hrdla. O krok ustoupil.

"Bylo by od tebe pošetilé, kdyby ses na mne vrhla." řekl. "Znám věci, které potřebuješ vědět. Bez nich se staneš kořistí prvního upíra, který půjde kolem a rozhodne se tě využít."

"Ty už jsi to dělal."

"To je pravda, ale já jsem tě zplodil. Jsi můj potomek. Mám k tobě jistou zodpovědnost, stejně jako ty ke mně. Ve skutečnosti jsi mé dítě."

"Už mám otce."

"Měla jsi otce. Co myslíš, že s tebou udělá, až zjistí, co se z tebe stalo?"

Ulrika se na chvíli zarazila. Věděla, co by otec udělal. Lidé v Kislevu nestrpí, aby mezi nimi žily stvůry. Ta myšlenka jí vyslala do hrudi záblesk bolesti; bez ohledu na to, jak ji otec kdysi miloval, splnil by svou povinnost. Bolelo by ho to až do smrti, ale udělal by to, co by musel.

"Podívej se na to jinak," pokračoval Krieger nemilosrdně. "Co myslíš, že bys udělala ty, kdybys byla blízko něho, zrovna když bys dostala žízeň?"

Myslí jí probleskla představa, jak dělá otci to, co udělala tomu tlustému kupci. Byla strašná, ale zároveň jaksi přitažlivá. Otrásla se a snažila se vypudit ten obrázek z mysli, ale nešlo to.

"Vidím, že mi rozumíš. Bude nejrozměšší, když teď přetrháš veškerá pouta se smrtelníky. Jsi ještě nováček. Nedokázala by ses ovládnout, kdyby na tebe přišla vražedná vášeň."

"Zvládnu to někdy?"

"Dobře - začínáš se přizpůsobovat svému novému postavení, přijímat ho."

Ulrika si uvědomila, že je to tak. Přizpůsobila se novým podmínkám až příliš snadno. Částečně to byl kislevský pragmatismus. Je tím, čím je, a nic to nemůže změnit, ale částečně to bylo něčím jiným.

"Ty něco provádíš s mou myslí," řekla. Přikývl jako učitel, kterého potěšil obzvlášť bystrý žák.

"To proto, že jsem tvůj zploditel. Mezi námi je velice silná vazba. Také kvůli tomuhle," ukázal na talisman na hrdle. Její oči k němu byly nějakým způsobem přitahovány. Cítila jeho moc. Připadalo jí to jako velký pavouk, který mu visí na krku. Copak necítil zlo a sílu té věci?

"Je dobře, že svou pozici chápeš hned od začátku. Musím tě toho naučit hodně a nemáme mnoho času. Brzy budeme oba velmi zaneprázdněni."

"Čím?"

"Vytvářením nového království, tady v Sylvánii. Prosazováním vlády noci a dosazováním našich sluhů do vlády ve dne."

"Opravdu si myslíš, že to dokážeš?"

"Už jsem začal. Teď poslouchej! Musíš se toho hodně naučit."

Jeho slova zněla tak rozhodně, že zmlkla a prostě na něj hleděla; čekala, až se s ní podělí o své strašlivé moudrosti.

"Zjistíš, že mnoho věcí se změnilo. Už nepotřebuješ jíst ani pít jako smrtelníci. Krev ti poskytne vše, co potřebuješ. Je teď pro tebe vším. Je začátkem i koncem tvého neživota. Bude tě živit, léčit a poskytovat ti moc, o jaké jsi mohla jen snít, dokud jsi byla smrtelná. S ní si můžeš svou existenci uchovat navždy. Bez ní..."

Na okamžik zmlkl a pohlédl k oknu, jako by něco zvažoval.

"Nezemřeš, ne tak, jak to chápou ostatní. Stane se něco horšího."

"Horšího?"

"Prostě zchradneš, ztratíš sílu, mládí a krásu. Svaly se ti roztrhají. Mysl ti degeneruje. Přestaneš být schopna se pohybovat, myslet nebo mluvit. Z tvého těla se stane zvadlá vysušená slupka, a přesto část tvého já v ní bude žít uvězněná, matně si vědomá toho, co se s tebou stalo a čím jsi kdysi bývala. Bude to věčné utrpení a hlad, bude tě mučit žízeň, ale nebudeš schopna ji ukojit. Je to něco jako peklo."

"Říkáš to, jako bys to už zažil," řekla tiše.

"Jenom začátek, kdysi dávno. Byl jsem zachráněn, když mi někdo jiný přinesl krev. Dalo mi to dost síly, abych mohl opět lovit sám. Ale už dost vzpomínek - říkám ti, co potřebuješ vědět."

"Tak pokračuj," odsekla trochu rozmrzele.

Natáhl ruku a dotkl se její tváře. Tělem jí projel záchvěv. Dotek jeho chladné kůže v ní probouzel divné emoce. Usmál se, jako by věděl, co cítí.

"Říkám ti, že je mezi námi spojení. Trocha mé krve je v tobě, stejně jako jednoho dne bude trocha tvé krve ve tvém potomkovi. Jsme nyní spojeni krví a temnotou."

Ulrika se nad tím zamyslela. Někde hluboko skrytý instinkt jí říkal, že je to pravda. Mezi ní a Kriegerem bylo pouto, jaké nikdy nezažila se žádnou jinou lidskou bytostí. Se žádnou lidskou bytostí, opravila se trpce, protože věděla, že ona už mezi ně nepatří.

"Dnes v noci ti řeknu to základní, co musíš znát. Pravidla jsou jednoduchá. Nevycházej za dne, pokud se tomu můžeš vyhnout. Najdi si bezpečné místo a vyvaruj se světla."

"Proč? Ty to někdy děláš?"

"Já světlo snáším. Všichni ale ne. Sluneční světlo některé z našeho druhu popálí jako hořící olej. Někteří jsou jen apatičtí - pokud nemají dostatek krve - a jejich mysl je jakoby zastřená. Jediný způsob, jak to o sobě zjistit, je riskovat a vyzkoušet to. Je to něco, co bys neměla dělat, pokud nejsi v nebezpečí života a zahalená do nejsilnějšího pláště, jaký dokážeš najít, a snaž se vystavit světlu co nejméně kůže."

"Nemohla bych si prostě nechat ozářit kousek kůže, třeba na hřbetu ruky, na krátkou dobu?"

"Ale jistě- pokud se chceš dívat, jak ti ruka taje a mění se v pahýl v případě, že patříš k těm, kteří slunce nesnesou. A někteří Oživení jsou na tom ještě hůře. Sluneční světlo je nepopálí okamžitě. Sežehne jim kůži až po delším čase, kdy mu jsou vystaveni, vytvoří se puchýře, kůže popraská a dostaví se strašná agonie. Je to jako popáleniny od slunce u

smrtelníků, jenže tisíckrát horší."

"Proč?"

"Nejsem přírodní filozof. Nevím. Mohu ti jen vyprávět příběhy, které jsem slyšel. Někteří říkají, že náš druh proklel sluneční bůh dávno mrtvého království Nehekharu. Jiní tvrdí, že je to tím, že jsme nasáklí temnou magií, kterou ničí sluneční světlo. Jediné, co vím já, je, že náš druh je za dne téměř slepý ve srovnání s tím, jak vidíme v noci. V našich očích se něco změnilo, přizpůsobily se temnotě a jsou příliš citlivé na sluneční světlo. Nejlepší je den prospat. Tehdy jsme stejně přirozeně neteční."

"Mohu létat? Změnit se v netopýra?" Ulrika si uvědomila, že je to dětinská otázka, ale být schopna létat jako pták bylo jejím dětským snem. Možná by v tom, co se z ní stalo, mohla přece jen najít něco dobrého.

"Transformace je samozřejmě možná, ale zvládnout ji je dlouhý a obtížný proces. Naučím tě, co o tom sám vím, až budu mít čas. Prozatím se musíš spokojit s tím, co máš. Nemoci smrtelníků se tě už netýkají. Jsi mnohem silnější, houževnatější a rychlejší než kterýkoli smrtelný člověk a jsi nezranitelná většinou jejich zbraní."

"Proč?"

"Většinu vnitřních orgánů už nepotřebuješ. Časem zakrní. Čepel vnořená do břicha ti příliš neublíží. Většina ran se zahojí velice rychle, pokud vypiješ dost krve."

"A co kůl do srdce?"

"Aha, ty myslíš dřevo z osiky. Ano. To ti ublíží. Jakékoliv zranění podobného typu. Tvoje srdce dosud bije, i když velice pomalu, takže to necítíš, pokud ses právě nenapila. Dosud ti čerpá krev do celého těla. Když ho něco zraní, trvá to dlouho, než se zase zahojí. Budeš dál žít, ale bude to podobné jako při nedostatku krve. Čekalo by tě mučivé období a na jeho konci bys mohla být příliš slabá, aby ses nakrmila."

Také by sis měla chránit hlavu. Je sídlem tvé duše nebo alespoň tvé mysli. Pokud bude tvůj mozek zničen, zblázníš se, ztratíš vzpomínky nebo se staneš nemyslitelným bezduchým zvířetem. Oddělení hlavy od těla a spálení mozku je nejjistější způsob, jak dojít skutečné smrti. Měla by ses tomu raději vyhnout."

"Co magická moc? Vždycky jsem slyšela, že upíři mají díky svému spolenectví s Temnými velkou magickou moc."

"Naše moc nepochází od pána Chaosu, ale je velmi reálná. Je mnoho způsobů, jak silou vůle vábit smrtelníky, fascinovat je, omámit je a naprosto je ovládat. Ale naučit se tohle všechno trvá dlouho. Vysvětlím ti, jak a kdy máš svoje schopnosti používat."

"Vypadá to, že máš v úmyslu učinit mě závislou na tobě."

"Proč ne? To jsou v našem spolenectví tradiční role. Já jsem mistr. Ty jsi učedník. Já tě budu učit a ty mne na oplátku budeš poslouchat."

"A co když nechci? Co uděláš potom?"

Usmál se, předvedl zuby a ukázal na talisman na hrdle. "Věř mi, nemáš na vybranou. Rozkážu ti, abys mne poslechla ve všem, sloužila mi a chránila mne, dokud to pouto sám neuvolním."

Už během jeho řeči Ulrika cítila, jak se jí v mysli usazuje nutkání, jako když odsouzenému vězni nasazují pouta ještě žhavá z výhně. Chtěla křičet a bránit se, ale nemohla nic dělat. Moc Oka Khemri a jeho vůle byla příliš velká. Věděla, že je přemožena, stejně jako ji dříve přemohla rudá žizeň. Část jejího já opravdu chtěla poslechnout. Kouzlo bylo velice silné.

"Je to pro tebe velká čest, Ulriko. Budeš první z mnoha, které spoutám, aby mi sloužili. Spolu vytvoříme novou říši a přineseme světu nový věk temnoty."

"Jsme už velice blízko," řekl Max. Jeho hlas zněl nevesele a zatrpkle. Byl napůl šílený strachem a obavami, ale Felix nepochyboval, že má pravdu. Přítomnost zla ve vzduchu byla téměř hmatatelná. Měl pocit, že ho z každého stínu sledují oči. Chtěl se otočit a utéct před tím, co tam čekalo, rychle než se to na něho vrhne. Jen silou vůle se dokázal přimět, aby se pořád neohlížel přes rameno.

To ta zřícenina. Deprimovala ho ještě víc než ostatní domy v Sylvánii. Říkal si, že by měl být rád, že našli vůbec nějaké přístřeší. I tenhle starý opuštěný dům s pobořenými zdmi a propadlou střešou byl v nadcházející bouři lepší než nic. Alespoň je zdi trochu chránily před větrem. Jen si přál, aby mu to tolik nepřipomínalo povídky, které četl v mládí. Les byl hluboký a temný. Pocit rozkladu tu byl ještě intenzivnější. Sníh pokrýval tenkou vrstvou zamořenou zemi a zvedalo se z něj miazma zla. Felix zjišťoval, že má problémy s dýcháním. Bylo pozdní odpoledne a stíny se prodlužovaly. Poníci si nervózně odfrkávali. Felix si přitáhl plášť těsněji k tělu a ujistil se, že meč v pochvě neдрhne. Před sebou slyšel, jak koně pomalu postupují vpřed. Už zase začínalo sněžit; k zemi se snášely velké vločky. Bylo jich tolik, že viděl sotva na pár stop. Chladivě ho lechtaly po tváři jako dotek prstů mrtvého člověka. Zaklel a napadlo ho, jestli v té vánici nenajdou smrt. Byla by to ironie poté, co se dostali tak daleko.

Felix si cípem pláště utřel nos, ze kterého mu teklo, a podíval se na Gotreka. Slyšel tiché zvuky přibližující se zepředu. Ruka mu sjela k jílcí meče.

Trolbijce držel sekeru nedbale v ruce. Vypadal uvolněně jako vždycky. "To se jen vracejí zvědové, člověčku."

O chvíli později se Felix přesvědčil, že má pravdu. Vraceli se dva Kislevané, Marek a ještě jeden muž. V jejich tvářích se zračil strach i vzrušení. Dojeli k Ivanu Petroviči a Marek promluvil tak hlasitě, aby to slyšeli všichni.

"Hrad Drakenhof je asi dvě hodiny rychlé jízdy před námi. Je to velice pochmurné místo, napůl zřícenina, ale alespoň částečně obydlená. Viděli jsme mnoho lidí jít sněhem. Alespoň vypadali jako lidé - ale pohybovali se pomalu, jakoby pod vlivem zlého kouzla."

Ivan Petrovič zvedl hlavu. "Kolik?"

"Hodně. Přicházeli ze všech směrů a mířili k hradu. A viděli jsme i jiné věci. Tedy jejich stopy, než začalo sněžit."

Felixem projel záchvěv strachu.

"Co tím myslíš?" zeptal se Ivan Petrovič.

"Viděli jsme otisky nohou ve sněhu kolem domu. Spoustu. Vypadaly jako lidské..."

"Vypadaly?"

"Byly bosé."

"A na otiscích prstů bylo něco, co vypadalo... no, jako stopy drápů."

Felix si vzpomněl na to, co viděli ve Waldenhofu. Tohle vypadalo na stopy ghúlů. Zachytil ze zvědovy řeči dost, aby uhodl, že ho napadlo totéž.

"Můžeme se tu dnes utábořit na noc," navrhl Marek. "Nemá smysl chodit v té bouři dál."

Ivan Petrovič si vyslechl zbytek zvědova hlášení, pak otočil koně a jel k nim. Max slezl ze saní a postavil se vedle nich. Rodrik byl s ním.

"Vypadá to, že jsme našli, co hledáme," řekl Max. "Myslím, že jsme vystopovali netvora v jeho doupěti."

"Jo, ale nemáme jak se tam dostat. Ne v noci a v tomhle počasí."

"Co uděláme?"

"Měli bychom se utábořit," řekl Ivan Petrovič. "Muži jsou unavení a hladoví. Navrhují počkat do zítřka a pak uvidíme."

Max i Rodrik souhlasně přikýkli. Gotrek se rozhlížel, jako by chtěl protestovat, ale k Felixovu překvapení se podíval na hraběncin kočár a zůstal zticha. Felix skoro dokázal číst jeho myšlenky. Trolobijce hraběnce nevěřil a nechtěl ostatní ponechat jí napospas. Kromě toho, kdyby je napadla, jeho přísaha by ztratila platnost a mohl by s hraběnkou bojovat. Felix nepochyboval, že pro Gotreka je jeden upír jako druhý.

"Dnes večer musí být hlídky velmi ostrážité," poznamenal Max.

"Zdvojnásobím stráž a zajistím, aby dnes v noci muži hlídali ve dvojicích, takže se budou moci budit navzájem," souhlasil Ivan Petrovič.

"Já sám budu mít oko otevřené," prohlásil Gotrek. Přejel si tak ostentativně po očním důlku, že Felix uvažoval, jestli nevtipkuje.

"Jsou tam venku," řekl Adolphus Krieger a naklonil se na Krvavém trůnu.

Ghúl, který tu zprávu přinesl, ležel na popraskané mozaikové podlaze, s pažemi nataženými před sebe v gestu nejhlubší oddanosti. Adolphus mu nevěnoval víc pozornosti než kusu nábytku. Pohlédl na Ulriku, Rocha a na ostatní své poddané. Neklidně se rozhlíželi. Nahoře ve stínech něco obrovského plácalo kožnatými křídly.

"Kdo to je?" zeptala se Ulrika. Očividně jí dělalo potíže sledovat ghúlovo blábolení. Krieger se na ni mile usmál. Zdálo se, že se své nové roli přizpůsobuje. Byla učenlivá a poslušná. I když vzadu v jejich očích našel výraz lapené hrůzy, rozhodl se nevšímát si toho.

"Naši nepřátelé. Nějací bojovníci, většinou cizinci. Zdá se, že nejsou z této země, a utábořili se v ruinách starého sídla Rattenbergů. Ten ghúl není příliš bystrý, takže nám nedokáže říct víc."

"Co chceš dělat?" Obešla stupínek, postavila se před něho a nebojácně k němu vzhledla. Uvažoval, co asi cítí.

Všechno pro ni bylo nové. Dobře si vzpomínal na své vlastní oživení, na hrůzu a úžas nad svým podivným stavem, které ho tenkrát naplňovaly. Pocítil k Ulrice náklonnost, jakou už dlouho necítil k žádné bytosti. Cítí tohle lidé ke svým dětem? uvažoval. A cítila to hraběnka ke mně? Opravdu jsem nebyl schopen oplatit jí ten cit ani ve zlomku intenzity? Cítí teď ke mně Ulrika totéž, co já kdysi k hraběnce? Zaplašil ty myšlenky jako nepodstatné, protože se už rozhodl.

"Půjdu se na ně podívat. Možná je naučím, že je hloupost vstupovat na mé panství."

"Možná bych měl jít také, pane," navrhl Roche.

"Dnešní noc nepatří k těm, kdy by smrtelník měl být venku, starý příteli," řekl Krieger. Ve tvářích členů covenu se objevil strach. Nechtěli zůstat sami na tomhle strašidelném místě s nedávno oživenou Ulrikou a stále rostoucí armádou nemrtvých. Všichni věděli, co se stalo Osrikovi. Krieger na ně pohlédl se škodolibým pobavením.

"Nebojte se. Já se vrátím."

Blizzard už přestal, zahalil les do silného pláště hlubokého čerstvého sněhu. Adolphus Krieger jím kráčel, pružný jako leopard, sebejistý jako král. Věděl, že ho oko žádného smrtelníka nedokáže spatřit, dokud si to sám nebude přát. Noc byla jeho domovem. Halila ho a chránila, dokud se nerozhodne jinak.

Jací jsou to blázni, pomyslel si, když uviděl v dálce mezi stromy problikávat táborové ohně. Vypravit se do Sylvánie uprostřed zimy a tolik se vzdálit od vyšlapané stezky? Ti lidé určitě museli vědět, že jsou blízko strašidelného hradu Drakenhof. Mohli to být lovci pokladů, kteří se rozhodli vyzkoušet svou odvahu a hledat v prastarém hradě bohatství. Pokud ano, čeká je nepříjemné překvapení.

Možná by měl být milosrdný. Mohl by zabít tiše a neviděn jen hlídky a zanechat je na místě jako varování pro ostatní. Nebo by možná měl povolat ghúly a kostlivce a zmasakrovat všechny. Nechal by jen jednoho, který by zprávu o vraždění donesl zpět do země lidí. To mohlo být výhodné. Strach a hrůza by se rozšířily ještě dříve, než vytáhne se svou armádou; vždycky to byli nejsilnější spojenci Oživených.

Postupoval vpřed rychle, ze stínu do stínu. Přestože ho tahle možnost lákala, nebyla asi nejmoudřejší. Ještě nebyl připraven začít válečné tažení. Jistě, hodně oživených mrtvol a kostlivců se k němu už připojilo, ale může navštívit ještě další pohřebiště. Každou noc se k němu stahovali další ghúlové. Brzy přijedou i první Oživení. Až se tak stane, bude si moci být jist svým vítězstvím. Bylo by hloupé udeřit příliš brzy a předčasně varovat nepřátele. Možná ten první nápad byl přece jen nejlepší. Nebo by mohl povolat vlky a nechat je, ať se s vetřelci vypořádají oni.

Oko se mu zachvělo na krku. Ucítil, že něco v noci je špatné. Starou zříceninu obklopoval proud moci, který tam dřív nebyl. Otevřel naplno magický zrak a prohlédl si okolí. Blíže k ohni zachytil jemnou pavučinu moci, nějaké kouzlo - poplašené nebo ochranné, o tom nebylo pochyb. Byla to jemná práce, téměř neviditelná. Domyslel si, že kdyby neměl

Oko, vůbec by si toho nevšiml. V tom táboře byl čaroděj. Teď si musel opravdu dávat pozor.

S přehnanou opatrností postupoval kupředu, vyrovnal svou váhu, aby ztlumil křupání sněhu pod nohama. Mezi zřícenými zdmi uviděl velký tábor, s kočárem, několika saněmi a spoustou koní uvázaných ve zbytcích stájí. Někteří nervózně ržáli, když zachytili jeho pach. Bylo tam mnoho bojovníků, příliš mnoho na to, aby se s nimi mohli vypořádat pouze vlci. Museli by je podpořit další jeho sluhové. Pokud je ten čaroděj opravdu mocný, možná by ani to nestačilo. Kdo jsou ti lidé? uvažoval. Snad šlechtic a jeho družina? Jedině šlechta byla tak bohatá, že si mohla dovolit najmout čaroděje, aby cestoval s ní. Nebo ten kočár patřil samotnému čaroději a tohle byly jeho stráže. Nebylo žádné tajemství, že čarodějové zabývající se pochybnými praktikami často hledali úkryt v divočině Sylvánie, aby mohli pokračovat ve svých ohavných výzkumech bez obtěžování úřady a lovci čarodějnic.

Možná je to jeden z nich. Nebo možná ten člověk přišel kvůli mému čarování. Velkého rituálu si musel všimnout každý citlivý mág na míle daleko.

Někdo zavolal. Krieger ztuhl. Našli ho? Naslouchal. Ne. To se jen jeden nervózní muž ujišťoval, že ten druhý je dosud tam. Možná se na hlídky přenesl neklid zvířat. Měl by být opatrný. Za normálních okolností by použil svou moc, aby jim zatemnil mysl, ale ten čaroděj by to mohl vycítit.

Nebud' blázen, říkal si Krieger. Teď jsi mocný. Máš Oko Khemri. Ti smrtelníci nemohou udělat nic, co by ti ublížilo.

Nepřežil by však tak dlouho, kdyby nebyl opatrný. Musel být ostražitý, teď víc než dřív, když měl splnění svého cíle na dosah.

Na těch hlasech bylo něco nepříjemně povědomého. Mluvili s kislevským přízvukem! Tihle muži se ocitli daleko od domova. Možná to byli jen potulní žoldáci nebo skupinka zoufalců přehajících před postupem armády Chaosu. Nebo možná nějak souviseli s jeho nedávným pobytem v Praag. Měl by si to raději ověřit.

Když přišel blíž, viděl, že většina mužů má na sobě oděv kislevských jezdců. Byli malí a podsadití, s nohama křivýma od dlouhého ježdění na koni. Jeden z nich byl mnohem vyšší než ostatní. Zachytil záblesk světlých vlasů, když si muž šel ulevit.

Zavětril a zachytil známé pachy. Trpaslík, pomyslel si. Blízko jednoho ohně uviděl dřepící postavu se vztyčeným hřebenem vlasů a mohutnou sekerou v ruce. Zdá se, že Gotrek Gurnisson vzal svou přísahu vážně a vystopoval ho až sem! Jak mě ten trpaslík dokázal sledovat stovky mil zimními lesy? uvažoval Krieger. Možná je v tom ten čaroděj. Krieger postupoval kolem tábora mimo dosah světla. Zahlédl i několik Sylvánců. Jejich koně byli větší než pastevecká zvířata Kislevanů; byli to koně zvyklí nosit muže v plné zbroji. Na postrojích měli znak Waldenhofu. Sylvánci se drželi kolem stanu a kočáru na sanicích.

Byla to vskutku podivná směsice. Co dělali trpaslíci, kislevští lučištníci, místní pán a čaroděj tak blízko jeho domova?

Na chvíli se zastavil, aby se nad tím zamyslel. Trolobijci očividně přišli splnit svou přísahu. Možná si najali čaroděje, nebo to byl ten Max Schreiber, o němž mluvila Ulrika. Čím víc o tom přemýšlel, tím pravděpodobnější mu to připadalo.

Ten vysoký světlovlasý muž, kterého viděl, bude Felix Jaeger. Možná že Kislevané jsou žoldáci, nebo je poslaly úřady Praag, aby ho přivedli před spravedlnost. Místní asi šli s nimi jako průvodci. Byli ochotni poskytnout pomoc komukoli, kdo se postaví proti němu. Nemohl si být svými vývody úplně jistý, ale určitě nebyl daleko od pravdy.

Otázkou bylo, co teď. Upřímně pochyboval, že by sám dokázal přemoci tolik lidí najednou. Určitě ne čaroděje a trolobijce. Zabil by jich mnoho, ale nakonec by ho dostali. A on nemínil riskovat svůj život, zvláště když byla ve hře trolobjicova sekera.

Mohl povolat vlky, ghúly a kostlivce a přikázat jim, aby zaútočili na jejich tábor. Ale shromáždění takového vojska by mu zabralo většinu noci a čaroděj by to mohl vycítit. Pokud by boj neskončil do rána, ocitl by se, až by vyšlo slunce, daleko od přístřeší obklopený nepřáteli, a tomu se chtěl za každou cenu vyhnout.

Pokud jdou po něm, bude nejlépe utkat se s nimi na domácí půdě, na místě, které zná, na bojišti, jež si sám zvolí. Na Drakenhofu by přinejhorším mohl vysát pár sluhů a bojovat za světla. Snad by mohl vyslat vlky, aby je znepokojovali a zdržovali, ghúly použít na přepady ze zálohy a na pasti, takže by získal čas. Také by je mohl lákat do zříceniny a likvidovat je jednoho po druhém.

Měl teď mocného spojence. Ulrika mu bude velice užitečná. Je silná a strašlivá, a co víc, díky jejímu vztahu k Felixu Jaegerovi na ni smrtelníci pravděpodobně nezaútočí, dokud nezjistí, že je jejich nepřítelem. Možná by ji mohl použít jako návnadu.

Ano, pomyslel si, tohle je dobrý plán. Cestou zpátky ho může promyslet do detailů. Až se zítra pronásledovatelé vydají na cestu, bude je čekat několik nepříjemných překvapení.

* * *

"V noci tu něco bylo," oznámil stopař Marek zamračeně. "Když se podíváte pozorně, uvidíte to. Otisky bot, které sníh ještě nezavál."

"Jsou velmi blízko tábora," konstatoval Felix. "Hlídky usnuly?"

"Nikdo z mých mužů minulou noc nespál, Felixi Jaegere," řekl Ivan Petrovič unaveně. Felix si pomyslel, že vypadá velice starý. "Jel jsem s těmi muži z pohraničí Chaosu a přísahám na ně. Jsou to veteráni a čestní muži."

"Má ochranná kouzla nic neporušilo," řekl Max. "Probudil bych se, kdyby se to stalo. Nic a nikdo nevešel do tábora ani jej minulou noc neopustil."

Podle toho, jak Max zdůraznil možnost, že by někdo opustil tábor, si Felix domyslel, že uvažují oba stejně. Vypadá to, že se nikdo z tábora nevydal Kriegera varovat.

"Snorri si myslí, že na tom nezáleží, když přišel špehovat jeden člověk," řekl Snorri.

"Záleží na tom hodně, pokud to byl Krieger," prohlásil Felix. "Je víc než člověk."

"Nebo méně než člověk," řekl Max.

"Stopy vedou směrem, kterým se chystáme," podotkl stopař.

"Pak navrhuji, abychom se připravili na útok ze zálohy," řekl Felix. "Pokud je to Krieger, může mít v okolí přátele."

"Možná by hraběnka a její muži měli pokračovat svou cestou," řekl Ivan Petrovič Stragov. Svým způsobem byl galantní a chtěl ženu uchránit od nebezpečí. "Možná by raději jela jinudy."

"Navrhnou ji to," odpověděl Felix a šel ke kočáru.

"Moc se s ní nevybavuj, člověčku. Odjíždíme okamžitě," volal za ním Gotrek.

"Takže vy si myslíte, že to byl on," řekl Felix. Jelikož se kočár na sanicích pohupoval, pevně se držel, aby ho to neodhodilo k hraběnce; už tak jí byl mnohem blíže než si přál. Držel se od ní tak daleko, jak jen to bylo ve stísněném prostoru možné.

Upírka si upravila závoj a zakryla si ústa, když zívala. Felix nevěděl, jestli mu tím naznačuje, že ji nudí, nebo jestli to jsou účinky denního světla. Rozhodl se o tom nepřemýšlet. "Kdo jiný by to mohl být? Kdo se mohl dostat tak blízko tábora, aniž by vzbudil pozornost hlídky nebo porušil ochranná kouzla vašeho přítele čaroděje?"

"Myslíte si, že jimi mohl proniknout?"

"Ne. Sama jsem je prozkoumala a pochybuji, že by jimi dokázal proniknout sám Velký nekromant. Max Schreiber je mocný mág."

"Jsem si jistý, že váš názor velice ocení."

"Řekněte mu, co chcete. Jen se ujistěte, že je bdělý. Drakenhof je místo moci, zasvěcené Oživeným. Chrání jej silná kouzla. Samotné kameny nasáklé krvavou magií a jsou tu mocná tkaniva iluze a maskování, která účinkují na každého, kromě Oživených a těch, kdo jsou s nimi spojeni poutem krve. Krieger nám nedovolí prostě vejít dovnitř a srazit mu hlavu. Myslím, že nám připravuje velmi chladné přijetí."

"To není příliš uklidňující."

"Tohle není výlet pro potěšení, Herr Jaeger. Míříme k doupěti velice nebezpečné stvůry."

"Budu to mít na paměti."

Najednou se ozvalo ržání vyděšených koní a výkřiky bojovníků, smíšené s vytím, při kterém stydla krev v žilách.

Felix rozrazil dveře kočáru a vyskočil do sněhu. Než dopadl na nohy, už vytahoval meč z pochvy. Kolem něho panoval naprostý zmatek. Ze stínu stromů vybíhaly dlouhé stíny. Obrovští vlci s rudýma očima vyskakovali z úkrytu a útočili na koně; prokousávali jim podkolenní šlachy a trhali hrdla jezdcům, kteří spadli ze sedla.

Felix se rozběhl. Před ním bojoval kislevský jezdec s velkým vlkem. Muž měl paži uvězněnou v čelistech bestie, mohutného silného zvířete s bílou kožešinou, a marně se pokoušel tasit nůž, zatímco další vlk kroužil stále blíž. Felix se vrhl muži na pomoc; kopl vlka do hlavy, až se se zakňučením převálil. Okamžitě zase vyskočil a se šíleným pohledem v očích zaútočil. Tohle je nějaká odporná magie, pomyslel si Felix, něco, co u těch zvířat vyvolává vražednou zuřivost. Sevřel jílec meče oběma rukama a velkým obloukem roztřásl vlkovi hrud. Náraz mohutného těla Felixe téměř porazil. Sotva získal zpět ztracenou rovnováhu, rozmáchl se a usekl vlkovi hlavu. Rozhlížel se, kam se poděl druhý vlk, a zjistil, že s ním zápasí nějaký voják, váleli se spolu ve sněhu sem a tam. Muž vlka jednou rukou držel za krk, zatímco v druhé svíral dýku a bodal do těla svého nepřítele.

Ozval se výbuch následovaný zápachem hořícího masa. Maxova magie, pomyslel si Felix. Nenechal se tím však rozptylovat, opatrně zamířil na zmlátajícího se vlka a bodl. Čepel jeho meče projela zvířeti mezi žebry. Z tlamy mu vytryskla krev, vlk chroptivě zakňučel a pošel. Bojovník se zvedl a utřel si obličej. Felix zjistil, že je to Marek.

"Šikovná rána," řekl. "A děkuji ti za ni."

Felix odpověděl přikývnutím a rozhlédl se po bojišti. Tucty vlků se míhaly ve tmě. Tu a tam ležel nějaký probodaný šíp, pár dalších mělo lebky roztříštěné kopyty koní. Mnoho vlčích mrtvol leželo v kalužích rudé krve jako němí svědci zručnosti, s níž kislevští muži ovládali své šavle. Nad bojištěm se zvedal kouř a planulo zlaté světlo. Max Schreiber byl dosud naživu a vládl svou strašlivou mocí.

Gotrek a Snorri stáli na saních se zásobami a jejich válečný pokřik se nesl nad okolní vřavou. Oba jejich poníci byli mrtví. Hora těl s bílou kožešinou vypovídala o tom, že trolobijci nezaháleli. Rodrik a jeho společníci obklopovali Gabriellin kočár, rozhodnutí chránit svou paní, ale neúčastnili se bitvy. Žádný z vlků se k nim nepřiblížil. Felix by rád věděl proč.

Na zemi ležel alespoň tucet mužů a koní. Soudě podle výkřiků jich brzy bude ještě víc. Felix se rozběhl k oběma trolobijcům.

"Tohle není přirozené. Vlci přece nenapadají velké skupiny ozbrojených mužů, pokud nejsou vyprovokováni!" vykřikl.

"Tvé pozorovací schopnosti mě udivují, člověčku," odfrkl Gotrek a seskočil ze saní. "Myslím, že můžeme považovat za jisté, že tohle je práce našeho pijavčího přítele tam vpředu."

Snorri se vrhl do sněhu za Gotrekem. "Snorri si myslí, že to není správné, posílat tyhle ubohé vlky, aby bojovali za něho. Měl přijít sám."

"Určitě mu to řekni, až na něho narazíme," navrhl Felix mírně. "Teď bychom raději měli jít na pomoc Ivanu Petroviči a jeho chlapcům."

Gotrek významně pohlédl na čtyři rytíře obklopující kočár. Ani se nehnuli, aby Kislevanům pomohli. "Vypadá to, že jsou i tací, kteří by s tebou nesouhlasili."

"Vyřídíme si to s nimi později. Nejdřív to důležité. Pojďme zabít pár vlků."

"To se mi líbí, člověčku."

"Ale Snorrimu se to nelíbí. Ubohá zvířata."

"Vybral sis špatnou dobu na skrupule ohledně zabíjení, Snorri," zasmál se Felix.

"Snorri neřekl, že je nezabije. Snorri jen řekl, že se mu to nelíbí," pronesl Snorri Nosohryz vážně a vyrazil do boje.

"Kolik mužů jsme ztratili?" zeptal se Felix.

Ivan Petrovič na něj unaveně pohlédl. Hrudník se mu těžce zvedal. Utřel si krev a pot z plešatějícího čela rukávem haleny. "Není to tak zlé, jak to vypadá. Dobře, že je tu Max, aby je léčil. Máme tři muže mrtvé a pět zraněných. Dva z nich mohou opět bojovat, jakmile jim ošetříme rány. Ostatní budou nějakou chvíli k ničemu."

"Co hodláte dělat?" Felix předpokládal, co navrhne, ale Ivan byl vůdcem jezdců a rozhodnutí bylo na něm.

Ivan vsál tváře a chvíli uvažoval. "Za normálních okolností bych ty dva, co mohou bojovat, nechal hlídat ty, kteří nemohou, a také sáně, pro něž nemáme poníky, ale teď bych to dělal nerad. Vlci se mohou vrátit, nebo by na ně mohlo přijít i něco horšího a to bych nepřál ani svému nejhoršímu nepříteli, natož těmhle chlapcům."

Toho se Felix obával. Účelem útoku bylo zdržet je, a s raněnými budou opravdu postupovat mnohem pomaleji. Bylo podezřelé, že vlci utekli, jakmile jich pozabíjeli přibližně polovinu. Útočili, jako by měli hlad, ale utekli, aniž se nažrali. To nebylo přirozené. Felix se ohlédl na Maxe. Mág se potil a hrudník se mu zvedal a klesal jako kovářský meč.

"Jak se cítíš, Maxi?"

"Už jsem se cítil hůř."

"Dokážeš ještě čarovat?"

"Jistě."

"Mám za to, že ten útok nás měl vyčerpat."

"Byl bych rád, kdybych s tebou mohl nesouhlasit, Felixi, ale nemohu."

"Měli bychom očekávat další útoky, než se dostaneme na Drakenhof."

"To nás také zpomalí. Budeme muset postupovat opatrně."

"Doufejme, že se tam dostaneme před setměním," řekl Felix, ale pochyboval o tom.

Stíny se prodlužovaly; vítr byl stále mrazivější. Felix si přitáhl plášť k tělu a dál se vlekl sněhem. Z nosu mu nepřestávalo téct a cítil, že má horečku. Za sebou slyšel bručení Gotreka a Snorriho, kteří táhli saně. Pořád nevycházel z údivu nad takovou demonstrací síly. Oba trpaslíci už táhli těžké sáně téměř celý den, aniž dali najevo jakékoli známky únavy. Až na drobné reptání a kletby vypadali docela spokojeně. Nikdy nepochopím trpaslíky, pomyslel si Felix. Čím je hůř, tím šťastnější se zdají být.

"Kdybych věděl, že jste v tomhle vy dva tak dobří, nechal bych vás ty saně táhnout už dřív. Poníci mohli jet se mnou."

"Snorri si myslí, že jsme je měli sníst," bručel Snorri.

"V dolech si trpaslíci nosí náklad sami a sami tahají i vozíky s rudou," poznamenal Gotrek. Znělo to téměř nostalgicky.

"Snorri kdysi táhl náklad nahoru a dolů šachtou v Černé díře tři dny bez zastávky. A pak ještě zahnal celý kmen skřetů.

Ti bastardi se snažili Snorrimu ukrást náklad."

"A to jsi nemohl dopustit, že?" řekl Felix ironicky. Ohlédl se přes rameno. Na hraběncině kočáru zářila malá lucerna a tak Felix viděl Quentina a dva jeho společníky jet vedle něj. Rodrik byl nepochybně uvnitř a poskytoval upírcé potravu. Budiž, dnes v noci pravděpodobně budou potřebovat její sílu - pokud je nezradí.

Mladí Sylvánci vypadali poněkud mrzutě, k čemuž měli poté, co je Gotrek a Snorri pokárali za jejich neúčast v boji, dobrý důvod. Hraběnka jim přikázala, aby se krotili a oba trpaslíky nechali na pokoji. Což Gotrek samozřejmě kvitoval uštěpačnými poznámkami o jejich statečnosti - teď, když jsou velcí vlci pryč. Zlepšení vzájemných vztahů tím samozřejmě moc nepomohl. Felix chápal jak trpaslíkův hněv, tak doutnající zlost, kterou cítili vůči rytířům Kislevaně. Není dobré mít společníky, kteří tě nechají na holičkách. Přestože Felix věděl, proč se tak stalo, stejně to odsuzoval. Nyní se rytíři samozřejmě snažili dokázat svou mužnost a odčinit tak potupu. Vyzývavě se mračili na všechny kolem. Felix si všiml, že Quentin zachytil jeho pohled a zuřivě se na něj zaškaredil. Felix jen potřásl hlavou. Je to hlupák, pomyslel si. Alespoň že Ivan Petrovič přestal přesvědčovat hraběnku, aby se vydala jinou cestou. Teď, když byli kolem vlci a ze zálohy je mohlo přepadnout něco ještě horšího, na tom dost dobře trvat nemohl.

Vpředu leželi na saních ranění, o něž pečoval Max. Ivan Petrovič jel vedle, aby své muže mohl utěšit několika slovy. Když se to vezme kolem a kolem, starý bojar se drží velice dobře, pomyslel si Felix, zejména při svém věku a starostech, které ho sužují. Měl výčitky svědomí, že mu nesdělil hraběncino tajemství. Na druhou stranu, vzhledem k tomu, že jeho dcera byla v rukou hraběncina vlastního 'syna', kdo mohl vědět, jak by Ivan reagoval? Felix se rozhodl, že to raději nebude riskovat.

Uvažoval, co se stane, až najdou Ulriku. Předpokládal, že to záleží na tom, čím bude. Pokud je vězněm, osvobodí ji, ale pokud se proměnila v jednoho z nemrtvých, co pak?

Felix si dosud nebyl jistý, co k té ženě cítí. Kdysi si myslel, že jsou do sebe zamilovaní, ale jakmile přešlo první pobláznění, jejich vztah začal být problémový a na obtíž. Ulrika nebyla z těch, s nimiž se dá snadno vyjít, i když on nejspíš také ne. Ale přesto mezi nimi stále něco bylo, citové pouto, alespoň z jeho strany. Nevěděl, jestli by ji dokázal zabít. Ne, to nebyla pravda. Věděl určitě, že to nedokáže, ani nedokáže nečinně přihlížet a nechat to na Gotrekovi. Byl si skoro jistý, že Max cítí totéž.

Ale bude Ulrika mít stejné zábrany vůči nim? To byla skutečně otázka. Mluvil o tom s hraběnkou a ta se snažila ze všech sil ztlumit to, co nazývala pověřený strach. Vyrůstal s vírou, že upíři mají nějakého nestvůrného, zlovolného ducha, který je obrací i proti jejich vlastní krvi ve snaze ukojit svou strašlivou žízeň.

Hraběnka to popřela. Upíři byli hnáni k pití krve, ale uchovali si veškeré vzpomínky, věrnost a náklonnost. Potíž byla, že pro nově oživeného upíra je žízeň téměř nezvladatelná, a tak zaútočí na kohokoli, koho najde. Jestliže nebyl veden starším, moudřejším upírem, býval to často některý příbuzný. Felixe toto vysvětlení příliš neuklidnilo. Svým způsobem to bylo stejně zlé jako teorie o démonické posedlosti.

Co víc, hraběnka mu řekla, že pokud je Ulrika už jednou z Oživených, je určitě v Kriegerově područí. Tvrdila, že nově oživený upír se nedokáže postavit moci Oka Khemri. Naléhala na něho, aby se snažil Ulriku uvěznit nebo zabít. Když o ní mluvila, vloudil se do jejího hlasu podivný tón. Znělo to téměř žárlivě. Viděla Ulriku jako možnou rivalku ve vztahu ke Kriegerovi? Pokud ano, co to vypovídalo o jejích skutečných motivech?

S blížící se nocí, obklopení tímto zlověstným lesem, bylo snadné ve všem vidět plán, jak je vlákat do pastí. Opravdu bude hraběnka stranit smrtelníkům proti svému vlastnímu druhu? Nevypadalo to příliš pravděpodobně. Felix si nedokázal představit, že by pomáhal Oživeným proti svým lidem.

Potřásl hlavou a trpce se zasmál. Jaký jsi pokrytec, Felixi Jaegere, pomyslel si. Vždyť sotva před několika minutami jsi uvažoval, jestli dovolíš Gotrekovi zabít Ulriku. Zdálo se, že tyto vztahy skutečně mohly být složité. Jako byste mohli soudit motivy upírů podle motivů lidí.

Někde v noci zavyl vlk.

"Chlupatí parchanti," zamumlal Gotrek.

Když přejeli poslední kopec a spatřili Drakenhof, zažil Felix překvapení. Zdálo se být nemožné, že si nevšimli tak mohutné stavby už dřív. I když mu rozum říkal, že jej až do téhle chvíle skrývaly stromy a kopce, bylo na jeho náhlém objevení něco magického. Felix očekával něco malého, podobného opevněným panským sídlům kislevské šlechty. Co nyní viděl, bylo zbudováno v úplně jiném měřítku. Vypadalo to jako velký kopec, do něhož vytesali hrad. Stavba byla určitě velká jako citadela v Praze a její architektura byla stejně pokřivená, i když jiným způsobem.

Kamenická práce nebyla tak ozdobná. Bylo to vidět i přes pohasínající světlo krvavě rudého slunce. Dominantním motivem byly lebky a kosti. Okenní křídla byla tvarována tak, aby připomínala lebky. Obrovská hradní brána byla zasazena do zívající tlamy jiné gigantické bezmasé hlavy. Po stranách budovy čněly chrlice ve tvaru kostlivců s netopýřími křídly. Felix napůl očekával, že obživnou a seskočí dolů, aby se na ně vrhly. Sníh se usadil na kamenické práci jako škrálop a podtrhoval celkový efekt.

Bylo očividné, že hrad je v troskách už po staletí a že padl při obléhání. Ve zdech byly obrovské díry v místech, kde je prorazily dobývací stroje. Mnoho soch nemělo tváře a někdo se očividně snažil kamenickým kladivem zbavit obličejů i symboly. Když nic jiného, dodávalo to atmosféře obklopující toto místo na velkoleposti a přispívalo to k pocitu hroziícího zla vznášejícího se nad ním.

Narazit na tak mohutnou stavbu v lesích bylo téměř šokující. Felix si zvykl uvažovat o Sylvánii jako o zchudlé zemi, o místě, kde je všechno menší a skromnější než ve zbytku Císařství. Tohle neočekával. Svěřil se s tím Maxovi.

"Řekl bych, že to bylo vytvořeno prací nemrtvých," odpověděl čaroděj.

"Co tím myslíš?"

"Tohle místo bylo nepochybně postaveno pomocí nekromancie, čímž laikové myslí zombie a oživené kostlivce.

Nevyžadují jídlo, spánek ani plat. Všechno, co jim stavitel musí poskytnout, je surový materiál a oni budou pracovat, dokud dílo nebude hotovo. Kdybychom se porozhlédli kolem, našli bychom lomy, odkud pochází kámen. Dřevo je zřejmě také místní, i když za dvě staletí už zřejmě stačilo dorůst."

Felix civěl na čaroděje. "A co ty ozdoby? Pochybuji, že by je dokázaly vytvořit nemyslicí stroje."

"Upíří hrabata zotročila celou populaci Sylvánie, Felixi. Spoutala je strachem, pověrami a magií. Nepochybně jim sloužili řemeslníci, kteří tu práci udělali výměnou za život svůj a svých rodin."

"Máte pravdu, Maxi Schreibere," řekla hraběnka. Felix sebou polekaně trhl. Nemrtvá šlechtična se v houstnoucím šeru přiblížila tak tiše, že si jí nevšiml. Max nevypadal překvapeně. Buď měl prostředky, které mu odhalily její příchod, nebo byl lepší ve skrývání svých pocitů než Felix. Nebo obojí.

"Vzpomínám si, že tohle bývalo hlavní město Sylvánie, kde aristokracie noci pila krev z křišťálových číší ve světle zářících lustrů. Tady nejkrásnější mladíci a panny, oblečení v bílém, čekali, až je kousneme, a doufali, že budou vybráni, aby se připojili k nám."

"Není potřeba říkat to tak nostalgicky," ušklíbl se Max.

"Byla to krásná i strašlivá doba," prohlásila hraběnka. Její hlas měl v sobě něco děsivého. "Od pádu Lamie Oživení nikdy nevládli smrtelníkům tak otevřeně ani nemohli tak neomezeně popustit uzdu svým choutkám. Kroniky nemrtvých na to vzpomínají. Jen málokdo z těch, kdo tam byl, na to nevzpomíná. Někteří nikdy nepřestali toužit po tom, aby se to vrátilo."

"Vy samozřejmě nejste jednou z nich."

"Já v sobě nosím rozpor, Maxi Schreibere. Myslela bych, že ze všech lidí právě vy byste ke mně mohl cítit sympatie. Čarodějové jsou také vyhnanci, vyhýbají se jim ti, co se jich bojí a nelibě nesou jejich moc. Umíte si představit, co to znamená nemuset skrývat čím jste, ale moci se tím chlubit?"

"Čarodějové se nikdy nesnažili vytvořit vlastní království a nikdy se nesnažili utlačovat ty, kdo neměli jejich moc."

Gabriellin smích byl zvonivý, stříbrný, až řezal. "Vy jste paličatě naivní, Herr Schreiber. Historie je poseta příklady čarodějů, kteří se snažili vytvořit svá panství. Co byl Nagaš, když ne čaroděj, a podmanil si obrovskou, prastarou říši. Můj lid má důvod si ho pamatovat. Mnohým dalším mágům se podařilo totéž, i když v menší míře. Věřte mi, jsem dost stará, abych si některé z nich pamatovala."

"Možná, ale jako rasa nebo třída nebo rod jsme se nesnažili vyvyšovat se nad ostatní."

"Možná zatím ne, ale myslím, že je jen záležitostí času, než někoho napadne to zkusit. Smrtelníci neúnavně experimentují s různými druhy vlády. Dřív nebo později si někdo pomyslí: Proč ne země, kde by vládla magie? Nejsou snad čarodějové moudřejší a vzdělanější než ostatní a zároveň také mocnější?"

"Takovým čarodějům bych oponoval," řekl Max. Felix cítil napětí ve vzduchu. Čaroděj a upírka se neměli rádi, možná proto, že si byli tak podobní.

"Možná bychom si tuhle diskusi mohli nechat na zítřek," řekl. "Na takovou debatu to bude vhodnější doba. Teď ale máme čas a před námi leží doupe našeho společného nepřítele."
Oba se na něho chvíli dívali a vypadalo to, že mají na jazyku nějakou kousavou odpověď. Čelil jejich pohledům, jak neklidněji dokázal, a napětí se postupně vytratilo.
"Vaše slova dávají smysl, Herr Jaeger," řekla nakonec hraběnka.
Max souhlasně přikývl. Felix viděl, že zbytek jejich společnosti už pomalu mizí z kopce dolů mezi stromy.
"Tak se připojme k ostatním, než se dostanou příliš daleko a my se budeme muset prodírat tímhle prokletým lesem sami."

* * *

Jak se přibližovali k mocné pevnosti, měl Felix čím dál silnější pocit, že kráčí ve stínu nějakého obra, který může každou chvíli oživnout a rozdrtit je.
Pouhá velikost zříceniny byla depresivní. I prastaré stromy kolem proti ní vypadaly jako plevel. Aura starobylosti způsobila, že se cítil jako jepice. Co za tvora si tohle mohlo zvolit za domov? napadlo ho. Možná na něho jen začínala mít vliv ochranná kouzla, před nimiž je hraběnka varovala?
Bojovníci se unaveně plahočili k otevřené bráně budovy. Zdálo se, že je dřívější odvaha opustila. Nikdo nepromluvil. Jedinými zvuky v tichu bylo občasné zasténání raněných, když sáně narazily do vyjetých kolejí v zemi.
Studený vítr rval Felixovi plášť. Sněhové vločky ho bodaly do tváří. Za jiných okolností by se těšil, že najde útočiště před chladem a větrem. Nyní zjistil, že mu nohy vážnou, jako by váhaly nést ho blíž k cíli.
Když tma ještě zhoustla, uslyšel zepředu výkřik. Vzhledl, aby se podíval, co se stalo. Na jedné z nejvyšších věží se objevilo tajuplné zelené světlo. Chvilí blikalo a pak se vzdálilo. Zdálo se, že hrad je obydlený, i když na to jaké bytosti používají takhle ďábelská světla nedokázal ani pomyslet.
"Vypadá to, že nás očekávají," poznamenal Felix. Gotrek se na něho zamračil.
"To je překvapení, človíčku."
"Co si o tomhle místě myslíš?"
"Kamenická práce je hrubá i podle lidských měřítek."
"To jsem nemyslel."
"Až se dostaneme dovnitř, uvidíme. Do té doby nemá smysl o tom spekulovat."
Felix udiveně potřásl hlavou. Jak může být trpaslík tak klidný tváří v tvář hrůze a nebezpečí? Ne, tak to nebylo. Znal trolobice natolik dobře, aby v jeho hlase rozeznal podtón očekávání. V trpaslíkově jediném oku se objevil záblesk šílenství. Jeho výraz mohl být lhostejný jako obvykle, ale Felix věděl, že Gotrek je stejně napjatý jako on.
Má být proč, pomyslel si.

* * *

"Tohle místo je zahalené kouzly," řekl Max. Chvilí stál, opíral se o hůl a zdálo se, že zvažuje svá slova. "Ne. Je to trochu jinak. Ve zdech jsou všechna obvyklá obranná kouzla, jaká byste očekávali u hradu téhle velikosti, ale jaksi pokřivená."
"Jak to myslíš?" zeptal se Felix.
"Nejsem si jistý, že to dokážu vysvětlit někomu, kdo není mág."
"Zkus to!" řekl Gotrek.
Čaroděj opět vykročil a snadno s oběma držel krok. Felix měl pocit, že se kolem něho vznáší oblak teplejšího vzduchu. Používá magii, aby se zahrál? napadlo ho. To by vysvětlovalo spoustu věcí.
"Ve hře je tady ještě něco jiného. Celá pevnost je nasáklá temnou magií. Je poskvrněná, jako by některé kameny obsahovaly chaotit nebo někde hluboko dole byla hlavní žíla té věci. Ale ať je to cokoli, vliv toho změnil obranná kouzla nebo je zmutoval, jestli chcete."
"A?" zjišťoval Felix.
"A nevím, jak bude vypadat výsledný efekt. Tuším, že to bude ohavné, a také se obávám, že to bude mít vliv na čarování uvnitř hradu."
"Skvělé," řekl Felix ironicky. "Takže tvrdíš, že tvá magie tady bude k ničemu."
"Nikoliv nutně. Jen její efekt může být nepředvídatelný."
"Myslíš, že je to kvůli talismanu?"
"Ne. Samotné kameny jsou prosáklé zlou silou. Muselo to trvat staletí. Myslím, že tohle místo je plné temné magie. Nemám tušení proč."
"Ještě nějaká další neurčitá varování?" odfrkl si Gotrek. "Možná bych to měl probrat se Snorrim Nosohryzem a zjistit, co si myslí on. Zřejmě to bude jednoznačnější."
"Všichni jsme trochu nervózní, Gotreku," opáčil Max. Podle Felixe to byl značný eufemismus. "Není třeba, abys byl tak sarkastický."
Gotrek zabručel a plivl na zem. Vchod do pevnosti se zlověstně rýsoval před nimi. Felix viděl, že tu kdysi bývala padací mříž, ale už dávno zrezavěla. Kovové vzpěry, které kdysi vyztužovaly dveře, ležely v kusech na zemi. Vypadalo to tu opuštěně, ale vzhled může klamat. Kislevané vpředu se zastavili, aby zapálili pochodně a nalili olej do několika luceren. Koně divoce ržáli. Max pokynul a přímo nad roztaženými prsty se mu objevila koule zlatavého světla. Dalším gestem ji vyslal vzhůru nad jejich hlavy.
Felix si přál, aby tenhle trik uměl. Dokázal si představit, že jakmile budou uvnitř pevnosti, bude schopnost vytvořit

světlo velice užitečná.

"Tohle je velká síň," řekla hraběnka Gabriella. Ovládala trik mluvení tichým klidným hlasem, který se přesto nesl až k poslednímu členovi skupiny.

"Neříkejte," poznamenal Gotrek.

"To by Snorri nikdy neuhodl," řekl Snorri a hlasitě se svým slovům zachechtal.

Byla opravdu obrovská. Klenutý strop se jim téměř ztrácel z dohledu. Kolem místnosti se táhly masivní ochozy. Sloupky zábradlí byly vytesány do tvaru lidských koster. Podlahu pokrývala poničená mozaika, která kdysi zobrazovala - jak si Felix domyslel - heraldické symboly majitele pevnosti.

Vzduch páchl plísní a starobou. Mohutné schodiště na vzdálenějším konci se zvedalo až k ochozům. Max vyslal gestem světelnou kouli vzhůru ke stropu. Zastavila se u zbytku mohutného křišťálového lustru a její paprsky tajemně ozářily místnost.

Gotrek se potuloval kolem rozlehlé síně a Felix ho následoval. Už dávno se naučil, že nejlepší šance na přežití je být co nejblíže trpaslíka a jeho sekery. Bylo tu mnoho dveří vedoucích do chodeb a pokojů. Tu a tam visely poničené obrazy. Část zdí pokrývaly mokravé skvrny černé plísně. Velcí švábi přechali před světlem.

"Tohle je odporné místo," poznamenal Felix.

K jeho překvapení se trpaslík zasmál. Byl to stejně chladný zvuk, jako když do sebe narážejí ledové kry.

"Vypadá to, že náš čaroděj není jediný, kdo je nadán schopností konstatovat očividné."

Vraceli se zpátky k ostatním. Byli tu všichni i s koňmi; obrovskými vraty pevnosti vtáhli dovnitř také sáně. Hraběnka a její rytířská družina zřejmě diskutovali o něčem s Maxem a Ivanem Petrovičem. Jak přišli blíž, Felix uslyšel, co říkají.

"Povídám, že bychom se tu měli utábořit na noc, zapálit ohně a připravit se na útok," říkal Ivan Petrovič. "Nepochybuji, že přijde."

"Tohle není příliš dobrá obranná pozice proti většímu počtu nepřátel," namítal Max. "Je to tu příliš otevřené, příliš mnoho vchodů. Měli bychom si najít menší místnost."

"A být v pasti jako králíci v noře, když na ně přijde liška?" opáčil Ivan Petrovič. Použití tohoto přirovnání Felixovi odhalilo, jak je Kislevan pod klamným zevnějškem nervózní.

"Zapomínáte, kdo a co postavil tohle místo," řekla hraběnka. "Je to tu plné tajných chodeb. Když se utáboříme tady, alespoň uvidíme naše protivníky, až po nás půjdou."

"A budeme mít dost prostoru k boji," dodal Rodrik. "Nebudu se před nepřítelem schovávat."

"Ne jako když jsme bojovali s vlky, co?" zahřímá Gotrek. Kdyby pohledy mohly zabíjet, byl by na místě mrtvý. Podíval se pohrdavě na hraběnkou. "Tak tajné chodby? Jsem trpaslík a ještě nebyla postavena taková tajná chodba, kterou by trpaslík nenašel."

"Navrhujete, abychom se schovávali jako vyděšené děti?" ozval se Quentin. Jeho vysoko posazený hlas se zadržával víc než obvykle.

Gotrek se na něho vyzývavě podíval. "Přesně tohle mi připomínáš."

Diplomat jako vždy, pomyslel si Felix. Místnost plná ozbrojených lidí, vyděšených a připravených rozdávat rány, a co udělá on? Hodí jiskru do suchého chrástí. "Nikdo nenavrhuje, abychom se schovávali," řekl rychle, než se situace mohla ještě zhoršit. "Snažíme se zvolit nejlepší plán, jak zabít stvůru, která tu bydlí. To je vše."

K jeho překvapení ostatní přikyvovali, jako by řekl něco nadmíru moudrého; dokonce i Gotrek držel jazyk za zuby. Rozhodl se toho využít. "Potřebujeme bezpečné místo, kam bychom uložili raněné a také ukryli zásoby. Budeme je potřebovat, až budeme odcházet, pokud někdo z nás nepřijde na způsob, jak se žít sněhem."

Rozhlédl se. "V téhle tmě ale není nejlepší nápad prohledávat okolní místnosti a hledat úkryt. Kdo ví, co tam najdeme, a nechci rozdělit naše síly."

Viděl, že se opět uklidňují. Nechtěli rozhodovat sami. Byli vyděšení a chtěli vedení, které by rozhodovalo za ně.

Tentokrát jim ho poskytne. "Zapálíme ohně, rozdělíme hlídky a počkáme, až přejde noc. Zítra, až bude víc světla, vyhledáme našeho nepřítele."

Souhlasně přikývli. Muži začali uprostřed místnosti chystat ohně. Někteří přivazovali koně k sanicím kočáru a saní. Jiní napínali tětiny a zvedali lucerny, aby poskytly víc světla. Max vyslal ke stropu další světelné koule. Pohupovaly se a tajemně blikaly, ale alespoň poskytovaly nějaké osvětlení.

Někde v dálce se ozval vysoko posazený jekot ghúla. Se všemi těmi ozvěnami se nedalo určit, odkud křik přichází. Pak se z jiné strany se ozvala odpověď.

Felix byl najednou rád, že se rozhodli neprozkoumávat přilehlé místnosti. Pokud mohl soudit, ostatní jeho názor sdíleli.

Z ochozu nad velkou síní se Adolphus Krieger díval na shromážděné smrtelníky. Jeho magický zrak zachytil třpytivou pavučinu ochranných kouzel, kterou mág upletl. Mihotala se, když se křížila s ochrannými kouzly hradu, ale nějak si zachovala celistvost.

V obrovském prostoru vypadali jako mravenci, ale to zdání klamalo. Nehodlal své nepřátele podcenit. Tuhle kardinální chybu už udělalo při jednání se smrtelníky mnoho příslušníků jeho druhu. Zvažoval použití vojska s početní převahou, vyslání všech oživených mrtvol a kostlivců v jediném mocném úderu, ale hned ten nápad zavrhl. Na to je dost času. Je na domácí půdě. Ghúlové a jeho smrtelní stoupenci se zde vyznají mnohem lépe než ti muži dole a stará kouzla se nebudou křížit s jejich pohybem. Nej dřív si vybere jednotlivé vetřelce a až je oslabí a nahlodá jejich morálku, zničí je. Sledoval ty dole a cítil se sám se sebou spokojený, když tu zahlédl mezi smrtelníky známou postavu. Hraběnka! Co ta tu dělá? Neočekával, že se s ní setká tak brzy. Zvláštní, jaký na něho po všech těch letech dělala dojem. Pořád se cítil jako školák, který má čelit despotické matce. Neboť směšný, napomenul sám sebe v duchu, máš Oko Nagaše, a tak ti

nemůže nic udělat. Říkat si to mohl, ale nijak to nezmenšilo šok ani podivnou ozvěnu starých emocí, které mu bouřily v mozku.

Nepochybně se spojila s nepřáteli, ale proč? Jak mohl tenhle hloupý dobytek zapadat do jejích plánů? Pokrčil rameny. Odpověď byla nasnadě. Zjevně doufala, že ho zabijí a dovolí jí vzít si Oko Khemri. Jako vždy, využívala ostatní, aby za ni tahali kaštany z ohně. Byl div, že se vůbec obtěžovala jet s nimi a vystavovat svou vzácnou osobu nebezpečí. Usmál se a odhalil zuby, jak se v něm přeléval vztek.

Plížil se podél ochozu s prsty na vzácném talismanu. Hraběnka nikdy nebyla zbabělá a zřejmě musela být zoufalá. Bylo nepravděpodobné, že by se ti smrtelníci tam dole dali natolik ošálit, aby jí Oko Khemri nechali. A teď, když svolávání začalo, budou tu brzy další Oživení. Sotva mohla riskovat, že ho dostane někdo z nich. Zdálo se, že její motivy jsou prosté a pochopitelné.

Rád by věděl, jestli její důvěřiví nohsledi vědí, do čeho se dostali. Byli chyceni mezi ním a hraběnkou a tuhle zkušenost rozhodně nemohli přežít. Svým způsobem jim udělá milost, když je zabije dřív, než je ona spoutá svou vůlí. Samozřejmě by mohli sloužit i jemu, jako vojáci v jeho armádě zombií.

* * *

"Mám pocit, že nás něco sleduje," prohlásil Felix. Vzhlédl, protože nějak věděl, že nahoře na ochozu něco je a pozoruje je to jako sokol polní myš. Běhal mu z toho mráz po zádech.

"Tuhle sázku bys nejspíš vyhrál, človíčku," řekl Gotrek. "Možná bychom měli jít nahoru a podívat se."

Zbláznil ses? chtěl se zeptat Felix, ale neudělal to. Trolobijce nebyl podle norem většiny lidí přičetný už dlouho. Místo toho řekl: "Nemyslím si, že je to dobrý nápad."

Nicméně trolobijce už se hnál k velkému schodišti. Felix chvíli uvažoval, že ho nechá jít samotného, ale pak se vydal za ním - částečně proto, že přisahal následovat trolobijce kamkoli a napsat o jeho smrti, částečně proto, že nejbezpečnější místo v tomto hradě bylo co nejbliž trolobijce a jeho sekery. Uvědomil si, že nemají světlo, vrátil se a popadl lucernu.

"Oj! Kam se ženete?" vykřikl Snorri Nosohryz. Felix viděl, že ostatní kolem ohně se na ně dívají.

"Jen to tu trochu prozkoumáme," odpověděl Felix.

"Bez Snorriho ne. Pokud bude boj, Snorri nechce chybět."

"Jak chceš," řekl Felix, když se k němu druhý trolobijce připojil. Když viděl neklidné pohledy mužů kolem ohně, nepřekvapilo ho, že další dobrovolníci se už nenašli.

Krieger nevěřicně hleděl dolů. Ti dva trpaslíci a člověk ho opravdu jdou hledat. Buď byli šílení, nebo si až příliš věřili. Ať tak nebo tak, nehodlal o tom dumat. Tohle byla pekelná příležitost. Jeho nepřátelé rozdělili své síly a tím se oslabili. Hodlal toho plně využít. Nyní stačilo už jen počkat.

"Potřebovalo by to tu pořádně uklidit," poznamenal Felix, když klopýtali vzhůru. Mezi sloupky zábradlí visely pavučiny. Obrovští pavouci prchali před světlem. Schody jim strašidelně skřípaly pod nohama. Nikoli poprvé si přál, aby viděl ve tmě jako trpaslíci. Tahle lucerna z něj ve tmě dělala snadný cíl pro cokoli. Žádné z přišer, s nimiž se dosud setkali, nedostatek světla nevadil.

"Stěžuj si sluhům, človíčku," odsekl Gotrek a zastavil se na chvíli nahoře na schodech, aby si prohlédl okolí.

"Nejspíš dnes není najít dobrého sluhu jen tak," řekl Felix a pohlédl trpaslíkovi přes rameno. "Můj otec to alespoň vždycky říkal."

Schody končily ochozem táhnoucím se doleva i doprava kolem velké síně. Byly tu další dveře vedoucí do dalších místností. Tu a tam pokrývaly stěny velké obrazy. V polovině cesty kolem síně vedlo po obou stranách další schodiště vzhůru. Vládlo tu naprosté ticho. Felix slyšel hlasy mužů zdola a tiché, vyděšené ržání koní. Prsty přešel po hraně zábradlí. Nalepila se mu na ně silná vrstva prachu. Po nepříteli tu nebylo ani stopy, ale Felixe dosud mrazilo. Vzhlédl ke stropu a napůl očekával, že mu na hlavu spadne obrovský pavouk. Ale neviděl nic, jen malby a štuky na stropě, který byl zároveň podlahou ochozu nahoře.

Se zvednutou lucernou přešel k nejbližší malbě, aby si ji prohlédl. V umně pozlaceném rámu byl portrét vysoké, bledé, klasicky krásné ženy s černými vlasy vyčesanými do složitého účesu. Stála u okna. Obrovský půlměsíc dominoval noční obloze za ní. V jedné ruce držela křišťálovou číši s něčím, co se Felix rozhodl považovat za červené víno. Druhou ruku měla položenou na hlavě klečícího muže. V rysech toho muže bylo něco zvířecího.

Malíř dokázal vyjádřit dojem, že se s ním ta žena mazlí, jako když šlechtična z Císařství hladí ochočeného leoparda. Ten dojem zvyšoval ještě přetržený stříbrný řetěz visící muži na krku.

"Snorri si myslí, že byla zlá," ozval se za Felixem Snorri Nosohryz. Felix s ním souhlasil. V ženiných rysech bylo něco, co hovořilo o velké moci a rafinované krutosti. Možná to bylo lehké zarudnutí chřípí a mírné zkrivení našpulených rudých rtů.

"Nepochybně jedna z upířích hraběnek," řekl Felix. "Všechny se tu scházely, alespoň tak mi to bylo řečeno."

Plížili se po rozbitém ochozu k dalšímu portrétu. Tentokrát to byl vysoký muž aristokratického vzhledu, s bledou kůží a tmavými vousy. Šaty měl tmavé, přepychové. Také držel v ruce číši červeného vína. Na krku mu visel masivní zlatý lovecký roh. Nohou ve vysoké botě stál na hrudi mrtvého muže jako triumfující lovec nad kořistí. Opět tam byla zobrazena noc. Muž se sebejistě usmíval, přičemž předváděl dva dlouhé vyčnívající špičáky. Vyzařovala z něho moc a sebedůvěra, jako by si byl jist svou autoritou a právem vyvyšovat se nad ostatní. Stejně jako první obraz byl i tento namalován s mistrovskou zručností. Skoro se zdálo, že ta osoba každou chvíli vystoupí z rámu. Felix se zachvěl. Byla to představa, jaké je lépe se vyhnout.

Procházeli kolem dalších obrazů mužů i žen. Všechny byly stejně dobře namalované a stejně zneklidňující jako první dva. Byly to samé noční scény. Jedna zobrazovala ženu jako bohyni s věncem z vavřínových listů na hlavě a lukem v ruce. Byl zde dobře stavěný muž do pasu nahý, který vypadal silný jako býk. Měl oholenou hlavu a obrovský mroží knír. Připíjel divákovi číši rudé kapaliny a malé dítě s obdivem objímalo jeho nohu. Oči dítěte planuly zlověstnou červení.

Felix se na okamžik zastavil před následujícím portrétem, protože měl dojem, že na něm poznává hraběnku. Proporce jistě byly správné a obličej mohl být tentýž, který vídal v náznaku pod závojem. Samozřejmě si nemohl být jistý, ale bylo možné, že před dlouhými staletími malíři pózovala.

Prošel kolem obrazu co nejrychleji. Gotrek ani Snorri nestrávili ve společnosti hraběnky tolik času jako on, a tak pochyboval, že ji někdo z nich pozná. Nechtěl, aby se to Snorrimu náhodou povedlo zrovna teď. Mohl by hned vrazit do tábora a ukončit tu hru, i když by to možná nebyla taková škoda. Ohlédl se přes rameno. Gotrek a Snorri zkoušeli dveře a nahlíželi do pokojů za nimi. Rozhodl se, že se podívá na další obraz a počká na ně.

Toho muže poznal okamžitě. Beze všech pochyb to byl Adolphus Krieger, oblečený v těžkém černém šatu, s knihou pod levou paží a pohárem rudé tekutiny v pravé ruce. Vedle něho klečely dvě obdivovatelky, nahé až na průsvitná roucha, a jejich výraz se dal popsat jediné jako zbožňující.

Felix se zastavil, aby si obraz prohlédl blíže. Krieger vypadal každým coulem jako aristokrat; arogantní, chvástavý, nebojácný. Na rtech mu pohrával tajemný úsměv.

"Podoba je velmi dobře vystižená, že?" ozval se hlas za jeho zády. Felix se otočil a vytrhl meč z pochvy. Pohlédl směrem, odkud se ozvala slova. Jako by jeho dřívější představa ožila. Stál tam Krieger a vypadal úplně stejně jako na obraze.

"Belardo byl svým způsobem génius. Vždycky jsem si myslel, že byl jedním z největších tileánských malířů. Obyčejní lidé mu samozřejmě nikdy neodpustili, že vzal naši zakázku. Slyšel jsem, že po Hel Fennu ho upálili na hromadě jeho prací na veřejném náměstí v Talabheimu. Někdo ho zradil, když se snažil tajně projet městem."

Aniž by Felix spustil z upíra oči, postavil lampu na podlahu.

Krieger vypadal stejně uvolněně jako na obraze, a Felixe nějaký instinkt varoval, že zaútočit na něho by nebylo moudré. Místo toho začal pomalu postupovat kupředu, s mečem připraveným a nervy napjatými k prasknutí.

Pochyboval, že byl kdy v životě víc rozrušený. Oči stále upířené na upíra, vykřikl: "Gotreku! Snorri! Podívejte se, co vylezlo z obrazu."

"No, no, Herr Jaeger, to nebylo moc zdvořilé. Přišel jsem si s vámi příjemně popovídat a vy po mně házíte urážkami."

"Raději bych tě hodil dolů z ochozu. Co jsi udělal s Ulrikou?"

Upír se usmál a předvedl při tom všechny zuby. Zvuk dupajících nohou mu prozradil, že se trolobijci blíží. "Nijak jsem jí neublížil, přísahám. Jsem si jist, že vás ráda uvidí."

Felix postoupil ještě o kousek. Byl si velmi dobře vědom, že dolů do síně je to hodně hluboko. Nepochyboval, že upír je dost rychlý a silný, aby ho bez obtíží dokázal přehodit přes zábradlí, kdyby mu dal sebemenší příležitost. Neměl v úmyslu to dovolit, pokud tomu bude moci zabránit.

"Kde je?"

"Jestli ji chcete, budete si ji muset najít sám. Je někde na hradě."

Felix už byl dost blízko, aby mohl zaútočit. Zkoušel podlahu pod sebou tak, že jemně zatlačil nohou, než na ni plně došlápl, protože se obával pasti. Upířův spokojený výraz se mu nelíbil. Ani netasil zbraň. Oko Khemri se mu hypnoticky lesklo na krku.

"Teď zemřeš, zatracená pijavice!" zařval Gotrek.

Kriegerův úsměv se ještě rozšířil. Rozpřáhl ruce. U nohou mu zabublala mlha a obklopila jeho postavu. Potom začal blednout, téměř jako by se jeho tělo rozpouštělo ve vířící mlze. Felix ucítil slabý zápach rozkladu. Skočil vpřed a ťal mečem do míst, kde si myslel, že vidí upířův obrys.

Čepel se nesetkala s žádným odporem. Místo toho se ozvalo odporné prasknutí, když jeho noha prošla skrz shnilá prkna podlahy. Celý svět se kolem něho zatočil. Upustil meč a zoufale se snažil něčeho zachytit a zabránit dlouhému pádu na tvrdou podlahu velké síně, která byla hluboko dole.

"Gotreku! Snorri! Stůjte! Je to past!" vykřikl. V uších mu zazněl zlomyslný, vzdálený smích. Podlaha pod ním povolila a začal padat. V poslední chvíli sevřel rukama okraj díry. Do dlaní se mu zabodly třísky. Jeho nervovými zakončeními projela strašná bolest. Bojoval s nutkáním se pustit, protože věděl, že když to udělá, určitě se zabije. Stará shnilá prkna začala povolovat. Zoufale mávl pravou rukou, aby se zachytil lépe. Posun váhy rozhoupal jeho tělo a cítil, jak mu prsty pomalu sklouzávají. Hluboko dole pod nohama na něho kývala smrt.

Vykřikl, naposledy se pokusil zachytit a pak padal. Poslední kus trouchnivého dřeva povolil. Žaludek se mu zhoupl, jak se ho zmocnila gravitace a táhla ho dolů vstříc jisté smrti.

Felixovo zápěstí sevřely silné prsty. Měl pocit, že se mu někdo snaží vytrhnout paži z kloubu. Když vzhlédl, uviděl trolobjcovu tetovanou předloktí. Gotrek držel celou jeho váhu jednou rukou. Snorri stál široce rozkročený za Gotrekem a přidržoval ho za opasek. Jistil ho tak pro případ, že by pod ním povolila shnilá prkna. O chvíli později vytáhli Felixe nahoru.

Felix lapal po dechu. Utřel si pot z čela a snažil se uklidnit zběsile bušící srdce. Ani na jednom z trpaslíků nebylo vidět žádnou námahu. Snorri klidně došel k místu, kde ležel Felixův meč, zvedl jej a podal mu ho. "Snorri si myslí, že teď není dobrá chvíle na zahazování zbraní, mladý Felixi," poznamenal.

"To máš tedy pravdu," odpověděl Felix a odbelhal se tam, kde nechal lucernu. Když sevřel prsty držadlo, bolestně sebou trhl. Třísky z rozbité podlahy měl zaražené hluboko do masa. Chvilí si dlaně prohlížel a pak začal třísky hrotem

dýky vytahovat.

"Co se stalo, človíčku?" zahřimal Gotrek.

Felix vzhledl. "Má Ulriku. Je někde tady. Nebo to alespoň tvrdí."

"Možná jen chce, abychom se rozběhli ji hledat."

Felix přikývl. Ve světle toho, co se právě stalo, to bylo dost pravděpodobné. Tohle byla koneckonců upírova domácí půda. Znal to tu dobře. Mohl je vodit za nos, dokud nepadnou do dalších pastí. Přesto neměli na vybranou.

Zatímco o tom přemýšlel, Krieger se objevil na ochoze pod nimi. Zlomyslně jim zamával, jako by je vyzýval, aby šli za ním a dostali ho. Snorri Nosohryz vyrazil vpřed s Gotrekem v patách.

"Počkejte," zavolal Felix. "Co když nás vede do pastí?"

"Nechceme ho přece zklamat, človíčku. Že ne?"

"Myslím, že ne," zamumlal Felix a rozběhl se za trpaslíky.

Max Schreiber vzhledl ke stropu. Chvilí viděl, jak se Felixovy nohy kývají v díře v podlaze, a pak Felix zmizel dírou zpátky.

"Co se to tam děje?" zeptal se Ivan Petrovič.

"Zrovna o tom uvažuji, příteli," odpověděl Max.

"Měli bychom jít nahoru a pomoci jim."

"Neslyším žádné volání o pomoc," opáčil Max. "A neznám nikoho, kdo by byl schopen postarat se sám o sebe lépe než ti tři."

"Asi máš pravdu."

"Bez obav. Brzy budou zpátky."

Přišel jeden z lučištníků. "Myslím, že jsem na tom ochoze zahlédl dalšího člověka."

Max věděl, že ten muž stál v lepší pozici než on, takže opravdu něco vidět mohl. "Popiš mi ho."

"Moc dobře jsem v tom šeru neviděl. Ale byl vysoký, s bledou kůží a černými vlasy. Vypadal jako ten, co ho hledáme." Z jezdcova hlasu zazníval strach a Max mu to nezazlival.

"Možná bychom měli jít nahoru," řekl Ivan. Max zavrtěl hlavou. Místo toho zkoncentroval svou mysl a začal odříkávat zaklínadlo. Jak se snažil překonat podivný odpor tohoto místa, zmocnila se ho závrať, a pak vyhlédl ze světelné koule, jež se mu vznášela nad ramenem. Vzápětí prožil nepříjemný okamžik chvilkové dezorientace, jak se jeho mozek přizpůsoboval faktu, že ten muž dole je ve skutečnosti on sám. Poručil kouli, aby vzlétla a sledovala dění v táboře pod sebou, a pak ji vyslal skrz díru v podlaze ochozu. Zmocnil se ho pocit lehké žaludeční nevolnosti. Tohle kouzlo nepoužíval rád. Když vyslal svůj zrak do příliš velké výšky, zvedal se mu žaludek závratí.

Podíval se skrz díru a neviděl nic. Rychle poslal světlo nad ochoz, protože věděl, že má málo času. Změnit kouli v oko znamenalo vytvořit komplexní tkanivo sil, které bylo velice obtížné udržovat. I při nejvyšším soustředění se rychle rozplétalo. Potichu proklel ochranná kouzla tohoto místa.

Jeho oko se přesouvalo galerií portrétů. Neviděl nikoho, žádný náznak boje, žádná těla, žádnou krev. Jeho přátelé prostě zmizeli. Nejlogičtější vysvětlení bylo, že opustili ochoz některými z mnoha dveří. Ale kam a proč? Bylo tu příliš mnoho východů, které nestačí prozkoumat, než kouzlo selže. Jen plynou silou. Otevřel oči a nechal kouzlo rozplynout. Zlaté oko nahoře zmizelo ve sprše jisker.

"Jsou pryč," řekl Ivanu Petroviči.

"Mrtví?" zeptal se starý bojar zděšeně.

Max zavrtěl hlavou. "Jen zmizeli z dosahu mého magického zraku. Není třeba hned myslet na nejhorší."

"Takže?"

Max pokrčil rameny. "Umí se o sebe postarat."

Přál si, aby tomu dokázal sám věřit a v duchu proklel trolobijce i s jejich zbytečným riskováním.

"Vezmu pár lidí a půjdu je hledat."

"To by nebylo moudré, Ivane Petroviči. I tak jsme se rozdělili víc, než považuju za rozumné. Proč ještě ztrácet další?"

Tušil, že brzy budou muset spojit všechny síly, mají-li přežít. Všiml si, že hraběnka a její strážci se na něj dívají, jako by ho odhadovali. Max doufal, že si s sebou nepřivedli dalšího nepřítele, ale podle toho, jak si ho prohlíželi, by na to zlato nevsadil.

Na trpaslicích je dobré jedno, pomyslel si Felix, když běžel chodbou. Není těžké s nimi držet krok. Vzhledem k tomu, jak krátké měli nohy, pronásledovali svou kořist opravdu pomalu. Upír je dávno mohl nechat daleko za sebou, což znamenalo, že je záměrně láká hlouběji a hlouběji do nitra své pevnosti. Úplně ztratil pojem o vzdálenosti i o čase, který uplynul od chvíle, kdy opustili velkou síň. Neměl tušení, kde jsou, ani jak se vrátí. Tohle místo bylo bludiště.

Pronásledování je vedlo přes nekonečně mnoho pokojů plných rozkládající se elegance, trouchnivějícího nábytku a krásy ohlodané zubem času. Vzpomínal si, že zahlédl tapety loupající se ze stěn pokrytých skvrnami černé plísně a stropní fresky, na nichž byli blednoucími barvami zobrazeni upíři podobní bohům, shlížející ze scén plných pekelné krutosti. V nose ho štípal zatuchlý pach plísně, hnijící kůže a stojatá vody.

Dalších deset minut běhu zpustošenými pokoji ho přesvědčilo ještě o něčem jiném. Jednou ze špatných věcí na trpaslicích bylo to, že na rozdíl od lidí byli téměř neúnavní. Felixe jeho dlouhá nemoc nezanechala v nejlepší fyzické kondici. Z čela mu stékal pot a stěží lapal po dechu. Byl vyčerpaný a píchalo ho v boku. V dálce mizela Kriegerova zlomyslná postava. Felix se rozhodl, že už nemůže dál.

"Počkejte!" zasípal, sehnul se a opřel si dlaně o stěhu. "Počkejte! Takhle se nikam nedostaneme, jenom se ztratíme."

Trolobijci se váhavě zastavili a otočili se k němu. "Trpaslíci se neztratí," prohlásil Gotrek.

"To není tak docela pravda," namítl Felix. "Pamatuji si pár případů. Když jsme se vraceli ze země Hraničních knížat například-

"Dovol, abych se maličko opravil, človíčku. Trpaslíci se neztratí v podzemí, v dolech a v hlubokých jámách."

"Možná jsem zhloupl, ale vím určitě, že v dole nejsme."

"Jsme v budově. Princip je stejný. Pamatuji si všechny odbočky a zatáčky každé chodby, kterou jsme prošli. Snorri také."

"To ano," přisvědčil Snorri. "Snorri by dokázal najít cestu ke vchodu i se zavřenýma očima."

"Nemyslím, že je to nutné," připustil Felix. Zadíval se do chodby, ale Krieger nebyl nikde v dohledu. "Náš pijavčí přítel je teď asi rozmrzelý, že odmítáme hrát podle jeho pravidel."

"Možná že ne, človíčku."

"Co tím chceš říct?"

"Vypadá to, že si přivedl pár spoluhráčů."

Felix se překvapeně podíval na trolobijce. Neměl tušení, o čem to Gotrek mluví.

"Poslouchej!" vyzval ho trolobijce. "Ty je neslyšíš?"

Felix zavrtěl hlavou. Slyšel jen svůj přerývaný dech a srdce bušící v hrudi. Gotrek se Snorrim na sebe napjatě pohlédl. To bylo špatné znamení. Felixovi se sevřelo srdce.

Vzápětí pochopil, o čem ti dva mluvili; zaslechl vzdálené dusání mnoha nohou a podivné vysoké švitořivé hlasy, které v sobě měly něco strašlivě lidského.

"Ghúlové," řekl zachmuřeně a cvičně mávl mečem do vzduchu, aby si uvolnil svaly.

"A je jich hodně," dodal Snorri šťastně.

"Jdou i zezadu," přidal se Gotrek.

"Je to past," konstatoval Felix.

"Uvidíme na koho," opáčil Gotrek a nepříjemně se zašklebil. Přejel palcem po ostří sekery. Objevila se kapka jasné krve. Felix se s pocitem bezraděje rozhlédl vpravo a vlevo. V obou směrech viděl slabé body červenavého světla - odraz lucerny v očích netvorů.

Krieger se spokojeně usmál. Šlo to velmi dobře. Ti blázniví trpaslíci se nechali pozoruhodně snadno odlákat od svých společníků. Nyní mají co dělat s armádou ghúlů. Teď je vhodná chvíle pro změnu původních plánů - mohl by zaútočit na Kislevany ve velké síni. Spěchal chodbou a láskyplně přitom přejížděl prsty po Oku Khemri, aby vyslal jeho mlčenlivé volání do tmy. Všude v budově mu odpovídali jeho nemrtví přísluhovači.

Když Max na síti svých ochranných kouzel ucítil dotek upíra, prudce otevřel oči. Byl okamžitě vzhůru, šťastný, že může opustit svou noční mýru, a podíval se na hraběnku.

"Být vámi, víc bych se nepřibližoval," řekl opatrně. Představa, že se k němu ta stvůra krade, zatímco on spí, byla krajně znepokojivá. "Spustíte nějaká hodně ošklivá ochranná kouzla."

Hraběnka si upravila závoj. "Všimla jsem si. Proto jsem se vás nesnažila dotknout."

Takže viděla síť jeho kouzel natolik dobře, aby poznala, co je spustí. To byla užitečná informace. Max si ji uložil pro pozdější použití.

Hraběnka se zachvěla. "Jdu vás upozornit, že Krieger něco dělá, posílá výzvy něčemu temnému, co může odpovědět. Je tu toho hodně."

"Věřím vám," řekl Max. Byl víc znepokojený, než byl ochoten dát najevo. Jeho vlastní kouzla ho měla probudit při prvním náznaku, že se něco takového děje. Zdálo se, že temná magie, kterou je toto místo prosáklé, potlačuje jeho moc víc, než si uvědomoval. Znovu prokletel toho, kdo je stvořil, a pak ty myšlenky odsunul stranou jako dětinské. Kletby teď nepomohou ani jemu, ani Ulrice.

"Myslím, že bychom se měli připravit na útok," pokračovala Gabriella. "Už jsem poslala Rodrika probudit ostatní."

Všude kolem si Kislevané protírali ospalé oči a sahali po zbraních. Koně neklidně přešlapovali, jako by věděli, že se blíží něco hrozného. Ztraceně, pomyslel si, proč tu Gotrek a Felix nezůstali? Jejich zbraně by teď byly velice užitečné. Nu, nemá smysl přát si nesplnitelné. Co se stalo, stalo se. Pracuj s tím, co máš.

"Cítíte něčí přítomnost?" zeptal se a uvědomil si, jaké jsou důsledky toho, co právě řekla.

"Jen tehdy, je-li to velmi blízko. Jiskra temné magie oživila velké množství nemrtvých. Měl byste být schopen to vidět stejně jako já. Jen dedukuji, že pokud Krieger vysílá výzvy, očekává, že na ně dostane odpověď."

"To zní logicky."

Gabriella přikývla. "Herr Schreiber, teď budeme bojovat o holou existenci a cena za prohru může být horší než smrt. Ráda bych, abyste pochopil několik věcí, než boj začne."

"Například?"

"Například to, že jsme oba na téže straně. Netoužím po tom, aby se mně nebo mým mužům v bojové vřavě přihodila nějaká nehoda. Situace je příliš vážná, než abych bojovala s jedním nepřítelem a měla strach, že mám za zády dalšího."

"Myslel jsem na totéž."

"Takže příměří?"

"Myslím, že to máme už od Zeleného muže. Já ho jako první neporuším."

"Ani já ne."

"V to opravdu doufám." Upírka se otočila a šla pryč.

"Hraběnko!" Ohlédl se po něm přes rameno.

"Pokud naše příměří porušíte, vaše existence skončí. O tom vás ujišťuji."

Na okamžik jí v očích vzplály plameny pekla. Hořel tam vztek, holý a odmaskovaný. Hrozivě odhalila tesáky. "Nemám ráda výhrůžky, Herr Schreiber."

Max pokrčil rameny. "To nebyla výhrůžka. To byl slib."

Roche vyhlédl zpoza dveří, propletl si prsty a jen taktak ovládl nutkání zapraskat klouby. Uráželo ho, že tak malý oddíl si dovolil vstoupit do této pevnosti a obtěžovat jeho pána. No, bylo tu dost takzvaných členů covenu, aby si s nimi poradili. Spolu s množstvím magických konstruktů oživených jeho pánem to bude, jako když přílivová vlna spláchně hrad z písku.

Ti lidé samozřejmě nevědí, co je tu čeká, pomyslel si. Kdyby to věděli, nepřišli by. Schovávali by se dál v těch svých žalostných děrách, dokud by můj pán nepřišel a nevykouřil je odtamtud. Roche vytáhl krátkou dýku a rozhlédl se. Vzadu v chodbě se pohybovali kostlivci; jejich kosti tiše chřestily, jak na rozkaz svého pána zaujímalí určené pozice. Roche se usmál, když viděl, jak členové covenu při pohledu na ně ustupují. Ve svých zemích to mohli být mocní a bohatí lidé, ale už jim došlo, že tady tomu tak není. Roche zauvažoval, co asi udělají, až zjistí, že jim jeho pán nehodlá dát nesmrtelnost. Zřejmě budou kňourat a hádat se, ale na žádný čin se nezmůžou. Ti, kteří mají alespoň kapku rozumu, pochopí, že vzdorovat pánově vůli je bláznovství. A pak skončí jako poslušní sluhové, stejně jako oživené mrtvoly a ti hloupí Kislevané. Pánovo umění nekromancie za posledních několik dnů značně vzrostlo. Bylo to další svědectví toho, že jeho skvělý plán funguje.

Pánova nová choť bude jedinou smrtelnicí, která bude pozvednuta téměř na úroveň božství. Roche připustil, že trochu žálí. Hluboko v jeho mysli dřímala malá naděje, že tuto nejvyšší laskavost získá on. Ještě se to může stát, pomyslel si. Viděl, že se Kislevané probouzejí. Znamenalo to, že si uvědomili blízkost záhuby? Rocha to nijak netrápilo. Pomyšlení, že budou vzhůru a budou si uvědomovat, co se s nimi děje, ho spíš těšilo. Měl rád, když oběti trochu bojovaly.

Felix srazil dalšího ghúla a mečem mu rozpoltil lebku. Odporný tvor se skácel k zemi s odseknutým temenem. Felix sekl po jiném a pak po dalším. Byl celý pokrytý zčernalou sedlou krví a zelenavým slizem, který stříkal z vnitřností ghúlů, když jim rozsekl břicho. Ze zápachu a zabíjení mu bylo špatně.

Stvůry byly silné a neuvěřitelně rychlé. Drápy měly ostré jako nože. Felix krvácel z tuctu drobných ran a kousnutí. Pot jej téměř oslepoval. Svaly ho bolely. Ale byl dosud naživu. Jeho metoda byla prostá. Stál mezi Gotrekem a Snorrim a většinu zabíjení nechal na nich. V úzké chodbě mohlo útočit jen několik netvorů najednou a trpaslíci si s nimi dokázali poradit. Ghúlové byli příšerní, ale trolobijci byli jako ničivé stroje. Felix pochyboval, že na světě mnoho těch, kteří se mohou postavit Gotrekovi, když na něho přijde vražedné šílenství, a Snorri byl ghúlům víc než důstojným soupeřem. Z počátku Felixovi stačilo stát na místě a stínat stvůry, které nějak pronikly kolem trpaslíků. Jak ale boj pokračoval a trpaslíci museli vzdorovat stále silnějšímu tlaku, stále více ghúlů se dostávalo k Felixovi, který jim zřejmě připadal jako snadná kořist. V jedné chvíli bojoval Gotrek na jednom konci chodby, Snorri na druhém a Felix stál sám proti trojici ghúlů. Byla to dost zoufalá situace, dokud se trolobijci neprobojovali zpátky do těsnější formace.

Felix srazil dalšího ghúla a pak bylo najednou k jeho překvapení po všem. Zavládlo ticho. Jediný, kdo se pohyboval, byli oba trpaslíci. Chodba byla pokrytá mrtvými a bezhlavými ghúly od stěny ke stěně. Gotrek plivl na nejbližšího z nich.

"Doufám, že s upírem to bude lepší boj," zabručel a utřel si tetovanou paží ghúlí krev z čela.

"Snorri si myslí, že tohle mohl Felix zvládnout sám," dodal Snorri Nosohryz.

Felix se pokusil o úšklebek. Snorri byl možná dost hloupý, aby něčemu takovému věřil, ale on ne. Nedělal si nejmenší iluze o své šanci na přežití, kdyby se nedržel trolobijců.

"Příště ti je necháme, človíčku. Snorri Nosohryz bude jen stát a dělat připomínky ke tvému stylu boje."

"Díky," odpověděl Felix. "Už se na to těším. Ale co teď? Krieger se někam ztratil. Neměli bychom se vrátit k ostatním? Budou mít starosti, co se nám stalo."

Gotrek se rozhlédl a přikývl. "To můžeme. Kdo ví - mohli by potřebovat naši pomoc."

Ulrika slyšela z dálky zvuk boje a přemýšlela, co se děje. Adolphus jí řekl, aby počkala ve své komnatě a držela se co nejdále od vetřelců. Měla odejít jen tehdy, kdyby byla ohrožena její existence nebo kdyby pro ni přišel. Vypadalo to, jako by měl obavy, že by mohla být těsně po oživení snadno zranitelná, ale cítila, že je v tom něco víc. Uvažovala, jestli před ní něco neskrývá.

Prála si, aby nutkání poslechnout nebylo tak silné. Žízeň ji nahloďávala mysl a bez ohledu na to, jak ji to děsilo, stěží ovládala touhu ji uhasit.

Posadila se na postel a zvážila své dilema. Moc Oka jí nedovolovala neposlechnout přímý rozkaz. Nebo ne? Zkusmo vykročila ke dveřím. Ještě k nim ani nestačila dojít a nohy ji zase odnesly zpátky tam, odkud vyšla. Zavrčela jako zvíře, které cítí kořist.

Přece jen mohla něco dělat. Pokud ona slyšela zvuky boje - teď právě utichly - mohli bojovníci slyšet i ji. Za pokus to stálo. Otevřela ústa a dlouze, děsivě vykřikla.

* * *

Max Schreiber se soustředil na to, aby si zachoval klid. Nebylo to snadné. Zděšení koně pobíhali po velké síni a zoufale se snažili uniknout. Pokud se něco rychle nestane, brzy někoho udupou k smrti. Ivan očividně došel k témuž závěru.

Starý bojar kývl na dva muže. "Otevřte hlavní dveře! Vypusťte zvířata ven!"

Kislevanům se to příliš nelíbilo. Max soudil, že uvažují, co s nimi bude, když tady zůstanou zavření bez koní. "Udělejte to!" zařval Ivan. "Hned!"

Tentokrát vojáci poslechli, ale stále se nervózně ohlíželi k velkému schodišti. Stejně jako všichni ostatní si domysleli, že ať jejich koně vyděsilo cokoli, je to někde tam. Max znal způsob, jak se o tom ujistit.

Znovu vytvořil vznášející se oko. Dotekem vůle je vyslal správným směrem, takže obhlédlo větší plochu než běžící muž. Max zahlédl pod jedním z oblouků pohyb. Vyslal oko to prozkoumat.

Když spatřil, co přichází, naplnila ho hrůza. Chodbou pochodovali kostlivci se zrezivělými, zubatými zbraněmi v holých prstech. Oživené mrtvolky s hnijící kůží odpadávající z gangrenózního masa, oblečené ve zbytcích pohřebních rubášů, se pomalu belhaly za nimi. Tlející oční důlky jim plály pekelnou září. Tu a tam viděl muže ve zbrojích. Někteří vypadali, že je jim stejně špatně jako Maxovi. Jejich vůdcem byl obrovský muž s oholenou hlavou a vychrtlým, asketickým obličejem fanatika.

Ozbrojenci vzhledli a uviděli nahoře zářící kouli. Jeden z mužů skočil a srazil ji mečem. Max ještě před zásahem přerušil spojení.

"Připravte se k boji!" řekl Kislevanům. "Jdou sem mrtví. Připravte se!"

Obrátily se k němu bledé, nervózní tváře. Viděl, že někteří by nejraději utekli, ale nechtěli sami sebe zostudit.

Tihle muži vyrostli na hranicích Kislevu a viděli už víc než spravedlivý díl hrůz. To bylo dobře. Jejich šance na přežití byly tady mezi svými druhy mnohem větší, než kdyby se pokusili uprchnout ven do tmy a mrazu.

Rodrik a jeho druzi se semkli kolem hraběnky, připravení ji bránit s horlivostí bretonských rytířů, bojujících pro lásku své dámy. Pohled na ně Maxe udivil i znechutil. Zhluboka se nadechl a začal s mentálními cvičeními určenými pro zklidnění mysli. Přinutil se uvolnit se a vnímat tok víchrů magie.

Proudý síly vířily a převalovaly se jako voda v bystřině mezi skalami. Podivná pokřivená ochranná kouzla ve zdech a zlá moc pohřbená hluboko v pevnosti způsobovaly jejich mísení. Bude potřebovat všechno své umění, aby tak silnou magii zvládl.

Přitlačil dlaně k sobě, propletl prsty a silně je stiskl. Cítil, jak napětí v jeho ramenou povolilo. Čekání skončilo. Přišel čas bojovat. Svůj osud měl ve svých rukou. Měl moc přežít.

Nebo alespoň předtím, než padne, poslat do pekla tolik nepřátel, kolik jen půjde.

Adolphus Krieger se znovu díval dolů z ochozu. Pozoroval, jak se Kislevané a jejich čaroděj připravují na střetnutí s jeho vojskem. Je třeba uznat, pomyslel si, že jsou stateční. Jen málo mužů by tohle dokázalo - postavit se v noci uvnitř této pevnosti armádě nemrtvých. Samozřejmě, ještě si neuvědomili, proti čemu doopravdy jdou. Možná je hraběnka očarovala. Pokud jsou s ní spojeni, nepotřebují statečnost, aby vydrželi a bojovali.

Lákalo ho vyzkoušet obranu, kterou čaroděj vztyčil kolem tábora, ale odolal. Ještě tolik nevěřil svým magickým schopnostem, aby riskoval přímou konfrontaci s mocným mágem. Bude lepší počkat na vhodný okamžik a pak udeřit. Usadil se, aby sledoval bitvu, dokud nepřijde jeho čas.

"Co to bylo?" zeptal se Snorri, když ozvěna výkřiku utichla. "Znělo to jako Ulričin hlas," odpověděl Felix a uvažoval, jestli to je další past. I kdyby ano, bude třeba to prozkoumat. Při hledání Ulriky už zašli tak daleko, že si nemohli dovolit ignorovat sebemenší stopu.

"Přicházelo to odsud," ukázal Gotrek a oddusál chodbou vstříc zdroji zvuku.

Je rozhodnuto, pomyslel si Felix. Projel jím záchvěv strachu z toho, co by mohli najít.

Kosti příšerně chřestily, jak kostlivci pochodovali do síně a řadili se do odporné parodie lidského pluku. Žádná lidská armáda by nepochodovala s takovou strojovou přesností, pomyslel si Max. Kostlivci se pohybovali unisono řízením jedinou vůlí.

Do místnosti vešel další voj kostlivců a pak ještě jeden. Následovaly je zombie a nakonec šli lidé, které viděl předtím; byli oblečení v černých pláštích a kalhotách, se znakem lebky okřídlené dvěma zrcadlově obrácenými půlměsíci. Max se pokusil nepřátele spočítat. Hádal, že je početně převyšují přibližně deset na jednoho. To bylo podruhé, kdy si neuvědomil, že mimoděk promluvil nahlas.

"To nejsou špatné vyhlídky," uslyšel mumlat Ivana Petroviče. Starý bojar se zasmál. Jeho muži na něho obdivně hleděli. Max se přistihl, že dělá totéž. Stragov očividně věděl, jak v těžkých podmínkách povzbudit své vojáky.

"Možná by si polovina chlapců měla stoupnout stranou, aby tihle milovníci ghulů měli rovné podmínky," zasmál se Max. Byl to slabý vtip, ale většina mužů se rozesmála, jako by řekl něco velice směšného. "Možná byste si všichni měli stoupnout bokem a já se s nimi vypořádám sám."

Podle vyděšených pohledů některých z nich usoudil, že ho alespoň na okamžik vzali vážně. Pak nepřítel vyrazil do útoku a chrastění kostí ještě zesílilo. Znervózňující bylo i to, že útok proběhl naprosto mlčky, bez válečných pokřiků a obvyklého chvástání. Žádná lidská armáda takto nepostupovala.

"Dovolte, abych vám to předvedl," řekl Max, rozpráhl doširoka ruce a otevřel svou mysl, aby k sobě přitáhl víchry magie. Kolem hlavy a rukou se mu objevila záře. Pronesl slova moci a vytvaroval svou mysl podle naučených vzorců. Tok síly se mu vzpíral. Zatímco tlačil jednu část vzorce proti druhé, jiná zmizela. Připoutat víchry magie ke své vůli vyžadovalo naprostou koncentraci.

Ve vzduchu nad hlavou se mu mezi rozpáženými pažemi začala splétat složitá síť světla. Lesklá vlákna moci proplouvala mezi sebou a proplétala se jako košík hadů. Max se snažil magickou stavbu udržet, zatímco k sobě přitahoval tolik energie, kolik dokázal. Napětí bylo obrovské. Měl pocit, že mu hlava tlakem vybuchne. V mysli cítil palčivou bolest. Bylo mu, jako by mu někdo mačkal čelo ve velkém svěráku. Paže se mu třáslly, jak se snažil udržet nad

hlavou tíhu celého světa.

Moc přitahovala moc. Podobné bylo přitahováno podobným. Dovnitř se vlétalo víc a víc energie, přitahované vírem, který vytvořila. Její výhonky se dotýkaly reálného světa; prsty přízraků mu rozvlnily šat, jako by stál ve větru. Kůže ho svédila. Ve špičkách prstů měl pocit, že se dotýká doruda rozžhaveného železa.

Tam, kde se dřív snažil вплést energii do tkaniva, měl teď naopak potíže ji uvolnit. Moc s ním zápasila, vtahovala ho dovnitř. Zhluboka se nadechl, zavyl poslední slabiky zaklínadla a zaměřil celou svou vůli, každou unci magické váhy na seslání sféry ničení, kterou vytvořil.

Cítil, že něco povolilo, ale nebyl si jistý, jestli je to v něm nebo v tkanivu. Zvedla se z něho obrovská tíha a před očima se mu zablesklo.

Adolphus Krieger užasle sledoval, jak se čaroděj pokouší dokončit zaklínadlo. Nikdy by ho nenapadlo, že nějaký smrtelník dokáže tváří v tvář ochranným kouzlům této pevnosti soustředit tolik moci, ale tenhle mág už teď ovládal silnější tok magie, než jaký Krieger kdy viděl spoutat.

Z každého rohu místnosti blýskali světelní hadi. Vzduch kolem nich žhnul, jak byli taženi do sféry nad čarodějem. Byli tak jasní, že pohled na ně Kriegerův citlivý zrak téměř nedokázal unést a dokázal je pozorovat jen s vypětím všech sil.

Odnikud zavanul vítr a proletěl místností. Krieger nechápal, jak je možné, aby pouhý člověk měl tolik moci. Bylo neuvěřitelné, že by to jakákoli lidská bytost zvládla déle než několik okamžiků. Každý kousek čarodějovy kůže zářil. Jeho oči se staly koulemi roztaveného zlata.

Pak čaroděj kouzlo vypustil. Tucty hadů zlatého světla bleskly vzduchem k nemrtvým hordám. Tu vzdálenost překonaly během jediného úderu srdce. Každý z nich zasáhl cíl: kostlivce se rozsypal na chřestící hromadu kostí. Světlo v lebkách pohaslo a zmizelo. Zombie se pod dotekem lesklých hadů svíjely a hroutily se k zemi, kde se rozpadaly v hromádku, prachu. Když se světlo dotklo lidí, s křikem vzpláli jako pochodně. Krieger byl najednou rád, že nestojí v čele útoku.

Kislevané zajasali, když dobrá polovina nepřátel padla díky Maxovu kouzlu. Vystřelili do zbytku útočníků salvu šípů. Některé se zabodly do masa oživlých mrtvol a očividně nenapáchaly žádnou škodu. Ostatní rachotily v prázdných hrudních koších kostlivců. Jen několik z nich zasáhlo smrtelné muže. Efekt nebyl takový, jaký Kislevané očekávali, ale nebylo se čemu divit. Zombie byli houževnatí nepřátelé.

Max si všiml, že není jediný, kdo k sobě stahuje magickou energii. Svým magickým zrakem viděl síť temné magie, kterou kolem sebe upředla hraběnka. Byl to jakýsi spletenec temnoty, jehož výhonky vyrážely proti nemrtvým. Koho se dotkly, okamžitě znehybněl.

Za daných okolností to není špatné zaklínadlo, pomyslel si Max, i když ne tak silné ani tak ničivé jako to moje. Stačilo však zneškodnit sotva půl tuctu nepřátel. Zbytek několika kroky překonal vzdálenost mezi oběma stranami. Max popadl hůl a připravil se k obraně.

Kolem něho zazvonily čepele lidí a nemrtvých. Udělal všechno, co mohl. Teď zbývalo jen doufat, že to bude stačit.

"Přál bych si, aby tak neječela," povzdechl si Felix. Byl vzteklý, ale tušil, že hněv jen zakrývá hlouběji ukryté obavy. V tom hlase bylo něco velice znepokojivého, slabý nelidský podtón, který naznačoval, že mysl toho, kdo křičí, se pohybuje na hranici přičetnosti nebo těsně za ní.

"Spolehni se, že jí to řeknu, hned jak se uvidíme," odpověděl Gotrek. Pohyboval se obezřetně, velkou sekeru držel v pravé ruce. Zbrocený krví ghulů vypadal hrozivěji než cokoli, s čím by se tu mohli potkat.

Prošli obrovskou síní, jejíž podlaha byla vydlážděna kachlemi v bílé barvě kostí a v krvavě rudé. Staré plesnivé tapiserie na stěnách zobrazovaly muže a ženy na koních při štvanicí na nahé lidi.

"Ať už tohle místo zařizoval kdokoli, musel být nepřičetný," zamumlal Felix. Neočekával žádnou odpověď a také žádnou nedostal. Prošli po dlouhém popraskaném mramorovém schodišti a zastavili se přede dveřmi, za nimiž se křik ozýval. Když k nim přistoupili, výkřiky ustaly. Než mohl Felix sáhnout po klíče, Gotrekova sekeru rozbila dveře na třísky. Runy na čepeli zazářily. Trollobijce vyrobil několika rychlými údery vchod do pokoje.

Ulrika čekala uvnitř. Byla velmi bleďá a hodně zhublá, ale jinak se zdála být nezraněná. Pokoj byl poměrně čistý a byl zařízen pohodlněji než většina pokojů na tomto odporném místě, i když v koutech dosud visely velké pavučiny a ve vzduchu byl cítit slabý zápach hniloby.

Felix chtěl běžet k ní, vzít ji do náručí a uklidnit ji, ale něco ho zadrželo. Vzhledla k němu a usmála se - a když to udělala, vynořily se jí z dásní dlouhé tesáky. V očích jí zaplála rudá záře. Když Felix uviděl ty děsivé změny ve tváři, kterou tak dobře znal, měl pocit, že co nevidět zešílí.

"Promiň, človíčku," řekl Gotrek, odstrčil ho stranou a vešel do pokoje se sekerou připravenou k úderu.

"Snorri také lituje, Felixi," prohlásil Snorri Nosohryz a následoval ho.

Felix stál ve dveřích a nemohl se rozhodnout, co má dělat. Ulrika se na ně dívala a z úst jí vycházel podivný syčivý zvuk.

Roche se vrhl na Kislevana před sebou. Vší silou vrazil muži hrot meče skrz koženou zbroj hluboko do břicha. Muž se s křikem předklonil a zemřel. Další sluha pro pána, pomyslel si Roche šťastně, když vytahoval meč. Na ruku mu vypadly teplé provazce stěv. Rozhlédl se, aby viděl, jak bitva pokračuje.

Trochu jinak, než předpokládal. Určitě víc než tři čtvrtiny pánova vojska ležely bez hnutí na zemi. Čaroděj se tiskl zády ke kočáru a před sebou měl dvě zombie. Mág jednu z nich udeřil po hlavě holí, pak zamumlal nějaké slovo. Z úst mu vyrazilo něco, co se krátce chvělo ve vzduchu - planoucí vzorec světla, který vhněl slzy do očí a způsoboval prudkou

bolest hlavy. Během dalšího úderu srdce vybuchla druhé zombii hlava, do vzduchu se rozlétly úlomky kostí a kousky mozku a pokryly všechny okolo deštěm slizu a střepin. Roche si olízl rty. Ta chuť byla zajímavá. Rychle zvážil, zda by se neměl vrhnout na čaroděje a ubít ho přívalem ran. Mohlo by se to podařit, pomyslel si. Pak čaroděj pokynul holí a blesk zlatého světla proletěl páteří nedalekého kostlivce. Ten padl na podlahu ve dvou kusech a záře oživení mu v očích vybledla. Po něm následovali další a další.

Kousek dál nabrala bitva jiný překvapivý obrat. Mezi členy covenu se objevila malá, křehce vyhlížející žena. Jediným pohybem ruky utrhl Gaiovi hlavu. Roche znal svou sílu. Pokud to bylo třeba, dokázal člověku zlomit vaz holýma rukama, ale neexistoval způsob, jak by mu mohl utrhnout hlavu, byť oběma rukama. Co to bylo za ženu? Odpověď se mu vybavila okamžitě: byla jako jeho pán. To bylo zlé. Proč ho pán nevaroval? Roche tu myšlenku okamžitě zahnal. Pán pro to jistě měl své důvody.

Vetřelci ale ještě neměli vyhráno. Mnozí z Kislevanů už leželi na zemi a většina sylvánských rytířů byla také po smrti. Podle Rochových počtů zbýval pouze čaroděj, ten tlustý starý muž, hraběnka a jeden z rytířů. Rychle se ujistil, že tucet zombií je dosud na nohou a také přibližně tolik členů covenu. To by mělo stačit, řekl si. Bude muset.

Vyrazil ke starému muži s nadějí, že ho zastihne nepřipraveného, a pak přijde na řadu čaroděj. Uprostřed pohybu ho však zastavila stíhlá paže. Zhlédl dlouhé nehty, z nichž kanula rudá krev. Zhlédl rubín třpytící se na jednom prstu. Automaticky odhadl jeho cenu, i když mu tichý, překvapivě jemný ženský hlas zašeptal do ucha.

"Tak, lokaji, teď půjdeš do hrobu."

Okamžik šílené bolesti, podivné napětí na krku a pak byly bolest i napětí pryč. Překvapeně upíral oči na klenutý strop a potom si všiml obrovské bezhlavé mrtvolky klopýtající nad ním. Když si uvědomil, že to tělo patří jemu, zasáhlo ho to jako šok. Vypadalo to, že mozek je schopen žít nějakou dobu i poté, co byl oddělen od těla. Rochovy rty zformovaly modlitbu, aby mu pán pomohl, ale už tu nebyly žádné plíce, které by mu do úst hnaly vzduch.

Max vyvolal moc a pokynul. Blesk zlatého světla projel hrudníkem oživené mrtvolky a rozsekl ji na poloviny jako obrovský sekáček. Bezvůlné tělo se zřítilo k zemi a ještě několik okamžiků sebou odporně škubalo. Horní polovina se dosud pokoušela plazit se k němu, zatímco spodní polovina kopala patami do dlažebních kamenů. Max nehodlal nic riskovat. Další gesto a poryv moci mrtvolu spálil.

Tu a tam se dosud bojovalo. Ivan Petrovič srazil dva oživené kostlivce jediným úderem šavle. Starý muž měl mnoho sečných ran a silně krvácel z hluboké rány na paži. Rodrik bojoval vedle hraběnky, kryl jí záda. Ne že by to potřebovala. Upírka se pohybovala fenomenální rychlostí a trhala a rvala všechno, co se jí dostalo do cesty. Ke své hrůze si Max uvědomil, že to jsou poslední z jejich skupiny, kdo zůstal na nohou. Ostatní Kislevané leželi na zemi, mnozí křičeli bolestí. Přímě před Maxovými očima prokousl kostlivec jednomu ze zraněných hrdlo.

Max musel stále bojovat proti pokřivující síle okolí, když znovu vyčerpaně soustředoval magii. Záblesk energie zapálil křehké kosti zombie, až se rozstříkly na všechny strany.

Najednou všechno ztichlo, kromě chladného šepotu větru přinášejícího otevřenými dveřmi sněhové vločky. Max se rozhlédl a uvědomil si, že je konec. On, Ivan, hraběnka a Rodrik byli jedini, kdo zůstal v síni naživu. Po děsivém hluku bitvy bylo ticho téměř stejně znervózňující.

Max pohlédl na své spoléčníky a usmál se na ně, nevesele a bez jakéhokoli pocitu triumfu. Byl to unavený úsměv člověka, který přežil většinu svých druhů, a Ivan s Rodrikem byli jeho zrcadlovým obrazem. Hraběnka se neusmívala vůbec. Stála s nakloněnou hlavou, jako by naslouchala, i když Max nedokázal uhodnout čemu.

Max viděl, že Ivan Petrovič zírá na hraběnku, jako by přemýšlel, jestli jí nemá vrazit meč do zad. Starý bojar musel vidět masakr, který způsobila, a nyní mu nepochybně došlo, co to s nimi cestovalo. Možná stejně jako Max pátral v paměti a snažil se vzpomenout si, jestli některá z kislevských obětí není jejím dílem.

Max se domníval, že není, ale v žáru bitvy mu mohlo leccos uniknout. Litoval své bravury a dřívějších výhrůžek. Za manipulaci s magickými silami draze zaplatil. Přemoci odpor tohoto místa ho stálo téměř stejné množství síly jako samotná práce s magií. Cítil se unavený, jako by šel celé dny beze spánku. Zhluboka se nadechl a uklidnil svou mysl. Nehodlal to dávat najevo.

Místo toho přešel k Ivanu Petroviči. "Podívám se na tu ruku," řekl jemně.

Bojar nepřítomně natáhl paži, ale pohled nespouštěl z hraběnky Gabrielly. "Viděl jsi, co dělala?"

Max přikývl. Výraz kislevského šlechtice byl směsicí hrůzy a posvátné bázně. "Jaké zlo jste sem přinesla?" zeptal se.

Max přešel prsty přes ránu a soustředil se. Jemná zlatá záře přeletěla ze špiček jeho prstů na bojarovu paži. Proud krve se zastavil. Maso se pod jeho dotykem zacelilo. Bojar sebou při té proceduře bolestně škubl, ale nevydal jediný zvuk. Hraběnka se otočila. Max viděl, že hledí na krev na zavřeně ráně jako hypnotizovaná. Olízl si rty. Připomněla tím čaroději pohyb hadího jazyka.

"Je blízko," řekla po chvíli ticha. "I talisman. Cítím, jak mi jeho přítomnost užívá mysl."

"Kde?" zeptal se Max.

"Někde nad námi."

Max se chystal vyslat zlaté oko potřetí, když sebou trhla. "Pohybuje se pryč od nás."

"Viděl, co jsme tu udělali, a dostal strach," prohlásil srdnatě Rodrik.

"Pak jdeme za ním," řekl Ivan Petrovič.

"Nejdřív spálíme tahle těla," přikázal Max. "Mohl by je oživit. Nechci stát proti mrtvolám těch, kteří statečně bojovali po našem boku."

"Jak jich tolik zapálíme?" zeptal se Rodrik.

"Polejte je olejem z luceren," řekl Max. "O zbytek se postarám já."

Zezadu je dostihl odporně sladký zápach hořícího masa a aromatického lampového oleje. Max kráčel vedle Ivana Petroviče. Před nimi šla hraběnka s Rodrikem. Byl si jist, že je to z její strany gesto. Otočila se k nim zády, aby viděl, že mu důvěruje i přesto, že on jí nevěří. Nebo mnou možná prostě pohrdá, pomyslel si Max. Vzhledem k tomu, jak slabý se cítil, mohla jím pohrdat právem. Modlil se, aby byli zranění v pořádku, až se vrátí. Vyléčil by jich víc, ale věděl, že zbývající sílu bude potřebovat na jiné věci.

"Buďte velmi opatrní," řekla jim hraběnka zrádně laskavým hlasem. "Pořád tu ještě mohou být ghúlové nebo něco horšího. Nejedna člen coveny utekl dříve, než bitva skončila. Adolphus Krieger možná není náš jediný nepřítel, i když je bezpochyby nejhorší z nich."

Max se rozhlédl. Tohle nebylo příjemné místo za žádných okolností a nyní, bez vojáků, jen s Ivanem Petrovičem, upíří hraběnkou a jejím chráněncem, to bylo ještě horší. V každém stínu se mohla schovávat nějaká hrozba. Každé otevřené dveře byly zejícím chřtánem, ze kterého se mohla vyřítit tlupa nemrtvých příšer.

Co teď? Mají prohledávat tohle hrozné místo, dokud nenajdou Kriegera, nebo to naopak bude on, kdo vyhledá je? Jaká další odporná překvapení má pro ně připravená?

* * *

"Ne!" vykřikl Felix. "Ne!"

Na okamžik všichni v místnosti ztuhli. Ulrika stála se svaly na nohou napjatými, připravená ke skoku. Oba trolobijci už byli skoro u ní.

"Určitě to můžeme nějak rozumně vyřešit." Felix sice netušil jak, ale když se dohodli s hraběnkou, proč ne i s Ulrikou; tolik se dozajista nezměnila.

Proběhl mezi trpaslíky a postavil se před Ulriku s roztaženými rukama, aby Gotrek a Snorri Nosohryz nemohli zaútočit. "Nikdo tady nemusí zemřít."

"To není pravda, Felixi," uslyšel Ulričin šepot v uchu a vzápětí se mu její paže ovinula kolem krku. Vzepřel se, ale byl jako myš sevřená v čelistech kočky. Bohové, ta je ale silná! Nohama už se vůbec nedotýkal země. Zjistil, že ho drží jako štít mezi sebou a trpaslíky.

"Takže ty mě chceš zabít," řekl a úplně se uvolnil. Měl pocit, že nejlepší, co může udělat, je odevzdat se osudu. Pokud má zemřít, může to být klidně takto. Ironií bylo, že smrt přichází z rukou ženy, kterou chtěl zachránit.

Snorri a Gotrek se rozdělili a obešli Ulriku každý z jedné strany. Jeden nebo druhý na ni zaútočí - nebo na něho, pokud nastaví jeho tělo mezi jejich zbraně a sebe.

Najednou se svět naklonil a on letěl vzduchem na Gotreka. Koutkem oka zahlédl rozmazanou postavu, která proběhla mezi oběma trolobijci ke dveřím. Gotrek uskočil, aby se mu vyhnul. Felix narazil na dlažební kameny a začal se kutálet. Tělem mu projela ostrá bolest. Doufal, že kutálení pohltí sílu dopadu dříve, než narazí do zdi. Pak se mu před očima roztančily hvězdičky.

Pomalů se zvedl a rozhlédl se. Oba trolobijci smutně hleděli ke dveřím. "Byla na nás příliš rychlá," řekl Gotrek "Je pryč - prozatím."

V obličeji měl zmatený výraz. Rozčileně potřásl hlavou a plivl na zem. Felix na něho udiveně hleděl. Pochopil, že Gotrek má z Ulričina útěku radost a stydí se za to. Ale nyní nebyla vhodná chvíle na probírání trolobijcových pocitů.

"Co teď?" zeptal se. Snorri pokrčil rameny.

Gotrek se na něho vážně zahleděl. "Až ji potkáme příště, človíčku, nemluv, ale udeř!"

Felix si vzpomněl, jak se cítil v Ulričině sevření. Věděl, že byl smrti velice blízko. Trolobijce měl pravdu. Příště se nebude pokoušet o žádné vyjednávání ani o žádné milosrdenství.

Ulrika běžela rozlehlým bludištěm pevnosti. Třásla se nad svou reakcí. Už zase měla žízeň. Nechácala, kde se v ní vzala tak silná vůle, že se dokázala ovládnout a nezabořila Felixovi tesáky do hrdla a nevysála ho dosucha.

Přidala do kroku a vyběhla do schodů, její boty neslyšně klouzaly po moly prožraném červeném koberci. Možná Felixe zachránil nějaký pozůstatek citu, který k němu kdysi chovala. Ráda by si to myslela, ale nebyla si tím jistá. Stejně dobře to mohl způsobit hluboko pohřbený instinkt přežít. Kdyby dovolila žízni, aby ji přemohla, udělala by ze sebe lehce zranitelný terč. Většina smrtelníků by couvla a utekla při pohledu na Oživeného v hladovém šílenství, ale Gotrek a Snorri Nosohryz mezi ně nepatřili. Věděla, že pokud by dala trolobijci šanci k jedinému čistému úderu, byl by to její konec. Přestože byla svým novým stavem zděšená, ještě nebyla připravená definitivně zemřít. Už proto, že se hodlala Adolphu Kriegerovi pomstít za to, co jí udělal, i kdyby to mělo trvat celou věčnost.

Možná je k němu zatím připoutána proto, že nemá dost znalostí, a také ji svazuje moc talismanu, ale určitě najde způsob, jak ho zabít. Věděla, že to dokáže. Koneckonců, pokud bude opatrná, má před sebou všechn čas světa a nakonec určitě najde něco, co na něho platí.

Otázkou bylo, co má dělat teď? Potřebovala se vyhnout pronásledovatelům a najít Kriegera. Pokud se jí to nepovede, musí se dostat odsud a pak se uvidí. Nebyl to nejlepší plán, ale jiný nedokázala vymyslet. Z mnoha protichůdných důvodů tu nechtěla zůstat a bojovat s trolobijci a s Felixem.

Něco jí říkalo, aby zamířila doprava dlouhou chodbou do veliké jídelny. Proč? Volá ji talisman? Zavede ji nakonec ke Kriegerovi? Bylo to možné. Rozhodla se tomu pocitu věřit a následovala svůj instinkt. Co jí ještě mohl Krieger udělat? Rozběhla se cestou vedoucí do trůnního sálu.

"Šel tudy," prohlásila hraběnka. Zastavila se na křižovatce dvou chodeb a ukázala na tu vlevo.

"Jak si můžete být tak jistá?" zeptal se Max. Dlouhou chůzí se jeho stav ještě zhoršil. Hrad byl plný bludných kouzel,

kteřá měla zmást každého kromě nemrtvých a jejich sluhů. Když se k jejich překonání pokusil použít magický zrak, okamžitě se mu začal zvedat žaludek.

"Pomocí talismanu sem svolával všechny našeho druhu. Nenapadlo ho to přerušit. Možná je to něco, co přehlédl." Nebo je také možné, pomyslel si Max, že nás jen láká do další pasti.

Mohlo to dopadnout lépe, pomyslel si Krieger. Předvoj jeho neporazitelné nemrtvé armády byl tentam. Porazili jej nepřátelé, kteří se teď volně proháněli po hradě. Veškeré pečlivé přípravy vyšly nazmar. Na druhou stranu to mohlo být horší. Ulrika byla dosud volná, jak mohl vycítit díky jejich poutu. A byla tu hraběnka. To od ní bylo skutečně hloupé, takhle se vydat do jeho moci. Znamenalo to, že potenciálně tu má dva silné pěšáky. Ted' je jen třeba uspořádat záležitosti tak, jak potřebuje, a vybrat místo, kam by mohl dovést své nepřátele. Co vyhovuje lépe než trůnní sál? Shromáždí to, co zbylo z jeho sil, a celou záležitost skončí.

"Á, Ulrika. Jsem rád, že ses ke mně připojila," řekl Adolphus Krieger.

Ulrika vešla do trůnního sálu. Bylo to ohavné místo, kterému dominoval masivní ebenový trůn vykládaný motivy lebek. Každá lebka měla místo očí rubíny. Zdi byly pokryté tapisériemi zobrazujícími velké triumfy ve válce upířích hrabat.

Podlaha byla vydlážděna černými a bílými kachlemi, až na plesnivějící koberec, který ležel u honosného piedestalu. Na trůně se rozvaloval Adolphus Krieger. Bylo to, jak předpokládala - táhla ji k němu zlovlná moc talismanu, který mu zářil na hrdle.

"Neměla jsem příliš na výběr," odpověděla trpce.

"Pravda, ale to nijak nezmenšuje mou radost z toho, že tě vidím."

"Proč jsi mi neřekl, že sem přišel Felix?"

"Byl by v tom nějaký rozdíl? Stejně bys musela jednat tak, jak bych si přál."

"Stejně jsi mi to měl říct."

"Proč? Zní to lživě. Zabila jsi ho?"

"Ne."

"Škoda."

"On a Gotrek málem zabili mne."

"To by mi bylo líto. Trolobijce a jeho doprovod jsou tedy dosud naživu?"

"Když jsem je viděla naposledy, tak byli a dost."

"Takže se budu muset vypořádat také s nimi."

"Také?"

"Je tady i tvůj přítel čaroděj s několika Kislevany a mým bývalým partnerem. Myslím, že hledají to, co mi teď patří."

"S Kislevany?"

"S tvými krajany, drahá. Vede je starý tlustý muž." Ulričinou myslí projel záchvěv strachu a viny. To mohl být jen její otec. Samozřejmě, pokud ji tady dokázali najít Max s Felixem, šel pravděpodobně s nimi. Projel by branami pekla, aby ji zachránil. Vlastně to už udělal.

"Jsou mrtví?"

"Kdo?"

"Čaroděj a vůdce těch Kislevanů."

"Bohužel byli oba naživu, když jsem je viděl naposledy, ale neboj se, to se změní. Znáš toho starce?"

Ulrika chvíli uvažovala. Popíráním pravdy by nic nezískala. A možná kdyby mělo dojít na nejhorší, mohla by dohlédnout, aby ušetřil otčův život. "Je to můj otec."

"Ach... To by vysvětlovalo, proč šel až sem, aby tě našel. Tušil jsem to."

"Nezabiješ ho, že ne?"

"Přesně to jsem plánoval, má drahá. Proč? Napadá tě něco jiného?"

"Ušetři ho!"

"Jaká sentimentalita, Ulriko. Už není tvým otcem. Já jsem tvůj otec. Pochybuji, že tě ušetří, když tě tu najde."

Ulrika musela připustit, že je to pravda. Zkušenosti, které Ivan Petrovič získal během dlouhého života v pohraničí Kislevu, neponechávaly prostor pro kompromisy s temnými silami, k nimž teď nepochybně patřila. Urazil by tu cestu nejen kvůli její záchraně, ale také aby se ujistil, že jeho jediná dcera je skutečně mrtvá. Byla to jediná čestná věc, kterou by mohl udělat, a Ivan Petrovič Stragov byl mužem cti. I kdyby ji přišel zabít, stejně nechtěla, aby se mu stalo něco zlého.

"Přesto tě žádám, abys ho ušetřil."

Adolphus Krieger se předklonil na trůnu a přejel si bradu prsty levé ruky. "Přišel sem, aby se mne pokusil zabít. Nehodlám mu prokazovat žádná milosrdenství."

Pod klenutým stropem nad jejich hlavami se proháněly nějaké velké bytosti.

Max sežehl poslední oživenou mrtvolu. Rozléta se na kusy, jako by seděla na explodujícím soudku střelného prachu. Vzduch byl plný zápachu zuhelnatělého masa. Max byl na něj už dostatečně zvyklý, než aby se mu zvedl žaludek. Rozhlédl se a viděl, že mezi přáteli nejsou žádné oběti.

"Je jich méně," řekl se slabým úšklebkem Ivan Petrovič. "A jsou hůř organizovaní."

"Jsou to nejspíš jen zbytky hlavního vojska, které bezcílne bloudí po pevnosti," poznamenala hraběnka. "Nemyslím, že byli vysláni, aby zaútočili výslovně na nás."

Max souhlasil. Těch zombií bylo příliš málo, než aby představovaly nějakou hrozbu. Hraběnka by je mohla roztrhat na kusy sama. Max se rozhodl, že až příště k něčemu podobnému dojde, postaví se stranou a nechá ji to udělat. "Je to ještě daleko?" zeptal se.

"Moc ne," odpověděla hraběnka. Oči jí podivně zářily.

"Šla tudy," řekl Gotrek.

"Jsi si jistý?" zeptal se Felix. Nervózně se popotahoval za plášť. Pocit všudypřítomného zla zesílil. Přál si být kdekoli jinde. V odpověď na jeho otázku trollobijce pochybovačně potřásl hlavou.

"Nejsem stopař jako Marek, ale v té plísni vidím otisky nohou."

"Možná ta světla jsou taky vodítko," řekl Snorri Nosohryz. Felix i Gotrek pohlédli směrem, kterým ukazoval. Felixovi se zdálo, že zahlédl Ulriku proklouznout nízkým klenutým průchodem. Byl si jistý, že ani světla, ani průchod ještě před chvílí vidět nebyly. Určitě by si jich on nebo Gotrek všimli.

"To se hodí," řekl Gotrek.

"Že ano?" dodal Felix. Bez další diskuse se vydali za světlem.

"Herr Jaeger! Herr Gurnisson! Jsem velice potěšen, že se opět setkáváme."

Trůnní sál byl obrovský, tichý a zdálo se, že byl nedávno rekonstruován. Na masivním ebenovém trůnu se rozvaloval Adolphus Krieger; Ulrika byla schoulená vedle něho. Levou rukou si pohrával s jejími popelavě světlými vlasy, jako když člověk jen tak mimochodem hladí svého oblíbeného psa. Pravou rukou svíral známý amulet, jenž mu visel na krku. "Snorri Nosohryz je tu také, ty nafoukaný parchante," zavrčel Snorri.

"Omlouvám se. Nebyl jsem si jistý jestli vám mám říkat Herr Nosohryz, nebo ne," řekl upír s pobaveným úsměvem. Ve světle obrovského lustru mu bylo jasně vidět do obličejů.

Jak se rozsvěcuje? uvažoval Felix. A proč? Kolem zdí stála dlouhá řada starobylých zbrojí, zaplňujících každý výklenek. Každá držela meč, píku nebo jinou zbraň starobylého typu, ale očividně plně funkční. Zdálo se mu, že zachytil nad hlavou nějaký pohyb. Rozeznával jen temnější stíny pohybující se ve tmě nad světly.

"Na tom nezáleží," prohlásil Gotrek a vydal se k trůnu. "Jste mrtví."

Upír zvedl ruku. "Počkejte chvíli," řekl. "Další hosté přicházejí."

Max vešel do trůnního sálu hned za hraběnkou. Přejel pohledem mohutný trůn a pak jeho oči přitáhla jako magnet Ulrika. Byla tak bledá. V ústech se jí leskly tesáky. Srdce se mu sevřelo, když si uvědomil, že se z ní stal upír.

Max se ptal sám sebe, co teď. Přišel ji zachránit, ale bylo zřejmé, že už je na záchranu pozdě. Dokáže ji zabít? Dokáže nečinně stát a dívat se, jak se o to pokouší Gotrek?

Byl téměř rád, když silný proud magické moci přitáhl jeho pohled k trůnu.

Felix viděl, jak na druhé straně místnosti vstupují Max Schreiber, Ivan Petrovič, hraběnka a její mazlíček Rodrik. To, že se zase všichni shledali, je překvapilo stejně jako jeho. Všiml si, že Maxovi přeletěl po obličejí výraz hrůzy a zoufalství. Dobře mu rozuměl.

Co má Krieger v plánu teď? Proč je sem přivedl? Určitě má nějaké eso v rukávu, jinak by se netvářil tak spokojeně.

Pokud nebyl úplně šílený. Nebo si naprosto jistý svou mocí.

"Hraběnko Gabriello. Už je to dlouho. Tolik mě těší, že jste na mou výzvu odpověděla jako první. Ale ujišťuji vás, že nebudete poslední," usmál se Krieger.

"Měla jsem tě zničit, když jsem tě zplodila," odsekla hraběnka hlasem mrazícím nenávistí. Jakákoli pochybnost ohledně jejich vzájemné lásky, kterou snad Felix dříve choval, nyní zmizela. Hraběnka si nepochybně přála Kriegerovu smrt. No, to jsme dva, pomyslel si Felix. Gotrek sledoval setkání upírů se zájmem a přitom se pomalu přesouval blíž k trůnu; sekeru měl připravenou.

"Jenže, hraběnko, čas na takovou lítost už dávno minul. Teď jsem pánem já. Budeš mi sloužit stejně jako tady mladá Ulrika."

Pohnulo se něco mezi trámy stropu? Felix si byl jistý, že něco zaslechl. Když vzhlédl, spatřil velké černé třepetající se stíny. Nic není takové, jak vypadá, pomyslel si. Opatrnost je tu na místě. Položil lucernu na zem a vytáhl meč z pochvy.

"Uvidíme," odpověděla hraběnka. Felix si byl jistý, že v jejím hlase zaslechl náznak pochybností.

"O tom nepochybuj. Už jsem ovládl Oko. Dovol mi to předvést."

Talisman na Kriegerově hrdle se rozzářil oslepujícím světlem. Pouhý pohled Felixovi působil závrať. Gotrek se zastavil a zakryl si předloktím oči. Snorri Nosohryz vypadal stejně omámeně jako Felix. Hraběnka vykřikla a klesla na kolena.

Rodrik se k ní starostlivě vrhl. Max sledoval dění s chladným zájmem, jako by pozoroval magickým zrakem proud moci.

Ulrika hleděla nešťastně na otce. Ten na ni nevěřicně zíral. Felix si přál, aby se jim nepodíval do tváří; na ten výraz hrůzy a utrpení hned tak nezapomene. Rychle pohlédl zpět na Kriegera. Pokud tomu rozuměl, upír se dobře bavil.

Hraběnka zvedla hlavu. Oči se jí rozzářily a výraz jejího obličej se změnil. Vstala, trhaně a mechanicky, jako by její mysl bojovala o vládu nad tělem s někým cizím. Ve tváři se jí zračily strach a bezmocný vztek. Rodrik k ní přiběhl a sáhl po ní s péčí ustaraného milence.

Gotrek se přikrčil. Felix to viděl a připravil se k boji.

Max pozoroval neuvěřitelně celistvý proud energie, vycházející od upíra na trůnu. Na chvíli to odsunulo do pozadí zděšení nad tím, co se stalo s Ulrikou. Ta spleť byla neuvěřitelně celistvá, rychlá a promyšlená. Připomínalo mu to obranu, s níž se střetl, když zkoumal Oko Khemri.

Bylo obtížné sledovat tak komplexní kouzlo, ale Max dělal, co mohl. Viděl v něm prvky nátlaku posílené silnými vlákny temné magie. Síla té věci byla neuvěřitelná. Max pochyboval, že by takové kouzlo mohl použít smrtelník; bylo až příliš dobře sladěno s fyziologií upírů, přizpůsobenou temné magii.

Tenké výhonky magické energie, vycházející z trůnu, ovíjely kameny hradu. Jako kořeny procházely podlahou do samých základů stavby. Krieger se sladil s hradem, proto nemusel bojovat s ochrannými kouzly jako Max. Bližší ohledání odhalilo výhonky spojené skrz trůn se samotným Okem Khemri. Krieger vytahoval energii z pevnosti za účelem, který Max zatím nedokázal uhadnout, přestože viděl, jak se temná aura tetelí kolem upírovy postavy. Ta síla byla tak velká, až Maxe překvapovalo, že ji kromě něho nikdo jiný v místnosti nevidí.

Hraběnka řekla, že Krieger je velmi průměrný mág. Něco se muselo změnit. Udržoval v této chvíli dvě velmi mocná kouzla bez viditelné námahy. Max pochyboval, že by to sám zvládl.

Byl by se ochotně vsadil, že Krieger dříve nic podobného nedokázal. Nyní byl naladěný na talisman a to zasahovalo i jeho magickou signaturu a přetvářelo ji to na signaturu podobnou svému tvůrci. Zřejmě to nebyla jediná změna; upírova mysl byla nenápadně měněna také. Max se zachvěl, když si uvědomil, čemu přihlíží. Kdo ví, kde takový proces skončí?

Uvědomil si, že se na něho hraběnka dívá, a připravil se k obraně.

Ulrika poznala, hned jak tu ženu zvanou hraběnka spatřila, že je to také upír. Možná to bylo něco jako volání; nevěděla. Věděla ale, že hraběnka je nepoměrně silnější a zkušenější než ona sama. S nadějí sledovala, jak se snaží vzdorovat Kriegerovu poutacímu kouzlu - a jak selhala. Viděla, jak marný boj nakonec vzdala. Zdálo se, že ozvěny toho zápasu slyší ve své mysli. Když jim naslouchala, cítila, jak pouto, které ji svazuje, trochu slábne.

Možná že když Adolphus Krieger soustředil svou sílu na podrobení hraběnky, oslabil se jeho moc nad ní. Pokud ano, až boj skončí, moc se obnoví - a Ulrika pochopila, že tuhle šanci nesmí promarnit. Zoufale se pokusila zlomit mentální pouta, aby se mohla osvobodit od Kriegera a napadnout ho.

Felix viděl, že se Ulrika pohnula a Gotrek na to zareagoval jako na hrozbu. Trolobijce pozvedl sekeru a připravil se k úderu, i když ho od stupínku s trůnem dělilo víc než dvacet kroků. Když si toho Krieger všiml, zasmál se a pokynul pravou rukou.

Něco velkého a temného se sneslo od stropu dolů. Obrovská křídla se roztáhla, aby zbrzdila pád, a strašlivé čelisti plné tesáků ostrých jako břitva a lesklých slinami se doširoka rozevřely. Zjevně byly připraveny rvát a trhat. Felix viděl obrovského netopýra, s tělem větším než člověk. Drápy na kloubech křídel měl jako nabroušené srpy. Sekl jimi po Gotrekovi a trolobijce mrštně uskočil. Vzápětí zaťal sekeru do prázdného vzduchu, protože netopýr už prosvítl kolem něj.

Závan vzduchu byl jediným varováním, jehož se Felixovi dostalo. Sotva se stačil vrhnout na zem, velký okřídlený stín prolétl těsně nad ním. V rameni ucítil ostrou bolest trhaného masa. Když vzhlédl, uviděl, jak se netopýr vrací ke stropu. Felix zaslechl podivně vysoké pištění.

Cinknutí kovu prozradilo jinou hrozbu. Jedno masivní brnění sestupovalo z podstavce. Další zvonění Felixovi řeklo, že i ostatní zbroje „oživly“.

"Pozor!" vykřikl, když několik opancéřovaných postav kolébavě vyrazilo k trolobijcům.

Adolphus Krieger cítil, jak obě zajatkyňe bojují proti řetězům, jimiž spoutal jejich mysl. Věděl, že je to marné.

Neexistoval způsob, jak by se mohly osvobodit. Měl moc Oka Khemri; dvě ženy i s tak silnou vůlí, jakou měly ony, mu nemohly vzdorovat. Sluhové trůnu se postarají o ostatní veřelce.

Zaslechl třesknutí kovu o kov. Shlédl a uviděl, jak se ten prokletý trolobijce probíjí skrz jeho strážce. Mocnou sekerou roztínal hrudní pancíře, drtil kov a odhaloval kosti oživených kostlivců uvnitř. Přímě před Kriegerovými očima se z jedné přilbice vykutálela lebka; rudé světlo v jejich očích pohaslo a zmizelo.

Nestvůrní sluhové ukrytí pod stropem zaútočili shora. Felix Jaeger uhnul před obrovským blanitým křídlem, sekl po něm mečem, přeťal svaly a šlachy. Poraněné křídlo překáželo svému majiteli v letu a ten se vzápětí zřítíl na dlažební kameny. Jiný netopýr chytil Snorriho Nosohryza do drápů a zvedl ho do vzduchu. Trolobijce se zmítal jako myš ve spárech sovy, zatímco byl vlečen vysoko ke klenutému stropu. Trolobijcův zuřivý boj skončil tím, že trpaslík vyklouzl nestvůře ze zakrvácených drápů. Padal jako kámen, mávaje rukama i nohama. Krieger se zašklebil. Tohle trpaslík těžko přežije.

Felix sledoval, jak se Snorri řítí vstříc smrti. Naplnil ho pocit bezmoci. Pak se Snorriho sekera zahákla za rameno obrovského lustru. Snorri zůstal viset, velký netopýr kroužil kolem něho a lustr se kýval jako kyvadlo. Další dvě stvůry s netopýřími křídly se snažely dolů. Teď musel být Felix velice ostražitý, aby zůstal naživu. O Snorriho Nosohryza si bude dělat starosti později. Uskočil před ostrými drápy, upadl, odkutálel se před dalšími drápy pokoušejícími se ho zachytit a bodl přelétajícího netopýra do břicha. Černá žluč, která vystříkla, ho oslepila.

Max viděl, jak k němu hraběnka obrací tvář. Jejich pohledy se střetly silou takřka fyzickou. O hypnotickém pohledu upírů toho slyšel hodně, ale zažít to na vlastní kůži bylo něco úplně jiného. Měl pocit, jako by z něho vysála veškerou vůli; stál tam jako ptáče fascinované hadem. Točila se mu hlava, jak se snažil navzdory ochranným kouzlům hradu soustředit. Kapitulace mu najednou připadala jako docela dobrý nápad. Za normálních okolností by si s tím dokázal snadno poradit, ale tohle nebyly normální okolnosti. Dlouhá bitva ho vyčerpala a jeho mysl kolísala pod účinkem ochranných kouzel hradu. Vzdal se.

Apaticky pozoroval, jak se Rodrik, hraběncin věrný pejsek, blíží k němu s taseným mečem.

Ivan Petrovič vzhlédl ke své milované dceři. Věděl, že to už není ona. Její mysl byla pozřena; tělo uchvátil démon. Mohl pro ni udělat jediné: zabít ji a uložit její tělo k odpočinku. Snad tím osvobodí její duši. Tak to alespoň tvrdily staré příběhy.

Přesto zjistil, že váhá udělat, co je třeba. Pamatoval si Ulriku jako malé bezmocné dítě, jak se smála a radovala se toho dne, kdy dostala prvního poníka, a jak truchlila nad smrtí své matky.

Jak mohl zapomenout, že ji jako dítě nosil v náručí, jak mohl zapomenout na jejich společný život? Jak ji mohl zabít? Je pryč, říkal si. Nezbylo z ní nic, je to jen démon, který má její podobu. Musíš splnit svou povinnost, i když je to to nejtěžší, co jsi kdy dělal. Cokoliv jiného by bylo zradou na těch, kteří zahynuli cestou sem, i na Ulrice samotné. Truchlit můžeš potom. Musíš to udělat, i když tě to zabíjí.

S očima upřenýma na svou dceru přistoupil k trůnu, zbraň pevně svíral v ruce. Zasvištění křídel ve vzduchu zaslechl pozdě a pak už jen ucítil, jak mu drápy ostré jako břitva rozsekly krk.

Adolphus Krieger shlížel z trůnu a viděl, že všechno jde podle plánu. Ten starý tlustoch byl mrtvý. Hloupější ze dvou trolobijců ho bude brzy následovat. Hraběnka a její lokaj se postarají o čaroděje. Felix Jaeger byl na kolenou, oslepen krví, a dva netopýři se vznášeli nad ním, kroužili jako sokoli připravující se k útoku. Zbýval jen Gotrek Gurnisson a jeho sekera. O sebe se postará sám.

Trolobijce se prosekal strážemi až k patě trůnu, svou mocnou zbraň pevně svíral v ruce. Vousy se mu ježily a jeho jediné oko se třpytilo šílenou zuřivostí. Vypadal jako nějaký bůh války. Na okamžik se ho Krieger téměř zalekl, ale jen na okamžik.

Je čas tuhle frašku skončit, pomyslel si. Rozepjal doširoka paže a začal k sobě přitahovat sílu Oka. Kostí se mu vlnily a prodlužovaly, kůže se napínala. Rysy v jeho obličeji nabývaly nové podoby. Z prstů mu vyrazily dlouhé drápy. Proudila do něho obrovská síla a věděl, že není nic, co by nedokázal.

Felix si zuřivě vytíral krev z očí; měl strach, že každou chvíli uslyší zasvištění křídel a ostré drápy se mu zatnou do těla. Zatápal po meči. Přitom koutkem oka zahlédl proměnu Adolpha Kriegera.

Upírovi praskla kůže. Trhlinou se vyřinulo narudlé maso, které teklo jako rozpuštěný vosk a nabývalo nového tvaru. Kriegerův obličej se prodloužil, uši se mu zvětšily a vlasy jako by se mu stáhly zpět do hlavy. Z masa mu vyrazily bílé kosti, prodlužovaly se a ztenčovaly; obalovaly se průsvitnou blánou, až z nich byla obrovská netopýří křídla zakončená lidskýma rukama. Z prstů mu vyrůstaly dlouhé drápy jako kosy. Jeho oči ztemněly a zvětšily se, hlavu teď měl skoro trojúhelníkovou, s velkýma špičatýma ušima a plochým nosem.

Kriegerovo tělo se prodloužilo a protáhlo, takže se musel hrbít jako zvíře. Během několika úderů srdce se nad trůnem vznášel podivný hybrid netopýra a člověka, zatímco ke Gotrekovi dole se sbíhali další strážci. Obrovští netopýři kroužící nad Felixem se obrátili a zaútočili na trolobijce. Gotrek mával sekrou v širokých obloucích ve zběsilé snaze udržet si je od těla.

Pak stvůra, která bývala Kriegerem, vyrazila obrovskou rychlostí vpřed; tak rychle, že Gotrek ani neměl čas se krýt. Ostré dlouhé drápy se mu bleskově zaryly do hrdla. Trpaslíkovu kůži potřísnily kapky rudé krve. Jeden krátký děsivý okamžik si Felix myslel, že tady trolobijcova sága skončila. A byl si jist, že jeho vlastní příběh skončí krátce nato.

* * *

Ulriku při pohledu na otcův konec zaplavilo zoufalství. Na okamžik se bála, že ji starý muž zabije, a pocítila provinilou úlevu, když viděla, jak sám umírá. Věděla, že to byl jediný člověk na světě, jemuž by se nebránila. Pocit viny ještě posílil její vztek a zoufalství. Hněv hledal cestu ven a našel ji v monstrózně zmutované osobě Adolpha Kriegera. Ten byl za všechno zodpovědný. Přivedl ji sem. Změnil ji. Kvůli němu ji sem přišel Ivan Petrovič hledat a místo toho tu našel smrt. Celou silou vůle se vzepřela proti poutům, která ji držela. Přestože byla stále silná, cítila, jak se chvějí. Koutkem mysli si uvědomila, že nebojuje sama. Připojila se k ní další vůle; vůle mnohem starší, silnější a disciplinovanější, než byla ta její. Spolu začaly odhazovat řetězy, které je poutaly.

Max pozoroval, jak se k němu přibližuje hrot Rodrikova meče. Všechno, co s veškerým vypětím vůle dokázal, bylo uhnout stranou. Čepel ho řízla do paže a vytryskla krev. Viděl, jak si hraběnka hladově olízla rty. Vrhla se na něho a svého lokaje přitom odstrčila stranou. Její ostré špičáky se zaleskly těsně u Maxova hrdla. Oči se jí zvětšily v obrovské díry, ve kterých tonou jeho vědomí a hrozilo, že se v nich rozpustí i jeho pud sebezáchovy.

Najednou se zastavila a pekelný svit v jejích očích pohasl. Max cítil, jak tlak její vůle slábne, jako by ho něco rozptylovalo. Možná že ano. Cítil, jak pouta Kriegerova kouzla začínají povolovat. Hraběnciny nelidsky silné ruce se svezly z jeho krku. Klesl na podlahu a přitom koutkem oka zahlédl, jak obrovská netopýří stvůra, jež bývala Kriegerem, srazila Gotreka k zemi. Nyní se nad trolobijcem tyčila jako démon zkázy.

Adolpha Kriegera naplnil pocit triumfu. Trpaslík nebyl pro jeho změněné tělo žádným soupeřem. Bylo až dojemné, že se pořád ještě snažil bojovat, že se pokoušel vstát a bránit se.

Krieger obnažil tesáky. Byl čas to ukončit. Vtom ucítil, že se hraběnka s Ulrikou daří vymanit se z jeho vlivu. Odezva jejich úsilí ho téměř ochromila. Soustředil veškerou svou vůli a začal čerpat moc z Oka Khemri. Jejich zoufalství pro něho bylo jako nektar. Snad už konečně pochopily, že je neporazitelný. Náhle nad sebou postřehl nějaký pohyb.

Vzhlédl a v jediném hrůzyplném okamžiku uviděl, jak na něho padá mohutný křišťálový lustr a kovový hrot v jeho spodní části se třpytí jako čepel meče.

Ječivý válečný výkřik shora upoutal Maxovu pozornost. Snorrimu Nosohryzovi se nějak podařilo zachytit se na lustru a přeseknout řetěz, na kterém byl zavěšen. Nyní se řítí dolů, přímo na toho podivného hybrida, jenž býval Kriegerem. Upír v posledním okamžiku vycítil nebezpečí a vzhlédl. V očích se mu objevilo podivně lidské zoufalství, když mu hrot mohutného lustru projel hrudníkem, hnán vahou Snorriho Nosohryza i setrvačností dlouhého pádu.

Krieger se vrávoravě postavil a strhl ze sebe zbytky lustru. Jeho nepřirozená podoba se měnila zpátky v lidskou. Ve tváři měl vepsány známky smrtelnosti. Max přivolal zbytek moci a vyslal proti proměněným očím upíra blesk oslnivého světla. Krieger vřiskl vztekem a bolestí. Ostrý zvuk, který vyšel z jeho zdeformovaného hrdla, stále stoupal, až se stal pro lidské ucho neslyšitelným.

Gotrek se zvedl ze země a sekl upíra do krku. Sekera zasáhla Oko Khemri, projela jím a zabořila se hluboko do Kriegerovy hrudi. Jakmile magická zbraň rozdrtila prastarý talisman, všechna oživená brnění se přestala hýbat a zhroutila se. Oběti netopýři, které už nevedla Kriegerova vůle, se vznesli vzhůru a odletěli. Na okamžik jako by se všechno zastavilo. Kolem upírovy postavy zapraskala nepřirozená aura, jak z talismanu unikl poslední zbytek moci, pak nahromaděná magická energie explodovala a roztrhala upíra na kusy.

Síla úderu zasáhla i zesláblého Maxe a srazila ho na zem a do temnoty. Felix, aniž by spustil oči z hraběnky, se sehnul a zvedl meč. Celé tělo ho bolelo, ale děkoval Sigmarovi za to, že ho ušetřil. Šaty měl ohořelé, vlasy sežehlé a měl pocit, že má usmažený obličej. Koneckonců, mohlo to být horší. Při pohledu na hraběnku se jeho vděčnost rychle vytratila.

Upírala na něho velice hladový pohled.

"Pojď si pro smrt," zabručel Gotrek někde za Felixovými zády. Felix se připravil na nevyhnutelný útok. Nepřišel. Místo toho se na něho hraběnka pouze podívala, pak pohlédla na trolobijce a zavrtěla hlavou, jako by ji někdo probudil ze zlého snu.

"Není třeba bojovat," řekla. "Udělalí jsme to, proč jsme sem přišli."

"Jste si jistá?" zeptal se Felix.

"Hrozba Oka navždy pominula."

Felix se podíval tam, kde měla být Kriegerova mrtvola. Uviděl jen doutnající kusy masa a několik zbytků rozbitého Oka, které se přímo před jeho očima měnily v prach.

Hraběnka se podívala na Ulriku. Pak k ní natáhla ruku. "Pojď se mnou, dítě. Tvůj stvořitel je pryč a ty se toho musíš ještě hodně naučit."

Ulrika pomalu přistoupila ke svému mrtvému otci. Vypadala, jako by chtěla plakat, ale nemůže si vzpomenout jak.

"Nejdřív ho musím pohřbít."

Hraběnka přikývla. Ulrika se sehnula a zvedla mrtvolu starého muže, jako by nic nevážila. Felix pohlédl na Gotreka, jestli se na ni chystá zaútočit. Trpaslík v této chvíli vypadal, že by nepřemohl ani štěně, natož upíra. Výbuch ho zasypal prachem. Obočí a hřeben vlasů měl připálené a doutnaly mu. Krvácel z nespočetných ran. Očividně byl rád, že se vůbec drží na nohou, a na další boj nepomýšlel. Snorri Nosohryz se zmítal mezi zbytky lustru. Tady se pomoci také nedočkám, pomyslel si Felix.

"Jednala pod vlivem něčeho, čemu nedokázala vzdorovat," řekla hraběnka. "Nebyl to její zlý úmysl."

Zdálo se, že si ho Ulrika poprvé všimla. "To je pravda," řekla. Nebylo v tom nic omluvného. Hlas měla chladný, vzdálený a nepřátelský. Felix uvažoval, jestli v ní zbylo něco z ženy, kterou kdysi znal.

"Je Kriegerovou obětí jako kdokoli jiný. Nezasluhuje si trest za něco, co si ne zvolila. Vezmu ji s sebou, budu ji učit. Dohlédnu na to, aby nikomu neublížovala," pokračovala hraběnka. Gotrek se přikrčil, jako by se na ni chtěl vrhnout. Pak pohlédl na Ulriku a jeho zvířecími rysy probleskla podivná směsice emocí.

"Uvidíme, jestli to dokážeš," řekl nakonec. "Když ne, najdu si vás obě."

Hraběnka poklekla vedle Maxe a dotkla se něžně jeho čela. "Bude žít, řekla. "Až se probere, uzdraví vás."

Obě ženy pak společně opustily síň. Rodrik je následoval jako pejsek. Gotrek se ponuře rozhlédl po spoušti v trůnním sále a pak se podíval ke dveřím, jako by si nebyl jist, jestli by přece jen neměl hraběnku s Ulrikou pronásledovat.

Nakonec potřásl hlavou a unaveně se zhroutil na podlahu. Felix si najednou uvědomil, kolik úsilí trolobijce stálo stát vzpřímeně.

"Trávím příliš mnoho času s lidmi," řekl Gotrek tiše. "Měknu."

"To si nemyslím," opáčil Felix. "Co uděláme teď?"

"Venku se stahují vojska Chaosu. Zuří tam válka, človíčku, ve které se dá bojovat, a čekají tam nestvůry, které je třeba zabít. Určitě si najdeme něco, čím bychom se zabavili."

Sténající Snorri Nosohryz se zvedl z trosky lustru. "To je dobře, že něco ztlumilo Snorriho pád," prohlásil. "Tak kde je ten zatracený upír?"

"Zabil jsi ho," řekl Felix.

Snorri Nosohryz se zatvářil potěšeně.